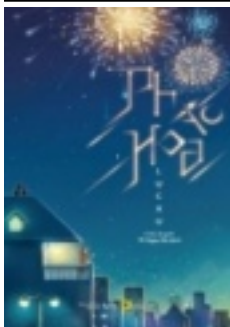

Pháo Hoa

Contents

Pháo Hoa	1
1. Chương 1 - 4	1
2. Chương 5 - 8	8
3. Chương 9 - 12	17
4. Chương 13 - 16	25
5. Chương 17 - 20	36
6. Chương 21 - 24	46
7. Chương 25 - 28	57
8. Chương 29	67
9. Chương 30	70
10. Chương 31	73
11. Chương 32	76
12. Chương 33	80
13. Chương 34 (end)	83
14. Ngoại Truyện	87

Pháo Hoa

Giới thiệu

Cô dựa vào lòng Lục Trạm Giang, trong lòng thầm xin lỗi Chu Cẩm Phong hết lần này đến lần khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phao-hoa>

1. Chương 1 - 4

Chương 1

Trong căn phòng xa hoa, tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng khẽ đung đưa hai bên khung cửa sổ sát sàn sạt.

Hoàng hôn đã tắt, căn phòng chỉ còn lại sự tăm tối ảm đạm và một khoảng tĩnh mịch, loáng thoáng nghe tiếng gió nhẹ thoảng qua. Cô đã từng rất yêu cái yên lặng của nơi này. Gió nhẹ thổi trong phòng như một bản nhạc không lời, vang những âm điệu chạm tới tâm hồn. Ở đây, lúc này ngoài tiếng gió còn có nhịp đập của hai trái tim, chỉ có điều, một trái tim đập mạnh mẽ, một trái tim vẫn đập với tần suất bình thường. Người con gái ngồi trên nền nhà mệt mỏi ngẩng đầu, khóe mắt cô ửng đỏ, giọt lệ chơi vơi chực rơi nơi khóe mắt, dường như cô đang bưng bình đèn nén nhưng không thể, nước mắt lăn xuống. Cô cắn chặt môi, nhìn người đàn ông cách mình không xa, đau khổ tột cùng. Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế xoay màu đen bằng da thật, sắc mặt rất bình thản. Anh ngồi đó tĩnh lặng, trông như một người mẫu với phong thái lạnh lùng, cứng rắn. Anh hờ hững nhìn người con gái ngồi dưới nền, không hề xao động hệt như đang nhìn một người xa lạ. Ánh mắt anh khiến tâm trạng của người ngồi trên nền nhà càng rối loạn, cả cơ thể cô bắt giắc run lên. Cô nhìn anh giống như không quen biết. Đây là người đàn ông thương yêu, chiều chuộng cô sao? Vì sao cô chẳng nắm bắt được chút hương vị thân thuộc nào? “Lục Trạ Giang, anh có từng yêu em không?” Cô hỏi rất khẽ nhưng ánh mắt nhìn anh trân trân không rời, và rồi cô vẫn không đợi được câu trả lời của anh. “Anh có từng yêu em không? Có không? Cho dù là một chút, một chút thôi?” Tiếng cô càng lúc càng to: “Đều là giả dối cả sao? Anh vì một người con gái khác nên mới đối tốt với em như vậy ư? Anh đang coi em là một người khác?” Cô đau xé ruột xé gan bao nhiêu thì anh thản nhiên bấy nhiêu. Đây là thái độ đối với một kẻ thế thân ư? Không thể ảnh hưởng tới anh dù chỉ một chút, chỉ đợi tới khi cô từ từ thức tỉnh khỏi giấc mơ, tới khi anh lấy đi những gì đẹp dễ nhất. “Anh chưa từng yêu em, ngay từ đầu đã coi em là thế thân. Tất cả những điều tốt đẹp dành cho em đều là giả dối. Tất cả những gì anh làm cho em đều là vì người khác...” Cuối cùng người đàn ông cũng động dẩy khóe môi: “Chẳng phải em biết cả rồi sao?” Chẳng phải em biết cả rồi sao? Thì ra tất cả đều là thật. Anh quả thực vì một người con gái khác mới đối tốt với cô như vậy, mới làm tất cả cho cô, nhưng chưa bao giờ vì cô, Nhiếp Sơ Ngữ. Cô còn hỏi để làm gì, còn kì vọng anh sẽ phản bác, còn tưởng rằng anh có tình cảm với cô, thì ra chỉ đang tự chuốc lấy nhục nhã mà thôi. Cô bò dậy, loạng choạng đi về phía anh, đứng trước mặt anh. Cô không hiểu vì sao anh vẫn có thể thản nhiên như vậy, còn bản thân mình lại cảm thấy con tim như bị đâm trăm ngàn nhát, đau đớn đến không thể thở nổi, đây là sự khác biệt giữa yêu và không yêu sao? “Lục Trạ Giang, sao anh có thể đối xử tàn nhẫn với em như vậy?” Tự tay thêu dệt cho cô một giấc mộng đẹp, rồi lại để cô giương mắt nhìn giấc mộng ấy tan tành trước mắt mình. Cô lùi về sau từng bước một, lệ nhòa hai mắt. Chưa khoảnh khắc nào cô nhận thức rõ như vậy, chẳng qua anh không yêu cô nên mới làm ngơ trước nỗi đau của cô, nước mắt của cô. Chẳng qua anh không yêu cô nên cô có đau xé lòng anh vẫn bất động như núi. Chẳng qua vì anh không yêu cô, chỉ vậy mà thôi... Tựa như có một lưỡi dao găm sâu vào tận cõi lòng, cô đang dùng nỗi đau để nhận ra sự thực anh không yêu cô.

Chương 2

Nhiếp Sơ Ngữ từ từ mở mắt, cả căn phòng tối đen. Đây là một căn nhà cũ, xung quanh đều là nhà cao tầng, cho dù là ban ngày cũng không được sáng sủa cho lắm, huống hồ là ban đêm, khi đã kéo kín hết rèm cửa. Cô giơ tay bật ngọn đèn nhỏ hình con chuột kẹp ở đầu giường. Phòng ốc ở đây đã cũ, đến vị trí bật đèn cũng ở ngoài cửa. Đầu giường vốn không có công tắc, cô cảm thấy quá bất tiện nên đã lên mạng mua chiếc đèn bàn hình chuột này, không những tiện lợi mà giá cả cũng rất phải chăng. Ánh sáng đèn bàn khá hạn chế, căn phòng cũng không sáng hẳn lên, chỉ có điều để nhìn rõ tất cả mọi thứ thì không thành vấn đề. Cô thích thứ ánh sáng như vậy, cho dù tỉnh dậy giữa giấc mơ đôi mắt cũng sẽ không bị khó chịu. Cô ngồi dậy, nhú chặt đầu mày rồi lại đưa tay day day ấn đường. Khi đã hoàn toàn tỉnh táo, cô mới nhận ra mình vừa nằm mơ. Chẳng biết thế nào mới được gọi là ác mộng, là chuyện khiến người ta cảm thấy sợ hãi hay chuyện người ta không muốn nhớ? Kì lạ thật, chuyện ấy đã qua lâu như vậy rồi, cô chưa từng chủ động hồi tưởng, sao bỗng nhiên lại có giấc mơ này? Cô là một kẻ rất hèn nhát, bản năng thấy lợi thì theo, thấy hại thì tránh, những thứ có thể làm tổn thương mình, cô sẽ không chủ động nhớ tới, cho dù nguyên nhân gây thương tổn có là gì. Không nhớ, giống như cài đặt một phím xóa ở nơi kí gửi hồi ức, theo sự xoay vần của thời gian, nó sẽ như biến mất thực sự. Một cách thức tự lừa mình lừa người, vậy mà cô đã làm mấy năm qua. Lục Trạ Giang, cái tên được cô chôn vùi tận nơi sâu thẳm cõi lòng, đã nhắc nhở cô về sự tồn tại của nó bằng cách ấy. Cô không muốn nghĩ quá nhiều tới những chuyện từng có giữa cô và người ấy. Cô của bây giờ đã bước sang một trang mới từ lâu. Nếu có chợt nhớ lại, cô sẽ cảm thấy nó giống như một giấc mơ, để rồi khiến cô tự hỏi, Lục Trạ Giang thực sự từng xuất hiện sao? Cô nguyện tin rằng đó chỉ là mơ thôi, nỗi đau của cô sẽ buồn bã tan biến khi tỉnh mộng, cô chưa bao giờ tan nát cõi lòng, điên rồ, cuồng dại như vậy. Giấc mơ tối nay mang đến cho Nhiếp Sơ Ngữ một mong muốn, phải kiểm thật nhiều, thật nhiều tiền. Cô

từng nghe rất nhiều chia sẻ tâm đắc về việc nuôi con gái phải dư dả. Tuy rằng “dư dả” không đặc biệt ám chỉ tiền bạc nhưng cô rất hiểu, không có tiền không thể làm được. Không có tiền làm sao có thể đưa con ra ngoài chơi để có nhiều cơ hội mở mang kiến thức? Không có tiền sao có được sự giáo dục, bồi dưỡng tốt? Thế nên cô phải kiếm nhiều tiền, nhiều hơn nữa, chỉ vì không muốn có một ngày con gái phải giống mình. Khi rất nhiều người nhiech móc đám con gái quê mùa lên tỉnh, gặp được một người đàn ông đối xử tốt với họ là họ bắt đầu một mực cam tâm tình nguyện đi theo. Chỉ vì cuộc sống trước đây của họ nghèo đói, thiếu thốn, không được ăn những món ngon, không được mặc quần áo đẹp, không được tới biết bao nơi thú vị. Vì thế, chỉ cần bất kì người đàn ông nào đối xử tốt với họ, họ liền nhận định rằng người đó thật lòng. Cô lại cảm thấy điều này rất đúng đắn, thế nên cũng bắt đầu hoài nghi bản thân. Nếu cô sống trong một gia đình hạnh phúc, bố mẹ hết mực yêu thương, lúc ấy cô có tuyệt vọng như vậy không? Có lẽ sẽ khó chịu nhưng không cảm thấy tuyệt vọng. Vì cô đã coi người đó là sự giải thoát duy nhất, là điều tốt đẹp duy nhất của mình nên khoảnh khắc bước ra khỏi cơn mơ mới đau nhói tận tim. Suy nghĩ này giúp cô an ủi bản thân. Chỉ vì cô quá thiếu sự yêu thương nên lúc bị bỏ rơi mới đau khổ đến thế. Chứ không phải vì cô thực lòng yêu người đàn ông đó. Nhiếp Sơ Ngữ ngẩng nhìn gian phòng. Đây là căn hộ cô thuê sắp được ba năm rồi, một căn hộ đơn khép kín, trước đây một tháng sáu trăm đồng, bây giờ tăng lên tám trăm đồng. Bản thân cô rất mãn nguyện. Giá nhà ở trong thành phố này càng ngày càng cao, một nhà trọ bình thường cũng đã sáu, bảy trăm, mà đó còn là giá của mấy căn nhà ở ghép tầm thường có đến mấy phòng. Độc lập thuê được một căn hộ, cái giá này đã khiến người ta quá hài lòng rồi. Tuy là cũ nhưng những đồ dùng gia đình cần đều có, hơn nữa đi ra ngoài mấy bước là có trạm xe buýt, giao thông rất thuận tiện. Cô tan làm về rất thích dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, vì vậy căn hộ nhỏ trông vừa ngăn nắp lại giản dị. Cô xem đồng hồ, mới một giờ, vẫn có thể ngủ tiếp, tốt nhất là nằm một giấc tới khi trời sáng. Cô lật ngược chiếc gối tựa, bên trong có tiền lương hai tháng nay của cô. Cô đếm đi đếm lại số tiền vài lần. Cảm giác khi những tờ tiền đó lướt qua đầu ngón tay cực kỳ sướng khoái. Đây là một trong những việc cô thích làm nhất. Cô cảm thấy nếu ví tâm trạng của mình là một đồ thị thì lúc đếm tiền có lẽ chính là điểm cao nhất của đường cong ấy. Đếm xong, cô cất tiền vào lại trong gối, tắt đèn rồi chui vào chăn ngủ tiếp. Thời tiết đã trở lạnh, sáng sớm cô vẫn thức giấc rất đúng giờ, gần như ngày nào cô cũng tỉnh lúc khoảng bảy giờ, sau đó nằm trên giường một lúc, tầm bảy rưỡi dậy. Sau khi ra khỏi giường, cô bắt đầu làm bữa sáng, thường là nấu cháo. Ngô để đông trong tủ lạnh đã nấu hết, hôm qua lúc ở siêu thị cô đã mua gạo đen, định dùng để nấu cháo. Vì sống một mình, cô chỉ bốc một ít gạo, đãi sạch rồi cho vào nồi, không lâu sau, nước dần chuyển màu. Cô cảm thấy thật mới lạ, lại nhìn một lúc, phát hiện nước càng lúc càng đen. Tới lúc cháo sắp chín, cô bỏ chỗ thức ăn còn thừa vào nồi hâm nóng. Buổi sáng cô thường ăn những món còn lại của tối hôm trước hoặc mua loại thứ ăn như “Quét sạch cơm” 1 để ăn cùng. Cháo đã nấu xong, bằng mức bình thường cô nấu, hai bát con, không nhiều không ít. Lúc múc cháo ra bát, cô phát hiện thì ra hạt gạo chỉ bọc bên ngoài một lớp đen, bên trong vẫn là màu trắng, mà nước có vẻ cũng không phải màu đen mà là màu tím, như màu của nho. Cô bật nhạc trong di động, vừa nghe vừa ăn sáng, tăng thêm chút không khí cho sự đơn điệu của một con người. Ăn xong, dọn dẹp chiếc bàn uống nước đồng thời là bàn làm việc, rửa bát đĩa sạch sẽ, cô mới xách túi đi ra khỏi nhà. Thời gian của cô về cơ bản đều đã được tính toán cẩn thận. Từ sau khi đi làm, cô gần như không bao giờ đi trễ, dù là mùa hè hay mùa đông. Sau khi cô tới công ty không lâu, các đồng nghiệp cũng lục tục có mặt, mọi người đều xoa xoa tay, tỏ ý rằng hôm nay nhiệt độ lại giảm xuống. Chào hỏi buổi sáng xong, hơn chín giờ, đối với rất nhiều người vừa hay là thời gian nằm ườn ra ngủ, vì chưa có khách hàng tới. Công việc của bọn họ chính là dẫn khách hàng đi xem nhà, nói đơn giản thì đơn giản mà bảo khó thì cũng có cái khó. Mấy tháng gần đây, nhà bán được quá ít, thị trường nhà đất đóng băng, rất nhiều nơi tiêu thụ nhà đất đều gặp vấn đề, thậm chí có những nơi công trình phải bỏ dở. Mọi người đều ai oán nghề này khó khăn quá, Nhiếp Sơ Ngữ yên lặng lắng nghe, không nói gì nhiều. Bây giờ cô thích nghe người khác nói. Cô làm việc ở đây gần ba năm rồi, từng gặp lúc thị trường nhà đất sốt nhất, cũng chứng kiến cả những khi lạnh lẽo nhất, mà trong số các nhân viên ở đây cô gần như được coi là tiền bối. Những người cùng thời kì với cô, người kiếm được căn nhà tốt nhất thì đã bán rồi, còn lời thêm được một khoản để kinh doanh thứ khác, mà người chặt vật nhất cũng đã rời đi từ lâu. Cô thuộc kiểu không nóng không lạnh, vô cùng nhẫn nại với khách hàng, vì thế là người duy nhất không bị khiếu nại. Đã có thâm niên trong nghề, quen biết một số khách hàng, họ lại giới thiệu vài khách hàng khác tới, cô cũng bán được mấy căn nhà, thế nên kiếm chác được coi là tạm ổn, ít nhất không cần giành giật khách với một số người mới thích thể hiện. Năm nay công ty tuyển thêm vài nhân viên mới, sau một lần trò chuyện, Nhiếp Sơ Ngữ mới biết đối phương hóa ra là sinh viên chính quy của một trường đại học nào đó trong thành phố này, chỉ có điều khác chuyên ngành mà thôi. Cô hơi nghi hoặc, sao học đại học ra mà vẫn làm nghề này? Họ viện đủ loại lý do, bây giờ tốt nghiệp đại học không dễ tìm

việc, rất nhiều công việc chỉ lấy được đồng lương chết. Trong lòng Nhiếp Sơ Ngữ thấy hơi phức tạp. Có một khoảng thời gian cô rất tiếc nuối vì mình chưa học đại học. Bây giờ mấy sinh viên đại học này ra trường lại làm cùng một công việc với cô, thậm chí cô còn dẫn dắt một sinh viên đại học mấy tháng liền, đối phương ở trước mặt cô hết như một đứa trẻ sợ mình làm sai việc, nói sai lời. Sau mười giờ, bắt đầu có khách hàng, nhưng đa phần là tới xin tư vấn, vì gần đây giá nhà hạ thấp nên họ muốn trông đợi xem qua một thời gian nữa liệu giá có giảm thêm không. Sau khi Nhiếp Sơ Ngữ và mấy vị khách nói chuyện xong, cô tới phòng trà lấy nước, đồng nghiệp Viên Dao đang ở đó. Viên Dao uống một ngụm nước, rồi ai oán nói với Nhiếp Sơ Ngữ: “Mấy người này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy? Nhà đất ở thành phố này cho dù có giảm cũng giảm được là bao? Hơn nữa trước khi tới cũng không biết đường nghe ngóng tình hình, trước đây giá nhà đúng là có cao một chút nhưng sẽ có ưu đãi. Bây giờ giá nhà hạ thấp thì hủy bỏ toàn bộ ưu đãi, tính ra thì giá cả cũng ngang ngửa thôi mà.” Nhiếp Sơ Ngữ cười cười, “Trung tâm thương mại đại hạ giá, liệu cậu có vào không?” “Chuyện này giống được sao? Cậu đúng là phần từ bình thần!” Viên Dao quả thực chưa bao giờ nhìn thấy Nhiếp Sơ Ngữ nổi giận. “Tớ cho cậu biết, con người chính là như vậy. Một người bà con của tớ mở một cửa hàng bán sản phẩm dùng khi ”sinh hoạt“, bộ bốn cái bán một trăm tám mươi chín đồng. Lúc mấy người đó mua, nhất quyết đòi mặc cả, làm cho người bà con của tớ tức chết, liền thẳng thừng tăng giá lên thành hơn hai trăm đồng. Cậu đoán coi thế nào? Bọn họ vẫn cò kè. Người bà con của tớ đành miễn cưỡng đồng ý, thôi thì bán hai trăm đồng, đám người đó cứ như là được hời vậy.” “Được rồi, được rồi! Bán đồ và bán nhà không giống nhau, bán nhà dĩ nhiên phải thận trọng hơn một chút.” “Tớ chỉ than vãn thế thôi.” Viên Dao không để bụng. “Ấy, đúng rồi, vị khách hàng đó có phải có ý với cậu không? Cứ vài ba ngày lại chạy tới chỗ cậu, mà lần nào cũng chỉ định cậu dẫn đi xem nhà... Tớ cảm thấy người đó không tồi, trông cũng có chút tiền của. Nếu cậu muốn ổn định thì đó cũng là một lựa chọn tốt đấy.” “Chỉ là khách hàng thôi.” Nhiếp Sơ Ngữ lắc đầu, phản bác. Viên Dao nhìn bóng lưng Nhiếp Sơ Ngữ đi ra ngoài với vẻ trầm tư. Ở công ty, quan hệ của Nhiếp Sơ Ngữ với mọi người không tốt không xấu, không có ai gây khó dễ với cô. Chẳng phải vì Nhiếp Sơ Ngữ khéo léo mà vì tâm lý cầu tiến của Nhiếp Sơ Ngữ không bằng người khác, mấy nhân viên cũ vốn dĩ không quá để tâm tới Nhiếp Sơ Ngữ. Nhưng nghiệp vụ của Nhiếp Sơ Ngữ không thể coi là tệ, ngoại trừ lí do tính cách tạo thiện cảm đối với khách hàng thì còn vì Nhiếp Sơ Ngữ trông khá ổn. Dù là đàn ông hay phụ nữ hầu như đều thích một tư vấn viên chuyên nghiệp, xinh đẹp như vậy đưa đi xem nhà, phải không? Đây chính là một xã hội coi trọng hình thức!

1 Hệ thống các món ăn kích thích khẩu vị “Quét sạch cơm” là một thực phẩm vị Tứ Xuyên được mọi người đặc biệt yêu thích, do Công ty Thực phẩm Cao Phúc Kí, tỉnh Tứ Xuyên tung ra thị trường vào tháng 1 năm 2001, hiện tại có tổng cộng bảy vị.

Chương 3

Nhiếp Sơ Ngữ ra ngoài không lâu liền gặp một đôi vợ chồng già. Cô dẫn hai người họ tới chỗ ngồi sau đó giải đáp những vấn đề như diện tích, trang trí, vị trí địa lý... Hai bác có ý muốn xem nhà, cô bèn đưa họ đi, còn dẫn cả Vương Du đi cùng. Vương Du là một nhân viên mới được tuyển trong đợt vừa rồi, đang được bồi dưỡng. Vương Du nhìn thấy Nhiếp Sơ Ngữ vẫy tay, lập tức tiến tới. Căn nhà đó cách đây không xa, Nhiếp Sơ Ngữ để Vương Du và hai bác trò chuyện. Ban đầu, Vương Du còn đôi chút ngại ngùng, gương mặt ửng hồng, sau một lúc tiếp xúc cũng bạo dạn hơn hẳn, bắt đầu càng nói càng trôi chảy. Nhiếp Sơ Ngữ nghe Vương Du giới thiệu. Sau khi Vương Du nói xong cô mới bổ sung một số vấn đề. Hai bác xem nhà xong, Nhiếp Sơ Ngữ bèn bảo họ để lại thông tin, về sau nếu có ưu đãi gì, cô có thể gọi điện báo với họ, cũng tiện cho họ tới xem nhà lần nữa. Tiễn họ đi rồi, Vương Du mới gỡ đầu, “Chị Sơ Ngữ, chị thật tốt!” Đám nhân viên mới vào đều rất ngưỡng mộ Vương Du. Mấy tiền bối mà họ đi theo nếu bản thân không chủ động thì người ta cũng không dẫn dắt, hơn nữa còn rất ít để cho họ tự tiếp xúc với khách hàng. “Đã bước vào nghề này thì phải cố gắng học hỏi!” Nhiếp Sơ Ngữ cười cười. Từ góc độ của cô, cô cũng không cảm thấy các đồng nghiệp của mình có vấn đề. Dẫn dắt những người mới này vốn là sự sắp xếp của công ty, không phải tự nguyện. Huống hồ bồi dưỡng cho họ cũng tức là đối thủ cạnh tranh với mình, không nghiêm túc bảo ban cũng có thể thông cảm được. Còn đối với những người mới, nếu đã vào đây thì đương nhiên phải chủ động học rất nhiều thứ. Khi mới làm nghề này, nói thật lòng, Nhiếp Sơ Ngữ đã nỗ lực hơn bọn họ rất nhiều, hoặc cũng có thể do vấn đề bằng cấp ảnh hưởng. Họ đều tốt nghiệp đại học, được học hành bao năm như vậy, bây giờ ra ngoài xã hội, dù ít dù nhiều cũng thấy hơn người khác. Còn Nhiếp Sơ Ngữ năm xưa biết mình không có bằng cấp, thế nên trong thâm tâm có một chút tự ti, luôn cảm thấy bản thân phải làm nhiều hơn mới có thể so sánh với người khác. Lúc trước, khi cô đi theo người ta, mấy việc như bưng trà rót

nước đều không thiếu, có vấn đề gì không hiểu là lập tức hỏi ngay. Khi người đó rời đi, không những dạy cho Nhiếp Sơ Ngữ cách đối phó với những khách hàng quấy nhiễu, gây khó dễ mà còn dạy cách phân biệt loại người nào vừa nhìn là biết thật lòng muốn mua nhà, còn loại người nào tùy tiện ngắm qua, thậm chí loại người nào do công ty đối thủ cử tới do thám tình hình, đồng thời còn để lại cho Nhiếp Sơ Ngữ nguồn khách hàng thân thiết. Khoảng hơn năm giờ, Nhiếp Sơ Ngữ tan ca. Trong công ty có mấy đồng nghiệp cực kỳ bán mạng, không có khái niệm giờ làm việc. Nhiếp Sơ Ngữ năm xưa cũng từng như thế, nhưng bị cô lập một khoảng thời gian, về sau cảm thấy dốc sức như vậy làm gì chứ, từ đó đã hình thành thái độ việc gì cũng không tranh đua như bây giờ. Nhiếp Sơ Ngữ đi thang máy xuống, ra khỏi tòa nhà. Cô rất thích nơi mình làm việc, cổng vào giống như miệng của một con vật, rất bé nhỏ, sau khi vào trong rồi mới cảm thấy có một không gian khác. Lúc dẫn khách hàng, cô đều đi thang máy lên, lợi dụng địa thế cao thấp khác nhau, ra ngoài bằng cổng vào ở bên trên, cảm giác đó quả thực rất tuyệt diệu. Cô đi mấy bước ra khỏi cửa lớn, liền nhìn thấy Chu Cẩm Phong ngồi bên đài phun nước nhân tạo, lập tức rảo bước về phía đó. Cô thích nơi này còn vì một nguyên nhân nữa là, bên ngoài cửa lớn có một khoảng trống, mặt đường rất rộng rãi, hai bên lại trồng cây cỏ, khu vực gần nhất là một đài phun nước nhỏ. Lúc này, Chu Cẩm Phong đã đứng dậy, vẫy tay về phía cô. “Sao anh lại tới đây?” Cô nhìn Chu Cẩm Phong, mặt pha chút ngạc nhiên, phát hiện ra hôm nay anh đã đổi phong cách ăn mặc, trông đâu ra đấy, quả nhiên là người đẹp vì lụa. Chu Cẩm Phong mặc chiếc áo măng tô và quần rộng. Chiều cao của anh được khoe ra, tuy không thể coi là khôi ngô tuấn tú nhưng vẫn thu hút ánh nhìn người khác. “Trước khi tới cũng không gọi điện thoại cho em. Lỡ như em không có ở đây thì phải làm sao?” “Không có thì tính sau.” Chu Cẩm Phong tươi cười. “Đi nào, anh mời em ăn lẩu.” “Được thôi.” Lẩu là một trong những món ăn đặc sắc của thành phố này. Thành phố khác cũng có, Nhiếp Sơ Ngữ từng đi ăn nhưng khi ngửi mùi vị đó lại mơ hồ cảm thấy không thoải mái. Từ đó về sau, cô không còn bất kỳ cảm giác nào với lẩu nữa. Khi tới đây và ăn lẩu một lần nữa, không hiểu vì tâm tình đã đổi khác hay vì món lẩu ở đây quả thực rất ngon, sau một lần thưởng thức, cô liền bị mê hoặc bởi hương vị ấy, từ đó lẩu trở thành món ăn ưa thích của cô. Chu Cẩm Phong lái xe mô tô tới. Anh ngồi lên xe, đưa cho Nhiếp Sơ Ngữ một chiếc mũ khác, gần đây cảnh sát giao thông kiểm tra rất gắt gao. Nhiếp Sơ Ngữ đội mũ, leo lên yên sau.” Anh ăn mặc như thế này lại lái mô tô, cảm giác không phải bình thường đâu.” “Đợi anh kiếm được tiền sẽ mua ô tô, để em ngồi ghế lái phụ.” Chu Cẩm Phong rất vui vẻ, hòa vào dòng xe trên đường. Nhiếp Sơ Ngữ im lặng mấy giây, sắc mặt hơi gượng gạo nhưng cũng cười thoải mái rất nhanh, “Được thôi!” “Sơ Ngữ, em học lái xe đi. Sau khi lấy được bằng, anh sẽ mua xe.” Chu Cẩm Phong cười nói, nói xong mới phát hiện cô không có phản ứng gì, anh lại cười cười, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Ngay từ đầu thái độ của cô đối với anh thế nào, bản thân anh biết rõ. Bây giờ khó khăn lắm thái độ của cô mới tốt lên, anh không thể quá nôn nóng, anh nhắc nhở mình như vậy. Tới một quán lẩu rất co tiếng, Nhiếp Sơ Ngữ nhảy xuống xe. Cô nhìn biển tên của quán, lập tức khế kéo Chu Cẩm Phong, “Đừng ăn ở đây, chúng ta đổi quán khác đi!” Một đồng nghiệp của cô tổ chức sinh nhật từng ăn ở đây, phụ phí thuê phòng mất chín mươi chín đồng. Không gian đẹp, có dịch vụ tặng kèm hoa quả và tặng quà cho khách hàng tổ chức sinh nhật, nhưng giá quả thực quá đắt. Không những đắt, lượng đồ ăn cũng rất ít, chỉ có mùi vị là không tồi. Lần đó, cô và các đồng nghiệp rời đi, vẫn có người đang xếp hàng đợi chỗ. Cô chỉ tùy tiện kể đôi ba câu với Chu Cẩm Phong, anh lại nhớ rõ ràng đến thế. “Không sao, hôm nay anh rất vui.” Chu Cẩm Phong kéo cô vào trong. Dẫu rằng hôm nay không phải tự bỏ tiền ra, nhưng cô vẫn cảm thấy quá đắt. Tuy vậy, nhân viên phục vụ rất chu đáo, dẫn họ tới bàn, mang thực đơn đến. Lần đầu tiên Nhiếp Sơ Ngữ nhìn thấy kiểu thực đơn bằng Ipad, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cảm thấy rất cao cấp. Cái gì cũng càng ngày càng phát triển, đến cả gọi món cũng vậy. Chu Cẩm Phong để cô gọi món, nhìn cô anh không thể nhịn được cười, “Em vẫn giống trước đây, toàn gọi mấy món đó.” Món cô gọi luôn liên quan tới tám, nào là nấm sò, nấm hương, nấm lùn, nấm chân gà, nấm cây trà... sau đó thêm một món thanh đạm như đậu phụ hay bí đao, không bao giờ gọi thịt. “Không phải em tiết kiệm cho anh đâu, đơn giản là vì em không thích ăn thịt thôi.” Cô nhớ lại hồi nhỏ, điều kiện gia đình không tốt nên rất ít được ăn thịt. Về sau có em trai, để giúp em trai cao hơn một chút, mẹ đã mua thịt, đa phần chúng đều chạy cả vào bát của em trai. Lúc ấy cô muốn ăn thì không được ăn, về sau, lúc nào cũng có thể ăn thì cô lại không còn chút hứng thú nào nữa. “Anh biết em là người theo chủ nghĩa ăn chay rồi.” “Không phải vậy, đơn giản là không thích ăn thôi, khác với không ăn.” Thật ra cô muốn nói mình không nghĩ nhiều như vậy, không vì tín ngưỡng hay lòng từ bi với động vật mà không ăn. Chỉ đơn giản vì bản thân không thích thôi. Chu Cẩm Phong trả thực đơn cho nhân viên phục vụ, rồi bảo họ mang hai chai nước ngọt tới. Đồ ăn được mang đến, một nồi lẩu đỏ rực với ớt cay và hạt tiêu nổi cả lên mặt nước, chỉ nhìn thôi đã có thể tưởng tượng ra vị cay trong đó. “Anh còn chưa kể anh gặp chuyện gì vui mà!” Cô nhìn anh, cười rất đáng yêu. Năm nay cô hai mươi tư tuổi, bản

thân cô cũng không lộ rõ tuổi tác, sau khi tháo bỏ bộ quần áo công sở, bộ dạng vẫn là một thiếu nữ trẻ trung. “Anh nhận được tiền lương rồi.” Nhiếp Sơ Ngữ ngẫm nghĩ, “Tiền lần trước anh làm ở khu Y?” Chu Cẩn Phong gật đầu, nở nụ cười thật thà chất phác. Anh có dáng người cao nên chỉ cần ăn mặc tùy ý cũng đã rất ra dáng, tuy bằng tuổi cô nhưng trông anh chín chắn hơn cô nhiều. “Đúng thế, hôm qua họ gọi điện báo. Anh tới ngân hàng kiểm tra tiền đã được chuyển vào tài khoản.” “Chúc mừng anh, quả thực nên mời em ăn cơm.” Nhiếp Sơ Ngữ mỉm cười. Lúc này người phục vụ mang những món họ gọi đến. Các món ăn quây xung quanh một chiếc bàn tròn, nồi lẩu cũng đã sôi sục, người phục vụ đổ hết các món lẩu chín vào nồi. Chu Cẩn Phong làm bên khu Y đã hơn hai tháng, trừ đi sinh hoạt phí một nghìn rưỡi một tháng, vẫn còn hơn hai vạn tiền lương. Công việc của Chu Cẩn Phong là chế tạo khuôn mẫu cho công trường xây dựng. Mấy năm gần đây công việc trên công trường xây dựng càng ngày càng kiếm được tiền, thấp cũng là hai trăm tới ba trăm một ngày, cao có thể lên tới năm, sáu trăm. Nhưng công việc rất vất vả, thông thường khi tan ca khắp người đều là bụi. Mùa đông còn khá hơn một chút, tới mùa hè, không chỉ người khác, ngay cả bản thân người cũng thấy mình hôi đến mức nào. Thức ăn được đổ vào nồi, một lát đã chín. Nhiếp Sơ Ngữ và Chu Cẩn Phong đều cầm đũa lên. Mùi vị ở đây thực sự không tồi, nêm nếm rất vừa phải, nếu cảm thấy vị của nồi lẩu chưa đủ có thể tự mình cho thêm gia vị vào bát. Chu Cẩn Phong ăn mấy miếng, ngược mắt lên nhìn Nhiếp Sơ Ngữ, “Sơ Ngữ, em có thích thành phố này không?” Thành phố An Xuyên, thẩm thoát cô đã ở đây ba năm rồi. Kỳ thực, không thể nói là thích hay không thích, cô thậm chí cảm thấy thành phố nào cũng như nhau, đều là tìm một nơi để ở, tìm công việc, sống tạm qua ngày. Cô không hiểu lý do cho câu hỏi này, “Sao bỗng nhiên lại hỏi em vấn đề này?” “Anh... Anh muốn mua một căn nhà của riêng mình.” Anh nhìn cô đầy kỳ vọng. Anh không còn người thân nữa. Khi xưa, bố anh làm thợ đá, một lần rơi xuống vách núi, tử vong tại chỗ, mẹ anh cầm tiền bỏ trốn, anh sống cùng ông bà nội, rồi ông bà lần lượt qua đời. Anh cảm thấy mình sống ở đâu cũng vậy thôi, quan trọng là cô ở đâu. Cô nhìn vào ánh mắt anh, lần này anh không để cô trốn tránh. Cô từng nghe rất nhiều người nói rằng, họ ngưỡng mộ nhất là tình cảm kiểu thanh mai trúc mã, cả hai sẽ không cần sống cùng một người xa lạ. Cô tự hỏi, cô từng có một người như vậy sao? Chu Cẩn Phong là hàng xóm của cô, hai nhà chỉ cách nhau mười mét, cấp một học cùng lớp, cấp hai và cấp ba học cùng trường. Thật ra cô cũng thuộc kiểu người được người ta ngưỡng mộ, vì sao trước đây cô không phát hiện ra chứ!

Chương 4

Lang kỵ trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai. Bài thơ Trường can hành của Lý Bạch có lẽ hợp với cô và Chu Cẩn Phong, thanh mai trúc mã, tiếc là bọn họ không phải hai người vô tư. Họ sống cùng thôn. Đó là một xóm núi nhỏ bé khác xa xôi, điều kiện không tốt cho lắm. Những lời ông bà nội thường nói với Chu Cẩn Phong nhiều nhất chính là sao không học hỏi Nhiếp Sơ Ngữ, nhìn xem thành tích thi cuối kỳ của người ta tốt đến mức nào, nhìn xem người ta chịu khó đến mức nào, không những đi thái rau cho lợn ăn mà còn dắt bò ra ngoài ăn cỏ, lúc rảnh rỗi còn đi kiếm củi. Trong mắt người dân ở thôn, Nhiếp Sơ Ngữ được coi như một sự tồn tại hoàn mỹ, thành tích tốt, tính cách tốt, ngoan ngoãn lại hiểu chuyện. Chỉ có điều, trong mắt bố mẹ, cô có tốt đẹp thế nào cũng vô ích, chỉ vì cô là con gái, cô làm gì cũng sai. Nhiếp Sơ Ngữ thường nghĩ, Chu Cẩn Phong có lẽ hận mình thấu xương. Lúc ông bà nội mắng anh, thường khen cô tốt đẹp như thế nào. Nhưng ngay từ đầu, cô cũng không thích ăn, cô rất ghét mẹ anh. Mẹ anh đặc biệt thích khoe khoang, ra vẻ mình có thể sinh được con trai. Nhiếp Sơ Ngữ từ nhỏ đã biết mình không được bố là Nhiếp Thụ Toàn yêu quý, chỉ vì ông thích con trai, chỉ muốn có cậu con trai, thế nên một đứa con gái như cô trở thành người dư thừa. Nếu không nhờ có mẹ là Ngô Thục Lan, cô sớm đã bị bố đem cho rồi, nhưng không có tên trong họ khẩu. Họ khẩu để dành cho em trai cô. Một người dư thừa như cô, đương nhiên không thể chiếm một trang trong đó, nếu không sẽ bị bắt phạt, mà nhà cô cũng không có nhiều tiền đến thế để chịu phạt. Về sau bố Chu Cẩn Phong xảy ra chuyện, lúc ấy Nhiếp Sơ Ngữ vẫn còn vui sướng trên nỗi đau của người khác, muốn xem mẹ anh có phát điên lên không, chỉ là cô không nói ra mà thôi. Mẹ anh thường kiêu hãnh, ý rằng mình tìm được một người đàn ông tốt, kiếm được bao nhiêu tiền cũng mang về đưa cho bà ta. Những tháng ngày ấy họ sống hạnh phúc hơn ai hết, nhà họ còn lát gạch ở sân đầu tiên trong thôn! Thế mà sau khi bà ta cầm tiền bỏ trốn, Nhiếp Sơ Ngữ nhìn thấy Chu Cẩn Phong lại cảm thấy anh rất đáng thương, rồi thấy mình quá ghê tởm, sao có thể sung sướng vậy chứ! Chỉ có điều, sự cảm thông của cô không duy trì bao lâu. Lúc cô cất cổ, anh luôn đứng gần đó cười với cô, một nụ cười rất không thiện ý. Lúc cô dắt bò đi ăn cỏ, anh cũng đứng ngay đó. Lúc bò uống nước, anh lại ở đó ca hát: “Em gái ở bên kia sông, anh trai ở bên này sông.” Cô cảm thấy anh vừa nhạt nhẽo lại đáng ghét, nhưng cô không giỏi mắng chửi người khác, đành mặc kệ anh. Cô trước nay luôn cảm thấy mình và anh thuộc hai thế giới khác nhau. Cô

phải dựa vào học tập để rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt. Thành tích của cô đạt loại xuất sắc, còn thành tích của anh vẫn luôn bung bét. Khi ở trường, các bạn học đều ghi nhớ nằm lòng khẩu hiệu: Học tập thay đổi số phận, và cũng nhận định như một lẽ dĩ nhiên rằng, người học giỏi tương lai ắt sẽ xán lạn, còn người học kém thì sau này chẳng làm ăn được gì. Nhiếp Sơ Ngữ đại diện cho kiểu thứ nhất, Chu Cẩm Phong đại diện cho kiểu thứ hai. Ngay cả Nhiếp Sơ Ngữ cũng cho là như vậy. Nhiếp Sơ Ngữ mất một khoảng thời gian rất dài, rất dài, cuối cùng mới hiểu được một đạo lý, cô thuộc kiểu người mơ mộng viễn vông, tự đánh giá cao bản thân. Cô chia mình và Chu Cẩm Phong thành hai loại người. Phải rất nhiều năm sau cô mới hiểu ra, bọn họ cùng một loại người, thậm chí cô còn chẳng bằng anh. Chu Cẩm Phong vẫn đang nhìn cô, chờ đợi câu trả lời. Lúc này anh hơi căng thẳng. Thật kỳ lạ, họ quen nhau đã hai mươi mấy năm, còn cùng nhau trưởng thành, vậy mà khi đối mặt với cô, anh vẫn lo lắng, tim đập nhanh. Lần đầu tiên biết tới từ “nữ thần”, anh đã biết Nhiếp Sơ Ngữ chính là “nữ thần” của anh, dù cô có thể nào đi chẳng nữa anh vẫn thích. “Em không muốn định cư ở thành phố An Xuyên.” Cuối cùng cô cũng lên tiếng, dường như trong lòng đang rất kiên định điều gì đó. Thành phố này đối với cô mà nói vốn dĩ rất bình thường, nhưng giờ nó đã khác. Người ấy cũng ở thành phố này, tuy rằng họ không gặp mặt nhau, thậm chí có lẽ đã quên cô lâu lắm rồi, nhưng chỉ cần người ấy còn ở nơi đây thì sẽ khác biệt. Để thực sự thoát khỏi giấc mơ đó thì phải rời xa. Ánh mắt Chu Cẩm Phong nhanh chóng trở nên ảm đạm. Anh biết, đây chỉ là một cách từ chối của cô mà thôi, một kiểu từ chối không rõ ràng. Giống như trước đây, khi anh tưởng bản thân đã tiến gần cô hơn một chút thì cô lại càng cách xa anh. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, mỉm cười vỗ về: “Nhưng chúng ta có thể đến một thành phố khác sinh sống. Chi phí ở đô thị loại một quá cao, chúng ta có thể tới các thành phố nhỏ loại hai, loại ba.” Chỉ cần không ở An Xuyên, thật ra đâu cũng vậy. Chu Cẩm Phong nhìn cô với vẻ khó tin. Như vậy là cô đồng ý sống cùng anh sao? Vì anh quá kích động nên làm đổ chiếc bát, nước đổ hết ra ngoài, mặt bàn có phần thê thảm. Chu Cẩm Phong lập tức lấy giấy lau, người phục vụ đứng bên cạnh nhìn thấy, liền tới xử lý, đồng thời thay bát khác. Nhiếp Sơ Ngữ chứng kiến thái độ của anh, bốc chốc trong lòng ghen lại. Những thứ lấp kín cõi lòng trở thành vô số dòng chảy xối xả lan tràn khắp cơ thể cô. Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, rõ ràng anh cũng biết những gì cô hứng chịu, vậy mà trong lòng anh, cô vẫn là Nhiếp Sơ Ngữ mà anh thích, dường như dù cô có như thế nào anh cũng chấp nhận, Anh luôn trong một tư thế ngược nhìn cô. Cô không thể giải bày mình cảm động nhiều hơn hay rung động nhiều hơn, nhưng cô rất muốn khóc. Anh đối với cô, là yêu phải không? Một Chu Cẩm Phong trong lớp thường xuyên bắt nạt cô, viết lên bảng đen câu “Chu Cẩm Phong thích Nhiếp Sơ Ngữ” cũng quên không xóa đi, ngày hôm sau bị các bạn nhìn thấy, bị họ cười chê một trận, Chu Cẩm Phong đã thẳng thừng đánh nhau với đám bạn đó, sau đó bị mời phụ huynh. Lúc học cấp hai, anh luôn đợi dưới phòng học cho tới khi lớp tài năng của cô tan, sau đó lại làm điệu bộ “có kẻ ngốc mới dành nhiều thời gian cho việc học” để chọc quê cô rồi cùng cô về nhà. Lúc học cấp ba, anh chơi cùng một số nam sinh bỏ bê học hành, các bạn học đều rất sợ đám học sinh đó, còn lén lút gọi họ là “đồ du côn”, đến cả các thầy cô cũng nói họ là học sinh hư, nhắc nhở học sinh các lớp ít tiếp xúc với họ thôi. Chu Cẩm Phong lại hét tên cô trước mặt rất nhiều người. Lúc ấy Nhiếp Sơ Ngữ chỉ cảm thấy tức giận, cảm giác đó bắt nguồn từ việc: Sao cậu ta có thể hét tên mình? Sao cậu ta xứng được hét tên mình? Giống như anh không nên, cũng không xứng được xuất hiện bên cạnh cô vậy, cô quên mất chính vì anh mà cậu nam sinh cứ suốt ngày bám riết lấy cô đã không còn dám xuất hiện nữa. Tất cả những kỷ niệm trong quá khứ hiện lên trước mắt cô. Tình cảm của anh không phải ngày một ngày hai, cũng không phải một tháng, hai tháng, thậm chí không phải một năm, hai năm. Nhiếp Sơ Ngữ có gì tốt đẹp để được anh đối xử như vậy? Sự cố nhỏ trên bàn ăn không làm ảnh hưởng tới Chu Cẩm Phong. Anh sờ vào túi áo, lôi ra một chiếc thẻ ngân hàng. Anh đưa cho cô, “Của em này, em cất đi...” Nhiếp Sơ Ngữ ngăn người, “Anh đang làm gì vậy?” “Tiền đó, toàn bộ tiền của anh đều ở trong này, sau này em hãy giúp anh quản lý...” Nhiếp Sơ Ngữ đảo mắt nhìn mấy chiếc bàn xung quanh, phát hiện có người đang nhìn về phía này, bỗng trở nên sốt sắng, “Anh mau cất đi!” “Tiền của đàn ông chẳng phải đều...” giao cho người phụ nữ của mình cất giữ sao? “Anh còn không cất đi, em giận đấy!” Nhiếp Sơ Ngữ thực sự không biết nói sao. Cô day day trán, rồi xì mặt nhìn Chu Cẩm Phong, bỗng cảm thấy con người này sao lại thật thà thế! Chu Cẩm Phong đành hậm hực cất thẻ, bắt đầu buồn bã, nhưng lại nghĩ không thể ép buộc cô như vậy. Anh thăm véo mình một cái. Sao mà lại quên mất rồi? Phải từ từ, phải dần dần, nhấn nạy một chút. “Đó là tiền anh kiếm được, đương nhiên phải để anh cất rồi. Vả lại...”, cô nhìn xung quanh, “Sao anh có thể nói mấy lời này trước mặt bao nhiêu người thế kia, lỡ bị người ta để ý thì sao?” “Vẫn là em suy nghĩ chu toàn.” Nhiếp Sơ Ngữ gấp một miếng bí đao trong nồi lẩu đặt vào bát, để bí đao lăn qua lăn lại một lượt trong lòng bát mới gấp lên, để dầu mỡ xuống rồi cho vào miệng. Lúc này bí đao đã nguội, mùi vị cũng vừa phải. Chu Cẩm Phong nhìn cô ăn, không kiềm chế được mà bật cười. Anh thích ngắm cô

ăn như vậy, ngấm nhìn trong yên lặng. Mỗi động tác của cô trong mắt anh dường như đều rất đẹp. Anh từng thấy bố mẹ cô mắng chửi cô, lúc ấy anh cảm thấy rất khó tin. Một cô gái tốt như cô vì sao bố mẹ còn chửi rửa! Dần dần, người trong thôn đều đồn rằng Nhiếp Sơ Ngữ Toàn chỉ thích con trai, con gái lớn vẫn chưa được viết tên vào hộ khẩu. Trong nhà có thịt, Nhiếp Sơ Ngữ không được gấp, thịt là thứ được chuẩn bị sẵn cho em trai. Người trong thôn quay tròn lại bàn chuyện rôm rả, chẳng biết ai lên tiếng rằng, nếu có thể sinh ra một đứa con gái có thành tích tốt như Nhiếp Sơ Ngữ thì đập nồi bán sắt cũng phải dành dụm cho nó ăn học... Khi Nhiếp Sơ Ngữ bị bố mắng, cô chỉ đứng đó lắng nghe. Khi bố mắng mệt rồi, cô bèn mang quần áo của mọi người trong nhà ra sông giặt. Anh vẫn luôn đi theo cô, phát hiện cô đang chăm chỉ giặt quần áo, không đau lòng cũng không khóc. Anh không biết cô thực sự không để bụng hay đơn thuần bị mắng đã thành quen. Anh muốn cô có thể thay đổi bản thân mình. Vì cô, ông bà nội có cần nhằn thế nào anh cũng không phản bác, chỉ yên lặng lắng nghe, không giống như trước, mỗi lần giận lên là lại cãi cọ với ông. Anh cũng học được cách yêu thương ông bà. Chỉ có điều lúc đó, cô chẳng hay chính cô đã thay đổi con người anh, mà cô cũng đâu quan tâm tới việc này. Ăn xong, Chu Cẩm Phong và cô cùng ra ngoài thanh toán, tổng cộng hết hơn ba trăm đồng. Nhìn thấy anh lấy ra mấy tờ tiền, cô thấy hơi xót, nhưng không nói gì. Được ăn đã đời rồi thì đừng có nghĩ tới mấy chuyện đau lòng, nếu không ngay cả niềm vui được ăn cũng sẽ bị chiết khấu, chẳng tiết kiệm chút nào, dù sao tiền cũng đã bỏ ra. Bên ngoài hơi lạnh, Chu Cẩm Phong chắn phía trước cô. Dáng anh cao, đứng trước mặt cô hết như ngọn núi vậy. Khi đi tới chiếc xe mô tô, anh nắm tay cô, nhét vào trong tay cô một trăm đồng: “Em đừng ngồi xe với anh nữa, gió to lắm. Em cầm tiền qua bên kia bắt xe đi.” Nhiếp Sơ Ngữ nhìn anh, không nhận, “Chu Cẩm Phong, chúng ta vừa mới bắt đầu mà anh đã chê em rồi? Còn không muốn đưa em về tận nhà nữa.” “Anh...” Anh chỉ sợ cô bị gió thổi lạnh mà thôi, nhưng sự kiên quyết trong mắt cô khiến anh chẳng thể nói gì nữa, đành đưa mũ cho cô, “Anh lái chậm một chút.” “Ừm.” Cô đội mũ rồi leo lên xe. Anh lái xe, cô ngồi phía sau, từ từ áp mặt vào lưng anh. Thì ra chấp nhận một con người thực sự không khó, chỉ cần một khoảng cách gần như thế này. Cô nhắm mắt lại, đây là sự lựa chọn của cô, cô chưa bao giờ vưng dạ như thế. Cô nghĩ, lần này cô đã đưa ra sự lựa chọn tốt nhất...

1 Dịch nghĩa: Chàng cười ngựa trúc đến, chạy quanh giường tung quả mơ xanh nghịch đùa.

2. Chương 5 - 8

Chương 5

Chu Cẩm Phong đưa cô về tới dưới tiểu khu. Cổng lớn của tiểu khu đã xuống cấp, từ lâu không còn bảo vệ. Tuy vậy, kiểu nhà này dù cũ nát vẫn có nhiều người sinh sống, không đến nỗi vắng vẻ, lại không xa quốc lộ, về mặt an ninh tương đối tốt. Nhiếp Sơ Ngữ nhảy xuống xe, tháo mũ ra, hai tay xoa xoa đôi gò má lạnh như băng. Chu Cẩm Phong yên lặng nhìn cô. Dưới ánh đèn đường vàng vọt, lác đác có người qua lại, nhưng trong mắt anh chỉ nhìn thấy mình cô. Cô tựa hồ mãi mãi là Nhiếp Sơ Ngữ trong thâm tâm anh, xinh đẹp tới mức lúc nào cũng có thể khiến anh tim đập chân run. Nhiếp Sơ Ngữ bắt được ánh mắt anh, tươi cười nhìn anh. Chu Cẩm Phong từ trên xe bước xuống. Cô thực sự đồng ý làm người con gái của anh rồi sao? Suy nghĩ này dâng lên trong lòng anh. Anh cảm thấy bản thân như đang bước trên mây, bồng bềnh lâng lâng. Anh đi về phía cô, xoa lên gương mặt cô, rồi tới mái tóc. Tuy rằng cô không hiểu nhưng cũng không ngăn cản, để mặc anh. Bỗng nhiên, tay anh bắt động, trong ánh mắt mang theo một tâm tình sâu lắng. Gần như cô lập tức hiểu ra anh định làm gì, trong khoảnh khắc trái tim chợt xuất hiện một sự bài xích, nhưng bị cô mạnh mẽ áp chế, ngay sau đó một gương mặt lướt nhanh qua suy nghĩ, cực kỳ mơ hồ nhưng cô biết đó là ai. Cô nhắm mắt lại, không có bất kỳ phản ứng gì, cho dù trong lòng có vô vàn cảm xúc. Bờ môi Chu Cẩm Phong dừng lại trên trán cô, nhẹ nhàng hôn xuống. Anh mỉm cười nhìn cô. Cảm giác này thật tuyệt diệu, cô thực sự là bạn gái của anh, thực sự thuộc về anh rồi. Chính cô, Nhiếp Sơ Ngữ, là người anh mong muốn, nhớ nhung. Cuối cùng, anh chợt giơ tay vò vò đầu mình, “Em lên nhà trước đi, lát nữa anh quay về công trường.” Nhiếp Sơ Ngữ nghiêng đầu quan sát, khiến Chu Cẩm Phong cảm thấy khó hiểu nhưng lại không dám nói gì, đành để cô nhìn như vậy. Nhiếp Sơ Ngữ đang nhìn trang phục của anh. Anh thực sự không có nhiều quần áo, anh thuộc tốp người có quần áo để mặc là được rồi. Khi nào anh muốn mua quần áo, nhất định là vì bộ cũ đã tới mức không thể mặc được nữa. Vậy mà khi tới công ty tìm cô, anh luôn ăn vận rất chỉnh tề, khiến các đồng nghiệp cứ hay hỏi về anh. Ban đầu cô không hiểu nhưng về sau mới biết, anh vẫn luôn tiết kiệm, ăn món rẻ nhất, tuyệt đối không ăn nhiều hơn một hào nhưng lại

vì không muốn khiến cô mất mặt, vì muốn cho cô thể diện mà mua một bộ quần áo tươm tất để đi cùng cô. Không chỉ vậy, cô thường nghĩ, có phải chỉ khi đi cùng cô, anh mới nở ăn những “bữa tiệc như lẩu không?” “Anh... lên nhà ngồi một chút!” Cô bất ngờ lên tiếng. Chu Cẩm Phong ngẩn người, vốn định từ chối, ngày mai anh còn phải đi làm nhưng cảm thấy cô đang có ý mời. Cô là con gái, anh mà từ chối thì cô sẽ xấu hổ lắm. Thế là anh đẩy xe qua một bên, khóa vào cột điện rồi mới cùng cô lên nhà. Thiết kế của căn nhà này khá kì lạ, qua mấy lần rẽ mới tới dãy cầu thang căn hộ của cô. Bậc thang rất hẹp, nhưng không có đèn, đành phải lấy điện thoại ra soi. Lúc này cô mới nhớ đây là lần thứ hai anh lên nhà sau khi cô dọn về đây. Lần đầu tiên là khi anh giúp cô chuyển đồ. Thế mà anh vẫn nhớ rất rõ, đi phía trước, còn dừng lại chuẩn xác trước cửa nhà cô. Thái độ của một người đối với một người, đừng nghe anh ấy nói gì, cũng đừng nhìn anh ấy làm mấy việc cảm động trời đất, chỉ cần để ý những chi tiết rất nhỏ nhặt, từ đó mới có thể thực sự nói lên thái độ chân thực nhất của anh ấy đối với bạn. Công việc đầu tiên của cô ở thành phố An Xuyên là tại một công xưởng làm chân gà. Chỗ đó bao ăn bao ở nhưng lương rất thấp, hơn nữa cũng không có gì bảo hộ. Ngày nào cũng phải dậy rất sớm, mặc bộ quần áo trắng và đội chiếc mũ trắng được công xưởng phát, đeo găng tay vào. Cô phụ trách cắt chân gà, tách rời cả chiếc chân ra. Những chiếc chân gà này đều được chuyển từ một nơi rất xa tới, tất cả đóng một lớp đá dày, phải gỡ hết ra rồi cắt. Mùa hè thì không sao, tới mùa đông tay rất dễ bị nứt nẻ. Mà dao cắt chân gà rất sắc, nhiều người từng bị thương. Có những người thậm chí còn cắt mất đầu ngón tay, vậy mà cô đã làm việc ở đó một năm trời. Có lẽ lúc đó còn ngây dại, tìm được một nơi để ổn định liền không có ý định thay đổi, mỗi ngày đều theo trình tự làm việc, ăn cơm rồi đi ngủ, sau đó chịu đựng đủ các lời ai oán của những đồng nghiệp cùng phòng vào mùa hè. Có người không muốn mở điều hòa, sẽ phải trả nhiều tiền điện, có người chiếm dụng nhà vệ sinh quá nhiều cũng bị cần nắn. Đủ các loại phiền phức gộp lại với nhau, hỗn loạn rồi rắm. Sau khi gặp được Chu Cẩm Phong, anh mới nhờ người giới thiệu cho cô công việc hiện tại. Cô ôm suy nghĩ thử sức, rời khỏi công xưởng đó. Lúc ấy cô vẫn chưa thuê căn nhà hiện tại mà ở chung nhà với một đôi tình nhân. Họ không có việc làm, từ sáng tới tối đều bật lò sưởi, còn cô chỉ sau khi đi làm về mới sử dụng, hơn nữa trước khi đi ngủ còn tắt đi. Tháng đó khi nộp tiền điện, con số trên hóa đơn quả thực đã khiến cô trân trối đến nghẹn lời. Công việc của cô khi đó cũng không quá thuận lợi, còn là người mới lại không có nghiệp vụ. Người khác không nói gì, nhưng bản thân cô sốt ruột. Cô và đôi tình nhân kia cãi vã, đối phương cực kỳ vô lý, chửi cô cho rằng cô bảo buổi tối không dùng thì không dùng sao, ai biết được rốt cuộc có dùng hay không. Nhiep Sơ Ngữ suốt nửa thì giận phát khóc. Sau khi kể cho Chu Cẩm Phong, ngay hôm đó tìm được căn nhà hiện giờ, Chu Cẩm Phong đã giúp cô chuyển đi. Về sau cô mới biết, thì ra anh đã đi tìm trung gian. Tiền thuê nhà là cô trả nhưng phí trung gian là do anh gánh giúp cô. Nhiep Sơ Ngữ lấy chìa khóa mở cửa, bật đèn lên. Đèn không sáng lắm, khiến cả căn phòng hơi âm u. Chu Cẩm Phong vừa vào nhà liền nhìn lên bóng đèn. Là đèn treo, vốn có ba cái nhưng giờ chỉ có một cái, hai cái còn lại hỏng rồi. Anh nhìn một lúc, “Mấy hôm nữa anh qua xem giúp em, mua một cái bóng đèn về thay chắc là không có vấn đề gì to tát.” “Không cần đâu, như vậy cũng tốt lắm rồi, thêm một cái lại phải nộp thêm tiền điện.” Chu Cẩm Phong cười cười, không nói gì thêm, còn đang nghĩ lần sau tới đây vẫn nên thay bóng. Căn phòng này quả thực quá tối. Anh ngồi xuống sofa, còn cô ngồi trên giường, giường ở ngay cạnh sofa, sofa nằm sát bàn uống nước. Căn phòng này vốn rất nhỏ hẹp. Trên mặt bàn đặt mấy quả quýt hôm qua cô mua. Cô chỉ chỉ, tỏ ý bảo anh ăn. Anh cầm một quả lên, bóc vỏ, phát hiện nó rất ngọt, mùi vị cũng rất ngon, bèn gọt đầu với cô. “Ồ trong siêu thị anh cũng nhìn thấy loại quýt này, đắt lắm. Mấy loại quýt ngày trước nhà chúng ta trồng chẳng bán được mấy hào.” Chu Cẩm Phong lắc đầu. “Loại này khác, hơn nữa giá cả mỗi nơi khác nhau.” “Ừm, trước đây người dân trong thôn chúng ta hay mang đào, lê... ra thành phố bán, giá ở đó cao hơn chút ít.” Nhiep Sơ Ngữ gọt đầu, cô cũng biết chuyện này. Sau khi ăn hai quả quýt, Chu Cẩm Phong chống đồng hồ lại rồi nghiêm túc nhìn cô, “Em thực lòng muốn theo anh?” Sau khi hỏi câu này, trong lòng anh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Anh chỉ sợ mình nói năng không gãy gọn khiến cô hiểu nhầm. Anh thực sự sợ tới lúc đó mình lại mừng hụt. “Anh hồi hận à, không cần em nữa?” “Sao có thể? Chu Cẩm Phong mãi mãi cần em.” Trong lòng, anh âm thầm bổ sung một câu: Nhưng có thể em không cần anh. “Thế thì sau này đừng hỏi em mấy câu như vậy nữa.” Chu Cẩm Phong gật đầu, “Anh chỉ cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy...” Em chỉ cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy... Cô có chút thảng thốt. Đã vô số lần cô nghĩ tới câu nói này nhưng đối phương lại là một người đàn ông khác, giờ đây có một người đàn ông cũng nói với cô những lời như vậy. Người ta bảo ông trời luôn công bằng, mang đi của bạn thứ gì thì sẽ trả lại cho bạn một thứ tương tự. Cô đang nghĩ, Chu Cẩm Phong liệu có phải bên đó mà trời cao ban tặng và cô phải nắm giữ thật chắc, vì đây là cơ hội cuối cùng dành cho cô rồi? “Sơ Ngữ, em hy vọng tới lúc đó chúng ta sẽ đi đâu?” Chu Cẩm Phong bắt đầu suy tính tới khả năng họ sẽ rời đi. Cô không thích thành phố này, vậy thì họ sẽ đi, tìm một nơi khác để ổn

định cuộc sống. Tạm thời cô chưa nghĩ tới chuyện này, cô cũng không yêu thích thành phố nào. Chu Cẩm Phong bắt đầu nghiêm túc nói với cô: “Chúng ta tìm một thành phố ổn định trước đã, sau đó mua nhà. Bây giờ anh đã tiết kiệm được hơn hai mươi vạn, có lẽ chưa đủ để mua một căn nhà nhưng chúng ta có thể vay thế chấp. Em yên tâm, anh sẽ nỗ lực kiếm tiền, không đến mức không mua nổi nhà đâu. Như vậy em cũng không cần vất vả, có nơi ổn định sẽ không phải sốt ruột vì nhà cửa...” Cô chỉ từng nói với anh ở một thành phố không có căn nhà của riêng mình thì không khác nào sống nhờ, vậy mà anh vẫn nhớ rõ. Khóe mắt cô ửng đỏ, ban nãy cô còn ngạc nhiên khi anh tiết kiệm được một số tiền lớn như vậy, nhưng rồi cảm thấy cũng là điều dễ hiểu. Vào lúc tiết trời mùa hạ oi ả nhất, không ít người chỉ đi ngoài đường cũng cảm nắng, còn anh vẫn làm việc trên nóc nhà. Đám bạn thợ của anh đã về nhà cả rồi, anh vẫn chưa nghỉ. Anh nói, khi thiếu người nhất thì tiền lương cũng cao nhất, nếu lúc đó anh bỏ đi, cả thể xác cũng đau đớn, đó là nhân dân tệ, không phải thứ gì khác... Ăn những món đậm bạc nhất, dùng những thứ rẻ tiền nhất, anh dành dụm được số tiền này cũng là điều đương nhiên. Cô sẽ không quên chàng trai bị cháy nắng đến sạm đen, không những đen mà còn gầy nữa. “Còn anh thì sao? Anh thích thành phố nào?” Cô nhẹ nhàng hỏi anh, nhưng trong lòng thì thầm nghĩ cách xa An Xuyên một chút là được. “Anh chưa tới nhiều nơi, cũng chẳng biết ở đâu thì tốt. Em quyết định thì hơn.” “Em cảm thấy đều được, chỉ cần chúng ta ở bên nhau, ở đâu cũng tốt.” Chu Cẩm Phong sững sờ rồi bật cười, “Anh cũng nghĩ như vậy đấy... Thế khi nào thì chúng ta đi? Công trình của anh khoảng trước nửa năm mới là kết thúc.” Lúc trước cô còn tùy tiện nói, nhưng lúc này nên nghiêm túc xem xét rồi. Còn khoảng hai tháng nữa là tới Tết, cô phải suy nghĩ thật kỹ. “Qua năm sau hãy đi. Tới lúc đó em còn có tiền thưởng cuối năm, không thể để công ty được hời, phải lấy tiền rồi mới đi.” Chu Cẩm Phong gật đầu, thời điểm đó cũng tốt. Cứ như vậy, hai người bàn bạc qua về thời gian đi. Chỉ mấy tiếng đồng hồ đã quyết định phương hướng tương lai của họ, hình như hơi tùy tiện. Nhưng có vẻ như cuộc đời là vậy, quyết định rồi mới hành động. Hôm đó Chu Cẩm Phong ở lại, Nhiếp Sơ Ngữ bảo anh hôm sau hãy về, anh ngủ ngay trên sofa. Nhìn dáng anh cuộn tròn nằm trên sofa, Nhiếp Sơ Ngữ lại hơi hối hận, để anh quay về công trường ngủ chắc sẽ thoải mái hơn nhiều, nhưng muộn quá rồi, thành phố này nhiều sương mù, cô vẫn quyết giữ anh ở lại.

Chương 6

Lúc nằm trên giường, Nhiếp Sơ Ngữ cầm điện thoại, tìm kiếm một số thành phố mới phát hiện ra mỗi người một ý, thành phố nào cũng có người nói tốt nhưng đa phần chính là người dân ở đó. Quê hương luôn là tốt nhất, biết bao nhiêu người đã dùng ngôn từ để biểu đạt điều này. Cô bỗng có chút thất vọng. Kỳ lạ thật, thế mà cô chỉ muốn rời xa quê. Từ một góc độ nào đó, xem ra cô là kẻ lạnh nhạt. Cô bỏ điện thoại xuống, không xem nữa, thậm chí còn nghĩ, tới lúc đó cứ mua hai chiếc vé tới mấy nơi lân cận. Cô và Chu Cẩm Phong ngồi tới đâu thì sẽ ở lại đó. Cũng giống như cô năm xưa vậy, lên chuyến xe tới vùng lân cận, thế là xe tới An Xuyên, cô liền ở lại đây bốn năm. Lúc Chu Cẩm Phong tỉnh dậy, đã nghe thấy trong bếp có tiếng động. Vốn trước khi ngủ, anh còn lên kế hoạch hôm sau sẽ lặng lẽ ra về. Anh đi làm sớm hơn cô nửa tiếng, có thể cô sẽ ngủ thêm rất lâu. Anh nhanh chóng mặc áo khoác vào, đặt chân sang một bên rồi đi vào bếp, cô đang làm bữa sáng. Anh không lên tiếng, chỉ đứng ở cửa phòng nhìn bóng dáng bận rộn của cô. Cô thuần thục chiên ba quả trứng, màu vàng tươi, vừa nhìn đã thấy rất ngon miệng. Anh nhớ lại những suy nghĩ trước đây của mình, lúc cô bị mắng chửi, anh nghĩ mình phải đối xử thật tốt với cô, nhất định không mắng nhiếc cô. Khi cô bị thương ở ngón tay vì thái rau, anh nghĩ sau này mình nhất định phải để cô được sống sung sướng, thế nên anh dốc sức, liều mạng kiếm tiền, hi vọng một ngày có thể làm được. Anh nhìn theo bóng cô. Nếu thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này thì tốt biết bao, mà cũng không cần ngừng lại, cô sẽ là vợ của anh. Họ sẽ cùng tới một thành phố, mua nhà. Cô sẽ tìm một công việc nhàn hạ, ngày ngày nấu cơm cho anh. Còn anh sẽ trở về ăn cơm cùng cô, sau đó tới lượt anh rửa bát, dọn dẹp phòng bếp. Cảnh tượng ấy khiến anh kích động tới sực sôi. Chưa bao giờ anh có cảm giác như vậy, mong thời gian trôi nhanh một chút, hoặc có thể nói là hãy xuyên thẳng tới hai tháng sau. Khi Nhiếp Sơ Ngữ múc nước vào nồi phát hiện ra anh đang đứng trước cửa, “Em đang chuẩn bị nấu mì. Thời gian hơi gấp nên đành ăn mì vậy.” “Không sao, anh không kén ăn.” Ngược lại, cô bỗng ngượng ngập: “Em quên mua rau rồi, cũng không có đồ ăn kèm, đành dùng trứng gà vậy.” “Trứng gà cũng rất được, ừm, ngon hơn rau xanh.” “Anh thích là được rồi.” Nước chẳng mấy chốc đã sôi, Nhiếp Sơ Ngữ lấy mì ra, cho vào nồi. Rất nhanh, trong nồi sủi tăm những bọt nước trắng xóa. Cô lấy bát ra, bắt đầu bỏ gia vị, làm gì cũng rất chăm chú. Chu Cẩm Phong vẫn đứng ngắm cô, tựa như mãi không chán. Mì chín được vớt ra bát. Hai người họ bẻ bát, yên lặng ngồi bên bàn ăn sáng. Mì trong bát Chu Cẩm Phong nhiều hơn so với của cô, vậy mà anh lại ăn xong trước, hơn nữa còn uống sạch cả nước dùng. Cô thấy anh thực sự thích ăn mì, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều. Chu Cẩm

Phong ăn no rồi, lập tức đi làm. Anh phải vội tới công trường sớm. Sau khi Chu Cẩm Phong đi, Nhiếp Sơ Ngữ dọn dẹp bát đĩa. Vì dậy sớm nên thời gian khá dư dả, Rảnh rang không có việc gì, cô bắt đầu trang điểm. Vẫn là kiểu trang điểm nhã nhặn nhưng cô làm rất chăm chú, thế nên càng rõ nét xinh đẹp. Căn nhà này không lớn nhưng kì lạ là rất nhiều gương. Cô ngắm mình trong gương, giơ tay sờ lên hình bóng ấy. Thì ra mình chưa già, thì ra mình vẫn được coi là trẻ trung, xinh đẹp. Đã từng có một khoảng thời gian rất dài, cô ngỡ nội tâm của mình như một bà lão già nua, thì ra chỉ có cô ngộ nhận mà thôi. Cô cầm túi xách, lần này không ngồi xe buýt mà đi về phía ga tàu điện ngầm. Nhà ga khá xa nơi cô ở, nhưng hôm nay dư dả thời gian, cô có thể ngồi tàu điện ngầm. Cô vẫn luôn thích tàu điện ngầm, bên trong tuy có hơi chật chội nhưng sạch sẽ, chứ không như xe buýt, gặp phải đoạn đường xóc thật khiến người ta có cảm giác có thể bị văng ra bất cứ lúc nào. Khi cô tới công ty, vẫn còn hơi sớm. Cô ngồi trên chiếc sofa chuẩn bị cho khách hàng, lật xem tạp chí, chỉ có điều, tất cả các tạp chí của công ty đều liên quan đến địa ốc. Cô ngồi một lúc lâu mới bắt đầu làm việc. Hôm nay dẫn dắt Vương Du cô càng dễ tâm hơn nữa, nhìn thấy một chút băn khoăn ánh lên trên nét mặt Vương Du, cô liền nhớ lại bản thân mình khi trước. Cô cảm thấy con người rất kỳ lạ, một mặt thì không ngừng thúc giục bản thân phải trưởng thành lên. Vậy mà khi thực sự trở nên chín chắn, khôn khéo thì lại hoài niệm khoảng thời gian thanh xuân trong sáng, thuần khiết. Cô đối với Vương Du rất chân thành, bản thân Vương Du cũng rất cố gắng. Nếu cô phải rời đi, có lẽ cô sẽ chuyển nguồn khách hàng của mình cho Vương Du. Chỉ có điều, đó mới chỉ là suy nghĩ chứ cô chưa thể hiện rõ ràng. Chuyện gì cũng có bất trắc, biết đâu tới lúc đó cô và Chu Cẩm Phong lại vì một số tình huống bất ngờ nào đó mà không thể rời đi thì sao? Nếu lúc này cho người ta hy vọng, tới lúc đó niềm hy vọng sụp đổ, đối phương không những không cảm kích ý tốt lúc trước của cô mà ngược lại sẽ oán trách. Bản thân cô đã thấy rất nhiều trường hợp như vậy. Nhiếp Sơ Ngữ tan ca, một lúc sau Chu Cẩm Phong tới. Anh còn mua rất nhiều đồ ăn, hai người cùng nấu cơm. Chỉ có điều lần này ăn cơm xong, Chu Cẩm Phong quay trở lại công trường. Nhiếp Sơ Ngữ và Chu Cẩm Phong liên lạc với nhau thường xuyên hơn, không chỉ là số lần gọi điện thoại tăng lên mà ngay cả thời gian gặp gỡ cũng nhiều hơn. Chẳng biết từ lúc nào, hơn một tháng thấm thoát đã trôi qua. Càng ngày Chu Cẩm Phong càng vui sướng nhắc tới cuộc sống tương lai của họ với cô. Họ sẽ mua một căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách, việc trang hoàng sẽ giao cho cô, cô muốn làm thế nào cũng được, anh không có ý kiến. Phải bày ngoài ban công một chậu hoa mà cô thích, còn phải đặt hai chiếc ghế, mùa hè họ sẽ ra hóng gió, tới mùa đông ngồi đó chuyện trò... Chu Cẩm Phong không những dự tính cho tương lai mà còn tính toán cả tiền lương các khoản. Sau này anh sẽ giao hết tiền bạc cho cô quản lý chi tiêu, còn bản thân anh bảo đảm sẽ không nói thêm một lời. Tương lai anh vẽ ra đẹp là thế, khiến chính Nhiếp Sơ Ngữ cũng bất giác tưởng tượng ra tương lai giữa hai người họ... Một tuần Nhiếp Sơ Ngữ và Chu Cẩm Phong gặp nhau vài lần, thỉnh thoảng còn đi xem phim. Nhưng mấy ngày nay, Chu Cẩm Phong không tới tìm cô nữa, ngay cả điện thoại cũng không gọi cuộc nào. Nếu là trước đây, có lẽ cô sẽ cảm thấy không có gì đáng lo, nhưng gần đây họ liên lạc dày đặc như vậy lại đột ngột đứt quãng, cô lập tức cảm thấy có chuyện không ổn. Gọi lại cho Chu Cẩm Phong nhưng vẫn luôn tắt máy, đã ba ngày rồi. Ban đầu cô chỉ nghĩ là do hết pin, hôm sau cũng không quá chú tâm. Nhưng ba ngày đã trôi qua mà máy vẫn tắt, nghĩ kiểu gì cũng thấy khó hiểu. Vì không liên lạc được với Chu Cẩm Phong, lúc đi làm tâm hồn Nhiếp Sơ Ngữ cứ như treo ngược cành cây. Vừa hết giờ làm, cô lập tức bắt xe tới công trường của Chu Cẩm Phong. Trước đây cô có tới một lần, chỉ có điều là Chu Cẩm Phong chỉ từ xa cho cô xem chứ cô chưa tới gần. Khu vực đó toàn là xi măng, cốt thép. Cô càng tiến gần hơn thì lại càng cảm thấy sợ hãi. Trước đây cô thích xem phim, luôn có một tình tiết ngầm hiểu là khi tất cả mọi chuyện bắt đầu trở nên tốt đẹp thì cũng là lúc xuất hiện một bất ngờ lớn. Cô sợ cuộc đời cô rồi cũng như vậy. Cô lo Chu Cẩm Phong thực sự đã gặp chuyện không hay. Cô thậm chí còn không ngừng tìm lý do cho Chu Cẩm Phong. Anh đã gặp phải chuyện gì mới không liên lạc với cô? Có thể là di động bị rớt chưa kịp mua cái mới, hoặc là gần đây anh quá bận, không hề dùng di động... Cô tới công trường, nhận ra bên trong có không ít phụ nữ. Phụ nữ ở đây làm việc vất vả, lương tuy không cao bằng đàn ông nhưng cũng coi là khá, muốn nuôi sống bản thân tuyệt đối không thành vấn đề. Cô đã hỏi rất nhiều người, cuối cùng cũng hỏi tới đồng nghiệp của Chu Cẩm Phong, anh ta cho hay Chu Cẩm Phong không tới làm ba ngày rồi, họ không biết anh đã xảy ra chuyện gì. Thì ra làm việc ở đây mà không muốn làm nữa đến một câu xin nghỉ phép cũng không cần. Có người chuyên ghi chép những người nào hôm đó không tới làm việc, cuối cùng dựa theo số ngày ghi chép mà trừ tiền, không đi làm thì sẽ không có tiền, hoàn toàn không cần tới mấy chuyện xin nghỉ gì đó. Nghe đồng nghiệp Chu Cẩm Phong nói vậy, Nhiếp Sơ Ngữ bỗng thở phào một hơi. Chỉ cần đối phương không nói Chu Cẩm Phong đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, cô cảm thấy mình vẫn có thể tự nhủ, anh chỉ vì một số chuyện gì đó không thể liên lạc với mình, anh sẽ xuất hiện nhanh thôi. Suy nghĩ này ngấm vào trong đầu cô. Cô nghĩ tới chuyện có thể bây giờ Chu Cẩm Phong đang đợi cô ở

nhà, thế là vội vàng quay về chỗ trọ. Nhưng không có, Chu Cẩm Phong không ở đây, anh hoàn toàn không tới tìm cô. Mà cô gọi vào di động của anh thì vẫn tắt máy. Cô nghĩ tới vô số khả năng, lại cảm thấy rất khôi hài. Cô và Chu Cẩm Phong một thân một mình tới đây, không ai quen biết bọn họ, sẽ không có ai gây khó dễ cho bọn họ mới phải. Cô mất ngủ hoàn toàn, ngày hôm sau đi làm lại càng không có tinh thần. Cô không ngừng xem di động, hy vọng nó đột ngột vang lên, và đối phương là Chu Cẩm Phong. Nhưng không hề, di động của cô nằm im lìm. “Sơ Ngữ, bên kia có một vị khách gọi đích danh cậu.” Viên Dao chạy tới, vỗ vỗ bờ vai Nhiếp Sơ Ngữ. “Trông giàu có phết, cậu tìm được vị khách này khi nào thế?” “Tớ qua đó xem thế nào đã.” Hôm nay vốn không có khách hàng nào gọi điện cho cô, vì thế cô cũng chẳng biết đối phương là ai. Trong tay cô có một số nguồn khách hàng, họ cũng luôn duy trì liên lạc. Chỉ có người đàn ông này là hình như cô chưa gặp bao giờ. Cô đi tới, nở một nụ cười chuyên nghiệp, “Xin hỏi, tôi có thể giúp gì cho anh?” Người đàn ông mặc đồ đen, hơn nữa còn đeo một chiếc kính râm cỡ lớn. Khi nghe thấy tiếng cô, anh ta tháo chiếc kính trên mặt xuống, dường như quan sát cô một lúc rồi mới chậm rãi mở lời: “Cô Nhiếp, đây không phải là chỗ để trò chuyện, chỉ bằng chúng ta tìm chỗ nào đó nói đôi câu...” Nhiếp Sơ Ngữ liếc nhìn quyển sách giới thiệu nhà đất trên chiếc bàn phía trước người đàn ông, nó nằm yên đó không nhúc nhích. Cô lập tức hiểu ra, người này vốn không phải tới xem nhà. Từ khi làm việc ở đây, cô từng gặp rất nhiều kẻ quấy rối, cô sợ nhất là vướng phải chuyện này, thế là quay người định bỏ đi... “Cô Nhiếp!” Người đàn ông sau lưng cô bỗng nhiên đứng dậy, “Cô không muốn biết tung tích của Chu Cẩm Phong sao?” Nhiếp Sơ Ngữ dừng bước, từ từ xoay người lại. Khóe miệng người đàn ông nhếch lên một nụ cười, điệu bộ giống như nắm chắc phần thắng. Phòng KTV. Tâm trạng Nhiếp Sơ Ngữ đã hoang mang, lo lắng không biết bao nhiêu lần rồi. Cô nhìn người đàn ông trước mặt. Không thể không thừa nhận, bản thân cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, rất đỗi bình thường, người ta còn chưa nói gì mà cô đã cảm thấy sợ hãi rồi. Từ nhỏ tới lớn, cô chỉ hy vọng mình có thể bình an, suôn sẻ sống trọn cuộc đời, có thể dựa vào sự nỗ lực của mình, vào thành tích của mình để thay đổi số phận, nhưng sự thực là cô không thể nào sống theo mong muốn của mình. Hiệu quả cách âm của phòng KTV không tốt, có thể nghe được tiếng vỡ giọng rất rõ từ một phòng hát khác vọng tới. Thanh âm ấy phần nào làm dịu bớt sự căng thẳng trong cô. Cô ngẩng đầu lên, “Xin hỏi, anh tìm tôi có việc gì?” Người đàn ông nhìn cô rồi rút một bức ảnh từ trong cặp tài liệu ra, ném thẳng tới trước mặt cô, “Người đàn ông này... chắc là cô rất quen phải không?” Ánh mắt Nhiếp Sơ Ngữ dừng lại trên bức ảnh trước mặt. Trong ảnh có một người đàn ông mặc vest đen, chiếc áo có những đường cắt rất tinh xảo và ngay cả gương mặt anh cũng có những góc cạnh sắc nét như vậy. Anh đứng trước một chiếc ô tô, dáng vẻ như một người mẫu hoàn hảo. Tay phải anh kẹp một điếu thuốc, tay trái chống lên xe. Hình như anh đang đợi ai đó, hơn nữa còn có phần sốt ruột, bởi vì đôi mắt anh rất lạnh... Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một người đàn ông tuần tú đồng thời toát lên sự lạnh lùng, tàn nhẫn. Cô chỉ liếc nhìn người trong ảnh một cái rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, “Không quen, tôi chưa từng gặp người này.” Người đàn ông đối diện hình như đang nhếch mép, trong nụ cười nhạt nhòa mang theo chút châm biếm, hắn lại lấy ảnh từ trong cặp ra. Lần này không còn là một mà là rất nhiều. Hắn đẩy đồng ảnh tới trước mặt Nhiếp Sơ Ngữ. Trong số ảnh này, bức nào cũng chụp một nam một nữ. Có bức là người con gái khoác cánh tay người đàn ông, có bức là người đàn ông đặt tay mình lên vai cô gái... Dù là bức ảnh nào đều có thể nhìn thấy người con gái có nụ cười ngọt ngào, giống như nàng công chúa nhỏ xinh đẹp như pha lê lấp lánh được nâng niu, yêu thương. Còn trong ảnh mắt người đàn ông, nếu nhìn thật kỹ, sẽ nhận ra đôi chút cứng chiều nhạt nhòa. Tựa hồ như họ đang có tình yêu nồng đậm, tình cảm vô cùng sâu sắc. “Vẫn không quen cậu ta sao?” Người đàn ông cười khế rồi tự mình giới thiệu: “Lục Trạm Giang, lão Ngũ của Hoàng Thành, trong tay sở hữu vô số hộp đêm và khu vui chơi giải trí, còn cần tôi nói tiếp không?” Cô không biết phải chối thế nào. Người đàn ông trong ảnh là Lục Trạm Giang, còn người con gái kia... chính là cô.

Chương 7

“Anh muốn gì?” Giờ cô mới hiểu ra người này tới đây vì Lục Trạm Giang. Nhưng cô không còn bất kỳ mối quan hệ nào với Lục Trạm Giang. “Nếu anh tìm tới tôi vì Lục Trạm Giang thì tôi nghĩ, có lẽ anh phải thất vọng rồi. Tôi đã không còn quan hệ gì với Lục Trạm Giang nữa, thế nên nếu anh muốn thông qua tôi...” “Đừng xem thường bản thân mình như thế.” Người đàn ông gơ ngón trỏ bàn tay phải ra lắc lắc, “Lục Trạm Giang này trước giờ vẫn được bên ngoài tán dương là không gần nữ sắc. Mà bao năm qua, bên cạnh cậu ta chỉ có một người phụ nữ, đó chính là cô. Cô bảo, tôi không tìm cô, thì nên tìm ai đây?” “Bất luận anh và Lục Trạm Giang có chuyện gì, xin đừng liên lụy tới tôi.” Cô đứng lên, định bỏ đi. “Cô Nhiếp, không sao, giờ cô có thể đi. Dĩ nhiên, đó là nếu cô muốn nghe thấy tin anh Chu gặp chuyện bất trắc...” Người đàn ông nhìn thấy ánh mắt khó tin của Nhiếp Sơ Ngữ, bất giác bật cười, “Tai nạn giao thông, nhảy lầu, chết

đuối... Trên thế giới này, mỗi giây mỗi phút đều xảy ra những chuyện ấy, không phải sao?" Người đàn ông nói xong, để lại cách thức liên lạc rồi thẳng thừng đi lướt qua bên cạnh Nhiếp Sơ Ngữ... Người đàn ông rõ ràng rất thờ ơ, dường như không quan tâm chút nào tới quyết định của cô, rồi đi một cách quả quyết, bỏ lại cô đứng yên trong phòng hát. Nhiếp Sơ Ngữ vẫn đứng đờ ở đó, cô ra sức nhần trán, nơi ấy truyền tới một cảm giác áp bức để cô thực sự hiểu rằng tất cả mọi chuyện vừa xảy ra không phải một giấc mơ. Một lần nữa cô lại nghe thấy tên người đàn ông ấy, vào lúc cô đã quyết định sẽ thoát khỏi anh, vào lúc cô muốn cố gắng khóa chặt tên anh nơi sâu nhất trong lòng mình, ngoại trừ cô không ai hay biết thì cái tên ấy lại xuất hiện, còn bằng một cách thức khiến cô không kịp trở tay. Người đàn ông này lại nói rằng cô là người đặc biệt nhất. Lục Trầm Giang không gần gũi sắc, còn cô lại là người phụ nữ khác biệt nhất có thể khiến Lục Trầm Giang phá lệ. Nếu là ngày trước, nghe được những lời này chắc cô sẽ mừng rơi nước mắt. Đặc biệt nhất, khác biệt nhất, mấy từ đồng nghĩa này một khi được sử dụng thì hình như bản thân đã trở thành một người con gái độc nhất vô nhị, khiến đối phương quan tâm, được đối phương thương yêu, thậm chí còn là bằng chứng của việc đối phương phải có được mình. Vậy mà tất cả những điều này đối với cô hoàn toàn chỉ là một câu chuyện khôi hài. Cô nhếch miệng cười giễu cợt. Sao ban nãy mình lại ngốc nghếch đến thế, lại không nói với gã kia là hắn tìm nhầm người rồi. Người Lục Trầm Giang quan tâm nhất không phải là cô. Anh quan tâm một người con gái khác. Muốn tìm người Lục Trầm Giang để ý nhất, đáng nhẽ phải tìm cô gái kia mới phải. Sự thật này khiến trái tim cô một lần nữa chua xót. Nhưng cũng không còn quan trọng nữa, so với nỗi đau xé nát tim gan của năm ấy thì hoàn toàn có thể bỏ qua cảm xúc lúc này. Nhiếp Sơ Ngữ sau khi bình tĩnh lại, thực sự muốn đắm bản thân mình. Ban nãy cô phải nói với hắn rằng người phụ nữ Lục Trầm Giang quan tâm nhất là người khác, mà suy nghĩ đầu tiên của cô cũng nên là quan tâm tới sự an toàn của Chu Cẩm Phong chứ không phải nghĩ tới người đàn ông từ lâu đã không còn quan hệ với mình nữa, anh có để tâm tới ai cũng chẳng liên quan gì đến cô. Thậm chí cô phải hận anh, nếu không vì anh, cô đã không phải chịu tai bay vạ gió này. Bây giờ cô phải nhanh chóng xác định sự an toàn của Chu Cẩm Phong, sau đó cùng anh rời khỏi thành phố này theo kế hoạch ban đầu. Suy nghĩ này lại khiến cô trở nên hưng phấn. Cô tin rằng chỉ cần mình nói rõ mọi chuyện với người đàn ông vừa rồi, đối phương sẽ không quấy rầy cô nữa. Sau khi suy nghĩ kỹ càng phải làm những gì, Nhiếp Sơ Ngữ không còn hoảng loạn nữa. Cô ra khỏi quán karaoke, mắt phải giắt không ngừng, điều này lại khiến cô thêm thấp thỏm. Cô không về công ty mà tới trạm xe buýt, một lần nữa đến chỗ làm của Chu Cẩm Phong. Cô hy vọng lần này có thể nhìn thấy anh. Nếu tìm được, cô quyết định sẽ lập tức cùng anh rời đi. Mặc kệ số tiền thưởng cuối năm, cũng không cần đợi thời gian làm việc của anh kết thúc, họ cứ thế ra đi, sống cuộc sống bình dị của họ. Có thân phận gì thì sống cuộc sống ấy, trước đây cô không hiểu hàm nghĩa của câu nói này, giờ thì đã ngộ ra. Cô không muốn cuộc đời mình có thêm bất kỳ sóng gió nào nữa. Cô đứng trên xe buýt. Rất đông người, cô chỉ có thể nín chặt lấy tay cầm. Cách chỗ cô đứng không xa có một đôi tình nhân, trông đáng vẻ chắc là sinh viên đại học. Chàng trai bảo vệ, bao bọc cô gái, ánh mắt nhìn cô gái mang theo một sự cưng chiều nhẹ nhàng. Cô dường như không kiểm soát được mình, cứ nhìn về phía đôi tình nhân ấy. Khi cô còn học cấp ba, cảnh tượng này có lẽ đúng là một niềm mơ ước. Cô hy vọng mình có thể thi đậu vào một trường tốt, tự làm thêm chu cấp cho việc học hành, có vất vả thế nào cũng không sao, rồi sau đó có một tình yêu thời sinh viên, chẳng cần quá kinh thiên động địa, chỉ cần đối phương nhất định phải đối tốt với mình, tốt nhất là họ có thể cùng nhau tốt nghiệp, cùng nhau phấn đấu, rồi tiến thẳng tới hôn nhân. Chỉ là giấc mơ ấy còn chưa rời bên đã thẳng thừng rơi xuống, tới tận bây giờ cô mới phát hiện ra mình vẫn còn nhớ rõ cái ước ao xa vời ấy đến vậy. Xe buýt lắc lư tới trạm mà cô muốn xuống. Cô vút hết mọi suy nghĩ, rảo bước đi về phía nơi làm việc của Chu Cẩm Phong. Đâu đâu cũng là công trình đang được xây dựng, bê tông, sắt thép đã phác họa nơi đây thành một bức tranh độc đáo, dường như có thể hình dung ra vài năm nữa chỗ này sẽ phồn hoa cỡ nào. Con người khi ấy có lẽ sẽ chẳng thể tưởng tượng được cảnh tượng bọn họ lúc này. Cô không dừng bước, cho dù trong không khí đâu đâu cũng là cát bụi và tiếng ồn, dưới chân đủ các loại đá sỏi, vô số các loại máy móc đang hoạt động. Cô đi tới trước một công trình đang thi công, nghe ngóng tin tức của Chu Cẩm Phong từ rất nhiều người, hơn nữa còn hỏi đáng vẻ của Chu Cẩm Phong vào lần cuối cùng họ gặp anh. Có một người vô đầu, cuối cùng cũng nhớ ra gì đó: "Tôi nhớ hình như hôm đó có người tới tìm Chu Cẩm Phong, anh ấy đi thẳng xuống dưới, sau đó không quay lại nữa... Hình như bác Trương tới gọi giúp, cô hỏi bác Trương đi!" Cuối cùng cũng có tin tức về Chu Cẩm Phong, cô lập tức trở nên sốt sắng: "Có thể gọi bác Trương một tiếng giúp tôi không?" "Được, để tôi gọi giúp cô." Nhiếp Sơ Ngữ chỉ còn biết một lần nữa chờ đợi trong âu lo. Bác Trương tới rất nhanh, lập tức kể cho Nhiếp Sơ Ngữ chuyện xảy ra hôm đó. Khi bác Trương đi rửa tay quay về thì đụng phải một người hỏi Chu Cẩm Phong ở đâu, ông ấy bèn nói cho đối phương biết Chu Cẩm Phong đang làm việc ở trên. Đối phương liền đưa cho bác Trương năm mươi đồng để

ông ấy lên gọi Chu Cẩm Phong xuống, nói có người nhà tới tìm anh ấy. Chu Cẩm Phong đi xuống ngay, sau hôm đó thì không gặp lại anh ấy nữa. “Người đó trông thế nào ạ?” Nhiếp Sơ Ngữ nhủ mày, lúc này đây cô đã lơ mơ đoán ra điều gì đó. “Ồ... mặc bộ quần áo đẹp, còn đeo một cái kính râm rất lớn, vừa nhìn là biết có tiền. Tôi còn đang khó hiểu sao Chu Cẩm Phong lại quen với loại người đó...” “Cháu hiểu rồi, cảm ơn bác!” Nhiếp Sơ Ngữ quay người rời đi. Cô vừa đi vừa lần tìm phương thức liên lạc mà người đàn ông ban nãy đưa mình. Bên trên là một dãy số điện thoại, ngoài ra không có bất kỳ thông tin nào khác. Cô rút di động, lập tức gọi vào số ấy. Chu Cẩm Phong nhất định đã bị người này bắt đi, vì chuyện của Lục Trạ Giang ư? Vậy thì cô chắc chắn phải nói cho đối phương biết chuyện của Lục Trạ Giang và một người con gái khác. Nhưng nếu như vậy liệu bọn họ có đi tìm người đó không? Nhiếp Sơ Ngữ, thân mày còn chưa lo xong, nghĩ cho người khác làm cái gì, huống hồ mày vốn dĩ vô tội, cuộc sống bình yên của mày không nên bị người khác quấy nhiễu. Chuyện của đám người bọn họ, để bọn họ tự giải quyết. Giữa những thanh âm ồn ào, cô sốt ruột đợi đối phương nghe máy. Vì lo lắng, cô tự cắn vào môi mình, hàng lông mày nhíu lên. Cuối cùng đối phương đã nghe điện thoại: “Cô Nhiếp, lần này nghĩ thông suốt rồi chứ?” Cô càng cau chặt mày hơn, “Tôi nghĩ, tôi có một việc quan trọng muốn nói với anh. Nếu anh tìm tới tôi vì cảm thấy tôi đặc biệt với Lục Trạ Giang, muốn dùng tôi để trao đổi gì đó với Lục Trạ Giang thì tôi nghĩ anh nhất định sẽ thất vọng. Tôi chẳng là gì của Lục Trạ Giang, anh ta đối với tôi chỉ là chơi bời qua đường mà thôi, người anh ta thích cũng không phải là tôi mà là một người phụ nữ khác. Tôi không biết anh đã dùng cách gì để tìm ra tôi, hơn nữa còn biết cả chuyện quá khứ giữa tôi và Lục Trạ Giang, tin rằng anh dùng một cách thức tương tự cũng có thể điều tra ra cô gái đó, anh sẽ biết tôi hoàn toàn không có giá trị đến thế.” Khi nói những lời này, lòng cô có chút chua xót nhưng làm vậy cũng để cô hiểu rõ hơn vị trí của mình. Người đàn ông kia có thể tìm tới cô để đối phó với Lục Trạ Giang nhưng lại không tìm được người con gái mà Lục Trạ Giang thực sự để tâm, điều này chẳng phải đã chứng tỏ Lục Trạ Giang bảo vệ người ấy quá kĩ càng sao? Kể không được để ý mãi mãi chỉ là vật hy sinh, hiểu được điều này đồng thời chấp nhận nó thật ra hoàn toàn không khó, chỉ là sẽ không bao giờ được mơ giấc mộng tình yêu ấy nữa. “Cô Nhiếp, tôi đã nói rồi, đừng có tự ti như vậy.” “Những gì tôi nói đều là sự thật, xin anh hãy tin tôi, tôi không có giá trị như anh nghĩ đâu.” “Tôi không quan tâm nhưng tôi nghĩ chắc chắn là cô quan tâm tới sự sống chết của Chu Cẩm Phong, phải không?” Nhiếp Sơ Ngữ trầm mặc. Một lần nữa cô nhìn thấy sự ngây thơ của mình, và cả sự bất lực của bản thân, sao cô có thể ngây ngô cho rằng chỉ cần mình tiết lộ chuyện Lục Trạ Giang thích người khác là có thể giải quyết mọi chuyện chứ? Đường như đối phương đang cười, “Nếu quan tâm tới sự sống chết của Chu Cẩm Phong thì làm theo những gì tôi dặn, chiều mai cô tới địa điểm này...” Cô ngây ngốc nghe đối phương nói, trong lòng lại rối bời vô vàn suy nghĩ. Lúc này mình có nên báo cảnh sát không? Chu Cẩm Phong đã mất tích mấy ngày rồi, cảnh sát sẽ tin những gì mình nói ư? Nhưng cô vẫn phải thử xem. Việc đầu tiên cô làm là tới đồn cảnh sát, kể toàn bộ những việc vừa xảy ra. Ban đầu cảnh sát nghiêm túc ghi chép lại, sau đó bèn bảo cô quay về chờ đợi, nói rằng sau khi có thông tin sẽ báo cho cô. Nhưng cô có thể nhận ra sự lạnh nhạt của người đó, nhất là sau khi biết thân phận của Chu Cẩm Phong. Sau khi cô nói ra cái tên Lục Trạ Giang, tất cả các cảnh sát đều nói thẳng với cô là đừng nằm mơ nữa, dù là hoang tưởng cũng phải phù hợp với thực tế một chút, bảo cô đổi một người khác mà tưởng tượng. Cuối cùng cô chỉ còn cách ra khỏi đó với tâm trạng thất vọng. *** Kim Hạo đập máy, Tề Sinh ngồi bên cạnh lập tức phỏng đoán: “Những lời cô Nhiếp này nói cũng có lý đó, chẳng thấy cái tên Lục Trạ Giang này quan tâm tới thứ gì, huống hồ là một con đàn bà đã bị hấn vứt bỏ bao năm. Chúng ta tìm cô Nhiếp này thực sự hữu ích sao?” “Mày cũng nói là Lục Trạ Giang không quan tâm tới thứ gì mà.” Kim Hạo nheo mắt, để di động lên mặt bàn làm việc, giật giật khóe miệng. “Mày đừng quên chúng ta đã phải tốn bao nhiêu công sức mới điều tra ra Nhiếp Sơ Ngữ, chắc chắn Lục Trạ Giang đã che giấu. Nếu nó thực sự không có ý gì khác với cô Nhiếp này, liệu có tốn nhiều tâm sức đến vậy không?” “Nhưng em cảm thấy với tính cách của Lục Trạ Giang, nếu hắn thực sự quan tâm tới cô Nhiếp, sao lại để mặc cho cô ta bỏ đi? Chẳng phải nên giam chặt bên cạnh mình sao?” “Việc này... có lẽ phải tới hỏi chính Lục Trạ Giang rồi. Bất luận thế nào, Nhiếp Sơ Ngữ cũng là sự lựa chọn tốt nhất.” “Vậy vì sao không nói sự thật cho cô ta biết?” “Bởi vì tao bỗng nhiên cảm thấy như thế này phải chăng sẽ đặc sắc hơn? Nhiếp Sơ Ngữ không biết rõ chân tướng, chứng tỏ Lục Trạ Giang chưa bao giờ nhắc tới. Vì sao nó làm vậy? Thú vị đây!” Tề Sinh ngẫm nghĩ, hình như đã nắm chắc chuyện này, chỉ mong Nhiếp Sơ Ngữ không khiến bọn họ thất vọng...

Chương 8

Buổi tối hôm đó, Nhiếp Sơ Ngữ dời dần trở về chỗ ở của mình. Phía cảnh sát gọi điện tới, nói với cô bằng chất giọng bất mãn: “Chu Cẩm Phong đã mua vé về quê, đúng vào ngày cô nói anh ta mất tích.” Họ đưa ra

kết luận và hy vọng lần sau khi báo cảnh sát, cô thận trọng một chút, giọng điệu mang theo một sự bức bối rất lớn. Sau khi phía cảnh sát gọi xong, di động của cô một lần nữa vang lên. Có người cảnh cáo cô đừng làm những chuyện khiến người ta bức bối, nếu không sẽ chẳng ai vui vẻ cả. Lúc ấy cô mới hiểu ra mình đích thực đã bị theo dõi. Cô không hiểu đối phương làm cách nào để tung ra tin Chu Cẩm Phong về quê nhưng cô biết, đối phương có chuẩn bị từ trước. Cô chẳng thể làm gì cả, chỉ biết nằm trên giường, trong lòng có chút phần nộ cùng khó chịu. Khi cô muốn có một cuộc sống mới, mỗi lần những tưởng mình đã thành công thì đều kết thúc trong thảm bại, lần nào cũng như lần nào. Cô hận, cảm xúc ấy không ngừng lan ra khắp cơ thể. Lần đầu tiên cô thất vọng là khi nào nhỉ? Hình như cô đã quên rồi. Lần nào cô cũng chọn cách cam chịu số phận, luôn nói với bản thân rồi sẽ tốt đẹp thôi. Cô đối mặt với cuộc đời một cách tích cực nhưng chỉ nhận lại toàn là thất vọng, luôn như vậy. Lần này, cô chỉ có thể thỏa hiệp, cam chịu số phận. Cô rút di động ra, ấn số điện thoại ấy... Nhiếp Sơ Ngữ rất ít khi nhớ lại cuộc sống trước kia của mình. Những kí ức vụn vặt ấy hỗn loạn trong đầu, thật thật giả giả, mơ mơ hồ hồ, khiến cô rất muốn nhìn rõ điều gì đó nhưng dường như lại chẳng rõ gì cả. Mà điều cô muốn biết nhất là cuộc đời mình bắt đầu chuyển hướng từ đâu, tiếc là trong câu chuyện không có đáp án. Nhiếp Sơ Ngữ học cấp hai trên thị trấn, từ nhà tới đó phải đi hơn một tiếng đồng hồ. Ngày nào cô cũng phải dậy sớm nấu cơm, ăn xong thì lấy hộp mang theo đồ ăn buổi trưa của mình rồi lên đường tới trường. Mấy chuyện như tiền quà vặt hay ăn trưa ở trường cô chưa bao giờ nghĩ tới. Đối với cô mà nói, được tiếp tục đi học đã là một may mắn rồi. Đó là thời điểm phổ cập giáo dục cấp hai, bố cô vốn dĩ không muốn cho cô tiếp tục đi học, cuối cùng trường thôn phải tới làm công tác tư tưởng, giảng giải rằng cho con cái học hết cấp hai là nghĩa vụ, lúc ấy bố cô mới chịu, nhưng kiên quyết không cho cô ở lại trường, tỏ thái độ rằng việc cho cô đi học đã là bước nhượng bộ lớn nhất rồi. Đối với chuyện này, Nhiếp Sơ Ngữ không phản ứng quá gay gắt. Cô biết bố không yêu quý mình, thế nên tiếp nhận tất cả một cách rất đối bình thản, nhất là khi cô gặp được một giáo viên tốt. Nhiếp Sơ Ngữ học hành rất chăm chỉ, cũng rất nỗ lực, khiến giáo viên chủ nhiệm, cô Hà Gia Lệ, rất yêu quý cô, thường xuyên quan tâm tới cô. Bữa trưa trước đây của Nhiếp Sơ Ngữ chỉ là cơm nguội từ bữa sáng mang theo. Sau khi cô Hà biết, ngày nào cũng chủ động hâm nóng lại hộp cơm cho cô, đồng thời còn kể cho cô nghe câu chuyện của cô ấy. Ban đầu thành tích học tập của Hà Gia Lệ vốn không tốt, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ dựa vào học hành để làm gì đó. Sau khi học cấp hai xong, cô bắt đầu ra ngoài làm việc, mỗi năm tới ngày mùa lại quay về nhà phụ bố mẹ thu hoạch ngô và tuốt lúa. Có một năm vào mùa hạ rất oi bức, Hà Gia Lệ tuốt lúa ngoài ruộng như mọi khi. Cô cầm lưỡi liềm, đứng thẳng dậy lau mồ hôi. Cô nhìn cả cánh đồng rồi bỗng đứng tự hỏi, cả cuộc đời mình cứ thế này sao? Chỉ có thể làm việc không quản ngày đêm, sau đó làm vợ một người đàn ông bình thường, rồi lại tiếp tục làm nông? Suy nghĩ đó khiến bản thân cô cũng giật nảy mình, vì cô tự nói với mình rằng, mình không muốn sống cuộc sống như thế này, không thể cứ mãi như vậy cả đời. Kể từ ngày ấy, Hà Gia Lệ yêu cầu được tiếp tục học hành một cách rất kiên quyết. Chồng của chị họ cô là giáo viên tại một trường cấp ba giỏi nhất huyện. Gia đình thấy cô quyết tâm học tập đến vậy, bèn nhờ vả người anh rể. Trường cấp ba đó chiêu sinh rất nghiêm ngặt mà anh rể còn dạy ở lớp trọng điểm, hơn nữa muốn đưa Hà Gia Lệ vào lớp đó, phía nhà trường không đồng ý. Nhưng anh rể tỏ ra rất kiên quyết, nếu nhà trường không chấp nhận, anh ấy cũng không tiếp tục dạy lớp kia nữa, lúc ấy nhà trường mới miễn cưỡng đồng ý. Sau khi biết chuyện ấy, Hà Gia Lệ càng thêm nỗ lực. Cô biết nếu bản thân không phấn đấu, không những có lỗi với chính mình mà còn có lỗi với cả những người đã cố gắng vì cô. Hà Gia Lệ bắt đầu học từ năm lớp Mười một, học ngày học đêm, lần chăm chỉ nhất đã đọc sách tới ba, bốn giờ sáng, cô biết đây là cơ hội duy nhất để thay đổi số phận. Lần thi đầu cô là người xếp bét lớp nhưng không hề bỏ cuộc, thành tích lần sau tiến bộ hơn lần trước. Tận tới khi thi đại học, cô đỗ với số điểm cao thứ hai của lớp, thừa mười điểm để được vào trường đại học hàng đầu. Tất cả mọi người đều không dám tin một người xếp bét lớp như cô lại có thể thi đỗ, nhưng đó chính là sự thật. Từ khi biết chuyện mà cô giáo Hà đã làm được, Nhiếp Sơ Ngữ càng thêm khẳng định tri thức có thể thay đổi số phận. Cô càng thêm nỗ lực giống như cô giáo Hà đã làm. Tất cả những gì trải qua bây giờ chỉ là để có một tương lai tốt đẹp, có công mài sắt có ngày nên kim, chỉ cần có thể gắng gượng vượt qua, tất cả rồi sẽ ổn. Thế nên cô luôn cảm ơn những gì mình có được, cố gắng cân bằng bản thân đồng thời kì vọng vào tương lai. Lần đầu tiên Nhiếp Sơ Ngữ cảm thấy oán trách là vào năm cô học lớp Tám. Cô ra ngoài cắt cả một gửi rau về nấu cơm cho lợn. Trên đường về nhà, từ xa cô đã nhìn thấy có mấy người đi từ trong nhà mình ra. Sau khi về đến nhà, bố cô không nói năng gì, cả mẹ cũng im lặng nên cô không hỏi han gì. Cho tới ngày hôm sau cô mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mấy người đàn ông lạ mặt đó chính là hiệu trưởng và chủ nhiệm tuyển sinh của Trường Trung học Số 1, họ muốn tới kí hợp đồng với bố mẹ cô. Mấy năm gần đây, ba trường trung học nổi tiếng nhất trong thành phố không ngừng tranh giành nhân tài. Để có được những mầm non ưu tú, trước kì thi vào cấp ba, họ đã tới một số

trường cấp hai ở huyện dưới gầm khảo sát, cảm thấy một vài học sinh có tiền đồ, sẽ cử người tới kí hợp đồng với bố mẹ những học sinh ấy, bất luận về sau thành tích thi cấp ba ra sao cũng sẽ vào trường đó học, miễn toàn bộ tiền học ba năm, hơn nữa còn được vào thẳng lớp xuất sắc nhất. Những đứa trẻ được nhìn trúng này đều được coi là người có tiền đồ thênh thang. Nhưng bố cô từ chối, lí do là ông hoàn toàn không định để cô tiếp tục đi học. Tiền học cấp ba được miễn phí thì sao chứ? Ba năm ấy hoàn toàn có thể bắt cô ra ngoài làm việc kiếm tiền. Huống hồ học xong cấp ba, nhất định sẽ vào đại học, bố cô không muốn chu cấp cho cô học đại học, rõ ràng là lãng phí. Ngày hôm sau, Nhiếp Sơ Ngữ đã thấy những người trong thôn nhìn mình bằng ánh mắt thương hại. Cô thừa nhận mình có chút oán trách, không phải vì ánh mắt của bao người mà vì cơ hội tại Trường Trung học Số 1 kia. Mọi người đều biết, thủ khoa cấp ba chỉ xuất hiện ở những Trường Số 1, Số 2, Số 3, mà chất lượng dạy học ở Trường Số 1 cũng được công nhận là hàng đầu. Đối với người dân thành phố này mà nói, Trường Số 1 tồn tại như một vị thần. Trong lòng Nhiếp Sơ Ngữ, nó cũng rất thần thánh. Với cô, Trường Số 1 ở huyện là khá rồi, chính là ngôi trường cô giáo Hà theo học, nhưng cô giáo Hà từng nói, Trường Số 1 trên tỉnh không biết còn tốt hơn dưới huyện bao nhiêu lần. Cô đã bỏ lỡ lời chào mời từ Trường Số 1 của tỉnh mà bản thân không hề hay biết. Tâm trạng cô không vui nhưng chẳng ai quan tâm. Mẹ ngày nào cũng chỉ bận rộn trồng trọt, nhổ cỏ, gieo mầm, đào đất, mãi mãi làm nghề nông. Bố cũng không khác mẹ là mấy, ánh mắt họ chỉ tập trung vào em trai, dường như chỉ cần cô ổn là mọi việc đều ổn. Tốt nghiệp cấp hai, Nhiếp Thụ Toàn bắt đầu nhờ người tìm việc cho Nhiếp Sơ Ngữ, mong cô sớm ngày ra ngoài xã hội, kiếm tiền trợ giúp gia đình. Chính cô giáo Hà đã đích thân tìm tới nhà, bắt đầu thương lượng với Nhiếp Thụ Toàn. Cô giáo Hà không chỉ tình nguyện gánh vác mọi khoản phí để Nhiếp Sơ Ngữ học cấp ba mà còn chấp nhận hằng tháng gửi cho Nhiếp Thụ Toàn năm trăm đồng chi tiêu, lúc ấy Nhiếp Thụ Toàn mới miễn cưỡng đồng ý. Hôm đó, Nhiếp Sơ Ngữ ngồi trong phòng mình, nghe họ bàn chuyện bên ngoài. Cuối cùng sau khi bố cô chấp nhận, cô giáo Hà mới gõ cửa phòng cô. “Sơ Ngữ, em có thể tiếp tục đi học rồi.” Một nụ cười hiện từ ánh lên trên gương mặt cô giáo Hà. Cô ấy đi tới vuốt mái tóc Nhiếp Sơ Ngữ, đồng tác dịu dàng tới khó tin. “Cô giáo Hà, em cảm ơn cô, thực sự cảm ơn cô...” Cô ôm chặt lấy cô giáo Hà. Ngoài câu này ra, dường như cô chẳng nói được gì. Đối với cô giáo Hà, cô không chỉ cảm kích đơn thuần. Lúc ấy lương của cô giáo Hà vốn không cao, con trai cô ấy mới chỉ một tuổi. Hơn nữa cô giáo Hà còn mua một căn nhà trong thị trấn, tháng nào cũng phải thanh toán tiền trả góp. Cô biết năm trăm đồng mà cô Hà bỏ ra có ý nghĩa thế nào. Giây phút ấy Nhiếp Sơ Ngữ phần khích không sao tả xiết. Cô không chỉ khích lệ bản thân sau này phải nỗ lực học hành mà còn tự nhủ sẽ kiếm rất nhiều, rất nhiều tiền để báo đáp tất cả những gì cô giáo Hà đã làm vì mình. Chẳng mấy chốc, Nhiếp Sơ Ngữ đã vào cấp ba. Cô học tại ngôi trường trước đây cô giáo Hà đã học, Trường Số 1 của huyện. Cứ cuối tuần, cô giáo Hà lại bảo cô đến nhà, cùng cô ấy ra ngoài tản bộ, hai người giống như hai mẹ con vậy. Hơn hai năm cấp ba là quãng thời gian hạnh phúc nhất của Nhiếp Sơ Ngữ. Cho tới một ngày, giáo viên bắt đầu đăng kí cho học sinh thi đại học, khoảnh khắc đó Nhiếp Sơ Ngữ mới tuyệt vọng thật sự. Đăng kí thi đại học cần đến chứng minh thư hoặc sổ hộ khẩu nhưng Nhiếp Sơ Ngữ không có. Năm ấy sau khi Ngô Thục Lan sinh Nhiếp Sơ Ngữ, Nhiếp Thụ Toàn cực kì không vui, định thẳng thường tống cổ đi nhưng Ngô Thục Lan khóc lóc không chịu, cuối cùng đành giữ Nhiếp Sơ Ngữ lại. Chỉ có điều, Nhiếp Thụ Toàn quyết không cho Nhiếp Sơ Ngữ vào sổ hộ khẩu. Vì nếu làm vậy, đến khi có thêm một đứa con nữa sẽ bị phạt. Vì thế tới tận bây giờ Nhiếp Sơ Ngữ vẫn chưa có tên trong sổ hộ khẩu, thế mà Nhiếp Sơ Nhân vừa mới sinh ra đã có. Đăng kí thi đại học mà không có hộ khẩu thì tuyệt đối không được. Lần đầu tiên Nhiếp Sơ Ngữ cảm thấy tuyệt vọng với cuộc đời mình. Cô chủ động nghỉ học, mặc thấy cô có khuyển nhủ kiểu gì cũng không thay đổi ý định. Thậm chí cô chẳng còn mặt mũi nào đi gặp cô giáo Hà nữa vì đã nỗ lực tới tận bây giờ mà cô vẫn lựa chọn từ bỏ, không kiên trì như cô giáo Hà năm ấy. Cô biết, chồng cô giáo Hà đã rất khó chịu với việc tháng nào cũng phải đưa cho gia đình cô năm trăm đồng. Nếu cô nói cho cô ấy biết chuyện của mình, chưa biết chừng cô ấy lại tình nguyện bỏ ra thêm ít tiền nữa để cô được có hộ khẩu, vậy thì sẽ càng khiến vợ chồng họ mâu thuẫn hơn. Vì cô, họ đã cãi vã rất nhiều lần rồi, đây cũng là nguyên do sau này cô không tới nhà cô giáo Hà nữa, cô không muốn cô ấy khó xử. Nhiếp Sơ Ngữ trở về nhà, bố cô nhìn thấy bèn lạnh nhạt hừ một tiếng: “Chẳng phải mày muốn đi học sao? Cuối cùng vẫn quay về, tốn thời gian vô ích. Mày nhìn xem, bạn tiểu học của mày bắt đầu kiếm tiền rồi, mỗi tháng được mấy ngàn đấy... Tao biết ngay là nuôi mày như nuôi ong tay áo, mày nói đi, hai năm nay mày lãng phí bao nhiêu tiền? Học hành thì được gì, chẳng nào mày chả lấy chồng, ích cái con khỉ!” Nhiếp Sơ Ngữ trầm mặc ngồi một bên, mẹ cô cũng ngồi một bên, hết nhìn cô rồi lại nhìn chồng, chẳng nói năng gì. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn qua phía kia, thấy em trai đang nghịch di động, hình như chơi rất vui vẻ. Bố trong ấn tượng của cô lúc nào cũng chỉ cho em trai được gấp thớt, nó cũng được thoải mái hưởng thụ mọi thứ, chưa bao giờ ông thêm liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Trước đây đã vậy, bây giờ vẫn vậy. Cô bỗng dưng bật cười, chẳng hiểu vì sao.

3. Chương 9 - 12

Chương 9

Tối hôm đó, bố cô ra khỏi nhà, trong nhà chỉ còn cô, mẹ cùng em trai. Nhiếp Sơ Nhân mải chơi điện tử, hoàn toàn không đoái hoài tới mẹ và chị gái. Ngô Thục Lan đi tới phòng con gái, nhìn con gái, có phần gượng gạo, “Sơ Ngữ, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Vì sao con bỗng dưng nghỉ học?” “Không vì sao cả, chỉ là bỗng dưng không muốn học nữa.” Nhiếp Sơ Ngữ không nhìn mẹ mình. Tình cảm cô dành cho mẹ rất phức tạp. Rất lâu trước kia, cô khao khát tình yêu của mẹ, về sau, khi đã dần dần quen với cuộc sống kiểu này, cô cũng bắt đầu không có quá nhiều cảm giác nữa. Chỉ là mỗi lần nhìn thấy mẹ bận rộn làm nông, cô lại một lần nữa tự nói với mình, cuộc đời cô không thể sống giống như mẹ, cả đời ăn nói khép nép trước mặt chồng, cả đời làm nghề nông mà sống. Ngô Thục Lan nhìn con gái rất lâu, rất lâu, cuối cùng thở dài, “Bố con muốn để con và Lương Hiểu Hiểu cùng ra ngoài kiếm sống.” Nhiếp Sơ Ngữ im lặng nhìn mẹ. Lương Hiểu Hiểu lớn hơn cô một tuổi, còn chưa học hết cấp hai đã ra ngoài kiếm tiền, chẳng biết làm gì nhưng năm nào về nhà cũng mặc toàn quần áo đẹp, còn mua cho bố mẹ chị ta cả đồng hồ. Mấy hôm trước, Lương Hiểu Hiểu lại trở về, người nào cũng được một nắm kẹo. Mọi người đều nói bố mẹ Lương Hiểu Hiểu sinh được một cô con gái ngoan, biết kiếm tiền, bây giờ bắt đầu hưởng phúc rồi. Lần này Lương Hiểu Hiểu còn lái xe về. Con đường đất được sửa lại của thôn lần đầu tiên được bánh xe ô tô lăn qua, mọi người đều háo hức ra xem. Ai cũng biết, Lương Hiểu Hiểu ra ngoài ăn nên làm ra rồi. Nhiếp Thụ Toàn cũng chạy ra xem cảnh náo nhiệt, thấy con gái nhà người ta giỏi giang như vậy rồi nghĩ tới con gái nhà mình ngoài học thì chẳng có gì, đến cả học hành cũng bỏ, càng nghĩ càng tức giận. Bây giờ Nhiếp Sơ Ngữ đã về nhà, Nhiếp Thụ Toàn liền tới hỏi Lương Hiểu Hiểu, liệu có thể đưa Nhiếp Sơ Ngữ cùng ra ngoài kiếm tiền không? Dầu sao cũng là người cùng thôn, không thể chỉ phát tài một mình được. Nhiếp Sơ Ngữ nhú mày nhưng biết mình không có quyền lựa chọn. Người trong thôn tuy ngoài mặt khen Lương Hiểu Hiểu giỏi kiếm tiền, thực chất sau lưng đều nói tiền của Lương Hiểu Hiểu không trong sạch, chẳng biết ra ngoài đã gỡ mấy mảnh khốe bản thù gì. Có điều, đám người ấy cũng chỉ dám ngầm ngăm nói xấu, khi thấy Lương Hiểu Hiểu lái ô tô trở về, trên mặt phần nhiều vẫn là ngưỡng mộ. Nhiếp Sơ Ngữ hiểu rõ trong lòng, cho dù bố cô biết tiền của Lương Hiểu Hiểu có lai lịch bất chính, ông cũng mặc kệ, ông chỉ quan tâm cô có mang được tiền về cho ông không mà thôi. Nhưng cô tình nguyện ra ngoài kiếm sống, vì còn tiếp tục ở nhà, bố cô sẽ móc nối với một người ở thôn khác, bàn chuyện cưới xin cho cô, mà đối phương cũng chấp nhận đưa mấy vạn. Việc này đối với bố cô mà nói, tuyệt đối là một sự cảm động cực lớn. Nhiếp Sơ Ngữ nằm trên giường, mang theo chút lạnh lẽo, cô đơn đến bi thương. Cô một lòng muốn dựa vào học tập để thay đổi số phận, cuối cùng sụp đổ tan tành. Trên đời này rất nhiều người nỗ lực, cuối cùng đều thành công, còn cô thì đang chứng minh rằng không phải ai cố gắng cũng sẽ thành công, chỉ ít là có cơ... Quả nhiên, hôm sau bố cô nói chuyện với cô, bảo cô cùng Lương Hiểu Hiểu ra ngoài kiếm sống. Bố cô không giấu nổi sự ngưỡng mộ với chị ta, nói hai ông bà Lương sinh được một cô con gái tài giỏi, bây giờ trong thôn oai như cóc, không những phát tài mà còn còn lái xe về, ngạo nghệ biết bao. Nhiếp Sơ Ngữ chính là sự phản chiếu, đã không kiếm tiền bằng Lương Hiểu Hiểu thì thôi, lại còn khóc lóc ầm ĩ đòi đi học. Giờ thì hay rồi, học hành không ăn ai, xoi hỏng bỗng không hết cả. Ông cảnh cáo cô, ra ngoài phải chăm chỉ làm ăn. Họ nuôi cô bao năm nay chính là để cô kiếm tiền cho họ. Sống ở ngoài phải nhớ ăn tiêu dè xẻn, mang tiền về nhà, dám ở ngoài tiêu xài hoang phí, ông nhất định sẽ đánh gãy chân cô, hơn nữa ông còn bảo Lương Hiểu Hiểu giám sát mọi việc làm của cô. Nhiếp Sơ Ngữ đã sống trong gia đình này bao năm nay. Hồi nhỏ cô sợ nhất mỗi lần bố nổi nóng rồi mẹ cảm rằm, vì một khi mẹ nói nhiều, bố sẽ chỉ càng thêm bực bội, gia đình không khác gì chiến trường. Tối tận sau này, những câu chuyện của bố mẹ càng ngày càng không có sức ảnh hưởng tới cô, thậm chí còn chẳng so được với cô giáo Hà. Nghĩ lại bỗng thấy có chút đáng thương, những người thân thiết nhất, gần gũi nhất lại chẳng bằng một cô giáo chủ nhiệm mà cô yêu quý. Nhiếp Sơ Ngữ của bây giờ chỉ muốn rời xa căn nhà này, thế nên cô không từ chối lời đề nghị của bố. Dĩ nhiên, cô cũng không có tư cách từ chối. Cô chẳng qua chỉ là một cô nhóc còn hai tháng nữa là tròn mười tám tuổi, hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài, mục tiêu duy nhất chính là không muốn phải ở nhà làm nông cả đời. Nhiếp Sơ Ngữ ngồi xe của Lương Hiểu Hiểu rời đi. Trước khi đi, bố cô còn nói chuyện mãi với Lương Hiểu Hiểu, còn mẹ cô thì bảo ra ngoài ráng làm việc, học thêm chút bản lĩnh, đừng giống bà, cái gì cũng không biết, thậm chí chẳng nhận được hết mặt chữ, Nhiếp Sơ Ngữ gật đầu lia lịa Lương Hiểu Hiểu và Nhiếp Sơ Ngữ nói chuyện xong bèn ngồi vào trong

xe, chị ta đánh vô lăng lái ra ngoài. Lúc nhỏ, Lương Hiểu Hiểu và Nhiếp Sơ Ngữ từng chơi với nhau, khi ấy bọn trẻ vẫn còn chơi trò chơi gia đình, ai đóng làm chồng, ai đóng làm vợ, ai đóng làm con, đủ các loại vai, không thiếu người nào. Bây giờ nghĩ lại cảm thấy không thể ấu trĩ hơn, thế mà khi xưa lại cực kì vui vẻ. Ánh mắt Nhiếp Sơ Ngữ dừng lại trên bộ móng tay của Lương Hiểu Hiểu. Lương Hiểu Hiểu làm nail, hình vẽ rất đẹp, bên dưới là lớp màu trong suốt, bên trên phủ một lớp màu đỏ cả chua, thứ màu ấy cực kì bắt mắt. “Sau này em cũng có thể như vậy.” Lương Hiểu Hiểu nháy mắt với Nhiếp Sơ Ngữ. Nhiếp Sơ Ngữ liền cúi gằm. Tuy rằng cô chưa bao giờ tự ti vì tất cả mọi thứ của mình nhưng khi nhìn thấy Lương Hiểu Hiểu diện đồ thời thượng, còn mình chỉ mặc chiếc quần bò đã bạc màu, trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc vu vơ. Cô không nói gì mà nhắm mắt lại ngủ. Cô rất hiếm khi ngồi xe, nếu không ngủ sẽ bị say. Chẳng biết đã đi bao lâu, cô bị Lương Hiểu Hiểu đánh thức, cô cùng chị ta xuống xe. “Lát nữa em đi theo chị, chị bảo em chào ai thì chào người đó, thông minh lên một chút.” Lương Hiểu Hiểu nhỏ giọng dặn dò Nhiếp Sơ Ngữ. Nhiếp Sơ Ngữ lập tức gật đầu. Cô nhìn trái, nhìn phải, trên gương mặt chỉ toàn cảm giác hoang mang và sợ hãi. Mọi thứ ở đây đều quá xa lạ. So với một người non nớt như cô thì Lương Hiểu Hiểu quá thông thạo, một Lương Hiểu Hiểu đã trang điểm già dặn đứng cùng Nhiếp Sơ Ngữ, hoàn toàn không thể nhận ra chị ta chỉ hơn cô đúng một tuổi mà thôi. Lương Hiểu Hiểu dẫn Nhiếp Sơ Ngữ vào một nơi được trang hoàng hào nhoáng vô cùng, nền nhà không một hạt bụi, mỗi góc dường như đều có thể soi rõ cả bóng mình. Nhiếp Sơ Ngữ quan sát nơi đây, giống như cô vừa mới mở tung cánh cửa bước vào một thế giới mới. Thì ra nhà cũng có thể trang trí lộng lẫy như vậy, thì ra đèn cũng có thể đẹp đến thế, thì ra tranh cũng có thể sống động như thật. Cô nhìn thấy ánh mắt Lương Hiểu Hiểu, nhạy cảm phát hiện ra dáng vẻ của mình có lẽ giống y như Lưu lão lão khi vào thăm Đại Quan Viên. 1 Giờ là ban ngày, ở đây rất vắng người. Lương Hiểu Hiểu dẫn Nhiếp Sơ Ngữ xuyên qua một hành lang rất dài và yên ắng. Hành lang này giống như một ranh giới, ngăn cách phía trước và phía sau. Giờ họ đang ở phía sau, đây có lẽ là nơi ở. Lương Hiểu Hiểu đứng trước một căn phòng, sau đó gõ cửa, cửa nhanh chóng được mở ra. Giây phút Lương Hiểu Hiểu mở cửa ra, nét mặt lập tức rạng rỡ như hoa, “Ồi, chị Mục, em về rồi đây, chị có nhớ em không?” “Có, dĩ nhiên là có rồi.” Lương Hiểu Hiểu kéo Nhiếp Sơ Ngữ tới trước mặt mình, “Chị Mục, đây chính là người em nói với chị trong điện thoại. Thế nào, xinh đấy chứ? Sau này chị phải quan tâm nhiều tới em ấy đấy.” Nhiếp Sơ Ngữ lập tức chào hỏi chị Mục, sau đó ánh mắt chị Mục cứ đánh giá Nhiếp Sơ Ngữ mãi, ánh mắt ấy không khó hiểu chút nào, tựa hồ muốn dựa vào nó để bình phẩm cô nhưng chị ta cũng không nói gì. Được một lúc, chị Mục mới gật đầu, “Đương nhiên chị sẽ cố gắng hết khả năng có thể.” Nhiếp Sơ Ngữ nhìn chị Mục rồi lại nhìn Lương Hiểu Hiểu. Mặc dù biểu hiện của Lương Hiểu Hiểu và chị Mục có vẻ rất thân thiết nhưng chị Mục hình như hoàn toàn không coi trọng Lương Hiểu Hiểu. Tới cuối cùng, chị Mục chỉ nói sẽ xem xét, Lương Hiểu Hiểu bèn mừng rỡ để Nhiếp Sơ Ngữ ở lại. Nhiếp Sơ Ngữ khi trước từng nghe nói tới “thùng thuốc nhuộm” của xã hội, mọi cách đối nhân xử thế đã hiểu rõ vài phần, những thứ này nhà trường dạy cho cô từ lâu lắm rồi. Khi ấy cô hoàn toàn không hiểu gì vì lẽ gì xã hội lại được ví như thùng thuốc nhuộm, giờ thì hình như cô hiểu rồi. Nơi cô tới là một hộp đêm nổi tiếng của thành phố, tên gọi Văn Các Cư. Ở đây tiếp đón không ít các nhân vật nổi tiếng tới vui vẻ, mặc dù nói chỉ là chỗ ăn chơi nhưng thật ra cũng ẩn giấu không ít quy tắc ngầm. Tuy rằng nó không cung cấp một số giao dịch giữa nam và nữ nhưng lại tạo ra cơ hội quen biết cho rất nhiều người, có điều, tất cả xuất phát từ tình thân tự nguyện, nơi đây chưa bao giờ ép buộc ai. Tất cả mọi thứ ở đây hoàn toàn lật đổ “tam quan”² của cô. Cô không hiểu mấy người đã kết hôn vẫn còn tới nơi đây, lại còn tùy tiện bầu vẹo mấy cái lên thân thể các cô gái phục vụ, có lúc cổ tình chọc ghẹo. Tất cả những gì cô không hiểu đều bị Lương Hiểu Hiểu chế cười một trận. Đâu phải người trong thời đại cũ, những hành động này đều rất bình thường, lẽ nào chỉ ngồi đó uống mấy li rượu là người khác sẽ đồng ý cho tiền? Tưởng mấy người đàn ông có tiền đó ngu ngốc thật đấy à! Lương Hiểu Hiểu nói mấy cô gái chỉ chấp nhận hầu rượu, đừng tưởng bọn họ thanh cao cả, nếu thanh cao thì sao có thể tình nguyện ở lại mấy nơi này. Họ đang tự nâng cao giá trị bản thân, khi gặp được một người đàn ông tốt sẽ lập tức bán mình với giá hời. Lần đầu tiên Nhiếp Sơ Ngữ bị những u ám của nơi này lật đổ toàn bộ suy nghĩ. Một tháng nay, cô bị chị Mục tân trang lại từ đầu đến chân, chỉ có điều chị Mục không hề dạy cô cách tiếp khách. Chị Mục nói sự ngây ngô của cô ở một mức độ nào đó là thứ vũ khí lợi hại nhất. Cô không hiểu câu nói đó lắm, nhưng khi cô muốn ra ngoài, chị Mục cũng không phản đối, thậm chí còn không sai người đi theo cô. Cô gần như bỏ chạy khỏi Văn Các Cư. Cô chạy đi rất xa, khi quay đầu lại thì sau lưng quả thực không có ai. Lúc này cô mới tự cười nhạo mình suy nghĩ nhiều rồi, hiện thực và phim ảnh hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Cô không muốn ở lại Văn Các Cư, không muốn thấy những cô gái kia ngày nào trên ánh mắt, bởi mỗi cũng nghĩ cách làm thế nào bán theo những người có tiền. Họ đều nói nó rất bình thường, đó là chân lí của cuộc sống nhưng cô vẫn cảm thấy không đúng, cụ thể là không đúng chỗ nào thì cô không thể nói rõ ra được.

1 Chi tiết Lưu lão lão già nua, thô kệch vào thăm Đại Quan Viên xa hoa trong tác phẩm Hồng Lâu mộng của Tào Tuyết Cần.

2 Tam quan bao gồm: Thế giới quan, nhân sinh quan và giá trị quan.

Chương 10

Cô ở bên ngoài hai ngày, tự tìm công việc. Cô không có chứng minh thư, khi người khác hỏi, cô cũng ngốc nghếch trả lời thật thà. Hết hai ngày, cô vẫn chưa tìm được một công việc, vác cái bụng đói đi rất nhiều, rất nhiều con phố. Cô ngồi một mình nơi góc đường, cách đó không xa người người tấp nập qua lại. Bước chân họ vội vã, có thể là đi làm, có thể chỉ là dạo phố. Tất cả mọi thứ đều khiến cô cảm thấy lạ lẫm. Thành phố này lớn như vậy nhưng cũng xa lạ đến thế. Cô chỉ có một mình, vĩnh viễn chỉ có một mình, đến chính bản thân cô cũng không biết mình đang kiên trì cái gì nữa. Cuối cùng cô vẫn quay trở lại Văn Các Cư. Chị Mục chẳng hỏi han gì việc hai ngày cô không trở về, cũng chẳng nói gì, chỉ chuẩn bị đồ ăn cho cô, để cô tự ăn cơm. Cô nhìn ánh mắt chị Mục rất lâu, rồi bỗng nhiên hiểu ra vài điều. Cô không phải người đầu tiên làm chuyện này, cũng không phải người đầu tiên thất bại à phải quay lại nơi đây. Có lẽ chị Mục đã biết cô nghĩ gì ngay từ lúc cô bước ra cửa, trong mắt chị Mục, cô chỉ là một đứa con nít hơi bướng bỉnh mà thôi. Sau khi ăn no, cô tự tìm đến chị Mục, nói chuyện với chị ta một hồi. Cô khéo léo bày tỏ rằng mình chỉ tiếp rượu, cô sẽ rèn luyện tửu lượng của mình, nhưng những việc khác thì sẽ không làm. Chị Mục tươi cười gật đầu, vẫn chẳng nói chẳng rằng, thậm chí còn chẳng khuyên nhủ một câu. Nhiếp Sơ Ngữ hoàn toàn bình tâm trở lại. Cô biết chỉ uống rượu cũng có thể kiếm tiền, còn có chút vui vẻ. Có điều, cô vì luyện tập uống rượu mà bị hành hạ khổ sở. Hôm nay cô muốn nghỉ ngơi một chút. Khi đi ngang qua một căn phòng, cô nghe thấy tiếng Lương Hiểu Hiểu và bạn trò chuyện. “Nghe nói người mới mà chị Mục dẫn dắt do cô đưa tới? Còn là người cùng thôn với cô, có ai đẩy người ta vào hố lửa như cô không?” “Đẩy vào hố lửa? Sao ăn nói khó nghe vậy? Nếu không có tôi dẫn con bé đó đi, số phận của nó sẽ là gì? Đó là ngày ngày đi làm ruộng, chẳng bao lâu sẽ trở thành “hoa tàn ít bướm“, rồi bị gả cho một ông nông dân. Nó nên cảm ơn tôi đã giúp nó thoát khỏi cuộc sống như vậy mới phải. Hơn nữa, chính bố nó cầu xin tôi đưa nó tới đây mà.” “Chẹp chẹp, thôi đi, có dám nói cô không có lòng riêng không? Tôi thấy cô bé đó trông khá xinh xắn, là “món ăn” của không ít đàn ông đâu.” “Chỉ nhỏ hơn tôi một tuổi mà thôi, cái gì mà cô bé? Khi tôi bị người ta nói không ra gì, mấy người ở quê chúng tôi vẫn còn nói nó tốt đẹp cỡ nào. Để tôi xem tốt đẹp tới đâu, chẳng phải cũng giống tôi đó sao...” “Haiz, tôi nghe nói nó đã đi tìm chị Mục, nói là chỉ tiếp rượu...” Nói rồi, bản thân cô ta cũng nhin không nổi, cười phá lên. “Nó ngu ngốc, đúng không? Chị Mục bây giờ có bản lĩnh rồi, không nói gì cả, không làm gì cả mà vẫn ép được người ta đi về hướng chị ta mong đợi. Chúng ta cũng từng ngây thơ như vậy, còn không hiểu rõ những tính toán của chị Mục ư? Cái gì mà chỉ tiếp rượu, kiếm được chút tiền vật đó, khi thấy người khác được cả đồng tiền lại không đổ mắt lên? Huống hồ nghề này của chúng ta vốn dĩ thích gạt bỏ mấy đứa giả vờ thanh cao, cô gái cách đây không lâu, chẳng phải đã theo người ta... Chúng ta chẳng phải còn coi là chuyện cười đó sao?” ... Nhiếp Sơ Ngữ lặng lẽ bỏ đi, người ta nói gì cô đều biết nhưng hình như lại hoàn toàn không thể lý giải. Giống như đang đọc một bài văn, chữ nào cũng biết hết, ý từ dường như cũng hiểu, có điều bảo cô giải thích thì cô lại chẳng nói được điều gì. Một tháng nay, từ sau khi cô biết đây là nơi nào thì số lần gặp mặt Lương Hiểu Hiểu rất hiếm hoi, gặp chị ta cũng chỉ chào hỏi qua loa mà thôi. Vì ở đây, người có thể quyết định chỉ có chị Mục, cùng với một ông chủ lớn đứng phía sau Văn Các Cư. Nhiếp Sơ Ngữ trở về chỗ ở của mình, tắm rửa rồi đi ngủ ngay. Cô lên kế hoạch cho cuộc đời mình rằng sẽ kiếm một ít tiền, tự làm sổ hộ khẩu cho mình sau đó đi chụp ảnh chứng minh thư. Cô vô cùng ngưỡng mộ những người có chứng minh thư, dấu rằng khi bàn tán về nó, mọi người lúc nào cũng chê cười là nó xấu lắm hại. Nếu cô có được chứng minh thư, dù xấu hơn nữa cô cũng bằng lòng. Ngày nối ngày trôi qua, dần dần cô cũng đã thích ứng với nơi này. Ở đây không riêng mình cô chỉ tiếp rượu, còn có mấy sinh viên đại học tới kiếm việc. Bọn họ trở thành bạn bè thân thiết, cô thường xuyên hỏi họ về cuộc sống ở trường đại học, họ còn hẹn cô tới trường họ tham quan. Nhưng cô lại là người duy nhất sống ở đây chỉ yêu cầu tiếp rượu, mọi chi tiêu sinh hoạt của cô đều trừ vào số tiền kiếm được ít ỏi đó. Mặc dù thỉnh thoảng phải chịu ánh mắt khinh thường của rất nhiều người nhưng cô vẫn bình thản sống. Tiền kiếm ít thật đấy, nhưng chỉ ít thì bản thân khi cầm được nó cũng cảm thấy an lòng. Cô tưởng mình sẽ cứ sống như thế này mãi, hoặc là trong một khoảng thời gian sẽ sống như vậy, cho tới khi ngày ấy đến... Ở đâu cũng có những tin đồn và những chuyện lè đường có sức hấp dẫn với mọi người. Văn Các Cư cũng có. Tin bên lề tại Văn Các Cư khiến mọi người thổn thức và để ý nhất liên quan tới Lục Trạm Giang, đây

cũng là lần đầu tiên Nhiếp Sơ Ngữ nghe được những chuyện về Lục Trạm Giang. Lục Trạm Giang là ông chủ lớn đứng sau Văn Các Cư, sở hữu Văn Các Cư và Dạ Các Cư trong thành phố này. Nghe nói ở thành phố Hạ Minh chỉ cần nói ra tên Lục Trạm Giang, đại đa số mọi người đều nể mặt, nhưng đối với rất nhiều người, họ chỉ biết anh là ông chủ của Văn Các Cư và Dạ Các Cư, hoàn toàn không biết anh còn làm chuyện gì khiến người ta nể sợ như vậy. Vì dù sao, nếu chỉ là ông chủ của hai hộp đêm thì cũng chẳng khiến bao người kiêng dè đến thế. Trong mắt Nhiếp Sơ Ngữ, địa vị của Lục Trạm Giang có phần giống với các đại ca trong phim truyền hình, chỉ là những tin đồn này không biết có bị thổi phồng lên không. Hơn nữa, cô cảm thấy Lục Trạm Giang có thể giành được vị trí như vậy chắc cũng đã có tuổi, có khi còn giống rất nhiều ông chỉ giàu có mang một cái bụng phệ, rồi từ đầu tới chân đều xài hàng hiệu. Thế nhưng cô được bọn họ cho biết, Lục Trạm Giang còn khá trẻ, chỉ hơi ít nói, rõ ràng có phần cao ngạo, lạnh lùng. Hơn thế nữa, anh cũng rất hiếm khi tới đây, trừ phi có chuyện gì lớn xảy ra. Quanh năm anh ra ngoài, lúc trở về thành phố Hạ Minh cũng chỉ tới Dạ Các Cư. Khi Nhiếp Sơ Ngữ hào hứng hỏi tiếp những chuyện về Lục Trạm Giang, bọn họ lại nói với cô rằng đừng có hao tâm tổn trí cho người đàn ông như Lục Trạm Giang, vì có quá nhiều người đi trước đã “gãy cánh” quay về. Nhiếp Sơ Ngữ á khẩu. Cô vốn không nghĩ xa xôi đến vậy, cô chỉ cảm thấy người trong tin đồn giống một nhân vật trong truyện tranh. Cô còn chưa dám tin ngoài đời thực có thể xuất hiện một người như vậy, huống hồ là hoang tưởng tới chuyện gì với Lục Trạm Giang. Nhưng họ nói với cô, những tiền bối đó đã cho họ một bài học xương máu như thế nào. Nghe nói trong mấy lần hiếm hoi Lục Trạm Giang tới Văn Các Cư, đã có không ít cô gái muốn bám lấy nhưng đa phần đều bị Lục Trạm Giang ném lại một câu: “Đừng để tôi nhìn thấy cô lần nữa.” Từ đó về sau, không còn nhìn thấy những người đó nữa, chẳng biết họ đã đi đâu. Mọi người thuật lại, vì họ đắc tội với Lục Trạm Giang, thế nên kết cục rất thảm thương, nhưng sự thật rốt cuộc là gì thì không ai hay biết. Thế là càng đồn càng thần bí, tóm lại mọi người đều hiểu ra được một đạo lý, đừng có ý đồ gì với Lục Trạm Giang, dẫu rằng anh là một người đàn ông cực phẩm. Nhiếp Sơ Ngữ cảm thấy tất cả mọi điều về Lục Trạm Giang đều bị phóng đại lên mà thôi, hơn nữa chẳng có gì liên quan tới cô, cô cảm thấy mình và cái tên Lục Trạm Giang vĩnh viễn không thể liên quan tới nhau. ... Khi Nhiếp Sơ Ngữ bị chị Mục nắm tay thẳng thừng kéo đi, cô đang nói chuyện cùng Lí Tập Linh. Lí Tập Linh là sinh viên đại học, diện mạo thanh tú, sau một lần cùng bạn bè tới Văn Các Cư chơi đã quen biết Nhiếp Sơ Ngữ, từ đó thường xuyên tới tìm cô. Dĩ nhiên anh ấy biết tìm cô thì cần phải trả tiền, lần nào cũng tới gọi loại rượu đắt nhất rồi tâm sự với cô. Nhiếp Sơ Ngữ rất thích người khách như Lí Tập Linh, không động tay động chân như những người khác, hơn nữa Lí Tập Linh từng đi ngao du rất nhiều nơi, cô thích nghe anh ấy kể về những hành trình đó. Cũng vì đã ở đây một khoảng thời gian, cô bắt đầu có ý thức trong việc lựa chọn khách, cố gắng chọn khách là sinh viên, như vậy sẽ không dễ nảy sinh tình huống khó xử. Cô vẫn luôn làm như vậy, hơn nữa hiệu quả không tồi. Chỉ có điều, nét mặt chị Mục nhìn cô càng ngày càng nhiều suy nghĩ. Ở lâu dần, cô có thể đọc được ý của chị Mục nhưng cô giả vờ không biết, vẫn cứ làm theo ý mình, nộp phần lớn tiền bo cho chị ta khiến chị ta cũng chẳng nói được gì. Chị Mục chưa bao giờ cưỡng ép cô một cách thô lỗ như vậy. Theo bản năng, cô cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó, cô hỏi chị Mục sao vậy nhưng chị ta chỉ liếc nhìn cô. Ánh mắt chị Mục rất có tính đe dọa, chính bản thân cô định nói gì cũng quên sạch. Cô bị chị Mục đẩy vào phòng trang điểm, để thợ trang điểm nhanh chóng sửa sang cho cô, không thể trang điểm quá lòe loẹt, phải cố gắng toát lên vẻ thanh cao, thuần khiết. Một tiếng đồng hồ, cuối cùng cô bị trang điểm một lượt từ đầu đến chân, chị Mục lại kéo cô lên tầng năm của Văn Các Cư. Văn Các Cư có năm tầng nhưng khách khứa chỉ được sắp xếp ngồi từ tầng một tới tầng bốn, tầng năm là một sự tồn tại rất đặc biệt. Cô và chị Mục đứng trong thang máy, tường thang máy chiếu rọi gương mặt xinh xắn trong sáng của cô. Bản thân xinh đẹp thế này vậy mà chẳng khiến cô vui vẻ chút nào. Ánh mắt cô không ngừng quan sát chị Mục, “Chị Mục, chúng ta đang đi đâu ạ?” “Tới rồi cô sẽ biết.” “Nhưng...” Bình thường chưa bao giờ cần chị Mục đích thân xuất hiện, lại còn đặc biệt ở tầng năm, rõ ràng là không giống thường lệ. Chị Mục u ám nhìn cô, cô chỉ còn biết đứng vịn tay, trông ngực đập dồn dập. Tầng năm khá cao, có thể nhìn thấy một số tòa nhà độc đáo trong thành phố, hơn nữa ở đây khác với sự náo nhiệt ở tầng dưới, có phần yên tĩnh, đến cả cách trang hoàng cũng rất đặc biệt. Phong cách trang trí của các tầng dưới là kiểu vừa nhìn đã thấy cao sang, lộng lẫy, còn tầng năm lại xa hoa một cách kín đáo, khiến người ta cảm thấy sự sang trọng quá bó buộc. Khi đi qua hành lang, cô càng lúc càng căng thẳng, trong lòng dâng lên một sự bất an mãnh liệt. “Chị Mục...” “Sơ Ngữ, cô cũng không còn nhỏ nữa, phải biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi.” Chị Mục hờ hững liếc nhanh về phía cô. Cô bỗng nhớ tới câu chuyện giữa Lương Hiểu Hiểu và người kia, nói ở đây đâu có đơn giản như vậy, chị Mục làm việc luôn cần hỏi đáp. Cô rất sợ, có một cảm giác muốn bỏ chạy. Theo từng bước, từng bước chân, cô đang tính toán xem tiền tiết kiệm có đủ để mình sinh tồn ở bên ngoài không, tương lai cô sẽ phải dựa vào thứ gì để sống...

Khi cô còn chưa nghĩ ra đáp án thì đã tới trước cửa phòng. Lúc này cô mới phát hiện tầng năm hóa ra là một sân thượng dài và có ba căn phòng, kết cấu rất đơn giản. Hai người họ đang dừng lại bên ngoài một căn phòng. Chị Mục nhẹ nhàng gõ cửa, cho tới khi bên trong vọng ra tiếng nói, chị ta mới đẩy cửa bước vào. Chị Mục ngẩng cao mặt, nở nụ cười hóp hờn, tuy đã có tuổi nhưng vẫn mang sức quyến rũ, một vẻ nữ tính không thể diễn tả. Vừa vào cửa chị ta liền xin lỗi người bên trong, nói mình phục vụ không chu đáo, mong mọi người rộng lượng bỏ qua, sau đó nhanh chóng đẩy Nhiếp Sơ Ngữ vào, nói với họ rằng Nhiếp Sơ Ngữ lần đầu xuất hiện ở những dịp thế này, nếu có điều gì khiếm nhã, mọi người nhất định phải nể tình cô còn nhỏ tuổi mà đừng chấp nhặt. Mấy người đàn ông lập tức tỏ ra mình xưa nay vẫn rộng rãi. Nhiếp Sơ Ngữ căng thẳng tới nỗi mồ hôi túa ra đầy trán. Trước đây thường nghe thấy có người chửi mắng cô gái chịu thiệt là ngu ngốc, gặp phải chuyện này thì chạy trốn hoặc hét ầm lên là được, nhưng khi đối mặt với nó sẽ căng thẳng tới mức chẳng còn biết phải phản ứng thế nào. Hơn nữa, những người này dường như vừa nhìn đã thấy không giống người thường. Cô thực sự tin, thì ra có người có thể hô mưa gọi gió.

Chương 11

Chị Mục nhìn thấy phản ứng của Nhiếp Sơ Ngữ, bất giác nhú mày, rồi nhìn về phía tổng giám đốc Hoàng đối diện. Tổng giám đốc Hoàng là đối tượng hợp tác cùng Lục Trạ Giang lần này, hơn nữa có chỗ dựa rất vững chắc, Lục Trạ Giang muốn làm ăn với ông ta thì phải hòa theo sở thích của ông ta. Đam mê của tổng giám đốc Hoàng là gái đẹp, tới Văn Các Cư ngồi một lát chính là đề nghị của ông ta. Ông ta chỉ nghe nói gái đẹp ở Văn Các Cư không hiếm, lập tức bảo Lục Trạ Giang dời sân nhà từ Dạ Các Cư sang Văn Các Cư. Tổng giám đốc Hoàng nhìn Nhiếp Sơ Ngữ, tí mắt cười, dường như tỏ ra rất hài lòng với biểu hiện ngây ngô của cô. Chị Mục lập tức thu ánh mắt lại, suýt nữa thì chị ta quên mất, tổng giám đốc Hoàng chính là thích kiểu thiếu nữ chưa trải sự đời này. Người ở đây ai cũng tinh quái. Chị Mục chỉ nói mấy câu ngắn gọn là tự nhiên nghe ra ẩn ý đằng sau, đó chính là Nhiếp Sơ Ngữ quả thực là một cô bé hàng thật giá thật. Chị Mục bị Lục Trạ Giang thông báo đột xuất, bây giờ chỉ mong sao Nhiếp Sơ Ngữ đừng xảy ra chuyện gì. Có điều, một cô gái không có chút gia thế như vậy, dù có xảy ra chuyện cũng chẳng ảnh hưởng mấy. Chị ta lạnh lùng nhìn Nhiếp Sơ Ngữ, sau đó kéo cô về phía tổng giám đốc Hoàng. Bên cạnh ông ta có một cô gái quyến rũ, sau khi chị Mục tới, cô ta bèn thở dài: “Xin lỗi tổng giám đốc Hoàng, em làm rớt rượu rồi, thật là ngại quá. Chi bằng để cô em gái này của em rót rượu cho anh, con bé rót rượu khéo léo lắm.” Cô gái kia còn chưa nói xong thì một sự việc đã đột ngột xảy ra cắt ngang. Chị Mục cũng từng người vì tình huống trước mắt, khi Nhiếp Sơ Ngữ đi ngang qua Lục Trạ Giang thì anh bất ngờ giơ tay ra, giữ tay cô lại. Tất cả đều sững sốt, thế mà biểu cảm của Lục Trạ Giang lại không hề thay đổi. “Rót rượu rất khéo, tôi cũng muốn thử xem sao...” Anh nhìn về phía tổng giám đốc Hoàng, ánh mắt để lộ không ít hàm ý. Chị Mục lập tức hiểu ý, “Mấy cô bé biết rót rượu ở Văn Các Cư chúng tôi không thiếu, tổng giám đốc Hoàng có muốn làm quen một chút không?” Chỉ với phản ứng vừa rồi của Lục Trạ Giang, tổng giám đốc Hoàng đã hiểu mọi chuyện, lúc này chỉ còn cách gạt đầu, chẳng cần vì một đứa con gái mà sút mẻ tình cảm với Lục Trạ Giang, như vậy không có lợi. Nhiếp Sơ Ngữ hoàn toàn không hiểu họ nói gì, cô chẳng còn chút tri giác nào nữa, mặc cho bọn họ sắp đặt như một cỗ máy. Qua một lúc, cô mới hoàn hồn biết rằng mình không phải ngồi bên cạnh gã đàn ông bụng phê kia nữa, mà người thay đổi tất cả những chuyện này chính là người đàn ông ngồi bên cạnh cô. Cô giơ tay lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu muốn cảm kích anh một chút nhưng không ngờ anh cũng đang nhìn mình. Khóe môi cô hơi giật giật nhưng chẳng nói được lời nào. Gương mặt anh đẹp như được chạm khắc, hàng mi dưới ánh đèn mang theo cái bóng mờ mờ, ánh mắt sâu tựa bầu trời xanh biếc, tất cả giống như nhân vật chính cô tưởng tượng ra. Nếu không phải anh đang chớp mắt, cô rất muốn giơ tay sờ lên gương mặt anh, một diện mạo không chân thực như vậy, có thật đang hiện hữu hay không? Cô như bị hút vào đôi mắt sâu thẳm ấy, hoàn toàn quên mất bản thân mình đang ở chốn nào. Lục Trạ Giang nhường mày, đưa tay lau mồ hôi trên trán cô, “Rót rượu.” Lúc này Nhiếp Sơ Ngữ mới bừng tỉnh, lóng ngóng rót cho anh một ly rượu. “Mọi người đều nói cậu Lục của chúng ta cách xa phụ nữ hàng ngàn dặm, xem ra lời đồn tam sao thất bản rồi, sao tôi lại cảm thấy cậu Lục là một người biết thương hoa tiếc ngọc nhỉ?” Có người lập tức bật cười. Tổng giám đốc Hoàng cũng cười theo, “Xem ra chúng ta đã phát hiện ra một bí mật nhỏ của tổng giám đốc Lục rồi.” Lục Trạ Giang khẽ nhếch môi: “Cô ấy rất giống một người em gái của tôi.” “Anh trai và em gái, ha ha...” Mọi người đều cười rộ lên. Nhiếp Sơ Ngữ đỡ đầu chẳng biết làm sao. Cô hoàn toàn không hiểu những người này vì sao lại cười hay có chỗ nào đáng cười. Cô nhìn Lục Trạ Giang, phát hiện anh rất ít biểu cảm, lúc ấy cô mới nhớ đến lời đồn đại về anh, thì ra đây chính là ông chủ của Văn Các Cư, Lục Trạ Giang. Hóa ra anh trẻ đến vậy, hơn nữa diện mạo còn có phần không chân thực. Dường như cô có thể hiểu, mấy cô gái rõ ràng đã biết anh không thích

phụ nữ lại gần mình mà vẫn người này nới người kia theo đuổi, một người đàn ông như anh quả thực có sức hấp dẫn mãnh liệt. Một lát sau, chị Mục lại đi vào lần nữa, theo sau còn có Tưởng Nhu. Tưởng Nhu thoải mái hơn Nhiếp Sơ Ngữ rất nhiều, sau khi được chị Mục sắp xếp ngồi bên cạnh tổng giám đốc Hoàng thì rất hay nói chuyện lấy lòng ông ta. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn Tưởng Nhu mấy lần, Tưởng Nhu là một sinh viên trong số những người chấp nhận tiếp rượu, hơn nữa còn có một người bạn trai rất yêu thương cô ta. Đáng vẻ mà Tưởng Nhu biểu hiện ra ngoài lúc này khiến Nhiếp Sơ Ngữ hoàn toàn không dám tin. Nhưng bản thân cô còn chẳng lo nổi cho mình sao có thể quan tâm tới người khác. Cả bữa rượu, hầu như cô chỉ cúi gằm, cho tới khi trước mặt bị gõ nhẹ ba cái, cô liền biết là Lục Trạ Giang muốn cô rót rượu. Đường như có một sự ăn ý nào đó vậy, một kiểu hiểu ngầm rất nhỏ bé bỗng khiến cô thấy mừng thầm... Cả người Nhiếp Sơ Ngữ toát lên vẻ hoảng sợ không yên. Mọi thứ trước mắt không chân thực đến vậy nhưng cô lại biết mình phải phối hợp với tất cả các yêu cầu của Lục Trạ Giang. Chuyện họ bàn bạc cô nghe hoàn toàn không hiểu, rất nhiều từ ngữ hình như có hàm nghĩa thâm sâu nào khác, mà cô thì cứ mãi biểu hiện vẻ ngây ngô. Cho dù cô ngồi bên cạnh Lục Trạ Giang thì cũng không có ai thực sự chú ý tới cô, trừ màn đùa giỡn ban đầu, những người đàn ông đều tập trung vào cuộc trò chuyện. Lần đầu tiên Nhiếp Sơ Ngữ cảm nhận được thế giới của người khác, một cuộc chiến không có khói lửa, mỗi ánh nhìn, mỗi cử chỉ đều đang phơi bày những thứ khác nhau cho người khác thấy. Ví dụ như Lục Trạ Giang từ chối mời rượu tổng giám đốc Hoàng, lí do thì vô cùng quang minh chính đại, thế mà vẫn khiến người ta liếc xéo rồi thay đổi một con số trong cuộc bàn bạc. Đây là một thế giới mà Nhiếp Sơ Ngữ hoàn toàn không hiểu cũng chưa từng tiếp xúc. Mọi sức mạnh và cảm giác khổng lồ chế tuyệt đối mà Lục Trạ Giang thể hiện ra ngoài gần như khiến cô không sao thở nổi. Thì ra một ánh mắt thôi, quả thật cũng có tính đe dọa đến thế. Cô rõ ràng có phần căng thẳng. Nếu như nói ban đầu cô cảm thấy may mắn vì được ngồi bên cạnh Lục Trạ Giang, thì đó chẳng qua chỉ là tâm tư của một cô bé, đơn thuần nghĩ rằng anh khá thoải mái, hoặc ánh mắt anh không dung tục như tổng giám đốc Hoàng, thế nên vô thức nghĩ rằng sẽ không xảy ra chuyện gì. Cô đủ hiểu, đôi khi không thể trông mặt mà bắt hình dong. Một người nói năng, làm việc không lộ liễu như Lục Trạ Giang thực sự đáng sợ, vì bạn không biết anh đang nghĩ gì, càng không biết giây tiếp theo anh sẽ làm gì. Càng nghĩ lại càng cảm thấy nỗi sợ hãi dâng cao, cô vô thức di chuyển sự chú ý của mình, nhìn về phía Tưởng Nhu, nhưng bỗng thấy một cảnh càng khiến cô thêm khó chịu. Tổng giám đốc Hoàng vốn đang dùng bàn tay béo mập của mình xoa xoa tay Tưởng Nhu, lúc này đây đã hướng bàn tay xuống dưới, sờ lên chân Tưởng Nhu. Tưởng Nhu không những không né tránh, ngược lại còn tươi cười với ông ta. Nhiếp Sơ Ngữ nghĩ tới cảnh Tưởng Nhu và bạn trai của cô ấy tình cảm, có phần hoài nghi mình đã nhìn nhầm. Tưởng Nhu trông rất trong sáng, một người như vậy khó mà dán lên mặt những chữ như giả tạo, lừa dối. Cuộc thương lượng của cánh đàn ông cuối cùng cũng hạ màn, từng người bắt đầu rục rịch ra về. Tổng giám đốc Hoàng cũng ôm Tưởng Nhu trò chuyện rồi cùng đi ra. Nhiếp Sơ Ngữ vốn tưởng mình ở Văn Các Cư đã được một thời gian, được nhìn thấy rất nhiều chuyện khó tin nhưng vẫn có thể lý giải, hôm nay mới phát hiện mình đã nhầm, giới hạn của cô bị thách thức hết lần này tới lần khác. Cô chờ đợi nhìn tổng giám đốc Hoàng và Tưởng Nhu rời đi, giây phút này cô gần như quên hết tương lai, chỉ muốn bỏ trốn, thoát ngay khỏi cái thế giới mà cô không hề hiểu này. “Ngưỡng mộ lắm sao?” Giọng nói có phần lạnh lẽo của Lục Trạ Giang vọng tới. Lúc này Nhiếp Sơ Ngữ mới bừng tỉnh. Ánh mắt Lục Trạ Giang có chút mơ màng, khiến người ta không hiểu được cảm xúc của anh lúc này, cười mà như không cười, không rõ anh đang vui hay đang bức. Gương mặt nghiêng rất đẹp, sống mũi cao thẳng, ngũ quan rõ nét, khi nhìn ai phảng phất như sẽ khiến người đó bị hút vào ánh mắt anh. Cô vẫn còn ngơ ngẩn, khóe miệng anh hơi nhướn lên, uống nốt nửa ly rượu còn lại, “Muốn rời đi cùng tổng giám đốc Hoàng?” Câu này thì cô hiểu, bèn lắc đầu nguầy nguậy. Khoảng thời gian này, cô quá rõ cùng ai đó “rời đi” là có ý gì rồi. Lục Trạ Giang nhìn cô mấy giây, “Rót rượu.” Nhiếp Sơ Ngữ lập tức cầm chai rượu lên, rót vào ly. Cô có thể cảm nhận được anh đang nhìn mình rất chăm chú. Suy nghĩ này khiến cô vô thức nhìn về phía anh, sau đó nhìn thẳng vào ánh mắt anh. Tay cô run lên, rượu rót ra ngoài một ít. Lục Trạ Giang thấy cô căng thẳng, vốn định trêu đùa cô mấy câu nhưng bèn thôi. Lời chị Mục nói quả nhiên thật, đúng là vừa đơn thuần vừa ngốc nghếch. Anh không tỏ thái độ gì với hành động sơ suất khi rót rượu của cô mà cầm ly rượu lên uống một ngụm, “Không muốn cùng tổng giám đốc Hoàng rời đi, vì có gì lại cứ nhìn lên hai người họ?” Động tác nhỏ của cô không lọt qua được đôi mắt anh, cô vẫn luôn quan sát sự giao lưu giữa tổng giám đốc Hoàng và cô gái kia, hơn nữa biểu cảm vô cùng thú vị, có chút khó hiểu và hoài nghi, quả thực khiến anh buồn cười. Nhiếp Sơ Ngữ ngồi nghiêm chỉnh trở lại, tư thế còn ngây ngô hơn cả học sinh tiểu học, “Cô ấy có bạn trai rồi.” Lục Trạ Giang suy tư một lúc mới hiểu được ý của cô. Cô gái kia đã có bạn trai, thế nên cô không hiểu vì sao vẫn có thể tỏ ra thân mật với tổng giám đốc Hoàng như thế. Lục Trạ Giang dĩ nhiên quá hiểu tâm lý của mấy cô bé này, suy nghĩ thanh cao và đạo đức thì

ai cũng có, chỉ có điều dưới tác động của một số giá trị quan trọng trong xã hội này, chẳng mấy chốc họ đã có sự lựa chọn của bản thân mình, dù sao thì, nói tiền là vạn năng tuyệt đối không chỉ là nói đùa. Lục Trạ Giang vẫn luôn cho rằng, người có thể tới Văn Các Cư dù ít dù nhiều không thể đơn giản như cô nữa, chí ít thì sau một thời gian cũng sẽ lựa chọn thích ứng với cách sinh tồn ở đây, thì ra vẫn còn trường hợp ngoại lệ. “Cô bao nhiêu tuổi?” “Mười tám ạ...” Cô phát hiện anh cứ nhìn mình mãi, hình như mình còn nên nói thêm gì đó, “Vài ngày nữa là tròn mười tám tuổi rồi.” Thì ra còn nhỏ tuổi như vậy, ít hơn anh chín tuổi. Mười tám quả thực là độ tuổi khiến người ta ngưỡng mộ. Khi anh mười tám, dạt dào cảm xúc cho rằng mình đã trưởng thành rồi, khôn lớn rồi, sốt sắng làm vài việc để chứng tỏ bản thân đã lớn, không cần ai lo lắng nữa. Chớp mắt đã bao năm, khi nhớ lại tuổi mười tám, bỗng cảm thấy đó là một độ tuổi không thể ngây ngô hơn. Lục Trạ Giang gật đầu, “Cô rất căng thẳng?” Cô lắc đầu ngay lập tức, sau khi nhìn thấy một nụ cười trong ánh mắt anh, cô bèn cúi gằm, “Một chút...” “Trông tôi đáng sợ lắm à?” Cô lại lắc đầu. Anh hừ một tiếng, “Cho dù trông tôi có đáng sợ thì cô vẫn phải nhìn tôi.” Ánh mắt cô luôn né tránh, không dám nhìn thẳng anh, anh biết rõ. Nhiếp Sơ Ngữ nghe được câu nói đó, liền ngẩng đầu lên, từ từ nhìn về phía anh. Ánh mắt anh luôn bao trùm một cảm giác xâm chiếm không thể nói rõ thành lời, khiến cô vô thức muốn trốn tránh, nhưng anh bắt cô, thế nên cô chỉ có thể nhìn anh. “Nhớ kìa, tôi tên là Lục Trạ Giang.” ... Nhớ kìa, tôi tên là Lục Trạ Giang. Câu nói này như một câu thần chú xuất hiện trong đầu khi Nhiếp Sơ Ngữ đã rời khỏi tầng năm. Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng vì người nói là Lục Trạ Giang nên đã ban cho nó một hàm nghĩa khác biệt. Sau khi đi xuống, chị Mục nhìn thấy cô bèn bảo cô đi nghỉ ngơi, hơn nữa còn bảo cô khoảng thời gian này không cần xuất hiện nữa, nếu có chuyện gì sẽ thông báo cho cô. Nhiếp Sơ Ngữ gật đầu, hoàn toàn không suy nghĩ thêm rằng phía sau sự sắp đặt này ẩn chứa một ý đồ khác. Khi Nhiếp Sơ Ngữ quay về phòng, chị Mục cứ nhìn chằm chằm theo bóng cô mãi. Nhiếp Sơ Ngữ rất xinh đẹp, điểm này không cần phải nghi ngờ. Một cô gái trên người có khí chất tự nhiên lại càng hiếm, nhưng thật ra cũng chẳng có gì to tát. Đừng nói là một nhân vật lớn đã nhìn quen đủ loại gái đẹp hoàn hảo như Lục Trạ Giang, ngay chính bản thân chị Mục cũng từng gặp không ít cô gái đẹp hiếm có hơn Nhiếp Sơ Ngữ, nhưng không một ai có thể khiến Lục Trạ Giang nhìn bằng con mắt khác. Chị ta có chút tò mò, không biết Lục Trạ Giang rốt cuộc đã nhìn trúng điểm gì ở Nhiếp Sơ Ngữ, thực sự có hứng thú hay vì một vài mục đích mà cố tình cướp người của tổng giám đốc Hoàng? Chị Mục lắc đầu, thôi bỏ đi, đây đều không phải những chuyện mình nên nghĩ, chỉ cần làm tốt việc Lục Trạ Giang dặn dò là được rồi.

Chương 12

Hôm sau, Nhiếp Sơ Ngữ phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình rất khác, có vẻ như luôn ẩn chứa một hàm ý sâu xa. Hơn nữa, khi cô đi về phía họ, họ đều vô thức bỏ đi, không cố tình đối chọi với cô nhưng lại mang rõ sự bài xích. Cô hoàn toàn không hiểu vì sao lại như vậy, cho tới khi mấy lần nghe được vài người bàn tán sau lưng cô. “Lục thiếu ưng ý nó rồi, sao có thể chứ, rõ ràng chỉ là giả vờ thôi. Trông cô ta như vậy, có xách giầy cho cậu chủ Lục cũng không xứng, biết chưa?” “Ai cũng nói cậu chủ Lục không có hứng thú với phụ nữ mà, đúng không, chẳng biết ai tung tin này, vừa nghe đã thấy giả muốn chết, quên kết cục của Văn Văn và Sa Sa rồi sao?” “Tôi lại cảm thấy khuynh hướng giới tính của cậu chủ Lục rất bình thường, dù sao anh ấy cũng chưa từng có tin đồn gì với người đàn ông nào. Nếu thực sự có chuyện đó, kiểu gì chả có vài tin tức rò rỉ. Tôi cảm thấy cậu chủ Lục đối với Ôn tiểu thư mới là tình yêu đích thực...” “Cậu tương tượng phong phú quá. Chuyện mà cậu chủ Lục không tình nguyện để người khác biết liệu người khác có biết được không? Cậu chủ Lục nếu thực sự thích Ôn Kha sao lại để cô ta ở Dạ Các Cư?” “Chúng tôi là tình yêu đích thực, có lẽ cậu chủ Lục biết đi theo anh ấy sẽ không có kết quả tốt đẹp...” ... Một loạt lời đồn đại khiến Nhiếp Sơ Ngữ càng hiểu thêm về hàm nghĩa cái tên “Lục Trạ Giang”. Trước đây cô vẫn luôn nghe nói, nếu ai giậm chân thì cả thành phố sẽ rung lên, dùng câu này để hình dung về vị trí của Lục Trạ Giang trong mắt người khác là hoàn toàn phù hợp. Thế lực của Lục Trạ Giang ở thành phố Hạ Minh không ai có thể nghi ngờ, càng khó phán đoán hơn khi có tin Lục Trạ Giang là lão Ngũ của Hoàng Thành. Chỉ có điều có người nghi ngờ Lục Trạ Giang tới thành phố Hạ Minh phát triển là vì nảy sinh mâu thuẫn với đại ca Cố Trường Dạ của Hoàng Thành, nếu không Cố Trường Dạ sẽ không để Lục Trạ Giang rời đi như vậy. Nhưng vì Cố Trường Dạ không tỏ thái độ rõ ràng, thế nên có một vài người tạm thời vẫn đang xem chừng, dù sao thì chẳng ai muốn đắc tội với mấy anh em ở Hoàng Thành. Còn những thông tin liên quan đến bản thân Lục Trạ Giang lại càng nhiều hơn. Bên cạnh Lục Trạ Giang chưa từng xuất hiện phụ nữ, những người chủ động tiếp cận đều bị anh xua đuổi. Cũng có rất nhiều cô gái mơ mộng, dựa vào sắc đẹp của mình muốn chinh phục người đàn ông không gần nữ sắc này, cuối cùng đều kết thúc trong thất bại. Thế nên, mọi người rốt cuộc cũng đã hiểu được một đạo lý, con người Lục Trạ Giang chỉ có thể ngắm nhìn từ xa không

thể tiếp cận, nếu không bạn sẽ biết kết cục của mình. Đương nhiên, bất luận là ai cũng đều có một sự tồn tại đặc biệt. Lục Trạ Giang cũng vậy, người đặc biệt ấy là Ôn Kha. Trong tay Lục Trạ Giang có hai hộp đêm, Văn Các Cư và Dạ Các Cư. Văn Các Cư là chốn vui vẻ, Dạ Các Cư lại khá yên tĩnh, thích hợp bàn chuyện làm ăn hoặc cùng tới với gia đình. Đặc trưng lớn nhất là có đủ các cô gái đẹp biểu diễn vô số các loại nhạc cụ. Ôn Kha là một trong số đó, nghe nói trình độ gảy tỳ bà của Ôn Kha đã đạt tới đỉnh cao, cộng thêm Ôn Kha vốn xinh đẹp lại có khí chất, vì vậy đã khiến Lục Trạ Giang có cái nhìn khác. Tuy nhiên, cách nói “có cái nhìn khác” cũng chỉ là tương đối, vì ngoài việc tới nghe Ôn Kha gảy đàn, Lục Trạ Giang hoàn toàn không làm bất cứ chuyện gì. Nhưng chỉ có vậy đã khiến Ôn Kha nổi tiếng trong giới, vô số người muốn gặp mặt. Nhưng thông tin đó lọt vào tai Nhiếp Sơ Ngữ, cảm giác duy nhất của cô chính là nó không khác gì câu chuyện cổ hư cấu trong sách, tình tiết hấp dẫn đầy những chác chẩn là giả vì quá xa vời hiện thực. Thế mà những chuyện này lại đều là sự thật, có thể trong quá trình lan truyền có một vài chi tiết bị tam sao thất bản nhưng phần nhiều chuẩn xác, ví dụ như chuyện Lục Trạ Giang thực sự có liên quan tới Hoàng Thành và việc anh không gần gũi phụ nữ. Cô nhớ khi mình bước vào căn phòng đó, bên cạnh người nào cũng có một cô gái, chỉ riêng Lục Trạ Giang cô độc. Khi ấy cô không hề cảm thấy kì lạ, lúc này mới hiểu vì sao. Giờ đây cô đã trở thành sự tồn tại “đặc biệt” ấy, khiến cho mọi người bất mãn. Người như Lục Trạ Giang, cao xa với không tới, Nhiếp Sơ Ngữ cũng biết bản thân và đối phương không có cơ hội đó, nhưng một khi xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, trong lòng sẽ mất cân bằng. Cô cảm thấy suy nghĩ của mấy người này thật nực cười, cô và Lục Trạ Giang không thể có bất kì quan hệ gì. Cô vẫn ăn uống, đi chơi và ngủ nghỉ bình thường. Trước khi đi ngủ, câu nói ấy của Lục Trạ Giang lại một lần nữa vang lên: Nhớ kĩ, tôi tên là Lục Trạ Giang. Không thể có bất kì quan hệ gì, quan điểm vốn đang rất kiên định này dưới tác động của câu nói như có ma lực ấy bắt đầu từ từ lung lay. ... Tầng năm của Văn Các Cư là khu dành riêng cho Lục Trạ Giang, dù xét về kết cấu hay phong cách trang trí thì đều khác biệt một trời một vực với các tầng còn lại. Mọi vật dụng ở đây đều được lựa chọn tỉ mỉ, đến cả việc phối màu cũng rất hoàn hảo. Lục Trạ Giang thích yên tĩnh, thế nên nơi anh ở không được quá ồn ào, đồ đạc phải tinh xảo nhưng không phức tạp. Cho dù số lần anh xuất hiện ở Văn Các Cư vô cùng ít ỏi, nhưng nơi đây vẫn để trống chờ anh, hơn nữa còn sắp xếp người chuyên quản lý. Không ít người coi tầng năm như một sự tồn tại đặc biệt, có chút kính nể lại có phần xa cách. Lúc này, Lục Trạ Giang vẫn ngồi yên lặng bên bàn. Anh châm một điếu thuốc, làn khói thanh mảnh lập tức lượn lơ bay cao. Ánh mắt anh có chút bực bội, tay trái gõ gõ lên mặt bàn. Chẳng biết hai người từ đâu xuất hiện đứng sau lưng Lục Trạ Giang, nếu có người hiểu Lục Trạ Giang thì chỉ có thể là hai cánh tay đắc lực bên cạnh anh, Kỷ Niên và Trần Bình. Hai người họ không những võ công tuyệt vời mà khả năng “làm việc” cũng vượt trội. Rất nhiều đàn em của Lục Trạ Giang đều do hai người này xử lí. Họ và Lục Trạ Giang từng cùng vào sinh ra tử. Trong giới có một câu nói thế này: “Muốn tiêu diệt Lục Trạ Giang thì trước hết phải bước qua được xác Kỷ Niên và Trần Bình.” Không còn nghi ngờ gì nữa, điều này chứng tỏ Kỷ Niên và Trần Bình đều hết mực trung thành với Lục Trạ Giang. Lục Trạ Giang chỉ rít một hơi thuốc, rồi nhìn điếu thuốc trong tay tự cháy. “Điều tra cô ấy.” Cuối cùng Lục Trạ Giang cũng lên tiếng. Kỷ Niên và Trần Bình đưa mắt nhìn nhau. Họ đều không ngờ rằng Lục Trạ Giang thực sự có hứng thú với cô nhóc đó, chỉ có điều họ không thể hiện ra ngoài. Đáng lẽ từ sự đặc biệt ban nãy Lục Trạ Giang dành cho Nhiếp Sơ Ngữ, họ đã có thể đưa ra được kết luận như vậy rồi mới phải, Kỷ Niên tiến lên một bước. Họ theo Lục Trạ Giang lâu như vậy rồi, đương nhiên hiểu phải xử lý trước một vài việc. “Cô Nhiếp được cô Lương làm ở đây đã lâu đưa từ dưới quê lên. Những người xung quanh đều thấy cô ấy không có điểm nào đặc biệt, mà theo như thông tin có được từ cô Lương thì hai người họ sống cùng một thôn, quen nhau từ nhỏ. Lần trước cô Lương về nhà ba ngày, khi trở về đã đưa cô ấy tới đây.” Lục Trạ Giang liếc nhanh qua Kỷ Niên, “Ý của tôi là điều tra cô ấy.” “Vâng.” Chỉ cần một câu như vậy, Kỷ Niên đã hiểu, Lục Trạ Giang rõ ràng không hài lòng về những thông tin này. Điều này không phải vì Lục Trạ Giang muốn hiểu hơn về Nhiếp Sơ Ngữ mà vì những nguồn tin này thật giả khó đoán định, bắt buộc phải đích thân kiểm chứng. Làm việc với Lục Trạ Giang càng nhiều, cũng tiếp xúc với không ít nguy hiểm, có những người lúc nào cũng muốn kéo anh xuống ngựa, cách thức nào cũng đều thử qua, bao gồm cả mỹ nhân kế. “Ra ngoài đi!” Lục Trạ Giang đứng dậy, đi về phía bức tường sau lưng. Anh ấn nút, một vị trí trên tường lập tức tách ra thành một cánh cửa. Phía sau cửa mới là nơi ở thực sự của Lục Trạ Giang chứ không phải hai căn phòng cách vách mà mọi người tưởng. Người biết được sự thật này rất ít, đến cả chị Mục cũng không rõ. Lúc này Kỷ Niên và Trần Bình mới lui ra. Kỷ Niên đi điều tra tất cả những thông tin liên quan tới Nhiếp Sơ Ngữ, Trần Bình thì đi xử lý công việc hợp tác hôm nay Lục Trạ Giang đã bàn bạc xong xuôi với người ta. Sau khi Lục Trạ Giang ngủ một giấc, tin tức mà Kỷ Niên điều tra được đã xử lý hoàn tất, được chia làm hai bản, một bản giấy và một bản điện tử, lần

lượt ghi chép mọi chuyện lớn trong vòng mười tám năm qua của Nhiếp Sơ Ngữ, xuất phát từ trường học và xóm giềng của cô, tường thuật chi tiết tình hình cuộc sống của Nhiếp Sơ Ngữ. Lục Trạ Giang vẫn về điều thuốc còn chưa châm, vừa đọc vừa quay điều thuốc trên hai ngón tay trái. Lục Trạ Giang đánh mắt nhìn mấy chữ “thôi học với lí do không rõ ràng.” Tuy nói là không rõ ràng nhưng thật ra những tài liệu này đã nói quá rõ nguyên nhân rồi. Lục Trạ Giang đặt tài liệu trong tay qua một bên. Chỗ tài liệu này rất hoàn chỉnh, không có dấu hiệu bị sửa đổi giữa chừng, hơn nữa việc tổng giám đốc Hoàng hẹn anh tới đây cũng là ngẫu nhiên, ai cũng biết anh vốn không thích ở lại Văn Các Cư. Tổng hợp tất cả lại, sự xuất hiện của Nhiếp Sơ Ngữ có lẽ thực sự chỉ là tình cờ mà thôi. “Cô giáo này thì sao?” Lúc ấy Kỷ Niên mới ngẩng đầu lên, “Chết rồi, tự sát.” Kỷ Niên chăm chú nhìn Lục Trạ Giang mấy giây, “Có cần phải...” Lục Trạ Giang lắc đầu. Không cần thiết nữa, có lẽ chính cái chết của cô giáo này mới là nguyên nhân thực sự khiến Nhiếp Sơ Ngữ thôi học. Cô giáo đã từng cổ vũ cô hăng hái tiến lên không còn nữa, dồn góp cùng vô vàn khó khăn của thực tại, cuối cùng cô cũng không thể thoát khỏi số mệnh, ra ngoài làm việc theo yêu cầu của bố rồi bị Lương Hiểu Hiểu đưa tới đây. Lục Trạ Giang xua tay, Kỷ Niên liền ra khỏi phòng. Lục Trạ Giang dựa vào lưng ghế, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. ... Sinh hoạt mấy ngày nay của Nhiếp Sơ Ngữ bị bao bọc trong một bầu không khí rất kì quái. Vốn dĩ mọi người đều chỉ âm thầm cô lập cô, nhưng mấy ngày gần đây lại có không ít người xuất hiện trước mặt cô. Cách nói chuyện tuy khác nhau nhưng ý tứ thì chỉ có một: Chẳng phải nghe nói cô khiến Lục Trạ Giang nhìn bằng ánh mắt khác sao? Sao người ta không để ý tới cô một chút? Quả nhiên là tưởng người ta mê mình. Tôi nói mà, cậu chủ Lục sao có thể thích cô, đúng là trò cười. Ban đầu Nhiếp Sơ Ngữ còn cảm thấy họ thật vô lý, về sau thì có phần dở khóc dở cười. Cô và Lục Trạ Giang đích thực thuộc về kiểu người không nên liên lạc, nhưng bất luận cô và anh có thể nào đi chẳng nữa cũng chẳng ảnh hưởng tới mấy người này. Cô không hiểu vì sao họ lại quan tâm quá mức như vậy. Nhưng cũng có cái lợi, chí ít thì ác ý họ dành cho cô đã ít đi, ánh mắt nhìn cô không còn như khi trước nữa, đó là một sự quái đản không thể giải thích. Văn Các Cư đích thực là một nơi rất nhiều gái đẹp. Nhiếp Sơ Ngữ và hai cô gái rất nổi tiếng khác vốn dĩ không quan hệ qua lại nhưng vì chuyện giữa cô và Lục Trạ Giang mà hai người họ bắt đầu phá lệ để ý tới cô, thể hiện một cách khinh miệt rằng, dù có đi theo Lục Trạ Giang thì đã sao, chẳng phải vẫn mang một thân phận không đàng hoàng? Người như Lục Trạ Giang lẽ nào biết yêu đương nghiêm túc? Thế mà mấy hôm nay họ lại tỏ ra quan tâm hỏi thăm tới cô, không theo được Lục thiếu cũng không sao, họ có thể giới thiệu cho cô một người đàn ông tốt. Nhiếp Sơ Ngữ lập tức từ chối, còn cảm ơn “ý tốt” của họ. Nhiếp Sơ Ngữ và một sinh viên tiếp rượu cùng phân tích tâm lý này của mọi người, cho rằng đó cũng là bình thường, chẳng qua là sự ghen ghét, với ý tứ dựa vào đâu cô ta được như vậy, rõ ràng tôi tốt hơn cô ta.

4. Chương 13 - 16

Chương 13

Mấy ngày qua Nhiếp Sơ Ngữ chẳng biết làm gì, đành chủ động tới tìm Tưởng Nhu. Tưởng Nhu và tổng giám đốc Hoàng ra ngoài đã mấy ngày rồi, bây giờ mới quay lại. Khi Nhiếp Sơ Ngữ tới gõ cửa, Tưởng Nhu đang thu dọn đồ đạc, hình như sẽ không quay lại đây nữa. Tưởng Nhu ra mở cửa, vừa nhìn thấy Nhiếp Sơ Ngữ, ánh mắt đã có phần xem thường. Nhiếp Sơ Ngữ cũng nhìn thấy động tác thu dọn của Tưởng Nhu, “Vì sao vậy?” Tưởng Nhu bỏ mấy thứ trong tay xuống, sau đó quay đầu cười tươi với Nhiếp Sơ Ngữ. Cô ta đi tới bên cạnh Nhiếp Sơ Ngữ, ngẩng đầu, để lộ sợi dây chuyền kim cương đeo trên cổ cùng với vòng phi thúy trên cổ tay. “Nhìn thấy chưa? Những thứ này đều có giá mấy vạn. Cô cảm thấy tổng giám đốc Hoàng vừa già vừa tởm phải không, còn thắm chế bai trong lòng nữa, nhưng chính một người đàn ông như vậy mới có thể mua hết cho tôi những thứ này mà không chớp mắt lấy một cái. Còn Tiểu Phong đã khi nào mua cho tôi? Tôi đợi được tới ngày anh ấy mua cho tôi, có lẽ tôi đã hoa tàn ít bướm, không còn phúc để hưởng nữa rồi, tôi không muốn bản thân thiệt thòi. Thế nên có được cơ hội này, tôi nhất định phải nắm thật chắc, mặc kệ người ta nghĩ gì về tôi.” Nhiếp Sơ Ngữ cắn chặt răng, rồi khẽ lắc đầu, “Xin lỗi, tôi không có hứng thú với chuyện riêng của cô. Tôi chỉ muốn hỏi cô, vì sao lại đi khắp nơi đồn thổi chuyện giữa tôi và Lục Trạ Giang, cố tình khiến người ta chĩa mũi nhọn vào tôi?” Nụ cười trên gương mặt Tưởng Nhu sắp không giữ nổi nữa, “Cô không đơn giản, ngây ngô như những gì cô thể hiện.” “Tôi chỉ biết suy nghĩ mà thôi.” Tầng năm rất ít người có thể tới được chị Mục sắp xếp lên đó tiếp rượu đều là những người đi trước có kinh nghiệm phong phú. Họ rất sành sỏi việc lời nào nên nói, lời nào không, bản thân chị Mục chắc chắn cũng không nói ra, vậy thì người duy nhất nói ra chính là người cuối cùng được gọi lên, Tưởng Nhu. Trước đây quan hệ giữa Nhiếp

Sơ Ngữ và Tưởng Nhu cũng không tệ, Tưởng Nhu hoạt bát hơn cô, còn có một người bạn trai đối xử với cô ta rất tốt. Có thể nói Nhiếp Sơ Ngữ vẫn luôn ngưỡng mộ cuộc đời Tưởng Nhu, vì trong tưởng tượng trước đây của cô, khi học đại học cô mong được như Tưởng Nhu. Cô có thể hiểu việc Tưởng Nhu lựa chọn một cuộc sống tốt hơn nhưng không thể hiểu nổi vì sao cô ta nhả vào mình. Tưởng Nhu hừ một tiếng, “Nhiếp Sơ Ngữ, tôi tệ hơn cô sao? Vì sao người chị Mục nghĩ tới đầu tiên lại là cô còn tôi chỉ là kẻ thế chỗ sau khi cô không hài lòng? Tôi vẫn luôn tìm cơ hội đi theo một người trong xã hội đó nhưng đây lại là người cô không muốn, cô biết tôi có tâm trạng gì không? Cô ngồi bên cạnh Lục Trạ Giang, còn tôi lại phải ngồi với một gã vừa già vừa béo. Dựa vào đâu cái gì của cô cũng tốt, dựa vào đâu mọi người đều khen cô, đều quý cô? Tôi muốn biết khi cô và nam thần trong lòng họ dính líu tới nhau, họ có còn tiếp tục thấy cô rất tốt nữa hay không?” Nghe tới đây, Nhiếp Sơ Ngữ đã không còn lời nào để nói. Có thể cô mãi mãi không hiểu vì sao những người bạn khi xưa tốt với nhau như vậy, chỉ một giây sau đã đối xử với nhau như kẻ thù. Đối phương vốn là một người như thế, bản thân cô không nhìn rõ hay lòng người vốn quá phức tạp, cô chẳng thể tìm ra đáp án. Tuổi mười tám, dường như luôn là một lứa tuổi rất đặc biệt, trong mắt nhiều người nó đại diện cho sự trưởng thành, mang ý nghĩa của việc phải gánh vác trách nhiệm của bản thân trên vai, bắt đầu một mình đối mặt với tương lai, không thể coi là một đứa trẻ nữa. Đối với Nhiếp Sơ Ngữ, tuổi mười tám cũng nên có những ý nghĩa đặc biệt, nhưng cô lại ngồi trơ trọi trước gương trang điểm, không làm gì hết. Rất lâu trước đây, cô những tưởng tuổi mười tám có lẽ chính là thời khắc thay đổi số phận. Trên chiến trường của kì thi đại học, cô phải giành được thành tích xuất sắc, làm món quà tặng cho tuổi mười tám của mình, đồng thời cũng mang món quà này tặng cho cô giáo Hà vẫn luôn ủng hộ cô. Cô không thể tham dự kì thi đại học, càng phụ sự tín nhiệm của cô giáo Hà. Cho tới bây giờ, tâm nguyện nhỏ nhoi của cô bỗng trở thành một ngày cô có được hộ khẩu, không còn tình trạng không danh không phận trong việc điều tra nhân khẩu bình thường. Những bạn học của cô bây giờ đang làm gì? Ngồi trong giảng đường chuẩn bị cho kì thi đại học, phấn đấu vì cuộc đời của chính mình? Mười tám tuổi rồi nhưng vẫn chẳng có ai nói với cô một tiếng “Sinh nhật vui vẻ”, ở bên cô chỉ có chính cô mà thôi. Cô lúi di động ra, danh bạ ít tới đáng thương. Đây là một chiếc di động cũ của một người bạn nói chuyện với cô khá hợp. Có di động rồi, việc đầu tiên cô làm chính là gọi điện thoại về thôn, rồi báo bố mẹ nhận máy. Bố cô nhận được điện thoại, chỉ hỏi cô có kiếm được tiền hay không. Sau khi cô nói mình đã có tiền, ông liền mắng cô khinh người, có tiền cũng không biết gửi về nhà, rồi quát nạt cô một trận trong điện thoại, lập tức ra lệnh cho cô chuyển tiền về ngay. Sáng ngày hôm sau, cô bèn gửi hết số tiền mình có về nhà, lúc này trên người cô chỉ còn lại năm trăm đồng. Cô bỏ hết tiền ra, bỗng nhiên hơi hối hận, chỉ có chút tiền ít ỏi này mà cô còn chuẩn bị suy tính cho tương lai. Mấy hôm nay chị Mục không gọi cô ra tiếp khách, cô rất lo lắng. Không có việc kiếm tiền sẽ khiến cô bồn chồn, cô cảm thấy đây là lúc mình nên rời khỏi chỗ này, tìm một nơi sống ổn định. Bản thân không có bằng cấp, không có chứng minh thư, công việc có thể tìm được nhất định sẽ không tốt, thậm chí cả cuộc đời chỉ có thể sống nhờ vào những việc vặt vãnh. Trước đây cô luôn hy vọng mình không rơi và bước đường này, bây giờ mới phát hiện, thì ra cô vẫn phải giẫm vào nó. Không có số làm công chúa thì tuyệt đối đừng tự coi mình là công chúa, câu nói này mới là châm ngôn sống thực sự dành cho cô. Cô đang ngồi trong phòng suy nghĩ vẩn vơ thì có người gõ cửa. Cô đi ra mở cửa, liền nhìn thấy chị Mục đứng ngoài, “Đi theo tôi.” Chị Mục trước giờ vẫn ăn nói ngắn gọn, nhưng đã nói một là một, hai là hai, Nhiếp Sơ Ngữ lập tức đi theo. Chị Mục quan sát cô giây lát, không nói thêm gì. Chị Mục đưa cô ra cửa sau của Văn Các Cư, ở đó đã có một chiếc xe chờ sẵn. Cô ngăn người không biết nên phản ứng ra sao, chị Mục thẳng thừng kéo cô qua, rồi ấn cô luôn vào trong xe. Một chiếc xe màu đen, đây là lần đầu tiên cô biết thì ra xe cũng có khí chất. Nhìn thấy chiếc xe này tựa hồ có thể cảm nhận được bản lĩnh của người chủ, ung dung cao quý, điềm đạm uy quyền, không dễ phản kháng. Cô tự khuyên nhủ bản thân rằng đẳng nào mình cũng chẳng có gì, nên bất luận có xảy ra chuyện gì thì cũng không thiệt thòi. Trong xe khá tối, nhưng cô vẫn nhìn thấy người bên cạnh. Lục Trạ Giang, người đàn ông mà chỉ riêng cái tên đã đủ khiến người ta chú ý. Anh mặc một bộ vest màu đen, cà vạt đã được tháo ném qua một bên, áo vest không cài cúc, để lộ chiếc sơ mi trắng. Anh đẹp như một vật phẩm triển lãm hoa lệ, quý giá trong khu trưng bày, quá xuất sắc và sang trọng, ngay cả ngồi gần vẫn cảm thấy không thể tin nổi. Lục Trạ Giang nhắm nghiền hai mắt, biết cô đã lên xe, lúc này anh mới bảo tài xế cho xe chạy. Anh chậm rãi mở mắt, ánh mắt anh từ từ dừng lại trên người cô, thấy gương mặt và quần áo cô, anh bất giác hơi nhếch khóe môi, “Trang điểm rồi à?” Cô cảm thấy trong cổ họng hình như lẫn rất nhiều dị vật khiến ngay cả phát âm cũng cảm thấy khó khăn, chỉ còn cách gật đầu. Hôm nay là sinh nhật cô tròn mười tám tuổi, thế nên cô đã mặc bộ quần áo mà mình cho là đẹp nhất, đồng thời cũng tự trang điểm cho mình, chỉ có điều kỹ thuật trang điểm của cô còn non, chắc là không đẹp cho lắm. Nhưng cô vốn chỉ làm đẹp cho bản thân ngắm, tự mình chúc mừng mình. Cô định mua cho mình một chiếc bánh gato nhỏ

để đón sinh nhật, cuối cùng lại thôi. Cô mong người đầu tiên chúc mừng sinh nhật mình thật đặc biệt, mặc dù cô không biết khi nào người ấy mới xuất hiện nhưng chắc chắn sẽ khiến cô cả đời khó quên. Lục Trạ Giang bật cười. Nhiếp Sơ Ngữ lén nhìn trộm Lục Trạ Giang. Nụ cười của anh có độ cong rất nhỏ, cho dù cười cũng chỉ rất khẽ. Một người như anh thật khó tưởng tượng khi phá lên cười, hoặc có thể vĩnh viễn anh không cười như vậy! Lục Trạ Giang nhìn cô một lúc rồi tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi. Khi ở bên cạnh anh, cô rất bó buộc. Kiểu gò bó này khác với cảm giác tới từ những người khác. Mọi người vì sợ làm mất lòng anh hoặc sợ chọc giận anh mà không biết nên làm thế nào, cô lại vì quả thực không biết nên nói gì, hơn nữa rõ ràng cô muốn lên tiếng hỏi anh sẽ đưa cô đi đâu hoặc hỏi một số vấn đề khác nhưng cô lại không cất lời. Anh chọn cách nhắm mắt để cô có thể thoải mái hơn đôi chút. Cuối cùng xe cũng dừng lại. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn về phía anh, tưởng anh ngủ rồi, đang nghĩ xem mình nên làm thế nào thì anh đột ngột mở mắt, sau đó xuống xe. Anh không nói một câu, cô đành đẩy cửa xe, bước xuống. Tài xế thẳng thừng lái xe đi. Nơi này rất yên ắng, chỉ có hai người họ. Cô hoàn toàn không biết đây là đâu, hình như rất xa thành phố. “Đi theo tôi.” Lục Trạ Giang hạ thấp giọng gọi cô. Cô chỉ biết ngoan ngoãn nối gót anh, sau đó quan sát cái nơi quá xa lạ đối với cô này. Sau khi đi được mấy bước, cô đã thay đổi cách nhìn. Nơi đây không phải vắng người mà là số người có tư cách vào đây không nhiều. Ở đây giống như tập trung phục vụ cho một loại người nào đó vậy. Lục Trạ Giang có lẽ là khách quen ở đây, họ vừa vào đã có người phục vụ lập tức dẫn tới một gian phòng. Bên trong trang trí rất tự nhiên, tường là những viên đá lồi lõm, bên cạnh hành lang là một hồ nước hình vuông, còn có thể nhìn thấy đá cuội và cá bơi bên dưới, một phong cách giả tự nhiên. Cô không kịp nhìn ngó nhiều, cùng Lục Trạ Giang đi vào trong. Người phục vụ mang tới một ít trái cây và hoa quả khô rồi ra ngoài ngay. Trong phòng chỉ còn lại hai người họ. Cô không hiểu vì sao anh lại đưa mình tới đây, rồi vì sao lại mời cô ăn cơm, hơn nữa anh cũng không có ý định gọi món... Cô chỉ còn cách nhìn xuống chỗ hoa quả khô kia, nhãn khô và hạnh đào cô đều biết, nhưng những món khác thì cô không rõ, nhất là loại dài như dây bầu. “Có thể nếm thử mùi vị xem sao.” Lục Trạ Giang giơ bàn tay mảnh khảnh ra, bốc luôn một ít hoa quả khô đặt trước mặt cô. Anh tưởng cô muốn ăn sao? “Tôi chỉ tò mò mà thôi.” “Món ngon và nếm mùi vị hoàn toàn không mâu thuẫn.” Anh tách một quả hạnh đào ra, đặt trước mặt cô. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn chăm chú quả hạnh đào có vết nứt rồi cầm lấy, đưa lên miệng. Cô biết hạnh đào nhưng mới chỉ được ăn một lần, là do cô giáo Hà cho, cô biết thứ đó rất đắt, không dám lấy nhiều nên chỉ ăn một quả. Cô từ từ ăn hạnh đào, dường như đang nếm nháp mùi vị. Thì ra vị của hạnh đào thực sự rất ngon, cô đã hoàn toàn quên mất khi ăn nó lần đầu tiên mình có cảm xúc gì rồi. “Nhiếp Sơ Ngữ.” Lục Trạ Giang giơ tay gõ lên bàn một lần nữa. “Tôi có đáng sợ vậy không?” “Không... Không có.” Lục Trạ Giang lắc đầu, sau đó người phục vụ mang vào lần lượt từng món, rồi giới thiệu về thực đơn. Lúc này Nhiếp Sơ Ngữ mới biết, thì ra nhà hàng này không để khách gọi món, mỗi ngày chỉ có một số món nhất định. Hình dáng món ăn không lạ nhưng có phần khác với bình thường, không phải nguyên liệu có gì đặc biệt mà là do phong cách nấu nướng riêng. Nhiếp Sơ Ngữ thử cầm đũa lên gấp thức ăn, mùi vị của món nào cũng đều rất đặc biệt. Lần đầu tiên cô biết thì ra thức ăn có thể hình dung bằng từ “trong lành, khoan khoái”. Những món ăn này đều có điểm chung, mềm và tươi, giống như chỉ dùng phần non và mềm nhất của thực phẩm để tạo ra cả đĩa thức ăn vậy. Tay nghề của đầu bếp rất đẳng cấp, lửa để lâu quá sẽ hơi nhừ mà ít quá sẽ hơi non, vừa vặn và hoàn hảo. Nhiếp Sơ Ngữ ăn không nhiều, chỉ gấp thử mấy miếng. “Nhiếp Sơ Ngữ, em xem, món tôi và em ăn hoàn toàn giống nhau, tôi cũng hít chung một bầu không khí với em, nói cùng một thứ ngôn ngữ với em, tôi không có đáng sợ như vậy, phải không?” Ngữ khí của anh như đang dỗ dành trẻ con vậy, cô lại ngốc nghếch gật đầu. “Thế nên không cần gò bó như thế, muốn nói gì cứ nói, muốn làm gì cứ làm.” Cô lại gật đầu, liếc mắt nhìn nét mặt anh, bỗng phát hiện anh đang nhú mày. Hình như anh không thích cô như vậy. Cô ngẫm nghĩ, cuối cùng cũng lên tiếng: “Anh thường tới đây sao?” “Thì thoảng!” Anh có vẻ suy tư, “Tôi không thích gọi món, rất phiền phức, nơi đây có thể tránh được sự phiền phức này.” Cô tưởng ai cũng thích được là người quyết định... “Thế em có thích món ăn ở đây không?” “Cũng không tồi, anh thấy sao?” Nhiếp Sơ Ngữ thừa nhận rất thẳng thắn, cô cảm thấy rất ngon. Lục Trạ Giang bèn hòa theo hỏi cô ngon ở điểm nào, Nhiếp Sơ Ngữ chậm rãi nói ra quan điểm của mình, bỗng trở nên hơi nhiều lời, không còn e dè như ban đầu. Lục Trạ Giang lặng lẽ quan sát sự thay đổi của cô, có lẽ cô là một người sống nội tâm, chỉ với những người đã thân quen mới thoải mái chia sẻ, khi ở cùng người lạ sẽ đặc biệt câu nệ và không muốn trò chuyện. Họ ăn đã gần xong bữa cơm, Lục Trạ Giang búng tay gọi, bên ngoài lập tức có người cầm một hộp bánh gato đi vào, đặt nó xuống bàn rồi ra ngay, không ở lại thêm giây phút nào. Nhiếp Sơ Ngữ sững sờ nhìn hộp bánh. Tới giây phút này, dĩ nhiên cô hiểu nó được chuẩn bị cho cô, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật cô. Lúc trước, khi ngồi trong phòng, cô còn suy nghĩ ai sẽ là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật mình. Hồi nhỏ, trong ngày sinh nhật, em trai có thể yêu cầu mẹ làm những món ngon, còn

cô thì không. Vì bố luôn nói, tiền tiêu tốn lên người cô là không cần thiết, cô như một đứa con nuôi tốn kém tiền bạc, thế nên người thân chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho cô. Lên cấp ba, cô cũng chưa từng nhắc tới ngày sinh nhật của mình, vì nếu người khác muốn tổ chức cho cô, cô cũng phải có qua có lại, cô không có khả năng kinh tế đến vậy. Có một lần, bạn cùng phòng của cô mừng sinh nhật, cô chỉ còn cách viện cớ trốn ra ngoài, không cùng các bạn khác trong phòng góp tiền mua bánh gato. Sau lưng họ rí tai nhau nói cô keo kiệt, chỉ là một chiếc bánh gato thôi mà, hay là những cái mọi người bày ra cô đều không đồng ý? Cũng may mọi người không nhắc lại chuyện ấy, về sau phải sống với nhau thế nào vẫn cứ sống như thế, nhưng cô vẫn còn nhớ chuyện ấy rõ mồn một. Cô chưa từng kể về hoàn cảnh gia đình mình, chỉ có thể nỗ lực học tập, còn đối với những người bạn cùng phòng được tổ chức sinh nhật kia, cô lại vô cùng ngưỡng mộ, vì cô chưa bao giờ được như thế. Lục Trạm Giang thấy phản ứng của cô không vui lắm, nên giải thích: “Đây là loại bánh gato không đường, không cần lo vấn đề phát tướng.” Cô lắc đầu, không phải lo ăn vào sẽ béo mà hóa ra lại có người tổ chức sinh nhật cho mình, còn đúng ngày như vậy. Lục Trạm Giang mở hộp bánh gato ra, chiếc bánh khá nhỏ nhưng rất đẹp. Anh xem mấy thứ khác, ngẫm nghĩ giây lát rồi thấp nền lên, mười tám cây. Anh đi qua một bên, tắt đèn trong phòng, thế là giữa bóng tối chỉ còn lại những cây nến đang cháy rất nhanh. “Ước nguyện rồi thổi tắt nến.” Anh đứng ngay chỗ công tắc, không muốn quấy rầy tới nghi thức nguyện ước chỉ thuộc về cô. Nhiếp Sơ Ngữ đứng lên. Cô rất căng thẳng, nhìn những ngọn nến rực rỡ đang cháy sáng, bỗng sinh một cảm giác thiêng liêng. Cô nhắm mắt lại, chắp hai tay vào nhau ước một điều đơn giản nhất, sau đó thổi tắt tất cả những ngọn nến. Nến tắt rồi, đèn trong phòng sáng trở lại, Lục Trạm Giang từ từ đi tới. Cô nhìn Lục Trạm Giang với từng bước chân đang hướng về phía mình, giống như một chàng hoàng tử đang bước tới. Vì anh, cô cũng trở thành công chúa trong khoảnh khắc, sau đó khi tiếng chuông đồng hồ báo nửa đêm, cô lại trở về với thân phận Lọ Lem. “Cảm ơn, cảm ơn anh, thực sự rất cảm ơn anh...” Một người xa lạ lại tình nguyện làm bao nhiêu điều cho cô như vậy, trong lòng cô quá xúc động, nhưng cũng chỉ nói được hai từ đó mà thôi. Ngoài cảm ơn, cô không biết còn từ ngữ nào có thể biểu đạt tâm trạng mình lúc này. Lục Trạm Giang cầm dao lên cắt bánh thành từng miếng nhỏ. Nhiếp Sơ Ngữ cầm bánh lên, bỏ vào miệng. Thì ra bánh gato có mùi vị này đây, mùi vị của hạnh phúc. Cảm giác hạnh phúc của ngày hôm nay vượt lên trên hết thảy. Sau khi rời khỏi nhà hàng, Lục Trạm Giang dẫn cô tới lầu Vọng Giang nổi tiếng của thành phố ngắm cảnh sông nước. Bản thân Nhiếp Sơ Ngữ biết, ngày sinh nhật này cô nhất định trọn đời khó quên. Lúc học cấp ba, trong phòng kí túc có mấy người bạn gái bàn luận một số vấn đề riêng tư. Một người bạn nói: “Nhìn diện mạo mà thích một người là hành vi nông cạn nhất, nhưng trong cuộc sống, việc nông cạn này lại xảy ra nhiều nhất. Mà kiểu tình yêu này chưa hẳn đã xấu, thậm chí là rất mãnh liệt nhưng kết quả thường không viên mãn.” Nhiếp Sơ Ngữ hỏi: “Vì sao vậy? Vì sao kết quả lại không tốt đẹp?” “Bởi vì một tình yêu quá mãnh liệt giống như bốc cháy quá mạnh, thường kết thúc trước thời hạn, nhưng không phải ai cũng vậy.” Rất lâu về sau, Nhiếp Sơ Ngữ tự hỏi chính mình, điểm nào của Lục Trạm Giang đã thu hút cô? Cô không thể nói ra được, thế nên cô đã xếp mình vào loại người nông cạn nhất ấy. Nhiếp Sơ Ngữ quay lại Văn Các Cư, về phòng mình, lúc ấy cô mới tự vỗ tay vào đầu, tại sao ban nãy không hỏi Lục Trạm Giang làm sao biết được sinh nhật cô. Cô nghĩ tới chuyện anh mua bánh gato cho mình, cùng mình ăn bánh, cùng trò chuyện với mình, còn dẫn mình tới bờ sông hóng gió, tất cả đều đẹp tựa như một câu chuyện cổ tích hư ảo. Thậm chí tới khi tắm rửa xong xuôi, nằm lên giường, cô lẩn qua lẩn lại, tự hỏi hết lần này tới lần khác: Tất cả đều là sự thật ư? Đều là những chuyện vừa xảy ra ư? Vì sao lại có cảm giác không chân thực như vậy? Lễ nào đây chính là món quà mà Thượng đế ban tặng cho cô, để tuổi mười tám của cô trở nên khó quên? Tất cả những bất an và hoang mang đối với tương lai đều tan biến, chỉ còn lại những kì vọng vô bờ bến. Anh còn xuất hiện nữa không? Cô còn được nhìn thấy anh nữa không? Nhiếp Sơ Ngữ rút di động xem giờ, giương mắt nhìn kim giờ, kim phút, kim giây đều chỉ về con số mười hai. Nửa đêm, nghe nói chính là giới hạn để công chúa trở về bộ dạng của Lọ Lem. Khoảnh khắc này tới gần thì tất cả mọi giấc mơ đều sẽ tan nát. Cô có thể cảm nhận được sự hụt hẫng của trái tim mình trong khoảnh khắc đó, có chút sợ hãi, đôi phần lo lắng nhưng lại không còn cách nào khác. Cô cứ mang theo tâm trạng này, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Chương 14

Tối hôm sau, chị Mục đến tìm cô, cô tưởng chị Mục định nói tới chuyện công việc hiện tại của cô, nên cô rất căng thẳng và bứt rứt. Kết quả chị Mục lại chỉ hỏi cô có muốn đổi chỗ ở không. Cô mơ hồ lắc đầu, có phần khó hiểu. Sao chị Mục lại hỏi vấn đề này? Chị Mục nhìn thấy biểu hiện của cô, không nói thêm gì, trong lòng còn cảm thấy khó tin với sự ngây ngô của cô. Một ám hiệu rõ ràng đến thế còn không hiểu sao? Cô nghĩ vì sao Lục Trạm Giang lại đưa riêng cô ra ngoài? Có lẽ Lục Trạm Giang thích chính vì nét đơn thuần

này của cô. Buổi chiều hôm đó, chị Mục lại gọi cô ra ngoài, vặn đi cửa sau. Cô mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, lúc ra ngoài bỗng có chút chờ đợi. Vẫn là chiếc xe hôm qua, nhưng sau khi lên xe không nhìn thấy người mà cô muốn gặp, bất giác cảm thấy hụt hẫng. Cô ngồi ở ghế sau, bỗng quên hết lo sợ, cũng quên luôn cả hoàn cảnh của bản thân hiện tại. Ngoài tài xế chỉ còn có cô, đáng lẽ phải thấy lo, phải hỏi anh ta là ai mà đưa cô ra ngoài, nhưng hoàn toàn không, cô chỉ chìm sâu trong cái lạc lõng ấy. “Lục thiếu đang bận xử lý việc khác, thế nên tôi đưa cô qua đó trước.” Tài xế nhìn thấy nét mặt cô qua gương chiếu hậu, bất giác lên tiếng. Ánh mắt cô bỗng nhiên có chút thần sắc, theo sau đó lại có đôi chút ngượng ngùng. Cô thể hiện ra ngoài lộ liễu vậy sao, người khác chỉ cần nhìn qua đã đọc được suy nghĩ của cô. Cô cụp mắt, hoảng hốt vì tâm lý này của bản thân. Cô đang chờ đợi mọi thứ cùng Lục Trạ Giang? Tài xế đưa cô tới một khách sạn. Cô vừa xuống xe, lập tức có người dẫn cô vào trong. Nơi này cực kì xa lạ, cô rất không có cảm giác an toàn, chỉ có thể làm theo sự sắp xếp của người khác. Tới tận khi nhìn thấy Lục Trạ Giang, bao nhiêu thấp thỏm trong lòng cô đều được gỡ bỏ. Lục Trạ Giang rảo bước tới, người đưa cô đến lập tức cúi chào anh rồi lui ra. “Vẫn chưa ăn cơm phải không?” Nhiếp Sơ Ngữ nhìn trái nhìn phải, phong cách trang trí ở đây quá trong suốt, cảm tưởng như mặt tường, mặt đất hay trần nhà đều là gương cả, bản thân không có chỗ nào chạy thoát vậy. Bàn tay Lục Trạ Giang ấn lên bả vai cô, khiến cô nhanh chóng tỉnh lại, “Ừm.” “Vừa hay tôi cũng chưa ăn.” Lục Trạ Giang bèn đưa cô đi ăn, cô nhắm mắt bám theo anh. Dáng vẻ như học sinh tiểu học của cô khiến anh chột thờ dài. Hoàn cảnh sống của anh và cô quá khác nhau, sự gượng gạo ấy lại là thứ mà bản thân anh không có. Năm anh mười tám tuổi là thời kì bùng bùng khí thế, chẳng nề sợ thứ gì, việc gì cũng muốn thử. Họ bước vào một căn phòng, bên trong tuy nhỏ nhưng phong cách lại rất ấm áp. Lục Trạ Giang ngồi xuống, để cô xem thực đơn, “Tôi không thích gọi món, làm phiền em vậy.” “Nhưng mấy cái tên này, em đều không biết là những món gì...” Cô càng nói càng nhỏ, cảm thấy xấu hổ vì mình chưa được trải sự đời. Cô quả thực chưa nhìn thấy mấy thứ này bao giờ. Một cái tên đầy ý thơ như “Gió xuân một phiến lá xanh”, cô chẳng biết đó là món gì. Lục Trạ Giang bật ngón tay, lập tức có người đi vào, lần lượt giải thích với Nhiếp Sơ Ngữ nguồn gốc những cái tên này, mỗi món ăn đại diện cho điều gì. “Gió xuân một phiến lá xanh” hóa ra chỉ là cải xanh vào mùa xuân, cô không biết nên cười hay nên khóc. Sau khi người phục vụ mang mấy món cô gọi ra, Lục Trạ Giang chống khuỷu tay lên bàn, “Sơ Ngữ, em phải nhớ kỹ, em là khách, còn việc của họ chính là phục vụ cho khách hàng.” Nhiếp Sơ Ngữ ngạc nhiên, không hiểu vì sao anh lại nói vậy. Thấy cô hoàn toàn không hiểu ý mình, anh không thể không nhìn cô một cách nghiêm túc hơn, “Em không cần khách khí với họ như vậy, ở bất kỳ đâu cũng thế.” “Nhưng mà...” “Không có nhưng mà.” Nhiếp Sơ Ngữ im bặt. Cô vẫn không hiểu, giữa người với người chẳng phải nên như vậy sao? Vì sao không thể khách khí với những người này? Thức ăn nhanh chóng được mang hết lên, để tránh sự ngượng ngập. Nhiếp Sơ Ngữ cứ cúi gằm xuống ăn. Sau khi đã ăn no, cô mới phát hiện thì ra anh vẫn nhìn mình nãy giờ. Anh mặc một bộ vest rất đẹp, có lẽ vừa xuất hiện ở một nơi rất quan trọng. Thấy cô đã ăn xong, Lục Trạ Giang đưa cô ra ngoài, bước chân của Lục Trạ Giang chậm lại, giải thích với cô về lí do ban nãy anh nói như vậy: “Tôi hoàn toàn không nhấn mạnh sự khác biệt giữa người với người, ai nên đứng ở vị trí cao hơn, chỉ khi em coi mình là khách, họ mới phục vụ em tận tình, trách nhiệm hơn. Khi em hạ thấp thân phận của mình, người khác sẽ không cảm thấy em làm đúng, con người em tốt đẹp đến đâu nhưng chỉ vì thân phận của em thấp bé, họ sẽ dễ mặc em.” Nhìn vào đôi mắt anh, Nhiếp Sơ Ngữ nhận ra anh rất chân thành, vốn dĩ trong lòng cô không thừa nhận kết luận của anh, anh chỉ đang nói tới một bộ phận mà thôi. Nhưng anh là người từng trải, lời anh nói dựa trên trải nghiệm của mình chứ không giống cô, hoàn toàn chưa từng ra ngoài tiếp xúc, thế là cô gật đầu. “Hơn nữa em có thể tự tin lên một chút.” Lục Trạ Giang ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Sự tự tin của một người là thứ toát ra từ chính con người ấy, chưa bao giờ liên quan tới việc người ấy mặc thứ gì, đeo thứ gì.” Nhiếp Sơ Ngữ lại ngây ngốc gật đầu. Lục Trạ Giang mím môi, chắc khi còn đi học cô nhất định là một học sinh ngoan ngoãn, rất biết nghe lời. Thầy cô giáo nói gì cô liền làm theo, không bao giờ phản bác, hơn nữa còn cảm thấy họ nói đều có lí cả. Họ ra ngoài bằng một cửa khác, bên ngoài đã có một chiếc ô tô đợi sẵn, khác hẳn với chiếc xe lúc trước, nhưng màu sắc thì không đổi, có lẽ anh rất thích kiểu màu này. Lục Trạ Giang thấy cô định cùng mình lên xe bèn cong môi nhìn cô: “Ngay cả đi đâu cũng không hỏi lấy một câu, không sợ tôi bán em đi sao?” Cô ngốc nghếch nhìn anh, nhất thời không biết có nên lên xe nữa hay không, “Vậy anh định đưa em đi đâu?” Lời nói đã bật ra rồi, cô mới tỉnh lại. Đâu cần lo những chuyện này, với những gì mà anh có hoàn toàn không cần suy nghĩ, huống hồ cô làm gì có giá trị gì để anh đem đi bán? “Cứ đi sẽ biết.” Nói cũng chẳng khác gì không nói. Nơi Lục Trạ Giang đưa cô tới là một ngôi nhà làm bằng gỗ, có một dãy phòng trải dài, bên ngoài tầng gác treo đèn lồng đỏ, hết dãy này tới dãy khác. Đúng lúc hoàng hôn dần chuyển, những chiếc đèn lồng đỏ dần trở nên u tối, nhưng sau đó, hàng đèn lồng lại sáng lên trong khoảnh khắc, trở thành những quả sáng đỏ

rực một khoảng, khi đứng đưa lại mang trên mình một phong vị khác. Lúc này Nhiếp Sơ Ngữ mới hiểu, vì sao xe của Lục Trạm Giang rõ ràng đã dừng lại mà anh không xuống. Có lẽ anh muốn ngắm nhìn vẻ đẹp của khoảnh khắc này, giây phút từ u ám chuyển sang rực sáng đèn hoa, tựa như đã trải qua bao khổ ải, bao đêm đen, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng. Lục Trạm Giang xuống xe, Nhiếp Sơ Ngữ cũng lập tức theo bước chân anh. Họ đi thẳng vào ngôi nhà đó, cô có thể nghe thấy tiếng người ẽ a hát hí khúc, tiếng nhạc hí khúc khiến người ta ngỡ mình đang trở về một thời đại xa xôi. Nhiếp Sơ Ngữ vốn tưởng rằng ở đây chỉ trang hoàng bề ngoài theo phong cách cổ, đi vào rồi mới nhận ra bên trong cũng vậy, toát lên một cảm giác xưa cũ, rất xa xôi. Anh dẫn mình tới nghe hí khúc? Nhưng cô hoàn toàn mù tịt về những thứ này. Khi họ vào liền có người im lặng đi tới, dẫn họ vào một gian phòng. Đây là một gian phòng rất bình thường, có cùng phong cách với ngôi nhà nên vô cùng giản dị. Người dẫn đường cho họ đứng ngoài cửa mà không vào. Sau khi họ bước vào thì cửa cũng được đóng lại. Nhiếp Sơ Ngữ cảm thấy kì lạ, Lục Trạm Giang đứng bên cửa sổ, mở cánh cửa ra, “Lại đây.” Nhiếp Sơ Ngữ ngoan ngoãn bước lên, đứng từ cửa sổ nhìn ra ngoài. Bên ngoài là một con đường rất rộng, không ít người mặc những bộ trang phục kì lạ đang bày những sạp hàng nhỏ, bán đủ các loại vật phẩm xinh xinh. Có người bán ngọc bội, vòng cổ, có người bán mặt nạ, có người bán điều giấy, lại có người bán trầm cài. Tất cả đều giống như cảnh tượng hay xuất hiện trên ti vi, điểm khác biệt duy nhất là những người nam nữ mặc trang phục hiện đại đi lại như con thoi, đang hỏi các ông chủ giá cả của một số món hàng. Một vài cô gái trẻ ăn mặc thời thượng, tay đeo túi xách, đầu đội vòng hoa, vừa đi vừa ngó nghiêng. Bên ngoài con đường lớn là một mặt hồ rất rộng, xung quanh hồ đều treo đèn lồng đỏ, bóng của đèn khắc trong nước hồ, nhuộm đỏ cả mặt hồ, gợn sóng lăn tăn về nên hình hài của đèn lồng. Tất cả đều đẹp tới mức khiến người ta không dám thở mạnh. Xa tĩnh lặng, gần huyền ảo, xa bình yên, gần dậy sóng, giữa những động tĩnh ấy lại ngân vang tiếng hí khúc, tựa như chính mình cũng quay về thời đại ấy, những phiền não của hiện tại trở nên nhẹ tênh, chỉ còn lại sự đắm chìm của bản thân. “Vì sao lại đưa em tới đây?” Cô nghiêng đầu, muốn biết lí do. “Bỗng nhiên muốn tới thì tới, cần lí do sao?” Hình như không cần, làm việc gì không phải lúc nào cũng cần một tầng nghĩa sâu xa. “Không cần. Anh thường tới đây sao?” “Thì thoảng.” Lục Trạm Giang trầm mặc mấy giây. “Mỗi khi tâm trạng không tốt tôi lại tới đây đứng nhìn, nghe tiếng hí khúc vọng lại từ phía sau, nghe những tiếng cò kè mặc cả vắng lại từ phía trước, rồi nhìn ra mặt hồ xa xa, xoi lòng vũng trở nên yên bình.” “Anh cũng có những lúc không vui ư?” “Vì sao tôi không thể có những lúc không vui?” Anh nhìn cô, ánh mắt dạt dào sức hấp dẫn. Cô ép mình nhìn vào mắt anh, nhưng chỉ vài giây sau đã quay đi chỗ khác. Mắt anh như một đầm lầy u tối, sẽ gặm nhấm cô từng chút, từng chút một. “Không biết nữa.” Cô không nói ra được nguyên nhân, nghe nói con người ta đa phần buồn phiền đều vì tiền bạc. Điểm này vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện ở anh, vậy anh vì có gì lại không vui? Trước đây khi đi học, bàn bè đều nói những người được trời ưu ái về vaath chất thì cả ngày ầm ĩ đòi hỏi cuộc sống tinh thần phải khác lạ, cô rất tán đồng. Đối với cô mà nói, không có tiền gần như là nỗi đau khổ lớn nhất, dồn ép người ta đến cả sức phản kháng cũng không còn. Lục Trạm Giang cười, không nói gì thêm mà chỉ nhìn về phía xa... Trời muộn dần, người đi bộ trên con đường lớn cũng dần thưa thớt, những người bán hàng rong chuẩn bị dọn hàng, tiếng huyền ảo biến mất, cảnh vật tiêu điều, sắc đỏ khảm lên mặt hồ phía xa xa vẫn còn rất nổi bật, toát lên một vẻ mê hoặc giữa cái u tối, tịch mịch. Nhiếp Sơ Ngữ nhắm mắt lại, dường như muốn cảm nhận ý vị độc đáo của nơi đây. Rất lâu sau, cô mở mắt ra, có phần tự chế giễu, hóa ra bản thân cũng giả vờ tình cảm như vậy. Nhưng khi nhắm mắt lại, dùng trái tim cảm nhận làn gió từ hồ thổi tới, thực sự giống như đang được tắm mình trên thảo nguyên bao la bát ngát, lòng không chút tạm niệm, bốn bề vắng lặng. Nhiếp Sơ Ngữ và Lục Trạm Giang nói chuyện rất ít, phần lớn thời gian hai người chỉ trầm mặc đứng đó. Hiếm khi có dịp cô không cảm thấy gượng gạo, hai người vốn không quá thân thiết đứng bên nhau, bầu không khí luôn rơi vào im ắng. Thời gian dần trôi, bốn bề chỉ còn lại tĩnh mịch, Lục Trạm Giang dẫn dò người ta làm gì đó. Nhiếp Sơ Ngữ bỗng thấy đèn lồng phía xa tắt ngấm, mọi ồn ã trong khoảnh khắc bỗng trở thành màn đêm không biên giới. Tất cả cảnh vật đều trở thành những đường nét đen sì, mặt hồ đen nhạt, màu đất lại càng đen đậm, từng chiếc đèn lồng đỏ cũng trở thành những đám màu đen. Thế giới này tĩnh lặng như chỉ còn hai người họ. Nhiếp Sơ Ngữ vô thức sát lại gần Lục Trạm Giang. “Sợ à?” Cô lắc đầu theo bản năng, tiếng thở vì sự yên tĩnh này mà khuếch đại lên gấp mười lần, đến thở cũng không dám quá kịch liệt. Lục Trạm Giang cười nhưng không thành tiếng. Anh kéo cánh tay cô từ trong phòng đi ra, “Tôi đưa em về.” Số lần anh tới đây tuyệt đối không chỉ là thi thoảng. Anh quá hiểu nơi này, cho dù không thắp đèn cũng có thể bước xuống nhà rồi đi ra ngoài một cách chuẩn xác. Lục Trạm Giang tự lái xe đưa cô về Văn Các Cư. Xe chạy một mạch từ căn nhà gỗ tới Văn Các Cư, từ bóng đêm xuyên vào những ngôi nhà cao tầng ngập tràn ánh sáng, bỗng có một tầng phân cách rõ ràng đến lạ lùng, giống như một kiểu hưởng thụ khác biệt. Thì ra thường thức thành phố còn có thể bắt

đầu bằng góc độ này, từ sự yên ắng, âm u ban đầu cho tới đèn hoa rực rỡ và tiếng người ồn ào. Lục Trạ Giang vẫn đỗ xe ở cửa sau, Nhiếp Sơ Ngữ đẩy cửa, xuống xe. Xuống rồi, cô đứng yên đó, muốn nói gì với anh. Anh đã đưa cô đi xem quá nhiều phong cảnh đặc biệt, chỉ có điều cô không biết nên mở lời thế nào, cuối cùng cười khẽ, “Tạm biệt, anh lái xe cẩn thận một chút.” Khóe môi Lục Trạ Giang nhướng lên, rồi anh lùi xe rời đi. Nhiếp Sơ Ngữ đứng yên đó một lúc, cuối cùng im lặng đi vào Văn Các Cư. Cô không biết mình và Lục Trạ Giang như vậy thì được coi là gì, chỉ biết rằng cô rất vui, ngày nào cũng được tiếp xúc với vô vàn những điều mới mẻ, những thứ hoàn toàn không thuộc về thế giới của cô, nhưng cô vẫn không kiểm soát được bản thân muốn thưởng thức để rồi yêu thích chúng.

Chương 15

Nhiếp Sơ Ngữ cảm thấy có người đang chỉ chỉ trỏ trỏ mình. Không phải tại cô nhạy cảm mà ánh mắt mọi người quá rõ ràng, lại còn nói gì đó, khi cô nhìn qua thì họ lập tức quay đi chỗ khác. Cô luôn cảm thấy người ta cố tình nói cho cô nghe nhưng hình như quá chủ động thì không được hay cho lắm, nên đã dùng cách thức này để cô biết. Từ sau lần Tưởng Nhu đồn thổi chuyện giữa cô và Lục Trạ Giang, mọi người đều nửa vô tình nửa cố ý lạnh nhạt với cô. Về sau thấy Lục Trạ Giang hình như cũng không làm gì bèn bắt đầu chế giễu cô. Bây giờ họ lại chú ý tới cô, lần này là vì lý do gì đây? Rất nhanh thôi, Nhiếp Sơ Ngữ đã biết câu trả lời. Hôm qua khi Lục Trạ Giang đưa cô về, vô tình đã bị người trong Văn Các Cư nhìn thấy. Người này chỉ nhìn thấy cô mà không nhìn thấy người trong xe, thế nên bắt đầu bàn tán với đồng nghiệp. Mấy ngày nay Nhiếp Sơ Ngữ vẫn luôn ở trong Văn Các Cư nhưng không hề làm việc. Lúc trước còn ra ngoài tiếp rượu, giờ ngay cả việc tiếp rượu cũng thôi hẳn. Chị Mục cũng có thái độ buông lỏng, điều này chứng tỏ cái gì? Mọi người đều ở trong Văn Các Cư, ý nghĩa đằng sau dĩ nhiên hiểu rõ. Nhiếp Sơ Ngữ có người chống lưng, chỉ có điều không biết lai lịch có lớn hay không. Mấy người phụ nữ xúm lại nói nói cười cười, bảo con gái bây giờ đũa sau lợi hại hơn đũa trước, bày ra cái vẻ thanh cao, kết quả là đũa nào cũng đầy mưu tính. Làm gì có cái gì gọi là thanh cao, rõ ràng là khinh người thường, muốn nhắm chuẩn một đại gia, một khi gặp được, lập tức ra tay, giống như Tưởng Nhu lúc trước, bây giờ đã qua lại rất thường xuyên với tổng giám đốc Hoàng. Nếu chỉ đàm tiếu sau lưng, Nhiếp Sơ Ngữ có lẽ cũng không có quá nhiều cảm xúc, nhưng bọn họ lại khẳng khái chứng tỏ sự hiện hữu của mình ngay trước mặt cô. “Sơ Ngữ à, bọn tôi nghe nói cả rồi, cô cũng không cần giấu giếm gì. Là thần thánh phương nào vậy, kéo ra cho chúng tôi xem với chứ!” “Bây giờ cô sắp lên như điều gặp gió rồi, tới lúc đó đừng có quên bọn tôi đấy.” “Phải đấy, phải đấy, cũng cần nhắc bọn tôi chút đi.” “Ha ha, thời buổi này người ta phải tính toán cho bản thân mới đúng. Khi xưa chúng tôi đúng là quá ngốc, sao bằng được mấy cô gái trẻ bây giờ.” ... Mấy lời này lọt vào tai Nhiếp Sơ Ngữ, cô chưa bao giờ suy ngẫm ý nghĩa sâu xa trong lời nói của người khác, chỉ sau khi trở về phòng mình mới bắt đầu thận trọng suy xét, mối quan hệ giữa cô và Lục Trạ Giang rốt cuộc là gì? Anh tổ chức sinh nhật mười tám tuổi cho cô, đưa cô đi ăn những món ngon, dẫn cô tới những nơi đầy thú vị. Khi cô và anh ở bên nhau, ban đầu sẽ rất căng thẳng, rất bất an nhưng dần dần trở nên thân quen, tới tận bây giờ, việc anh đưa cô ra ngoài bỗng trở thành chuyện đương nhiên. Vì sao lại đương nhiên, rốt cuộc họ được coi là gì của nhau, mà đối với cô, anh mang một thái độ như thế nào? Không chắc chắn, không rõ ràng khiến cô cảm thấy hoang mang, cả đêm trằn trọc mất ngủ. Buổi chiều hôm sau, Nhiếp Sơ Ngữ một lần nữa được tài xế của Lục Trạ Giang đưa đi. Khi lên xe, cô mới phát hiện ra mình rất mong chờ, ngày nào cũng mong được gặp Lục Trạ Giang. Sự mong chờ lần này không còn là vì gặp được anh mà muốn giải quyết những khúc mắc của bản thân. Tuy cô không hiểu vì sao nội tâm của mình muốn hỏi rõ vấn đề này nhưng nhất định phải thật rành mạch, rõ ràng. Vẫn giống như mọi khi, vừa tới nơi cô lập tức xuống xe, tài xế nhanh chóng lái xe đi. Kỷ Niên đứng ngay trước mặt cô, người này cô có vài phần quen thuộc, biết đây là người bên cạnh Lục Trạ Giang. “Anh ấy... đang bận sao?” Nói xong rồi cô mới nhận ra sao ngay cả cách xưng hô với Lục Trạ Giang mình cũng không biết, đành cúi gằm. “Anh Lục đang xử lý vài việc. Cô Nhiếp, mời đi theo tôi.” Nhiếp Sơ Ngữ không dò hỏi nữa, chỉ có điều vẫn không hiểu, nếu Lục Trạ Giang bận rộn như vậy, vì sao còn gọi mình tới? Cô cùng Kỷ Niên lên một chiếc du thuyền. Du thuyền rất lớn, cô bám sát theo sau Kỷ Niên, tới tận khi Kỷ Niên sắp xếp cho cô vào một căn phòng, bảo cô ở đây đợi, Lục Trạ Giang sẽ đến nhanh thôi. Nhiếp Sơ Ngữ gật đầu, sau đó Kỷ Niên đi ra. Cô ngồi xuống ghế, đợi một lúc không thấy Lục Trạ Giang tới, khi ấy mới quan sát căn phòng này. Là một phòng ngủ rất bình thường, khá sang trọng, ngồi ở đây hoàn toàn không thể tưởng tượng ra mình đang ở dưới nước. Cô đợi thêm một lát, vẫn không thấy Lục Trạ Giang, bèn đứng dậy, đi ra khỏi phòng. Vì không có chìa khóa, cô chỉ nhẹ nhàng kéo cửa lại, không dám đóng sập vào. Cô đi qua một hành lang dài miên man, tới góc ngoặt thì nghe thấy một vài tiếng cười đùa. Mấy cô gái trang điểm trẻ trung, xinh xắn vây quanh một đám đàn

ông không biết đang nói gì, nụ cười rạng rỡ nhiệt tình. Cô nhìn thấy Lục Trạ Giang trong số đó, chỉ là dáng anh thẳng tắp như trúc, tĩnh lặng điềm nhiên, chưa từng hòa vào sự huyền ảo ấy. Anh giống như người kiểm soát, không cần nhiều lời vẫn có thể khống chế mọi thứ. Một Lục Trạ Giang như vậy giống vị thần trên cao, chỉ có thể ngược nhìn mà không thể chạm tới. Nhiếp Sơ Ngữ đợi mấy giây rồi quay người trở lại căn phòng ban nãy. Khoảng hơn hai mươi phút trôi qua, Lục Trạ Giang mới tới. Anh gõ cửa trước để thu hút sự chú ý của cô. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn qua, ban nãy anh đứng giữa đám đông như thần thánh, giờ đây anh chỉ vì cô mà đến, trong ánh mắt cũng chỉ chiếm giữ hình bóng cô, cảm giác này rất kỳ diệu. Lục Trạ Giang cười với cô rồi giơ tay phải, chỉ ra ngoài, “Ra đây.” Nhiếp Sơ Ngữ không hề ngại ngần, đi thẳng ra phía sau anh. Cô những tưởng anh sẽ đưa cô đi gặp mấy người ban nãy, dầu sao thì bên cạnh họ đều có bạn gái, chỉ mình anh là không, rất cô độc. Nhưng anh lại đưa cô lên boong thuyền. Thì ra chẳng biết từ lúc nào chiếc du thuyền đã rời xa đất liền, đang di chuyển trên mặt biển. Gió biển mạnh mẽ ập tới, trực diện và nóng rực, khiến người ta không kịp phòng bị. Cô chỉ còn cách vén mái tóc rối bời của mình lên hết lần này tới lần khác. Lục Trạ Giang đứng bên cạnh cô, nhìn ra xa. Mặt biển xanh ngắt dập dềnh, vô số tia nắng bị cắt thành những vụn vàng lấp lánh giữa biển khơi, giống như vô số hạt huỳnh quang bị gió thổi rải lên tấm lụa màu xanh đương đậm. Bên kia bờ biển, không thể nhìn tới tận cùng, mọi cảnh vật đều trở nên bé nhỏ. “Có thích nơi đây không?” Lục Trạ Giang quay đầu nhìn về phía cô. Tóc anh cũng bị cơn gió mạnh thổi tung. Nhiếp Sơ Ngữ gật đầu, rồi quay sang nhìn anh, “Vì sao lại đưa em tới đây?” “Em rất thích, không phải sao?” Lục Trạ Giang không nhìn cô nữa mà tiếp tục ngắm mặt biển. Những việc cô thích có liên quan gì tới anh chứ? Chỉ vì anh cảm thấy cô sẽ thích liền đưa cô tới, đây là thứ logic gì? Cảnh sắc quả thực rất đẹp, còn có thể ngửi thấy mùi gió biển, thoảng chút se lạnh. Cô băn khoăn, do dự giây lát, cuối cùng hạ quyết tâm, “Cậu chủ Lục...” Thanh âm của cô rất nhỏ nhưng anh vẫn nghe thấy, quay đầu lại, quan sát cô bằng nét mặt ôn hòa. Cô bỗng không thể thẳng thắn ném ra câu “Quan hệ của chúng ta được tính là gì?” mà cúi gằm, “Đồng nghiệp... à của em nói... nói...” “Hử?” Anh thấy vẻ căng thẳng của cô, bỗng cảm thấy thú vị. Cuối cùng cô cũng lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh, “Họ nói em thường xuyên ra ngoài như vậy nhất định là có quan hệ bất bình thường với người khác, em đang nghĩ... vậy như chúng ta được tính là quan hệ gì?” Càng về sau, giọng cô càng lí nhí nhưng vẫn cố nói hết cả câu. Lục Trạ Giang nghe xong liền cười, “Quan hệ bất bình thường là ý gì?” Nhiếp Sơ Ngữ nhú mày nhìn anh một lúc. Cô biết ý họ là bao nuôi nhân tình nhưng cô không muốn nhắc tới mấy chữ ấy, “Chắc là quan hệ yêu đương!” “À...” Anh kéo âm đuôi của mình ra rất dài, “Vậy thì họ nghĩ đúng rồi đấy.” Cô đỡ đầu nhìn anh. Lục Trạ Giang nhướn khóe môi, “Tôi đúng là có ý như em nghĩ, không cần nghi ngờ.” Nhiếp Sơ Ngữ lùi ra sau một bước, cô không ngờ anh lại thẳng thắn thừa nhận như vậy. Chẳng phải họ nói anh vốn không gần nữ sắc sao? Cô từng nghĩ tới rất nhiều, rất nhiều khả năng, có thể anh coi mình là em gái, hoặc thậm chí còn có ẩn tình nào khác. Nhưng anh đã trực tiếp thừa nhận mục đích của mình, đối xử đặc biệt với cô ngay từ đầu chính là mang theo tâm tư này. Biểu cảm của cô không giống như hân hoan mà là khó chấp nhận, phần nhiều là thẳng thốt. Lục Trạ Giang đưa hai tay nắm chặt vai cô, nét mặt bỗng nhiên trở nên sâu xa, nghiêm túc nói: “Nhiếp Sơ Ngữ, em có muốn trở thành bạn gái của tôi không?” Muốn không ư? Muốn trở thành bạn gái của anh không ư? Một người đứng ở trên cao như anh, cách thể giới của cô mười vạn tám ngàn dặm, nhưng cô không thể phủ nhận mình có thiện cảm với anh. Cô cảm thấy gò má đang dần dần nóng lên. “Em...” Lục Trạ Giang ôm chặt lấy cô, “Ừm, im lặng có nghĩa là em đồng ý, tôi đếm ba tiếng.” Ngón tay anh nhẹ nhàng phủ lên môi cô, dường như chỉ cần cô mở miệng, anh sẽ bịt chặt nó lại. Hóa ra anh cũng làm cả những chuyện trẻ con đến thế. Cô nhẹ nhàng dựa vào lòng anh, anh cảm nhận được sự thay đổi bé nhỏ của cô, khóe miệng cong lên... Anh muốn cô trở thành bạn gái của mình, quan hệ giữa họ sẽ là người yêu? Nhận thức này khiến cô hoàn toàn quên cả phản ứng, đầu óc trống rỗng. Họ đến từ hai thế giới hoàn toàn khác nhau, sao có thể cùng đi bên nhau chứ? Ban đầu anh đối xử với cô khác biệt, từ lúc bắt đầu đã xác định là cô, vậy chẳng phải chứng minh ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy cô, cô đã sống trong tâm tư của anh sao? Điều này có nghĩa là anh thích cô? Vô số những suy nghĩ vào giây phút anh ôm cô thật chặt đã có câu trả lời chắc chắn. Không cần hỏi nữa, anh đã dùng hành động đáp lại rồi. Anh là một người bận rộn, nhưng lại sắp xếp thời gian đưa cô tới đây, cùng cô ăn cơm, cùng cô ngắm cảnh. Mọi việc làm khó hiểu ấy đều đã có một cách giải thích hợp lý nhất. Con tim cô đập loạn nhịp, còn mãnh liệt hơn cả cơn gió đã thổi tung mái tóc. Cô bối rối muốn thoát khỏi vòng tay anh nhưng càng bị anh siết chặt hơn. Cô hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh. Mắt anh đẹp là thế, mang theo một nụ cười, trong con ngươi phản chiếu bóng hình cô, tựa hồ cô đã bị anh trói chặt trong đôi mắt ấy, cô không giãy giụa nữa. Ánh mắt anh mang đến một sự yên bình mà bản thân cô không thể nói rõ, cũng không chống đỡ nổi. Không còn kích động nữa, cô phát hiện mắt mình cay cay, cô lại cúi xuống dựa vào lòng anh. Lục Trạ Giang rõ ràng không

hiểu hành động của cô. Anh nhìn cô một lúc nhưng chỉ ôm cô một tay, tay kia nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, như đang cho cô một sự động viên không lời. Nhíp Sơ Ngữ ở trong lòng anh khóe mắt dần ướt, ngón tay cô bám chặt lấy áo anh, không dám động đậy, sợ mình quá kích động sẽ cào vào da thịt anh, khiến anh bị thương. Cô biết, anh sẽ không hiểu, hoặc có lẽ cả đời này cũng không hiểu được tâm trạng của cô lúc này. Sự yêu chiều bỗng chốc trào ra từ phía anh dành cho cô có thể chỉ là tạm thời, chưa biết chừng chỉ trong giây lát, nhưng đó lại là giấc mơ từ tận đáy lòng cô. Từ nhỏ tới lớn, cô chưa bao giờ được chiều chuộng, được ai đó yêu thương, toàn tâm toàn ý bao bọc. Có lẽ cô nên mãn nguyện mới phải, bố mẹ mặc dù không hết lòng yêu thương cô nhưng chí ít cô cũng bình an khôn lớn. Cô giáo Hà dẫu không thể dạy bảo cô như con ruột của mình nhưng tuyệt đối đã tận tình tận nghĩa. Cô không nên bắt mãn mới đúng, thế mà dưới ánh mắt yêu chiều của Lục Trạ Giang, trái tim khiêm khuyết kia bỗng bị kích thích, khiến cô chỉ muốn bật khóc. Thì ra cô cũng có thể có một nơi yêu thương để hướng về. Lục Trạ Giang không hỏi cô làm sao, chỉ hơi nhíu mày khi cô ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy khóe mắt cô hơi đỏ. Khi anh còn chưa kịp suy nghĩ về cảm xúc này của cô thì cô đã mỉm cười nhẹ nhàng, “Lục Trạ Giang, anh sẽ tốt với em chứ?” Khi anh nhướng mày, cô nhanh chóng gơ tay chặn môi anh, “Em đếm đến ba, im lặng có nghĩa là anh sẽ đối xử với em rất tốt rất tốt, cực kỳ cực kỳ tốt.” Sức lực của cô rất yếu, anh chỉ cần hơi giãy ra là có thể thoát khỏi. Nhưng anh cứ thế nhìn vào mắt cô. Một đôi mắt hơi ửng đỏ, lại ngập tràn hạnh phúc, con tim anh khẽ run lên. Niềm rung động trong khoảnh khắc ấy khiến chính bản thân anh cũng cảm thấy kì lạ. Anh là Lục Trạ Giang mà mọi người hay gọi là mặt sắt vô tình, đúng nói là có hứng thú với phụ nữ, dù dẫu tới tận cửa anh cũng có thể khiến người đó biến xa mà không chớp mắt. Lúc này đây, anh lại xúc động vì người con gái nhỏ bé trước mặt. Cảm giác này phải diễn tả sao đây? Có chút mới lạ và thú vị? Anh không biết nữa, cũng không muốn tìm hiểu sâu thêm. “Ba... hai... một.” Cô vui vẻ đếm, đếm xong liền buông tay mình ra. Khi cô hạ tay xuống, Lục Trạ Giang lập tức giữ chặt lấy tay cô, đặt bên môi, hôn khẽ, sau đó nghiêm túc nhìn cô, “Không cần im lặng, em phải có lòng tin với chính mình.” Anh bỏ tay cô xuống, véo một cái lên mũi cô. Cô ngẩn người rồi bỗng bật cười. Dưới ánh mắt sâu thẳm của anh, gương mặt cô hơi nóng lên, thế là cô quay người lại, đối mặt với biển lớn, giấu đi cảm giác bất thường của mình. Lục Trạ Giang đứng bên cạnh, nhìn mái tóc cô bay bay theo gió, nhìn từng đường nét trên gương mặt nghiêng nghiêng và hàng mi hơi cụp xuống. Anh xoa đầu cô rồi đứng sau lưng, nhẹ nhàng ôm lấy cô, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, cùng cô phóng tầm mắt về phía xa. Mặt biển như lớp lụa màu lam mịn màng dập dềnh nổi trôi. Cảm nhận được nhiệt độ sau lưng, Nhíp Sơ Ngữ nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Cô sợ mắt sẽ ướt một lần nữa, sẽ lại mất kiểm soát. Vì cô biết rằng, cả đời này mình cũng không quên được ngày hôm nay. Sự cảm động này, nhịp tim dữ dội này, hy vọng này, tất cả như đứng lặng. Giống như dưới mây trắng trời xanh, trên mặt biển chỉ còn lại cô và người đàn ông tên Lục Trạ Giang. Nếu anh giống một hoàng tử, như một huyền thoại cứ thế xuất hiện bên đời cô không hề báo trước, liệu có thể cho phép cô mơ một lần thôi, một lần được coi mình là công chúa, một nàng công chúa gặp được chàng hoàng tử. Giấc mơ này xin đừng để cô phải tỉnh lại...

Chương 16

Rất nhiều năm sau... Nhíp Sơ Ngữ thấy mình rất cuộc vãn nhu nhược như xưa, ngay cả hồi tưởng cũng chỉ dám nhớ những đoạn mang tính lựa chọn, lưu giữ hồi ức tại khoảnh khắc hạnh phúc nhất. Có thể mọi thứ trên du thuyền hôm ấy chưa hẳn là lúc vui vẻ nhất, nhưng trước đó, trái tim cô tuyệt đối thuần khiết và tươi đẹp, chứ không như bây giờ, hạnh phúc của cô giống như một chiếc kẹo có độc, muốn nếm được vị ngọt ngào của nó thì phải chấp nhận chất độc gặm nhấm con tim. Hôm ấy anh muốn cô làm bạn gái của anh, đó là khởi đầu của ngọt ngào, cũng là khởi đầu của thuốc độc. Cô cản môi, mọi chuyện đều đã qua rất lâu, rất lâu rồi, nhưng mỗi khi tái hiện trong đầu nó vẫn như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua, tất cả đều hiện rõ mồn một trước mắt. Cô cúi đầu, không muốn nghĩ tới cái gọi là “sau này”, nhưng những cái “sau này” ấy kiên quyết không cho phép cô trốn tránh. Cô dọn ra khỏi Văn Các Cư, sống cùng Lục Trạ Giang. Anh đưa cô tới rất nhiều nơi cô chưa từng tới. Anh cùng cô dạo phố, dẫn cô đi khắp các con phố qua vật khuất nẻo, thậm chí anh nguyện yêu chiều cô vô điều kiện, chưa bao giờ từ chối bất kì đề nghị nào cô đưa ra. Cô có thể đọc được sự ngưỡng mộ trong ánh mắt mọi người. Họ đều nói Lục Trạ Giang yêu cô đến mức nào, quá nhiều người nói khiến chính cô cũng nghĩ như vậy. Không biết lượng sức mình, cậy được chiều mà làm nũng, nếu nhất định phải dùng từ ngữ để hình dung biểu hiện của cô khi ở bên Lục Trạ Giang thì đó sẽ là cụm từ chính xác nhất. Có ai không thích Lục Trạ Giang, vậy mà anh chỉ thích cô, những người phụ nữ khác anh còn không liếc nhìn, dành toàn bộ thời gian và sức lực cho cô. Đây là một sự cưng chiều lớn đến mức nào? Nếu cô chưa từng tới tuyên bố chủ quyền với Ôn Kha ở Dạ Các Cư, phải chăng cô vẫn có thể tiếp tục tự lừa mình dối người trong giấc mơ của mình? Nực cười biết bao, đã tới giờ phút này rồi cô vẫn còn

lưu luyến tình yêu sớm đã biến mất ấy. Bây giờ cô vẫn còn nhớ mình đã kiêu ngạo, ngênh ngang cùng Lục Trạ Giang tới Dạ Các Cư như thế nào. Cô biết cùng với sự yêu thương của Lục Trạ Giang, tính cách cô đã có phần thay đổi, thậm chí cô đã từng đau khổ vì chuyện này, nhưng Lục Trạ Giang không để tâm, anh nói dù có chiều hư cô anh cũng sẽ chịu trách nhiệm. Họ cùng đi đến Dạ Các Cư, quản lí ở đó lập tức sắp xếp Ôn Kha. Đó là lần đầu tiên Nhiếp Sơ Ngữ nhìn thấy Ôn Kha, một cô gái rất đẹp, có lẽ vì học tỳ bà nên trên người toát lên một thần thái không thể coi thường. Vào giây phút gặp Ôn Kha, cô vô thức có chút mất cân bằng. Đường như để chứng minh điều gì, cô ngồi bên cạnh Lục Trạ Giang, còn Lục Trạ Giang thì hơi sững người nhưng vẫn vòng tay ôm cô như sợ cô sẽ bị ngã. Ôn Kha đang đánh tỳ bà bỗng cứng đờ người, thậm chí còn gảy sai âm. Sự luống cuống của Ôn Kha khiến Nhiếp Sơ Ngữ cảm thấy chưa bao giờ thỏa mãn đến thế. Người phụ nữ được coi là có thể khiến Lục Trạ Giang đối xử khác biệt, khi ở trước mặt cô cũng chỉ vậy mà thôi, có thể khiến Lục Trạ Giang cư xử đặc biệt chỉ có mình cô. Suy nghĩ này nhanh chóng bùng lên, khiến cô quên hết tất cả, muốn tuyên bố với cả thế giới, người đàn ông này sẽ chỉ yêu mình cô, chỉ đặc biệt với mình cô, anh thuộc về riêng cô. Tất cả đều từ từ tan ra trong nụ cười chế giễu của Ôn Kha. Nó khiến cô hoàn toàn hiểu rằng thì ra cô mới chính là kẻ nực cười nhất. Ôn Kha gần như nhìn cô bằng ánh mắt thương hại. “Có phải cô muốn làm gì Lục Trạ Giang cũng sẽ chiều cô? Anh ấy sẽ đối xử tốt với cô vô điều kiện không?” “Có phải cô cảm thấy anh ấy yêu cô nhất trên đời không? Hoàn toàn không coi người khác ra gì? Sau đó cô sẽ là nàng công chúa độc nhất vô nhị?” “Lục Trạ Giang thường xuyên tới đây nghe tôi gảy tỳ bà, cho dù là lúc anh ấy bận rộn nhất. Lý do anh ấy hay tới nghe tôi đánh đàn cũng giống như lý do anh ấy đối xử tốt với cô đây, cô có muốn biết không?” Trên gương mặt Ôn Kha mang theo một sự sáng khoái đến tàn nhẫn, cảm giác sắp vạch trần tất cả để rồi sung sướng nhìn Nhiếp Sơ Ngữ đau khổ. Khoảng thời gian này, không đúng, là hai năm nay, cô ta sớm đã nghe danh người con gái ở bên cạnh Lục Trạ Giang từ miệng của vô số người, vẫn không dám tin và cũng không muốn tin Lục Trạ Giang lại thực sự yêu chiều một cô gái, thậm chí khi cô ta và Lục Trạ Giang gặp mặt, muốn hỏi sâu thêm, Lục Trạ Giang cũng im lặng, không nhắc bất kì chuyện gì liên quan tới Nhiếp Sơ Ngữ. Hôm nay, cuối cùng khi nhìn thấy người con gái này, cô ta rất muốn cười, vì cô ta biết những hành động kì lạ của Lục Trạ Giang là vì đâu, duy chỉ có kẻ ngốc này là chẳng hề hay biết. Vậy thì để cô ta nói cho đồ khờ khạo này biết lý do. Ôn Kha phì cười, “Tôi không thích tỳ bà, nhưng tôi đã đi học vì một người con gái khác thích. Và vì cô ta thích nên Lục Trạ Giang cũng thích. Cô xem, quả nhiên Lục Trạ Giang đã thường xuyên tới nghe tôi gảy tỳ bà.” Ôn Kha thấy Nhiếp Sơ Ngữ lùi lại mấy bước, lúc này cô ta mới cười phá lên, “Cô biết Nghe Nghiên không? Chắc là cô không biết, nếu không sao dám ở bên Lục Trạ Giang đòi hỏi tình cảm, muốn làm gì thì làm. Nhưng mà cô nên biết cô ta, nếu không sao cô biết được những yêu chiều mình nhận được đến từ đâu? Nhất là gương mặt giống Nghe Nghiên y đúc của cô.” Ôn Kha nhìn thấy vẻ khó tin ngập tràn gương mặt Nhiếp Sơ Ngữ, vừa hả hê lại vừa cảm thấy mình có đôi phần tàn nhẫn, nhưng cảm giác sung sướng đã chiến thắng. Nhiếp Sơ Ngữ gần như lão đảo chạy trốn. Chính vào khoảnh khắc ấy, Ôn Kha đã nhìn thấy kết cục giữa Lục Trạ Giang và Nhiếp Sơ Ngữ, không nghĩ rằng cô gái này lại chân thành với Lục Trạ Giang đến thế. Một tình yêu quá chân thành thì nhất định không thể chấp nhận tí vết, mà Lục Trạ Giang thì tuyệt nhiên sẽ không nói dối. Vài ngày sau, Lục Trạ Giang tìm tới Ôn Kha, bảo cô ta rời đi vĩnh viễn. Ôn Kha hiểu, Lục Trạ Giang đã biểu đạt một cách khéo léo rằng anh không muốn cô ta xuất hiện nữa, hoặc nếu như cô ta không phải bạn học của Nghe Nghiên, kết cục của cô ta chắc cũng chẳng khác hơn mấy kẻ vô duyên vô cớ mất tích là bao. Cô ta bỗng nhiên rất muốn tự hỏi chính mình, bản thân đi học tỳ bà, nghĩ đủ trăm phương ngàn kế để xuất hiện bên cạnh Lục Trạ Giang, thiết lập quan hệ dựa trên người bạn cũ họ cùng quen, rõ ràng biết cái “đặc biệt” mà Lục Trạ Giang dành cho cô ta toàn bộ đều tới từ Nghe Nghiên, vậy mà vẫn cam tâm. Giờ đây tất cả đều tan biến, cô ta rất muốn, rất muốn nói với người đàn ông này, cô ta làm mọi chuyện vì anh, chẳng qua bởi thích anh nên mới để bản thân thiệt thòi như vậy. Nhưng khi xoay người nhìn anh lần cuối, cô ta lại chẳng nói được một lời, kể cả là câu “Em yêu anh”. Lục Trạ Giang để lại trong tâm tưởng Ôn Kha một chiếc bóng cô tịch. Cô ta không hiểu lắm, nếu Lục Trạ Giang thực sự có tình cảm với Nhiếp Sơ Ngữ thì vì sao lại để mặc cho Nhiếp Sơ Ngữ bỏ đi? Nếu không có tình cảm vì cớ gì lại để lộ ra những biểu cảm cô đơn như vậy? Có lẽ cô ta mãi mãi không hiểu, giống như cô ta không hiểu vì sao rõ ràng khi đã biết người đàn ông này sẽ không có bất cứ hồi đáp nào dành cho mình, cô ta vẫn dằng trợn cho anh cả trái tim... Nhiếp Sơ Ngữ đứng ở trạm xe buýt, cô lắc đầu thật mạnh, muốn vứt bỏ hết những kỉ niệm của dĩ vãng ấy. Thật ra những gì cô nghĩ về quá khứ cũng không sai, Lục Trạ Giang chính là một giấc mơ trong thế giới của cô, cuối cùng giấc mơ ấy tan vỡ như bong bóng, thế là cô trở về hiện thực. Ai cũng nói tình yêu có thể khiến người ta đau tận tâm can, nhưng chỉ cần bản thân tình nguyện, kì thực có thể bước ra. Mà cô rốt cuộc là người thực tế, nếu không đã chẳng đòi anh một trăm vạn

vào lúc cô và anh ở thế bế tắc nhất, nói là không ai nợ ai, chưa chắc đã không có ý định tính toán cho mình. Như vậy kể ra cô cũng kiếm được rồi, nên không cần phải tỏ ra ầm ỹ. Đối với cô mà nói, Lục Trạm Giang chính là giấc mơ đó, mơ cuối cùng cũng phải tỉnh, cô hoàn toàn là một người “phàm trần”, đương nhiên không thuộc về thế giới của Lục Trạm Giang, người thuộc về cô phải là Chu Cẩm Phong, họ mới sống cùng một thế giới. Khi ở bên Chu Cẩm Phong, cô sẽ không hoang mang lo lắng, sẽ không giẫm lên mây, không tìm được mặt đất, lúc nào cũng lo bị rơi xuống. Nhiếp Sơ Ngữ, thật ra mây đã lựa chọn rồi, Chu Cẩm Phong mới là tương lai của mây. Tay cô hơi nắm chặt, sau đó nhắm mắt lại, hy vọng những ồn ào này sớm qua đi, như vậy cô có thể cùng Chu Cẩm Phong sống một cuộc đời bình dị nhưng yên ổn, mà cô cũng sẽ không còn bất kì lưu luyến nào với thành phố này nữa, tất cả đều sẽ rời xa. Cô mở mắt ra, sự việc đã tới mức này, cô vẫn vì tiết kiệm tiền mà chọn ngồi xe buýt. Hình như thấy mình ngốc nghếch, cô bỗng bật cười thành tiếng, ngay sau đó bắt một chiếc taxi, đi tới địa chỉ mà lúc trước Kim Hạo để lại, giây phút này lòng cô vô cùng bình tĩnh. Tới địa điểm, Nhiếp Sơ Ngữ xuống xe, đi về phía hộp đêm nổi tiếng của thành phố An Xuyên – Thanh Phong Cư. Ở thành phố này đã mấy năm trời, cô từng đi qua đây, lần nào cũng đảo mắt qua. Trong một giây phút nào đó, cô cũng từng cảm thấy, cả đời này có lẽ mình không thể bước vào đây, chưa hẳn vì không đủ tiền mà vốn dĩ không nỡ bỏ nhiều tiền như vậy chỉ để thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân. Hôm nay cô có thể đi vào đây nhưng lại bằng cách thức này. Buổi chiều, hộp đêm không đông người lắm, không gian thoáng đãng bỗng trở nên hơi trống trải. Cô vừa đi vào thì lập tức thu hút sự chú ý của nhân viên phục vụ. Người đó bước tới hỏi cô cần giúp gì, khi cô nói là tới tìm người, người đó lập tức dẫn cô ra quầy tiếp tân. Nhiếp Sơ Ngữ biết đối phương đang kiểm tra những thông tin mà cô cung cấp. Sau khi kiểm tra xong, đối phương cười với cô, “Cô Nhiếp, mời đi theo tôi.” Nhiếp Sơ Ngữ đi theo người phục vụ tới một gian phòng. Phòng kín, màu sắc lại có phần nhạt nhòa, chủ yếu là đen, trắng và xám nhưng không có cảm giác âm u. Trong phòng không có ai, người phục vụ mang trà và nước hoa quả lên rồi đi ra ngoài, thế là cả một nơi rộng rãi thế này chỉ còn lại mình cô. Cô nhìn chằm chằm cốc nước hoa quả đặt trên chiếc bàn thấp trước mặt, giơ tay ra, nhẹ nhàng trượt quanh mép cốc. Kim Hạo hẹn nhưng anh ta không tới đúng giờ, như vậy là đang gây sức ép tâm lí cho cô sao? Cô càng ở một mình trong không gian này lại càng dễ suy nghĩ vẩn vơ, càng thêm hoảng loạn, khi đó Kim Hạo đưa ra bất kì yêu cầu nào, cô sẽ đáp ứng không hề do dự. Cô hận chính mình khi trở nên tầm thường như vậy, dù có thể đoán được tâm tư của người khác chứ không còn là một cô gái đơn thuần có phần ngốc nghếch như xưa. Nhưng như vậy thì đã sao, quá khứ cô có tốt đẹp, có trong sáng đến đâu chẳng qua cũng là thế thân của người khác mà thôi. Đầu ngón tay cô hơi dùng sức, chất lỏng trong cốc sóng ra ngoài, để lại những vết nhàn nhạt trên bệ. Lúc này, cánh cửa bị đẩy ra, cô lập tức nhìn qua rồi đứng dậy. Kim Hạo hơi nhếch môi, đánh giá Nhiếp Sơ Ngữ từ trên xuống dưới, khi nhìn thấy bàn tay căng thẳng cuộn chặt lại của cô, hắn cười khẽ một tiếng. Hắn bước vào trong, sắc mặt hơi hốt, “Cô Nhiếp, thật ngại quá, tôi tới muộn.” Lời nói thì thân thiện là thế, chỉ có điều thái độ lại quá thân nhiên. Nhiếp Sơ Ngữ cười miễn cưỡng, “Tại tôi tới sớm thôi.” Kim Hạo nghe xong lại đánh mắt nhìn cô, lần này quan sát có phần tỉ mỉ hơn. Rõ ràng là một cô gái trông quá đỗi bình thường, dù có xinh xắn nhưng cũng không thể gọi là đặc biệt, chỉ ít hắn tuyệt đối không tin Lục Trạm Giang lại bị mê muội bởi sắc đẹp của người con gái này. Một người như vậy rốt cuộc đã khiến Lục Trạm Giang cảm thấy đặc biệt bằng cách nào? Ánh mắt Kim Hạo chợt khựng lại, hình như nghĩ ra rồi, hắn bỗng cười thoải mái. Đi vào cùng Kim Hạo là Tề Sinh, hắn hoàn toàn im lặng giống như một người máy chỉ biết cử động. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn thẳng vào ánh mắt quan sát kĩ lưỡng của Kim Hạo, “Anh Kim, tôi cũng đã hiểu rõ trên người tôi tuyệt đối không có thứ mà anh cần, Anh tìm tới tôi chắc là vì quan hệ với Lục Trạm Giang. Thế nên tôi muốn nói rõ ràng với anh, tôi quả thực không có chút ảnh hưởng nào tới Lục Trạm Giang. Đúng là tôi từng qua lại với anh ta nhưng anh ta chỉ xem tôi như một người khác mà thôi...” “Cô Nhiếp, tôi tưởng trong điện thoại tôi đã nói rõ ràng rồi. Cô Nhiếp xinh đẹp như vậy đừng có tự ti, huống chi chuyện gì cũng phải thử, không phải sao? Có lẽ lại có một kết quả ngoài mong đợi.” Nhiếp Sơ Ngữ cắn môi dưới, biết rằng đối phương tìm tới mình tức là không định buông tha. Cô thở dài có phần cam chịu, cố gắng gượng cười, “Tôi biết, chỉ sợ anh Kim đánh giá tôi quá cao để rồi phải thất vọng.” Kim Hạo bật cười, dường như cảm thấy rất thú vị, “Cô Nhiếp nên có lòng tin vào bản thân.” Lòng tin ư? Tin rằng trong lòng Lục Trạm Giang có cô sao? Cô không mất trí, trí nhớ cũng không quá tệ, thế nên còn nhớ rất rõ Lục Trạm Giang đã thành thật thừa nhận anh tìm tới cô đích thực vì một người con gái khác. Vào khoảnh khắc ấy, cô bỗng muốn trách anh vì sao lại thành thật một cách nực cười. Cho dù là nói dối, cô cũng sẽ tin anh cơ mà. Vì sao phải nói cho cô biết sự thật, để cô biết tất cả hạnh phúc chỉ là giả tạo, tất cả những điều tốt đẹp anh dành cho cô đều không thuộc về cô. Cũng giống như ánh mắt Ôn Kha nhìn cô vậy, cuối cùng cô cũng chỉ là một trò cười mà thôi. Nhiếp Sơ Ngữ chấp nhận số phận, “Vậy anh Kim hy vọng tôi làm gì?” “Không vội, cô sẽ được biết nhanh

thời.” Ánh mắt cô dần dần tối đi. Cô lấy tay trái vân vê tay phải, sau đó ngẩng đầu trịnh trọng nhìn Kim Hạo, “Có phải, nếu tôi làm theo yêu cầu của anh, anh sẽ thả Chu Cẩm Phong ra?” “Dĩ nhiên.” “Anh Kim, khi giao dịch, tôi vốn không sợ phải hy sinh thứ gì, nhưng tôi sợ tôi đánh đổi mà chẳng lấy lại được gì. Tôi muốn gặp anh ấy một lần, nếu không làm sao tôi biết rốt cuộc anh ấy có ở trong tay anh hay không. Nếu như...”, một nụ cười lướt nhanh qua mặt cô, “Tin rằng anh Kim không phải người như vậy, nhưng chưa nhìn thấy anh ấy, tôi không thể yên lòng. Anh cũng biết tâm trạng ảnh hưởng rất nhiều tới hành động của một người. Tâm trạng bất an có thể sẽ làm hỏng rất nhiều chuyện.” Dám uy hiếp hần ư? Ánh mắt Kim Hạo như đang nghiền ngẫm, cô cũng đâu có vô vị như hần tưởng tượng. Hần ra hiệu với Tề Sinh, Tề Sinh lập tức ra cửa. Hơn mười phút sau, Tề Sinh quay lại, trong tay cầm một chiếc di động, sau đó đưa cho Nhiếp Sơ Ngữ. Nhiếp Sơ Ngữ gần như vô thức hiểu được ý nghĩa của chiếc di động này. Cô đưa tay cầm lấy, sắc mặt Kim Hạo lạnh đi, “Đừng có được nước lấn tới.” Nhiếp Sơ Ngữ đành thu tay về. Từ trên màn hình cô nhìn thấy Chu Cẩm Phong tay bị trói lại, miệng bị nhét thứ gì đó rồi có người lấy nó ra. “Tiểu Ngữ, em mặc kệ anh... em...” Chu Cẩm Phong còn chưa kịp nói xong thì miệng lại bị bịt kín, ngay sau đó hình ảnh trên màn hình biến mất. Sắc mặt Nhiếp Sơ Ngữ trắng bệch, muốn nói gì đó nhưng lại chẳng thốt nên lời, mắt đỏ lên. Bởi vì cô, nếu không phải vì cô, Chu Cẩm Phong không phải chịu khổ như vậy, tất cả đều là lỗi của cô. Kim Hạo dường như rất hài lòng với phản ứng của cô, “Muốn cậu ta có thể sớm được thả ra, thì cô phải nghe lời. Tôi tin cô là một người thông minh, biết phải làm thế nào.” Nhiếp Sơ Ngữ nhìn thấy nụ cười của Kim Hạo, tay nắm chặt lấy vạt áo. Cô cảm hận, vì sao vận mệnh chỉ có thể bị người khác nắm giữ, vì sao ngay cả quyền lựa chọn cuộc đời mình cô cũng không có? Cô chỉ muốn sống bình yên suốt cuộc đời này, ngay cả việc này cũng không được sao?

5. Chương 17 - 20

Chương 17

Nhiếp Sơ Ngữ cảm thấy bây giờ cô chính là một con rối gỗ mặc người ta muốn làm gì thì làm, mặc cho họ trang trí cô thành muôn hình vạn trạng, bôi bôi quét quét lên mặt cô sau đó thay đủ các loại lễ phục. Cô không cần có suy nghĩ, chỉ cần nghe theo là được, tốt nhất cứ coi mình như một vũng bùn bị người ta nhào nặn thành mọi hình dáng khác nhau. Thậm chí đến nhìn xem mình trong gương trông thế nào cô cũng không muốn. Đẳng nào đây cũng là đáng về mà người ta mong muốn chứ không phải đáng về cô muốn trở thành. Kim Hạo đứng một bên quan sát. Nhiếp Sơ Ngữ sau khi được trang điểm cuối cùng nhìn cũng có chút cảm giác đã từng là người phụ nữ của Lục Trạ Giang. Hần đi tới trước mặt Nhiếp Sơ Ngữ, mỉm cười cúi đầu, dựa vào với vẻ khá thân mật. Khi thấy cô có ý né tránh, hần cười khẩy, giờ tay nắm lấy cằm cô, “Cô hãy vui vẻ lên, lát nữa gặp lại người tình cũ của cô chứ đâu phải kẻ thù giết cha.” Nhiếp Sơ Ngữ cau có, lúc này Kim Hạo mới buông cầm cô ra, chỉ có điều ánh mắt thì vô cùng thâm sâu, “Cho dù đã có tình yêu mới, không còn tình cảm với người cũ nữa thì cũng rặn một chút tình cảm ra cho tôi. Đừng có quên người tình mới của cô đang ở đâu.” Kim Hạo hài lòng khi thấy cả người cô bỗng run lên, hần bật cười, “Nào, cười lên nào!” Lúc này Nhiếp Sơ Ngữ mới nhìn vào gương, cười một cách gượng ép. Kim Hạo nhìn thấy Nhiếp Sơ Ngữ bị mình khống chế, trong đôi mắt ánh lên vẻ tà ác. Lục Trạ Giang, tao muốn thấy mày sống không bằng chết, trả lại gấp bội những đau khổ lúc trước mày để lại cho tao. Ngày này tao đợi đã lâu lắm rồi. “Chuẩn bị xong rồi thì chúng ta đi.” Kim Hạo đưa tay vòng qua eo Nhiếp Sơ Ngữ, khi cảm nhận được cơ thể cô cứng đờ, nụ cười trên mặt hần lại càng đậm. Kim Hạo đưa Nhiếp Sơ Ngữ ra trước cửa khách sạn. Tề Sinh đang đứng đợi lập tức đi về phía Kim Hạo, còn gật đầu với hần. Kim Hạo hiểu ngay, buổi tiệc rượu lần này Lục Trạ Giang sẽ xuất hiện. Cho dù đã quay về thành phố An Xuyên, chắc hẳn Lục Trạ Giang cũng không thể khiến đại ca Hoàng Thành Cổ Trường Dạ yên tâm, thế nên đã cử lão Lục Hạng Thiên Dật trợ giúp, ngoài mặt dĩ nhiên là để Hạng Thiên Dật giúp đỡ Lục Trạ Giang xử lý tất cả mọi việc. Nhưng người chỉ cần biết chút ít về nội tình sẽ hiểu ngay Cổ Trường Dạ sai Hạng Thiên Dật tới giám sát Lục Trạ Giang, dấu sao thì chuyện giữa Lục Trạ Giang và Cổ Trường Dạ không phải bí mật gì to tát. Thế nên trong một dịp như thế này, rốt cuộc Hạng Thiên Dật hay Lục Trạ Giang sẽ xuất hiện, chưa ai có thể nói trước. Lục Trạ Giang đích thân xuất hiện, xem ra anh ta biết rất rõ mọi hành động của Cổ Trường Dạ. Kim Hạo cười khẩy rồi kéo Nhiếp Sơ Ngữ đi vào trong. Nếu lần này Lục Trạ Giang xảy ra chuyện, Kim Hạo không tin Cổ Trường Dạ vốn dĩ để phòng Lục Trạ Giang lại bảo vệ anh ta. Nhiếp Sơ Ngữ đi bên cạnh Kim Hạo, cùng hần tới bữa tiệc. Cô chỉ cần luôn mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó đón lấy những ánh mắt quan sát của mọi người, những ánh mắt mang theo sự dò xét, sự ngưỡng mộ và cả những ý

tứ sâu xa. Việc này khiến cô hiểu ngay, trong mắt những người ở đây Kim Hạo có địa vị khác thường. Nó khiến cô nhớ tới cuộc sống năm xưa khi ở bên cạnh Lục Trạ Giang, ngày ngày gặp những người quen biết anh, họ đều đánh giá cô hết lần này tới lần khác. Hình như đối phương đang muốn tìm điểm đặc biệt từ cô, đến nỗi phải khiến một người như Lục Trạ Giang dừng bước. Nhiếp Sơ Ngữ, mảy thừa nhận đi, mảy của khi ấy rất hưởng thụ những cái nhìn đó. Dừng nghĩ nữa, đều qua cả rồi. Kim Hạo tiếp tục bắt chuyện với mọi người, cô thì nở một nụ cười điềm đạm khi đối phương nhìn về phía mình. Lục Trạ Giang vừa xuất hiện ở đại sảnh đã thu hút sự chú ý của mọi người. Đương nhiên rồi, ai bảo hai chữ “Hoàng Thành” này khắc quá sâu vào lòng người, mà Lục Trạ Giang lại là một trong số những người quản lý của Hoàng Thành, dĩ nhiên sẽ được mọi người để mắt. Huống hồ, nếu bỏ qua quan hệ giữa Lục Trạ Giang và Hoàng Thành thì khả năng và phong cách xử lý công việc của bản thân anh cũng đủ khiến người ta liếc nhìn, hơn nữa anh còn là người duy nhất dám chống đối Cố Trường Dạ, chỉ riêng sự gan dạ này cũng khiến người ta nể phục. Khi toàn bộ đều vô thức nhìn về phía Lục Trạ Giang đang tiến lại gần, đương nhiên Kim Hạo cũng phát hiện ra. Hắn nhìn Nhiếp Sơ Ngữ nhưng lại kéo cô đi về phía ngược lại với Lục Trạ Giang. Ánh mắt Lục Trạ Giang dạo một vòng quanh đại sảnh, khi lướt qua Kim Hạo, tầm mắt anh dừng lại trong giây lát nhưng nhanh tới nỗi khiến người ta phản ứng không kịp. Khi Lục Trạ Giang đang hồ hững hàn huyên, Trần Bình và Kỷ Niên đứng ngay phía sau anh đều nhìn về đối phương, từ ánh mắt đối phương đọc được sự kì lạ và nghi hoặc. Chuyện giữa Lục Trạ Giang và Nhiếp Sơ Ngữ tuy họ không rõ tình hình cụ thể nhưng cũng biết được vài phần. Người phụ nữ đã rời đi từ lâu ấy giờ lại trở về, đặc biệt lại còn đi bên cạnh Kim Hạo. Nếu không phải có ý đồ thì không thể nghĩ ra lí do nào khác. Trần Bình ngay lập tức nhìn Lục Trạ Giang, phát hiện anh không có bất kì biểu hiện nào bất thường, dường như ban nãy Lục Trạ Giang hoàn toàn không nhìn thấy Kim Hạo, càng không nhìn thấy Nhiếp Sơ Ngữ đứng bên cạnh hắn. Nhưng Trần Bình và Kỷ Niên đã theo Lục Trạ Giang nhiều năm, nếu không thể nói là hoàn toàn hiểu về Lục Trạ Giang thì cũng hiểu được vài phần, Lục Trạ Giang chắc chắn đã xúc động. Nhận xét từ góc độ của Trần Bình và Kỷ Niên, mặc dù không biết tình cảm cụ thể của Lục Trạ Giang và Nhiếp Sơ Ngữ, nhưng hai năm họ ở bên nhau chắc chắn là quãng thời gian thoải mái và vui vẻ nhất của Lục Trạ Giang. Trần Bình ra hiệu với Kỷ Niên. Kỷ Niên gật đầu, Trần Bình bèn đi theo Lục Trạ Giang. Lục Trạ Giang dừng bước, hình như biết hai trợ thủ đắc lực của mình định làm gì. Chỉ có điều, anh không quan tâm, chọn cách bỏ mặc. Kỷ Niên bắt đầu nhìn chăm chú từng hành động của Kim Hạo. Hành động này của Kim Hạo thể hiện quá rõ ràng, nếu thực sự vì muốn mượn tay Nhiếp Sơ Ngữ để đoạt được gì đó từ phía Lục Trạ Giang thì hoàn toàn không cần đích thân xuất hiện. Nhưng nếu không có mục đích này thì hình như cũng chẳng thể giải thích. Bất luận thế nào, chú ý thêm một chút cũng không thừa. Lúc này Kim Hạo đang trò chuyện cùng với một ông chủ họ Dương. Ông chủ Dương và Kim Hạo vừa nói vừa quan sát Nhiếp Sơ Ngữ, hình như ông ta rất có hứng thú với cô. Ông chủ Dương nói bóng gió khen Kim Hạo có mắt nhìn người, dẫn theo một tuyệt sắc giai nhân thế này, đồng thời thăm dò quan hệ giữa hai người. Thấy vẻ không quan tâm của Kim Hạo, ông chủ Dương nhìn Nhiếp Sơ Ngữ lộ liễu đến trần trụi. Đáy lòng Nhiếp Sơ Ngữ lạnh lẽo. từ cuộc trò chuyện giữa Kim Hạo và ông chủ Dương, có thể nhận ra hai người họ có ý hợp tác, việc hợp tác còn chưa bàn bạc xong mà ý đồ của ông chủ Dương thể hiện rõ ràng, muốn Kim Hạo nhịn đau nhường người đẹp. Hình như cô hiểu ý của Kim Hạo, nếu Lục Trạ Giang không có một chút phản ứng nào với mình, hắn sẽ tặng cô cho ông chủ Dương bụng to khệ nệ này, kiểu gì cũng phải rút cạn mọi giá trị của mình. Cô cắn môi, trừng mắt nhìn Kim Hạo. Hắn ta lại chỉ nói ba chữ “Chu Cần Phong” bằng khẩu hình, cô lập tức không dám lên tiếng nữa. Kỷ Niên nhíu mày, lập tức trở về bên cạnh Lục Trạ Giang. Sau khi Kỷ Niên quay lại, Lục Trạ Giang vẫn tiếp tục trò chuyện. Khi bàn chuyện xong xuôi, Lục Trạ Giang khẽ đảo mắt nhìn Kỷ Niên. Kỷ Niên lập tức tiến lên. “Có lẽ Kim Hạo tới đây lôi kéo hợp tác, vì một số chuyện trước đây, không ít người đều trong trạng thái quan sát chờ đợi. Bây giờ có lẽ hắn bắt đầu sốt ruột rồi, đang ra sức lôi kéo nhà đầu tư.” Kỷ Niên cúi đầu, hạ giọng xuống rất thấp. Lục Trạ Giang nheo mắt. Anh hoàn toàn không nghĩ Kim Hạo còn dám xuất hiện trước mặt mình, “Ừm.” Thấy Lục Trạ Giang không hỏi tiếp nữa, Kỷ Niên do dự mấy giây, “Cô Nhiếp, cô ấy...” Lục Trạ Giang lại không nghe Kỷ Niên nói, cất bước đi thẳng. Kỷ Niên hiểu chuyện, ngay sau đó chọn cách im miệng. Trần Bình vỗ vai Kỷ Niên, đối với chuyện riêng của Lục Trạ Giang, trước giờ chỉ có thể do anh tự quyết định. Khi Lục Trạ Giang còn chưa cho họ bất kì chỉ thị nào, tốt nhất đừng nói gì. Nhiếp Sơ Ngữ cắn môi, giả vờ không nghe thấy những lời như thật như giả của Kim Hạo. Cô nhìn về phía bức tường thủy tinh, bên trên phản chiếu một cái bóng mờ mờ. Vốn dĩ không thể nhìn rõ đó là ai, vậy mà vừa nhìn cô đã có thể nhận ngay ra Lục Trạ Giang bị mọi người vây quanh. Anh đang ở một thành phố mà nói lớn thì không lớn, dấu sao vẫn có thể đọc được tin tức về anh từ một cuốn tạp chí nào đó; nhưng nói nhỏ lại chẳng nhỏ, chỉ ít thì cô chưa từng nhìn thấy anh, cho dù ở

trong cùng một thành phố, hít thở cùng một bầu không khí. Hôm nay lại được nhìn thấy anh nhưng với cách thức này, với mức độ bận rộn của anh, liệu có giây nào anh nhìn thấy cô, hay anh đã sớm quên mất cô tên là gì rồi? Chắc vậy, cô cúi đầu, suy nghĩ vẩn vơ. Bỗng nhiên có một cô gái cầm ly rượu vội vàng đi tới, vì đang mãi nói gì đó với bạn trai, không chú ý đến người đi trước, rượu trong ly sánh ra ngoài, vừa hay bắn lên người Nhiếp Sơ Ngữ. “Tôi xin lỗi, xin lỗi.” Cô gái rõ ràng có phần hoảng loạn, hình như rất sợ bị Nhiếp Sơ Ngữ trách mắng. “Không sao đâu.” Nhiếp Sơ Ngữ mỉm cười, gạt đầu với đôi phương dau đó nhìn về phía Kim Hạo, tỏ ý với hắn rằng cô muốn đi vào nhà vệ sinh xử lý một lát. Kim Hạo gật đầu, không có phản ứng gì khác. Nhiếp Sơ Ngữ nhấc vạt váy, bước những bước chậm chạp về phía nhà vệ sinh. Cô không trách móc cô gái kia làm rớt rượu lên người mình nửa lời, ngược lại còn có phần cảm kích, chỉ ít cô có thể tìm một cái cớ hợp lý để rời khỏi đó trong phút chốc, không cần đối mặt với ánh mắt ghê tởm của mọi người. Cô vào nhà vệ sinh, đầu tiên lau sạch những vệt rượu rõ nét trên vạt váy, sau đó đứng trước gương tự ngắm mình. Đã nhiều năm rồi cô không trang điểm như vậy, đối với bản thân không còn là cảm giác ngỡ ngàng mà là bối rối, từ tận đáy lòng cảm thấy kiểu trang điểm này không hợp với mình, không hợp với cuộc sống của mình nữa. Cô cười tự giễu, xem ra cuối cùng đã hiểu được thân phận của mình rồi, chỉ trách hiểu ra quá muộn. Nếu biết sớm hơn một chút, có phải năm xưa cô sẽ không ngu ngốc như thế? Cô hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, khi ấy mới bước ra khỏi nhà vệ sinh. Nhưng vừa bước ra, cô bỗng cảm thấy một cảm giác bí bách khổng lồ đang ập tới, khiến cô lập tức trở nên căng thẳng, vô thức nhìn về phía trước. Cô chớp chớp mắt, lúc này mới phát hiện thì ra mình không nhìn nhầm, thực sự chính là anh, người đàn ông cô những tưởng mình đã quên sạch hóa ra chẳng qua chỉ là sợ phải nhớ về. Anh vẫn có thói quen như năm nào, mặc cả người màu đen, chỉ đứng đó thôi, không cần nói gì cũng có thể tạo ra một áp lực vô hình dành cho đối phương. Ngũ quan của anh tuần tú rõ nét, ánh mắt như một câu đố khiến người ta muốn nhìn thấu nhưng đều bị chìm đắm trong câu đố của anh, không thể thoát ra. Lục Trạm Giang của mấy năm sau vẫn nổi bật, vẫn đầy quyến rũ, thần thái như mơ như thực toát ra từ người anh càng thêm mãnh liệt, nhưng anh không còn là người đàn ông hấp dẫn để cô có thể mơ mộng nữa. Nhiếp Sơ Ngữ cảm thấy hình như mình nên nói gì đó, nhưng ngàn vạn lời muốn nói bỗng tan biến hết trong cổ họng. Lục Trạm Giang từng bước, từng bước về phía cô. Bước chân của anh rất chậm nhưng bước nào cũng như giẫm lên trái tim cô. Tận tới khi dừng lại trước mặt cô, khóe môi anh mới hơi nhướng lên, để lộ ra một nụ cười châm chọc. Đây là biểu hiện khi anh hơi giận dữ, cô từng nhìn thấy anh nổi nóng như vậy với người khác, thì ra có một ngày anh lại nhìn cô bằng chính biểu cảm này. “Nhiếp Sơ Ngữ.” Anh thần nhiên quan sát cô một lượt, “Có lớn mà không có khôn?” Nhiếp Sơ Ngữ vô cớ cảm thấy lạnh, rõ ràng không có gió thổi. Cô hiểu được ý trong câu nói của anh. Năm xưa đã nói cả đời này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh, bây giờ lại chủ động tìm tới cửa. Hay là anh đang cảnh cáo cô? Phải rồi, cô và Kim Hạo đồng thời xuất hiện, Lục Trạm Giang chỉ cần suy nghĩ một chút là biết ngay ý đồ của Kim Hạo. Anh đang nói với cô rằng không cần làm mấy việc phí công vô ích, cô không còn chút ảnh hưởng nào tới anh nữa. Đúng là không có ảnh hưởng gì, mấy năm trước anh tình nguyện cưng chiều cô, khi anh không muốn nữa, cô chẳng qua cũng chỉ là một người qua đường nào đó mà thôi. Ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo, đón lấy đôi mắt không chút tình cảm của anh, “Thưa anh, tôi quen anh sao? Nếu không có việc gì khác, phiền anh tránh ra.” Lục Trạm Giang lạnh lùng hừ một tiếng, gơ tay nắm chặt lấy cổ cô, lực vừa đủ khiến cô cảm thấy đau, “Nhanh vậy, đã tiêu hết một trăm vạn rồi?” Nhiếp Sơ Ngữ chẳng biết đã nắm chặt tay từ lúc nào. Một trăm vạn, đúng là người đàn ông này đã cho cô một trăm vạn coi như phí chia tay để không còn ai nợ ai. Không đúng, một trăm vạn đó là cô không biết liêm sỉ đòi anh. Sau khi họ hoàn toàn lật bài ngửa với nhau, cuối cùng ngồi trong quán café, cô đã bình thần yêu cầu anh đưa một trăm vạn làm phí chia tay, mà anh cũng đưa một cách vô cùng thoải mái. Cho dù là trong giây phút đó, cô cũng rất muốn hỏi anh một cách nực cười rằng, rốt cuộc anh có chút tình cảm chân thành nào với cô không, một phần chân tình nào đó vì cô là Nhiếp Sơ Ngữ chứ không phải vì cô giống người con gái xinh đẹp trong lòng anh, vậy mà không thể mở lời, có lẽ cả đời này cũng không cần hỏi nữa. Từ lúc anh dứt khoát đưa tiền cho cô, cô nên hiểu rằng trong lòng anh, cô chẳng qua cũng chỉ đến vậy mà thôi, một con đàn bà có thể dùng tiền mua được. Mà cô cũng nhận số tiền ấy không biết xấu hổ, còn với vẻ rất quả quyết, nói sau khi cầm tiền rồi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, tuyệt đối không khiến anh khó xử. Một trăm vạn thực sự là nhiều. Nếu như là lúc cô chẳng hiểu biết gì, có lẽ sẽ cười đến khi tỉnh giấc, có thể dùng tiền để học hành, có thể thay đổi điều kiện gia đình. Vậy mà cô chỉ mang một trăm vạn ấy về nhà, đưa tiền cho bố rồi nói rằng cô sẽ không làm gì vì họ nữa. Cô không ngờ bố cô lại cảm thấy đó là hành vi ích kỷ của cô, bản thân ở ngoài kiếm được nhiều tiền như vậy mà chỉ tình nguyện mang về nhà có một lần. Ông bắt cô tiếp tục kiếm tiền mang về. Sau khi cô từ chối, ông không nói không rằng, thẳng thừng cầm cành trúc đánh cô, bắt cô tiếp tục kiếm tiền. Cô bị đánh tới

nỗi thương tích đầy mình, một mình trốn vào chần khóc rưng rức, rồi đêm đó mẹ lén lút gọi cô dậy. Người phụ nữ một đời nghèo khổ ấy đã cầm tất cả số tiền bà dành dụm được đưa hết cho cô, bảo cô bỏ đi, đừng bao giờ quay về nữa. Nhiếp Sơ Ngữ bỏ trốn trong đêm, trên đường không một bóng người. Cô chạy ra bến xe, ngay cả chuyến xe sáng sớm cũng chưa xuất phát. Cô bỏ tiền mẹ cho ra, lấy giấy và túi ni lông bọc kín lại, hết lớp này tới lớp khác, có tờ mười đồng, có tờ năm đồng, một tờ to nhất cũng chỉ là năm mươi đồng. Nhưng cứ tích vào như vậy cũng được hơn một nghìn. Cô mua vé của chuyến xe sớm nhất, nó đi đến đâu cô dự định cắm rễ tại đó. Cô ngồi lên xe, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô đã dùng một trăm vạn để mua đứt tình yêu của mình, cũng dùng một trăm vạn để mua đứt tình thân của mình. Cô bỗng nhiên hiểu ra mình thực sự không còn gì nữa. Sự hoang lạnh, tuyệt vọng trong khoảnh khắc đó không cần kể cho ai, cả người đàn ông này cũng không cần phải biết. Cô chỉ lặng lẽ nhìn Lục Trạ Giang, ngay cả bản thân cô cũng không ngờ mình lại cười được vào lúc này. Cô hát tay Lục Trạ Giang ra, “Phải, tiêu hết rồi, thế nên đang muốn tìm một trăm vạn tiếp.” Cô đi ngang qua anh, được vài bước thì nhìn thấy Kỷ Niên và Trần Bình. Chẳng trách nhà vệ sinh ngoài mình ra không còn ai, cô không dừng lại mà cứ thế đi thẳng. Cứ như vậy rất tốt, cô không cần dây dưa với Lục Trạ Giang nữa. Khi Kim Hạo phát hiện ra cô không có bất kỳ giá trị lợi dụng nào, có lẽ cũng sẽ không làm khó Chu Cẩn Phong nữa.

Chương 18

Nhiếp Sơ Ngữ trở về bên cạnh Kim Hạo. Lần này rõ ràng cô tích cực hơn nhiều, không còn giống một người đẹp gỗ như ban nãy nữa. Đối với sự thay đổi này của cô, ánh mắt Kim Hạo lộ vẻ thâm sâu, chỉ có điều hắn không nói gì. Điều này khiến Nhiếp Sơ Ngữ bắt đầu hoài nghi, có phải hắn đã biết chuyện ban nãy cô gặp Lục Trạ Giang? Cô không còn là Nhiếp Sơ Ngữ của quá khứ, Lục Trạ Giang cũng không còn là Lục Trạ Giang ngày ấy, người đàn ông đó sẽ không làm bất kỳ chuyện gì vì cô. Nếu đã như vậy, thì không cần phải trốn tránh nữa. Cô chỉ mong mọi chuyện sớm kết thúc, cô có thể cùng Chu Cẩn Phong sống cuộc sống thuộc về họ. Cô đã hết lần này tới lần khác hạ thấp mong ước của mình xuống, từ câu chuyện cổ tích hoàng tử công chúa tới mọi sự bình yên, giản dị như ngày hôm nay, hi vọng trời cao đừng cho rằng ngay cả nguyện ước này cũng quá xa vời. Cô cầm ly rượu, uống một hơi cạn sạch, một thứ đã lâu không chạm tay vào, có cảm giác bài xích. Cô nhận nhận sự kích động muốn nôn ngay ra, trên mặt vẫn mang theo nụ cười. Kim Hạo cũng cầm ly rượu trong tay, lúc này đang lắc lắc chất lỏng bên trong, tầm mắt dừng lại trên người Lục Trạ Giang đứng phía xa, sau đó lại nhìn Nhiếp Sơ Ngữ rồi dẫn cô đi về phía ấy. Nhiếp Sơ Ngữ tỏ ra nghi hoặc, cô thực sự không nghĩ rằng Kim Hạo sẽ chủ động tiến tới. Không chỉ Kim Hạo đi về phía Lục Trạ Giang, phàm là những người có chút địa vị, gia thế đều vậy lấy, chỉ để có được sự coi trọng của Lục Trạ Giang. Có người nhìn thấy Kim Hạo đi đến, biểu cảm rất đặc sắc. Mấy ai không biết chuyện giữa Lục Trạ Giang và Kim Hạo, mặc dù lúc đó không hoàn toàn xảy ra tại An Xuyên, nhưng một chuyện lớn như vậy, người biết không ít. Kim Hạo ngang nhiên thách thức Lục Trạ Giang, kết quả bị anh cắn ngược lại. Có thể nói khi ấy Lục Trạ Giang đã toàn thắng, nếu không có bố của Kim Hạo dốc toàn lực bảo vệ hắn, có lẽ hắn ngay cả một cơ hội ngóc đầu dậy cũng không còn. Hôm nay hai kẻ thù gặp nhau, đương nhiên khiến người ta chờ đợi xem sẽ xảy ra chuyện gì. Thế lực và thực lực hiện tại của Kim Hạo dĩ nhiên không so được với Lục Trạ Giang, nhưng uy tín của bố Kim Hạo vẫn có thể khiến không ít người kiêng sợ, đại đa số vẫn nể mặt ông già ấy. Dù sao thì làm bậc tiền bối, sống sót qua được đám người trong cái giới này, ông Kim tuyệt đối thuộc về lớp người đứng trên đỉnh thành công. “Lục huynh, lâu lắm không gặp!” Kim Hạo đánh giá Lục Trạ Giang, cười mà như không. Lục Trạ Giang vẫn tỏ ra vô cảm, hờ hững liếc nhìn Kim Hạo, còn về ai kia, đến nhìn anh cũng không, “Tôi còn tưởng cậu vốn không muốn gặp mặt tôi.” Quả nhiên là kẻ thù gặp mặt sẽ không khách khí. Đằng sau câu nói của Lục Trạ Giang còn có ý khác, đa số mọi người đều hiểu hàm nghĩa cụ thể bên trong. Lần “gặp mặt” trước của hai người họ, Kim Hạo thua thê thảm, hôm nay vẫn còn muốn gặp mặt Lục Trạ Giang. Kim Hạo xoay xoay ly rượu trong tay, siết chặt, nét mặt không chút thay đổi, chỉ có thần sắc nhìn Lục Trạ Giang là hơi trầm xuống, lạnh nhạt, đầy lòng lại dâng lên một trảng chế nhạo. gã Lục Trạ Giang này khoe mẽ gì chứ. Nếu Nhiếp Sơ Ngữ không có chút ảnh hưởng nào tới hắn, vì sao phải bày ra cái vẻ hoàn toàn không quen biết, càng như vậy mới càng có vấn đề. “Xem ra Lục huynh có hiểu lầm với tôi rồi.” Kim Hạo kéo Nhiếp Sơ Ngữ một cái, “Tiểu Ngữ, tới mời Lục thiếu một ly đi, mong là Lục thiếu có thể nể mặt người đẹp, rũ bỏ mọi chuyện quá khứ.” Ánh mắt Lục Trạ Giang khựng lại nhưng không nói gì. Kim Hạo nhìn Nhiếp Sơ Ngữ, ra hiệu cho cô rót rượu. Trước mặt mọi người, cô rót một ly rượu rồi nhìn về phía Lục Trạ Giang. Ngay sau đó, Lục Trạ Giang còn chẳng nhìn cô lấy một cái, để cô ngượng ngập đứng đó, dường như vốn không nể tình Kim Hạo, cũng không định giảng hòa với hắn. Bầu không khí lập tức trở nên vô cùng ngượng ngập, trong đám đông có người ho

một tiếng, cười nói với Kim Hạo: “Hiếm khi thấy anh đưa người tới, không định giới thiệu với chúng tôi cô gái xinh đẹp này sao?” Đây là một cách để hòa giải sự mất mặt của Kim Hạo mà cũng không động tới thể diện của Lục Trạ Giang. Lục Trạ Giang có thể không nể mặt Kim Hạo trắng trợn như vậy, họ thì không được, muốn đứng vững trong giới này, đương nhiên không thể đắc tội với một vài người nào đó, nếu không sau này có chuyện cũng chẳng biết mình sai ở đâu. Kim Hạo cười khẽ một tiếng, trầm mặc nhìn Nhiếp Sơ Ngữ. Nhiếp Sơ Ngữ chỉ còn cách thu ly rượu về, tự mình uống hết. Một người có tuổi muốn hòa giải oán giữa Kim Hạo và Lục Trạ Giang, dù sao thì Kim Hạo cũng đã chủ động giảng hòa, Lục Trạ Giang chỉ cần thể hiện thái độ là được, vốn không tổn thất gì, Lục Trạ Giang chẳng có lý nào lại cứ bày ra thái độ cao ngạo ấy. “Tiểu Hạo à, thế là cậu không phải rồi. Cũng không biết đường uống đỡ cho cô gái xinh đẹp này, nên học hỏi cậu Lục nhiều hơn mới phải, phải biết thương hoa tiếc ngọc.” Lời này đã thay đổi hàm nghĩa hành vi vừa rồi của Lục Trạ Giang, không uống rượu mời của Nhiếp Sơ Ngữ chỉ vì thương hoa tiếc ngọc mà thôi. Có người hòa theo: “Xem ra mọi người vẫn không đủ hiểu cậu chủ Lục. Anh ấy nào có thương hoa tiếc ngọc. Anh ấy thích nhìn thấy người ta khó xử, vai xấu thì để người khác làm, mà mình vẫn giữ được tiếng thơm.” Người bên cạnh bật cười ha ha, bầu không khí có phần được hóa giải. Kim Hạo nhìn Lục Trạ Giang, “Đúng là không đủ hiểu, nếu không đã chẳng chịu thiệt trong làm ăn. Mong cậu chủ Lục sau này rộng lượng, giơ cao đánh khẽ.” Lúc này Lục Trạ Giang đưa mắt nhìn Kỷ Niên. Kỷ Niên lập tức mang một ly rượu lên. Lục Trạ Giang đón lấy, ra hiệu với Kim Hạo. Kim Hạo nhượng mảy, cạn ly cùng Lục Trạ Giang. Động tác này của Lục Trạ Giang coi như đã nể mặt mọi người, cũng cho Kim Hạo một đường lùi. Còn về việc tương lai sau này ra sao thì không phải việc mọi người cần nghĩ. Chẳng biết Nhiếp Sơ Ngữ đã uống bao nhiêu mà gò má đỏ ửng. Kim Hạo định lấy cô ra để do thám Lục Trạ Giang đúng là quá xem trọng cô rồi. Cô biết ngay là sẽ như vậy. Bây giờ Kim Hạo cũng nhìn thấy rồi đấy, sự xuất hiện của cô đối với Lục Trạ Giang không gây được chút ảnh hưởng nào, có lẽ nên tha cho cô. Lục Trạ Giang nhanh chóng rời đi. Kim Hạo cầm ly rượu không biết đang nghĩ gì. “Anh cũng thấy rồi đấy, anh ấy không có bất kỳ tình cảm nào với tôi, mà tôi cũng không thể ảnh hưởng gì tới anh ấy...” Nhiếp Sơ Ngữ nhìn Kim Hạo với vẻ dò xét, chỉ cảm thấy lúc này hắn rất nguy hiểm. “Có hay không, không cần cô đánh giá.” Kim Hạo cười khẩy, rồi lập tức lạnh lùng nhìn cô, “Cô nên tự tin với diện mạo của mình mới phải.” Chẳng mấy chốc, Nhiếp Sơ Ngữ đã hiểu ý của Kim Hạo, vì ông chủ Dương đã đi tới nên Kim Hạo lại nhiệt tình trò chuyện với ông ta... .. Nhiếp Sơ Ngữ cảm thấy mình thực sự điên rồi. Cô đang suy nghĩ, nếu mình tiếp ông chủ Dương rồi, có phải Kim Hạo sẽ thả Chu Cẩm Phong, cô và anh có thể sống cuộc sống của mình không? Cô điên rồi, hơn nữa suy nghĩ này khiến cả người cô lạnh toát. Gặp phải chuyện này, lẽ nào cô không nên nghĩ tới kết cục xấu nhất sao, sau đó nguyện chết để giữ gìn sự trong trắng. Bắt đầu từ khi nào, càng lúc cô càng thực tế, càng lúc càng tầm thường, thực sự cảm nhận được con người ta ngoại trừ sống thì những việc khác đều không còn quan trọng nữa. Cô cúi đầu đứng cùng Kim Hạo ngoài đại sảnh. Ánh mắt ông chủ Dương càng lúc càng trắng trợn, còn Kim Hạo giả vờ như không nhìn thấy. Thế là ông chủ Dương lại càng không kiêng dè gì, thậm chí đã thò tay lên người Nhiếp Sơ Ngữ sờ mó. Lúc này Lục Trạ Giang từ đại sảnh đi ra, Kim Hạo và ông chủ Dương đang nói chuyện thấy thế cùng nhìn về phía Lục Trạ Giang. “Cậu chủ Lục!” Ông chủ Dương kiềm chế nét mặt. Lục Trạ Giang gật đầu nhưng không thu ánh mắt lại mà quan sát họ, tầm mắt nhanh chóng lướt qua người Nhiếp Sơ Ngữ. Cô cúi gằm như một con cừ non chờ giết. Cô như vậy khiến anh rất không thoải mái. Đáng nhẽ cô phải tươi trẻ, tràn đầy sức sống chứ không phải bày ra cái điệu bộ cam chịu này. Đường như Kim Hạo bắt được ánh mắt Lục Trạ Giang, hắn hơi nheo mắt lại, một tay đẩy Nhiếp Sơ Ngữ lên, “Đây là cô Nhiếp, cậu chủ Lục thấy thế nào?” Nếu là người khác, ông chủ Dương có thể sẽ bắt măn với Kim Hạo, nhưng là Lục Trạ Giang, ông ta chỉ có thể đợi anh lên tiếng. Lục Trạ Giang quay đi, “Mắt nhìn phụ nữ của cậu nên được nâng cao lên. Loại phụ nữ thấy tiền là sáng mắt như vậy, không sợ người ta nghi ngờ phẩm mĩ của cậu sao?” “Cảm ơn cậu chủ Lục nhắc nhở, nhưng đàn bà cũng chỉ là đồ chơi mà thôi. Cậu chủ Lục nghiêm túc quá rồi.” Hắn cười đùa nhìn về phía ông chủ Dương, “Dương huynh, anh nói có phải không?” Ông chủ Dương thấy Lục Trạ Giang không có hứng thú với Nhiếp Sơ Ngữ, lập tức gật đầu ngay, “Đương nhiên là vậy rồi, đàn bà mà...” Ông ta bày ra cái vẻ đã ngầm hiểu ý đối phương. Lục Trạ Giang không nhìn họ, “Tôi còn có việc phải giải quyết, xin phép đi trước.” “Cậu chủ Lục bận trăm công nghìn việc, chúng tôi tuyệt đối không thể làm lỡ dở.” Nói rồi, Kim Hạo lùi sang bên một bước. Lục Trạ Giang thẳng thừng rời đi. Sắc mặt Kim Hạo xám lạnh, rõ ràng hắn không hài lòng về Nhiếp Sơ Ngữ. Một kẻ không có giá trị lợi dụng, giữ lại còn có ích gì. Hắn nhìn về phía ông chủ Dương, tỏ ý ông ta muốn làm gì cứ làm. Ông chủ Dương được cho phép, định kéo ngay Nhiếp Sơ Ngữ lên xe. Đường nhiên cô phản kháng. Kim Hạo bực bội bóp cằm Nhiếp Sơ Ngữ, “Cô không muốn lo chuyện sống chết của Chu Cẩm Phong nữa sao?” Nhìn Nhiếp Sơ Ngữ bị ông chủ Dương đưa đi, Kim Hạo đã

mạnh vào thân cây trước mặt. Danh tiếng của ông chủ Dương không tốt lắm, thích trêu đùa phụ nữ, dùng đủ thủ đoạn để hành hạ con người ta. Còn về Nhiếp Sơ Ngữ, chỉ riêng việc cô ta từng là người phụ nữ của Lục Trạ Giang thì có chết một vạn lần cũng không đáng tiếc. Tất cả những người có liên quan tới Lục Trạ Giang đều phải chết hết. Hẳn tuyệt đối không quên vì đâu mà Tạ Hinh phải chết. Tự sát, ha ha, cái kết luận này chẳng qua chỉ lừa được mấy kẻ ngu xuẩn mà thôi. Nhất định là Lục Trạ Giang giả trò. Lục Trạ Giang, tao muốn mày phải bị chôn cùng với Tạ Hinh. ... Lục Trạ Giang đi về phía trước, Kỷ Niên và Trần Bình đưa mắt nhìn nhau, vẫn là Trần Bình không nhịn được phải lên tiếng: “Lục thiếu...” Hinh như biết họ định nói gì, Lục Trạ Giang đang kéo cửa xe ra, hơi ngừng lại giây lát, “Để cô ta tự sinh tự diệt đi...” Đã đi rồi thì phải đi thật xa chứ, vì sao còn quay lại? Trần Bình và Kỷ Niên không nói gì nữa, Lục Trạ Giang không thể có điểm yếu và tử huyệt nào, nói chính xác hơn là những người như họ đều không thể có, thế nên lựa chọn từ bỏ có lẽ cũng hợp tình hợp lý... Ba chiếc xe thẳng hàng trên đường với kiểu dáng thể hiện địa vị và sự thần bí của chủ nhân. Bỗng nhiên, chiếc đi giữa đột ngột dừng lại, chiếc đi trước và chiếc đi sau cũng đồng thời dừng lại. Trần Bình và Kỷ Niên ngồi ở hai chiếc xe trước và sau đeo tai nghe Bluetooth lên, nhất thời không hiểu ý hành động dừng xe lại của Lục Trạ Giang. Vào lúc họ còn đang nghi hoặc khó hiểu thì Lục Trạ Giang đã đuổi tài xế xuống, đích thân lái xe, nhanh chóng thay đổi lộ trình. Trần Bình và Kỷ Niên sững người, lập tức đuổi theo. Lục Trạ Giang quay lại đường cũ. Trần Bình nói vào trong điện thoại: “Anh Lục, anh ấy vẫn...” “Ừm.” Kỷ Niên hiểu ý Trần Bình. Tốc độ lái xe của Lục Trạ Giang rất nhanh, hơn nữa chẳng mấy chốc đã nắm được hướng di chuyển của một chiếc xe nào đó. Trần Bình lập tức bắt đầu vượt lên, lái phía trước Lục Trạ Giang, nhanh chóng bắt kịp chiếc xe của ông chủ Dương, cho tới khi chặn ngang đầu, bắt ông ta phải dừng lại. Đồng thời lúc này, Lục Trạ Giang cũng dừng lại. Sau khi Kỷ Niên ở đằng sau dừng xe, lập tức ra khỏi xe rồi đi về phía xe của ông chủ Dương, gõ cửa. Ông chủ Dương đang bực bực tức tức, còn muốn chửi mắng một kẻ nào không có mắt dám chặn xe mình, thực sự không muốn sống nữa. Nhưng sau khi nhìn thấy Kỷ Niên, gương mặt vốn đang giận đến đỏ bừng bỗng lộ ra một nụ cười nịnh, “Không biết cậu Lục có gì dặn dò, xin cứ nói, tôi bảo đảm cung tận tụy, quyết không từ nan...” Kỷ Niên đương nhiên không khiến người khiếp sợ đến vậy, nhưng có ai không biết Kỷ Niên là người của Lục Trạ Giang, có thể khiến Kỷ Niên đích thân ra mặt thì chắc chắn là việc Lục Trạ Giang cần dặn. Kỷ Niên cười, ra hiệu cho ông chủ Dương mở cửa xe. Kỷ Niên kéo cửa xe ra, nhìn về phía Nhiếp Sơ Ngữ ngồi trong, sắc mặt trắng bệch, cũng không biết có phải cô bị dọa hết hồn không, “Cô Nhiếp, xuống xe đi!” Lúc này Nhiếp Sơ Ngữ mới ngược lên nhìn về phía Kỷ Niên. Cô túm chặt vạt váy của mình, nhất thời không biết làm sao.

Chương 19

Chẳng mấy chốc, Kim Hạo đã biết được chuyện gì xảy ra từ phía ông chủ Dương. Hắn cười đắc ý, Lục Trạ Giang, mày vẫn không nhịn được. Hẳn biết mà, sự xuất hiện của Nhiếp Sơ Ngữ nhất định có thể ảnh hưởng tới Lục Trạ Giang. Từ sau khi Nhiếp Sơ Ngữ bỏ đi, Lục Trạ Giang còn mất bao công sức che giấu mọi vết tích của cô ta. Sự bảo vệ trá hình kiểu này, nếu không phải thực sự xem trọng sao lại chấp nhận hao tổn tâm trí như thế. Huống hồ, nếu giống như cô ta nói, vì trông giống Nghê Nghiên nên Lục Trạ Giang mới tốt với cô ta như vậy thì tóm lại, Nhiếp Sơ Ngữ vẫn được coi là đặc biệt, không phải sao? Kim Hạo ngồi trong phòng, tay khẽ xoay di động, trên mặt toát lên vẻ cực kì nguy hiểm. Tề Sinh đứng một bên, ban nãy chuyện trong điện thoại hắn ta cũng nghe thấy, lúc này có phần khó hiểu, nhưng biểu cảm hiện tại của Kim Hạo hình như không thể nhận ra cảm xúc, thế nên hắn ta cũng không dám nói gì. “Có gì cứ nói.” Kim Hạo liếc nhìn Tề Sinh. “Cậu chủ, em không hiểu cho lắm. Nếu anh đã quả quyết Nhiếp Sơ Ngữ có thể ảnh hưởng tới Lục Trạ Giang, vậy vì sao lại tận tay đưa cô ta về bên hắn, thế chẳng phải...” Kim Hạo lắc đầu, “Mày tưởng Lục Trạ Giang là ai? Cho dù tao không đích thân ra tay, nhưng một khi Nhiếp Sơ Ngữ xuất hiện, bất luận thái độ của hắn với cô ta ra sao, nhất định cũng sẽ có người điều tra ra mọi chuyện của cô ta. Nếu đã vậy, hà tất phải rắc rối, cứ để nó biết tao có ý đồ, để nó biết người đứng sau cô ta là tao, có lẽ như vậy có thể khiến hắn bớt phòng bị.” Lúc này Tề Sinh mới hiểu, “Vẫn là anh thông minh.” “Đối phó với mấy thằng như Lục Trạ Giang, đành phải tự ép mình thông minh thôi.” Kim Hạo dừng động tác xoay di động trên tay, “Giao USB cho Nhiếp Sơ Ngữ rồi chứ?” “Vẫn luôn ở trên người cô ta, chỉ còn đợi cô ta liên lạc lại theo yêu cầu của chúng ta thôi. Một khi cô ta liên lạc thì cứ bắt cô ta làm theo yêu cầu chúng ta đã lên kế hoạch.” “Ừ, đừng quên bắt cô ta tìm hiểu rõ những ”tội trạng” trước đây của Lục Trạ Giang, phải làm thế nào, mày hiểu chứ?” “Dĩ nhiên ạ.” Rất đơn giản, Nhiếp Sơ Ngữ có đọc thuộc rồi thì mới để cô ta nói chuyện với Chu Cần Phong, nếu không thì đừng trách bọn chúng không khách sáo. Nhiếp Sơ Ngữ xem trọng Chu Cần Phong như vậy, chắc sẽ không nỡ để anh ta chịu khổ. Kim Hạo bật cười. Lục Trạ Giang,

mày thật là đáng thương, người đàn bà duy nhất bên cạnh lại vì một người đàn ông khác mới chịu quay lại bên cạnh mày, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy thú vị rồi. ... Nhiếp Sơ Ngữ đứng trước xe, cô biết chắc chắn Lục Trạ Giang ngồi bên trong. Cô giơ tay ra nhưng không mở cửa xe. Vì sao anh phải xuất hiện chứ, cứ bỏ mặc cô không được sao? Như vậy anh cũng không phải chịu nguy hiểm mà cô cũng không cần đau khổ như vậy nữa. Vì sao lại xuất hiện? Cô cắn môi, trong lòng đan xen muôn vàn xúc cảm. Kỷ Niên đi thẳng tới, kéo cửa, sau đó đẩy cô vào trong xe. Chiếc xe bắt đầu đi thẳng. Cô bối rối ngồi trong xe, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy đầu anh. Cô có thể tưởng tượng ra biểu cảm lạnh nhạt như bức tượng của anh lúc này. “Vì sao chứ?” Trong xe rất yên ắng, thanh âm của cô tựa hồ đã được phóng to lên vô số lần. Lục Trạ Giang liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu, “Thế tức là em muốn đi theo ông chủ Phương? Vậy thì thật xin lỗi, đã quấy rầy em kiếm một trăm vạn tiếp theo rồi.” Nhiếp Sơ Ngữ mấp máy môi. Rõ ràng anh biết cô không có ý này, “Tôi...” Cô rất muốn bảo anh cẩn thận một chút, Kim Hạo không có ý đồ tốt, nhưng cô chính là một người xấu xa như vậy, có tư cách gì để nói những lời này. Huống hồ Chu Cấn Phong vẫn còn nằm trong tay Kim Hạo, cô có thể sa đoạ, có thể xảy ra bất kì chuyện gì còn Chu Cấn Phong thì không thể. Đó là người duy nhất đối xử tốt với cô vô điều kiện trên thế giới này, bất luận cô trở thành người như thế nào, anh vẫn coi cô là một người con gái tốt đẹp nhất. Lục Trạ Giang bỗng cười khẩy, “Nếu đã bỏ đi thì nên đi xa một chút vì sao còn quay lại?” Lại kiên quyết trở về khuấy vũng nước đục này? “Đừng bày ra cái vẻ mặt thất vọng đó, lẽ nào em cảm thấy những gì tôi có thể cho em không bằng ông chủ Dương ư?” Cô nghiêng đầu, không muốn thừa nhận. Xa cách bao năm, lời anh nói vẫn có thể ảnh hưởng tới cô. “Ai mà biết được anh có rộng rãi như ông chủ Dương hay không!” Sắc mặt Lục Trạ Giang lập tức sa sầm. Anh dừng xe, “Cút.” Chữ “Cút” này đã rơi vào tận đáy tim Nhiếp Sơ Ngữ. Cô đẩy cửa xe, bước xuống. Trần Bình và Kỷ Niên trong hai chiếc xe trước sau không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ vì Lục Trạ Giang dừng xe nên cũng dừng lại. Lục Trạ Giang nghe thấy tiếng sập cửa xe, sắc mặt càng thêm khó coi. Anh nhắm mắt lại, tay hai siết chặt. Lục Trạ Giang, đừng lo cho cô ấy nữa. Tất cả những gì cô ấy mong muốn, quá khứ mày đã không thể cho thì hiện tại cũng không thể, đừng làm gì hết, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người. Anh nặng nề dựa vào lưng ghế, đặt tay lên vô lăng nhưng không động đậy, tầm mắt dừng lại trên gương chiếu hậu. Bóng người trên đó xoay lưng về phía anh, thân hình trong bộ lễ phục trông càng buồn thảm trong gió. Hình như anh lại nhìn thấy cô gái với gương mặt đầm đìa nước mắt ấy đang hỏi anh hết lần này tới lần khác: “Anh thực sự không thích em một chút nào sao? Một chút cũng không ư? Đối với em, anh có chút chân thành nào không? Dù chỉ một chút, một chút thôi?” Gần như là vô thức, anh đẩy cửa xe, bước xuống, thẳng thừng đuổi theo, giữ lấy cánh tay Nhiếp Sơ Ngữ. Cô quay lại, nhìn thẳng vào mắt anh, có phần khó hiểu, đồng thời cũng muốn thoát khỏi tay anh nhưng anh không cho phép. “Em không thử làm sao mà biết tôi không rộng rãi?” Anh từ tốn nhả ra câu này. Thì ra mấy chuyện nực cười, nói ra từ miệng anh lại tăng thêm vài phần trịnh trọng. Nhiếp Sơ Ngữ không giằng co nữa, cũng không nhìn anh, “Anh bỏ tôi ra.” Anh vẫn đứng im, hơn nữa còn nhìn cô, cho dù cô không nhìn cũng biết ánh mắt không thể tăng lời đó của anh đang nhắm thẳng vào mặt mình. Cô không thoát được khỏi tay anh, đành nở một nụ cười thê lương, “Anh có biết mình đang nói gì không?” “Tôi biết rất rõ.” Hoặc có thể nói rằng chưa giây phút nào lại biết mình đang làm gì một cách tỉnh táo như vậy. “Lục Trạ Giang, anh sẽ phải hối hận đấy.” Hối hận vì đã giữ cô lại, hối hận vì đã đưa cô về bên anh. Hối hận ư? Có lẽ vậy! “Tôi đợi ngày ấy.” Lục Trạ Giang giữ chặt tay cô, lần này kéo thẳng cô lên xe, ấn vào ghế lái phụ. Nhiếp Sơ Ngữ vẫn còn đang thở dốc, một lúc sau mới bình tĩnh lại được. Cô nghiêng đầu nhìn anh, cho dù trong lúc này cũng phải thừa nhận anh là kiểu đàn ông đẹp trai đến nghẹt thở, là kiểu đàn ông có thể khiến vô vàn các cô gái điên cuồng. Nhưng Lục Trạ Giang không nhìn cô mà chỉ lái xe. Ánh sáng nhàn nhạt bên ngoài hắt vào trong, bỗng khiến người ta có đôi phần hoảng hốt. Trong xe quá yên tĩnh, họ đã ba năm không gặp nhưng hình như đã thân thuộc tới mức không thể thân thuộc hơn, thế mà vẫn có những điểm khác biệt. Nếu là trước kia, cô sẽ kể rất nhiều, rất nhiều chuyện của mình. Cô thích nói chuyện lúc nhỏ, khi cô bắt cua trong lạch rồi ra sông mò ốc, lại còn lợi dụng sự bám dính của mạng nhện để bắt được ếch. Lúc ấy anh chỉ im lặng lắng nghe, coi như giải trí lúc rảnh rỗi. Thật không ngờ, thì ra anh nhớ rõ ràng đến thế. Không cần nhắc lại anh vẫn có thể hồi tưởng rõ nét tất cả những lời cô từng nói... Khi Lục Trạ Giang một lần nữa nhìn về phía cô thì phát hiện cô đã ngủ thiếp đi. Những vệt sáng loang lổ chốc chốc lại lướt nhanh qua mặt cô, khiến cô có thêm vài phần tỉnh lặng. Anh dừng xe nhưng không đánh thức cô mà chỉ im lặng ngắm nhìn. Đã ba năm, dung mạo cô không thay đổi chút nào, vẫn trẻ trung, vẫn xinh xắn, chỉ có điều khí chất đã trở nên rất mạnh mẽ, từ giây phút bắt đầu rời khỏi anh, cô đã không tới gặp anh lần nào nữa. Hôm nay cô lại xuất hiện, hơn nữa ý đồ không trong sáng qua rõ ràng. Nếu anh thông minh thì hình như không nên quan tâm tới tất cả mọi thứ liên quan đến cô, nhưng trong lòng lại âm ỉ một sự đợi chờ. dường như, nếu anh thực

sự buông tay thì sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa. Thì ra anh cũng không muốn thừa nhận, hóa ra mình có phần kỳ vọng. Giống như anh chưa bao giờ cố tình nhớ tới cô nhưng gương mặt đầm lệ ấy vẫn thi thoảng hiện về giữa đêm khuya, nhắc nhở anh rằng mình từng làm đau trái tim của một người con gái. Đó là lần đầu tiên cô khóc thảm thiết đến thế, cũng từ trong nước mắt của cô, anh hiểu bản thân đã làm tổn thương cô sâu đến mức nào. Cô muốn có một tình cảm không vương tạp chất, mà ngay từ ban đầu anh đã không thể mang tới cho cô, vì anh vĩnh viễn không thể phủ nhận sự đặc biệt từ khoảnh khắc đầu tiên gặp cô đích thực vì một người khác. Một lúc sau, Nhiếp Sơ Ngữ mới tỉnh dậy. Lục Trạ Giang quay mặt đi, “Xuống xe.” Nhiếp Sơ Ngữ vẫn còn hơi mơ màng, phải một lúc sau mới nhớ chuyện gì đã xảy ra. Cô nhìn anh mấy giây, lúc này mới đẩy cửa, bước xuống. Lục Trạ Giang cũng đồng thời xuống xe. Trước mắt là một ngôi biệt thự nhỏ với phong cách độc đáo, phòng ốc không lớn, khu vườn bên ngoài lại rất rộng rãi, trong vườn có đủ các loại cây. Lục Trạ Giang đi phía trước, Nhiếp Sơ Ngữ theo ngay phía sau. Cô bám riết lấy anh, sau đó quan sát nơi này. Hình như anh thường xuyên sống ở đây, nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn, một người như anh có quá nhiều chỗ ở. Giống như trước đây, khi anh đưa cô đi du lịch, dường như tới bất kỳ đâu anh cũng đều có chỗ ở, cả khách sạn cũng không cần đặt trước. Sau khi Lục Trạ Giang bước vào nh, mấy người làm lập tức cung kính chào một tiếng “cậu Lục”. Lục Trạ Giang bảo Nhiếp Sơ Ngữ có bất kỳ nhu cầu gì đều có thể dặn dò họ, nhưng lại không giới thiệu thân phận của cô. Cô cùng anh đi lên gác, anh tùy ý mở một căn phòng ra, “Sau này em sẽ ở đây.” Nhiếp Sơ Ngữ liếc nhanh về phía anh rồi im lặng gật đầu. Lục Trạ Giang nhìn cô một lúc, “Vậy em nghỉ ngơi đi!” Nói rồi, anh quay người rời đi. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn theo bóng anh, định gọi lại, nhưng bỗng phát hiện ra mình chẳng biết nên nói gì, đành nhìn bóng anh khuất dạng ở góc rẽ. Khi Lục Trạ Giang trở về phòng làm việc, Trần Bình và Kỷ Niên đã đợi sẵn ở đó. Hai người họ rất khó hiểu về hành động hôm nay của Lục Trạ Giang, vì Lục Trạ Giang gần như chưa bao giờ làm mấy chuyện như vậy, rõ ràng anh đã thể hiện rõ thái độ để Nhiếp Sơ Ngữ tự sinh tự diệt sau khi cô xuất hiện, vậy mà sau đó lại dùng hành động phản bác mạnh mẽ những lời mình nói trước đó. Lục Trạ Giang ngồi phía sau bàn làm việc, rõ ràng không có ý định giải thích, “Nói đi!” Kỷ Niên tiến lên một bước, “Sau khi Kim Hạo tới thành phố An Xuyên đã bắt đầu kéo bè kết đảng khắp nơi, cậy bố hấn để có mối quan hệ qua lại với không ít người. Khoảng thời gian trước, hình như hấn có bí mật gặp mặt một số người nhưng vẫn chưa thể tra ra thân phận của những người ấy. Thế nên em nghĩ, có lẽ Kim Hạo định giở trò gì đó, anh phải cẩn thận một chút.” Lục Trạ Giang gõ tay trái lên mặt bàn, không biết đang ngẫm nghĩ điều gì. “Tôi biết rồi, tiếp tục theo dõi.” Lục Trạ Giang suy nghĩ, “Nhưng không cần tốn quá nhiều nhân lực.” Kỷ Niên hơi sững người rồi lập tức hiểu ra. Cứ người theo dõi Kim Hạo để Kim Hạo biết họ vẫn luôn để mắt tới hấn, như vậy khi hấn làm việc cũng không dám ngông cuồng, trắng trợn nữa, tuy nhiên tiêu tốn quá nhiều nhân lực chắc chắn là cảm thấy lãng phí. Thế này chẳng phải nói rõ Lục Trạ Giang đã nghĩ ra cách phản công rồi sao? “Vâng, em sẽ đi sắp xếp.” Lục Trạ Giang gật đầu, “Cậu nghỉ ngơi đi!” Lục Trạ Giang đứng dậy, hình như chuẩn bị ra ngoài, Trần Bình lập tức theo sau. Khi Lục Trạ Giang đi đâu, trong hai người họ bắt buộc phải có một người hộ tống, một là để xử lý tình huống bất ngờ, hai là để bảo vệ an toàn cho anh. Nếu anh đã bảo Kỷ Niên đi nghỉ thì đương nhiên Trần Bình phải theo. Lúc ra ngoài họ đổi một chiếc xe có phần tầm thường do Trần Bình đích thân lái, Lục Trạ Giang ngồi ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau khi tới nơi, Trần Bình đỗ xe lại, lập tức xuống xe mở cửa cho Lục Trạ Giang, lúc này anh mới bước xuống. Lục Trạ Giang đi thẳng vào trong hộp đêm, Trần Bình đi phía sau anh. Sau khi Lục Trạ Giang đi vào phòng, Trần Bình tránh mặt ở một chỗ nào đó mà không vào, cũng không đứng bảo vệ ngoài cửa. Khi ấy, Chu Thừa Nghiệp đã tới. Thấy Lục Trạ Giang đến đúng như lời hẹn, trên gương mặt mang theo một nụ cười hòa nhã, “Hiếm có thật, anh còn tưởng chú sẽ không tới.” Lục Trạ Giang ngồi đối diện Chu Thừa Nghiệp, rõ ràng có chút bất mãn với những lời này của Chu Thừa Nghiệp, “Thì ra anh không mong em tới.” “Chú nói xem, chúng ta đã bao lâu không uống rượu cùng nhau rồi? Chu Thừa Nghiệp giả vờ không nhìn thấy sự bất mãn ấy, đứng dậy rót rượu cho Lục Trạ Giang. Lục Trạ Giang cầm ly rượu đã được rót đầy lên, biểu cảm ôn hòa, “Nói đi, lần này anh lại muốn thuyết trình gì?” Lục Trạ Giang tỏ ra ung dung, “Hoặc là lần này anh ta lại có chỉ thị gì?” Thái độ ấy khiến Chu Thừa Nghiệp nhún mày, “Chú luôn có thành kiến với đại ca, nhưng những việc chú làm mấy năm nay không phải anh ấy không biết, thế mà vẫn luôn để chú muốn làm gì tùy thích.” Lục Trạ Giang cười, hừ một tiếng nhưng không đáp lời. Cố Trường Dạ đứng là có để mặc, nhưng điều kiện tiên quyết lẽ nào không phải vì anh làm việc vẫn luôn đi đúng đường sao? Một khi anh làm ra chuyện gì bất thường liệu Cố Trường Dạ còn có thể bình thản như vậy hay không? Anh cầm ly rượu lên uống, hoàn toàn không để tâm tới những lời Chu Thừa Nghiệp nói. Thái độ của anh khiến Chu Thừa Nghiệp hơi bức bối nhưng cũng không còn cách nào khác. Hai người họ là anh em không cùng bố không cùng mẹ trong một gia đình tái hôn, quan hệ trước giờ không tồi. Chỉ

có điều, nhiều khi tính cách của Lục Trạh Giang có phần cố chấp, ví dụ như trong chuyện với Cố Trường Dạ. Năm xưa bố mẹ họ xảy ra chuyện, tất cả bà con thân thích thấy họ vẫn chưa trưởng thành, nghiêm nhiên đòi phân chia tài sản. chính Cố Trường Dạ ra mặt bảo vệ tất cả tài sản bố mẹ họ để lại, thậm chí còn ngầm giúp đỡ không ít việc. Vì những ơn huệ này của Cố Trường Dạ mà Chu Thừa Nghiệp vẫn luôn rất cảm kích, tình nguyện ra mặt khi Hoàng Thành cần. Nhưng Lục Trạh Giang lại không nghĩ vậy. trong mắt anh, mọi việc làm của Cố Trường Dạ rõ ràng không xuất phát từ lòng tốt mà có ý đồ khác, bắt anh em họ sau này phải bán mạng cho mình. Cũng giống như lão Tứ An Diệc Thành và lão Lục Hạng Thiên Dật vậy, vì được Cố Trường Dạ ban ơn tình nguyện làm mọi việc cho Cố Trường Dạ. Lục Trạh Giang hoàn toàn không muốn mình và Chu Thừa Nghiệp trở thành những người như vậy. Chu Thừa Nghiệp buồn bã thở dài, không muốn nói với Lục Trạh Giang những chuyện này, dù sao thì cũng chẳng ai thuyết phục nổi ai. “Đúng là đại ca bảo anh tới.” Khóe môi Lục Trạh Giang hơi cong lên hình như đã đoán ra từ lâu nên không hề kinh ngạc. Chu Thừa Nghiệp cũng cảm lỵ rượu lên, sau khi uống một ngụm mới thở dài, “Gần đây Thiên Dật có vẻ hơi bất thường, chú có cảm nhận thấy không?” Lúc này Lục Trạh Giang mới đặt lỵ rượu xuống, “Thế là ý gì?” “Không chỉ Thiên Dật mà cả chú nữa. Bên phía Thiên Dật, đại ca cử người bám sát thường xuyên. Còn bản thân chú nên cẩn thận hơn. Vì lần này có vẻ không đơn giản như vậy đâu.” Lục Trạh Giang liên tưởng tới việc Kỷ Niên nói Kim Hạo gặp mặt một số người bí mật, có phải liên quan tới những chuyện này? “Em biết rồi.” Chu Thừa Nghiệp đứng dậy, đi tới trước mặt Lục Trạh Giang, vỗ vỗ vai anh, “Mặc dù chú không thích nghe nhưng anh vẫn muốn nói, chuyện năm xưa không liên quan gì tới mọi người, chú cũng đừng tự trách bản thân.” Cơ thể Lục Trạh Giang đông cứng lại trong giây lát nhưng anh không nói gì.

Chương 20

Nhiếp Sơ Ngữ biết Lục Trạh Giang đã ra ngoài, nhưng lại không biết anh có về hay không, mà cô cũng không có việc gì làm, cá thể xác và tinh thần đều trở nên vô cùng rệu rã. Thế là cô nằm xuống giường, chẳng mấy chốc thiếp đi, hơn nữa còn mơ một giấc mơ. Trong mơ, cô và Chu Cẩn Phong vẫn làm theo kế hoạch, sau khi lấy được tiền thưởng cô liền xin nghỉ việc, còn Chu Cẩn Phong cũng không làm việc ở công trường nữa. Họ đều lấy được tiền lương một cách dễ dàng, hơn nữa còn là một món cực khá. Dù trong mơ cô cũng có thể cảm nhận được niềm vui sướng khi cầm được số tiền ấy. Cô trả lại căn nhà đang thuê, cầm tiền đặt cọc trước đây, sau đó cùng Chu Cẩn Phong bắt xe đi tới một thành phố khác. Họ còn chưa nghĩ được sẽ đi đâu, thế nên đã mua vé của chuyến xe gần nhất, nó đi tới đâu, họ sẽ dừng chân ở đó. Có những lúc làm việc một cách tùy hứng nhưng họ đều mãn nguyện. Họ nhanh chóng định cư tại thành phố ấy, cuộc sống giống như kì vọng ban đầu. Chu Cẩn Phong chẳng mấy chốc đã tìm được việc, cô cũng tìm được một công việc khá nhẹ nhàng gần nhà. Buổi tối, Chu Cẩn Phong về tới nhà, tắm rửa, còn cô nấu cơm. Cùng nhau ăn xong, họ ra ngoài đi dạo. Họ chia sẻ với nhau những chuyện xảy ra trong cả một ngày. Chu Cẩn Phong sẽ kể cho cô nghe những chuyện trên công trường, ví dụ như ngành này bây giờ đã có phần không ổn rồi, nghe nói rất nhiều người bắt đầu chuyển ngành. Nhiếp Sơ Ngữ cũng kể cho anh nghe một một số việc mình gặp phải. Cô đi làm ở hiệu thuốc, gặp một số người cao tuổi luôn chê bai giá thuốc sau đó không mua nữa. Kết quả lần sau tới mua thuốc, bệnh tình đã rất nghiêm trọng, có những người bắt buộc phải nhập viện điều trị. Ngày ngày họ sống như vậy, không có bất kì bất mãn nào, còn quen không ít bạn bè, thi thoảng cùng nhau ra ngoài ăn đồ nướng. Cho tới một ngày, Chu Cẩn Phong mang tới cho cô một bất ngờ, anh cầu hôn cô ngay trước mặt mọi người. Cô gần như gật đầu đồng ý ngay mà không hề do dự, chỉ là giây phút đồng ý ấy, trái tim bỗng trống trải giống như thiếu hụt thứ gì đó. Rất nhanh thôi, dưới sự chứng kiến của bạn bè, họ tổ chức đám cưới. Ngày cử hành hôn lễ, người tới dự không đông lắm nhưng họ đều rất vui vẻ, mọi người cùng tùm tùm cười đùa, bỗng chốc trở nên cực kì náo nhiệt. Đột nhiên, chẳng biết ai hét ầm lên một tiếng, cô lập tức nhìn qua. Trong đám đông bất ngờ xuất hiện một người. Dáng người thẳng tắp, ngũ quan anh tuấn, khí thế mạnh mẽ, ánh mắt quyến rũ. Anh tiến từng bước, từng bước về phía cô, ánh mắt tất cả mọi người đều bị người đàn ông này thu hút. Cô cảm nhận được Chu Cẩn Phong bắt ngờ nắm chặt tay mình. Cô muốn nở một nụ cười vỗ về Chu Cẩn Phong nhưng không sao cười được. Khi cô một lần nữa quay về phía Lục Trạh Giang định nói gì đó thì bất chợt nhìn thấy chiếc áo sơ mi trắng anh đang mặc bị thứ gì đó nhuộm đỏ. Anh bị thương, suy nghĩ này trong giây lát xáo tung mọi thứ trong lòng cô. Gần như không hề do dự, cô giằng tay mình ra khỏi tay Chu Cẩn Phong, nét mặt Chu Cẩn Phong ngập đau thương. Nhưng cô không còn cách nào khác, cô chỉ muốn tới xem có phải Lục Trạh Giang bị thương hay không. Cô không muốn nghĩ nhiều, mặc dù cô và anh đã rất lâu rồi không gặp nhau, nhưng hóa ra cô chưa bao giờ hận anh, hơn nữa còn mong anh sẽ mãi mãi bình an, vẫn luôn là Lục Trạh Giang mà mọi người kính nể chứ không

phải như lúc này, máu nhuộm đỏ cả áo sơ mi. Cô chạy về phía Lục Trạ Giang, cả thế giới dường như chỉ còn lại một mình anh, đôi mắt cô cũng chỉ còn nhìn thấy mỗi anh mà thôi. Tất cả mọi chuyện xung quanh đều không còn liên quan gì tới cô nữa. ... Tỉnh dậy, Nhiếp Sơ Ngữ thở hổn hển, trán lấm tấm mồ hôi. Cô không muốn nghĩ quá nhiều xem giấc mơ này mang hàm nghĩa gì, vì cô thấu hiểu sâu sắc sự hoảng loạn của mình trong mơ, sự bối rối và đau xót khi Lục Trạ Giang bị thương. Ba năm rồi, vì sao ngay cả trong giấc mơ anh vẫn có thể ảnh hưởng tới cô như vậy? Nhiếp Sơ Ngữ vẫn không nhìn thấy Lục Trạ Giang. Người làm trong biệt thự vô cùng khách khí với cô, chuẩn bị bữa sáng cho cô, hơn nữa còn không can thiệp vào bất kì việc làm nào của cô ở đây. Cô ăn sáng xong liền có người vào biệt thự, lấy số đo, rồi không lâu sau đã có đủ các loại quần áo được mang tới, bao gồm cả đồ lót. Cô nhanh chóng hiểu ra sự sắp xếp này của Lục Trạ Giang, cũng không từ chối. Dẫu sao thì khoảng thời gian này cô buộc phải ở lại đây, những quần áo này đều rất cần thiết đối với cô. Sau khi tắm rửa, mặc một bộ quần áo đơn giản, cô liền lấy di động trong túi xách ra. Lúc trước Kim Hạo từng nhắc nhở cô, đăng nhập vào một hòm thư điện tử, nếu hân ta có sắp xếp gì sẽ gửi thư qua địa chỉ ấy, còn cô chỉ cần làm theo những nội dung trong thư là được. Cô đăng nhập vào hòm thư bằng di động, bên trong quả nhiên có một thư mới được gửi tới. Đương nhiên Kim Hạo biết cô đã trở về bên Lục Trạ Giang. Trước đây cô còn giữ một chút hy vọng mong manh, thật không biết có nên mắng mình ngu xuẩn hay không. Nội dung trong thư rất đơn giản: trong túi của cô có một lớp túi nữa, bên trong để một chiếc USB rất nhỏ. Cô bắt buộc phải cắm chiếc USB này vào máy tính mà Lục Trạ Giang thường dùng, sau đó một file tài liệu tên là A, đồng thời còn nói rõ rằng ít nhất cô phải cắm USB vào hai chiếc máy tính. Sau một phút cô mở ra, bức thư ấy tự động bị xóa. Cô lập tức trở lại căn phòng của mình, lấy túi ra quả nhiên tìm được một chiếc USB. Cô cầm chiếc USB nhỏ tới mức gần như dễ dàng bỏ sót, bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Kim Hạo đã sắp xếp tất cả những việc này từ lúc nào? Rõ ràng trước đó cô và Lục Trạ Giang không có một chút sơ hở nào. Hay là Kim Hạo đã đoán chắc Lục Trạ Giang sẽ để cô trở về? Con người Kim Hạo này quả thực khiến người ta cảm thấy khiếp sợ. Nhiếp Sơ Ngữ nắm chặt USB, bắt đầu đi đi lại lại trong biệt thự. Cô phát hiện những người làm cho dù có nhìn thấy cô cũng không có bất kì phản ứng nào. Thế là cô bắt đầu kiểm tra từng phòng, để xác định phòng làm việc của Lục Trạ Giang ở đâu. Chắc chắn anh có phòng làm việc, nếu vậy thì kiểu gì cũng sử dụng máy tính. Chỉ có điều, bản thân cô bắt đầu nghi ngờ, vì sao Kim Hạo lại chắc chắn trong máy tính của Lục Trạ Giang có một file tài liệu tên A? Hơn nữa, nếu như file tài liệu ấy thực sự quan trọng như vậy, sao cô có thể dễ dàng tìm thấy. Tất cả những chuyện này cô đều không hiểu nhưng chỉ còn cách làm theo những gì hân dẫn dò. Cô đi một vòng, cuối cùng tìm được phòng làm việc của Lục Trạ Giang. Cô đứng ngoài cửa, nhất thời không biết có nên vào trong hay không. Giơ tay đẩy cửa, cửa hình như bị khóa rồi. Đáng nhẽ cô nên thất vọng mới đúng, thế mà cô lại cảm thấy đôi chút may mắn. “Em đang làm gì vậy?” Nhiếp Sơ Ngữ quay người lại, lập tức nhìn thấy Lục Trạ Giang đứng ngay gần đó. Anh đã thay bộ quần áo hôm qua, giờ mặc chiếc sơ mi màu xám cùng chiếc quần đen, tóc có lẽ mới gội chưa lâu, vẫn còn cảm giác ẩm ướt. Cô luống cuống, dưới đôi mắt thâm trầm của anh, cô bỗng như trở nên trong suốt, nên càng hoảng loạn, “Em.. Em cảm thấy hơi buồn chán, muốn tìm mấy cuốn sách để đọc, nên...” Lục Trạ Giang nhìn cô một lúc rồi mới từ từ đi tới. Sự gò bó của cô dĩ nhiên anh nhìn thấy hết. Cô lúc này và cô rất nhiều năm trước đang hòa làm một, tựa hồ ban đầu khi mới quen biết anh, cô cũng có biểu hiện này, bối rối lại rất lo sợ, sợ làm sai điều gì thế nên chẳng làm gì cả, chẳng nói gì hết, giống như một con thỏ nhát gan vậy. Anh mở cửa để cô vào trong. Đây mặc dù là phòng sách nhưng không nhiều sách, giống một phòng làm việc đơn giản hơn. Nhiếp Sơ Ngữ vô thức đi tới giá sách. Bên trên bày một số cuốn sách nhưng đều liên quan tới kinh tế, hơn nữa tính chất chuyên ngành rất cao, thoạt nhìn đã biết không phải thể loại cô hứng thú. Khi cô định thôi thì nhìn thấy cuốn tạp chí được kẹp giữa một hàng sách. Cuốn tạp chí hơi cũ, lúc cô rút ra, mép của nó hơi cong. Đúng là một cuốn tạp chí đã nhiều năm rồi, trên bìa tạp chí chính là Lục Trạ Giang, không chỉ mình anh mà còn có một chàng trai khác, hai thanh niên đứng cạnh nhau nét mặt tươi rói, dường như chỉ cần nhìn ánh mắt là có thể cảm nhận được mối quan hệ giữa họ tốt đẹp nhường nào. Lục Trạ Giang khi ấy chắc là vui vẻ lắm! Lục Trạ Giang thấy cô chăm chú nhìn thứ gì đó bèn đi tới, là cô xem bìa cuốn tạp chí, ánh mắt anh tối lại. Bóng anh bao trùm lên người cô, cô chỉ cần ngẩng đầu là sẽ đối diện với gương mặt anh. Trong phòng sách rất yên tĩnh, nhịp tim hai người tựa hồ được phóng đại vô số lần. “Ảnh này anh chụp khi nào vậy?” Cuối cùng cô phá vỡ sự im lặng. Ánh mắt cô sáng rực, hình như rất tò mò về quá khứ của anh. Tâm trạng anh bỗng dưng trở nên vui vẻ, “Hồi học cấp ba.” Khi đó mẹ anh vẫn còn, bố dượng cũng vẫn còn, gia đình bốn người bọn họ trong mắt người khác nghiêm nhiên trở thành một gia đình hạnh phúc. Anh thở dài, “Đây là anh trai tôi.” “Anh trai?” Rõ ràng cô không biết hóa ra anh còn có một người anh trai. “Không được sao?” Anh cầm lấy cuốn tạp chí trong tay cô, để lại chỗ cũ. “Không phải, chỉ cảm thấy bất ngờ, hơn nữa hai người cũng không

giống nhau lắm.” “Không cùng bố, không cùng mẹ, không giống nhau là chuyện bình thường.” Anh nhìn về phía cô, lại nuốt những lời muốn nói xuống. Vốn dĩ anh định nói, có thời gian có thể đưa cô đi gặp Chu Thừa Nghiệp, nhưng bản thân anh cũng cho rằng suy nghĩ này rất bất thường. Không cùng bố, không cùng mẹ, khi xưa anh đã sống trong một gia đình như thế nào? Cô bỗng rất tò mò về quá khứ của anh. Cô luôn cho rằng, cuộc đời mình đã bị thảm tới cực độ nhưng chưa từng thay đổi vị trí, suy nghĩ xem có lẽ người khác có khi còn chẳng được như cô. Cô bỗng thấy xúc động, giơ tay nắm lấy tay anh. Cảm nhận được lực truyền tới cánh tay, Lục Trạ Giang nhìn xuống cánh tay mình, cùng với cánh tay trắng trẻo của cô. Dưới cái nhìn của anh, cô lại thu tay về, hơn nữa càng luống cuống, muốn nói xin lỗi, nhưng cảm thấy rất không thích hợp. “Muốn hỏi chuyện gì?” Anh nhướn mày với cô, rõ ràng tâm trạng lúc này rất tốt. “Bố mẹ anh... vì sao anh thường chỉ một mình... Không phải, ý em là...” Ngay cả cô cũng không biết mình đang nói cái gì. Cô vốn chỉ muốn biết về quá khứ của anh mà thôi, phương diện nào cũng muốn tìm hiểu. “Em muốn nói gì thì cứ nói, không muốn nói thì đừng nói.” Lục Trạ Giang đứng quay lưng về phía cô, đi tới bên cửa sổ. Hai tay anh đút vào túi quần, trông vô cùng quyền rũ. “Cũng không có gì đáng kể. Mẹ tôi và bố dượng qua đời sau một tai nạn. Tôi và anh trai đều chưa trưởng thành, tất cả thân thích đều muốn tranh đoạt lợi ích. Cuối cùng những người đó đều không được như ý nguyện, công ty do anh tôi quản lý, còn tôi không muốn ở lại công ty nên đã tự mình ra ngoài xông xáo.” Anh chỉ tưởng thuật đơn giản một đoạn đường đời của mình, nói tới đây, đầu mày nhúu chặt lại vì anh không thể phủ nhận một sự thật, bố mẹ xảy ra chuyện tuyệt đối không phải sự cố ngoài ý muốn mà có người cố tình, nhưng khi đó anh và Chu Thừa Nghiệp xét về tâm trí và khả năng đều không thể chống chọi với những người bà con tâm địa ác độc. Thực sự phải cảm kích Cố Trường Dạ đã ra tay, nếu không chẳng những họ không giữ nổi công ty mà còn phải dâng công ty cho kẻ thù. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn bóng anh. Trước đây cô cảm thấy con người này không có gì là không làm được. Trong mắt mọi người, anh là một Lục Trạ Giang chỉ nói một câu là có thể xoay trời lật đất, ở trong mắt cô, anh là một bức tường bảo vệ vững chãi, không thể sụp đổ. Nhưng thực tế thì không phải, anh cũng chỉ là con người, anh cũng có những lúc yếu đuối của riêng mình. Nếu năm xưa thực sự xảy ra chuyện đó, anh mới chỉ là một cậu thiếu niên mười mấy tuổi, vậy mà lại phải đối mặt với sự ra đi của người thân, còn cả đám bà con họ hàng tham lam, hung ác. Anh đã vượt qua những tháng ngày dan nan ấy như thế nào? Cô đi về phía anh, rất muốn ôm chặt lấy anh nhưng chỉ có thể đứng bên cạnh mà thôi. “Anh rất kiên cường, còn kiên cường hơn rất nhiều người.” Cô mỉm cười, trong nụ cười có chút gì đắng chát, vì cô bỗng phát hiện ra mình quá giả tạo. Cô luôn không ngừng thích nhớ lại quá khứ, cố gắng nhắc nhở bản thân đã từng thê thảm ra sao, hình như, nếu không sống trong hoàn cảnh đó, cuộc đời cô đã có thể rất tươi sáng vậy. Những gì Lục Trạ Giang từng trải qua nhất định còn gian khổ hơn cô gấp nhiều lần, thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng, nhưng anh chưa từng nhắc đến, dù có nhớ lại cũng chỉ là vài câu đơn giản, tựa như đã vượt qua những cơn giông bão cuồng phong ấy một cách bình thản. Kiên cường ư? Lục Trạ Giang không tỏ rõ ý kiến, tất cả chẳng qua đều bị ép buộc mà thôi, nếu không, có ai lại muốn biến mình trở thành một kẻ lạnh lùng, tàn nhẫn vô tâm với mọi người chứ? Nhiếp Sơ Ngữ lập tức cười với anh, “Nhưng bây giờ ổn rồi, tất cả mọi nỗ lực của anh đều đã được báo đáp. Em tin rằng, nếu bố mẹ anh biết được cũng sẽ hãnh diện vì anh.” Lục Trạ Giang hơi nhúu mày, liếc nhìn rồi đặt tay lên vai cô, “Nếu cảm thấy khiên cưỡng có thể không nói.” “Em...” Quả thực đó là những lời từ tận đáy lòng cô, chỉ có điều, khi liên tưởng tới bản thân cô mới có chút không vui. Lục Trạ Giang không để tâm, bỏ ra ngoài, “Nếu ở đây không có cuốn sách em muốn xem thì ra ngoài!” Không còn cách nào khác, Nhiếp Sơ Ngữ đành đi theo anh.

6. Chương 21 - 24

Chương 21

Mấy ngày nay Nhiếp Sơ Ngữ không mấy khi thấy Lục Trạ Giang. Đường như anh luôn có rất nhiều việc phải giải quyết, thường ra ngoài từ sớm rồi về rất muộn, có lúc cả ngày thậm chí còn chẳng nhìn thấy anh lấy một lần. Cô cũng không bèn mắng lại gần phòng sách đó nữa, chỉ đi đi lại lại trong vườn biệt thự. Không nhìn thấy Lục Trạ Giang, cũng không biết Chu Cẩm Phong thế nào rồi khiến cô cảm thấy hoang mang. Cuối cùng, hòm thư cũng có một thư mới. Cô nhanh chóng mở ra, nội dung bức thư hỏi cô tiền triển thế nào rồi. Cô lập tức trả lời: Vẫn chưa tìm được cơ hội. Đối phương dường như cũng có phần thông cảm, chưa yêu cầu cô lập tức hành động một cách cưỡng ép mà chỉ bảo cô cố gắng. Cô suy nghĩ rồi trả lời đối phương: Tôi muốn biết tình hình của Chu Cẩm Phong. Lần này đối phương không đáp ứng mong muốn của cô, chỉ nói khi nào cần để cô biết thì cô sẽ biết, nếu cô muốn nhanh gặp được Chu Cẩm Phong thì

hãy cố gắng giành được sự tin tưởng của Lục Trạ Giang, sau đó file tài liệu đó thuận lợi, như vậy họ sẽ thả Chu Cẩ Phong, cô có thể rời xa mảnh đất thị phi này. Ba lần bốn lượt, yêu cầu được biết tình hình Chu Cẩ Phong của Nhiếp Sơ Ngữ đều bị tẩng lờ, đối phương hoàn toàn không trả lời thư của cô, cô nhất thời cũng không còn cách nào khác. Hôm nay, sau khi tỉnh dậy đi xuống nhà, Nhiếp Sơ Ngữ nhìn thấy Lục Trạ Giang đang ngồi trên sofa đọc báo. Sau khi tới đây ở, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh tượng này, bình thường hoặc là anh đã ra ngoài hoặc chưa quay về. Cô nhìn khung cảnh trước mặt, bỗng chốc đỡ cả người. Hình ảnh này thấm đẫm hơi thở cuộc sống hết như hình ảnh cô tưởng tượng ra nhiều năm về trước. Sau này họ sẽ kết hôn, cô thức dậy làm đồ ăn sáng hoặc bảo người giúp việc làm, anh ngồi bên cạnh đọc báo. Sau khi bữa sáng được làm xong, họ ra bàn ngồi ăn, cho dù cả hai không nói gì cả nhưng chỉ cần có mặt đối phương là cảm thấy hạnh phúc. Một hình ảnh bình dị như vậy trong một thời gian rất dài đã trở thành ảo vọng, rồi bất chợt lại trở thành hiện thực vào chính khoảnh khắc này. Cô giúp việc đã làm xong bữa sáng, bưng lên bàn ăn. Lục Trạ Giang gấp báo lại, ngược mắt nhìn về phía Nhiếp Sơ Ngữ. Có thể đã quá từng trải, nên anh rất nhạy cảm với ánh mắt của người khác. Kể từ lúc cô đứng đó, anh đã cảm nhận được rồi, “Xuống ăn thôi.” Lúc này Nhiếp Sơ Ngữ mới chậm rãi bước xuống, chỉ là mỗi bước chân vẫn có cảm giác ngẫn ngợ. Thật là vô dụng, một Nhiếp Sơ Ngữ đã hai mươi ba tuổi và một Nhiếp Sơ Ngữ chỉ mới mười tám tuổi hình như chẳng có gì khác biệt. Khi đối mặt với người đàn ông này, rốt cuộc cô lại như bước vào một giấc mơ hư ảo. Nhiếp Sơ Ngữ đi tới bên bàn ăn, ngồi xuống, húp một ngụm cháo. Lục Trạ Giang ngồi đối diện, tâm tư có vẻ thoải mái, nhận ra ánh mắt cô, anh cũng nhìn về phía cô. “Hôm nay anh không bận sao?” Cô lại tiếp tục cúi đầu húp cháo. “Ừm, hôm nay không có việc gì.” Sau khi một người hỏi một người đáp, hình như chẳng còn lời nào khác có thể nói nữa, cô cũng không biết bây giờ trong mắt anh thân phận của mình là gì. Trầm mặc một lúc, Lục Trạ Giang bèn chủ động lên tiếng: “Mấy ngày nay em đã làm những gì?” “Thì đi đi lại lại khắp nơi. Khung cảnh ở đây rất đẹp, rất nhiều loài hoa em chưa nhìn thấy bao giờ, cũng không biết tên...” Lục Trạ Giang ngắt lời cô: “Nếu cảm thấy buồn chán có thể bảo tài xế đưa em ra ngoài dạo phố.” Nhiếp Sơ Ngữ ngẩng người, hình như cô hoàn toàn không có ý định rời khỏi ngôi biệt thự, lúc này mới bị anh thức tỉnh, “Em không thích ra ngoài cho lắm.” Rồi cô lại nghĩ ra gì đó, “Vậy em có thể dùng máy tính của anh không?” Lục Trạ Giang đột ngột ngẩng đầu nhìn cô. “Nếu cảm thấy không tiện thì...” “Không có gì không tiện cả.” Lần này ngược lại tới lượt Nhiếp Sơ Ngữ cảm thấy kì lạ, thậm chí còn nghi ngờ mình vừa nghe nhầm. Mấy ngày này cô đã có thể xác định được rằng trong biệt thự mặc dù không thiếu thứ gì nhưng vì chỉ có một người chủ là anh nên không lắp đặt máy tính. Chiếc máy tính duy nhất nằm ở phòng sách nhưng đó là chiếc mình anh sử dụng. Cô nhanh chóng thu lại ánh mắt của mình, che giấu vẻ khó tin trên nét mặt. Ăn sáng xong, Lục Trạ Giang bèn đưa cô tới phòng sách. Một quãng đường rất ngắn, cô vốn tưởng anh sẽ ném bữa cho cô một cái Ipad, không ngờ anh dẫn thẳng cô đến chiếc máy tính. Cô ngồi xuống chiếc ghế phía trước máy tính, khi anh bật máy, nhấp một ngụm, cô xoay mặt đi không nhìn, chỉ có điều lòng bàn tay túa đầy mồ hôi lạnh. Thật ra, cho dù Lục Trạ Giang không nhấp một ngụm cô cũng có thể giải mã, Kim Hạo từng sắp xếp người huấn luyện cô cách giải mã. Nếu quá phức tạp có thể phản hồi lại cho Kim Hạo, bên đó sẽ có trợ giúp. Sau khi Lục Trạ Giang nhấp một ngụm rồi, bèn đứng dựa vào bàn làm việc, trong ánh mắt mang theo vài phần ngổ ngược, có phần giống một người đàn ông đang đùa cợt nhìn chằm chằm người con gái trước mặt với vẻ hứng thú. Ngay sau đó, anh giơ tay ra, trong lúc cô đang nghi hoặc không biết anh định làm gì thì anh chỉ vén mấy lọn tóc xõa bên má cô ra sau tai. “Em tự chơi đi!” Nói rồi, anh đi ra khỏi phòng sách. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn bóng anh khuất dạng, phải rất lâu sau cô mới tỉnh ra và biết mình nên làm gì. Cô nhanh chóng lấy chiếc USB ra rồi kiểm tra tất cả các file tài liệu, vừa tìm kiếm vừa chú ý cửa ra vào, sợ Lục Trạ Giang bất ngờ quay trở lại. Vì sợ bị phát hiện đang làm gì đó, cô còn mở một trang mạng, bật bữa mấy clip, như vậy chỉ ít trong lịch sử ghi chép, cô đúng là đã xem thứ gì đó để giết thời gian. Không có, vẫn không có, sao không thể tìm thấy file tài liệu A mà Kim Hạo nhắc tới. Sau vài lần xác nhận đi xác nhận lại, cuối cùng cô mới dám khẳng định trong máy tính này hoàn toàn không có file tài liệu ấy. Cô lúc này không thể nói được mình cảm thấy may mắn hay thất vọng. Nếu có nó thì chỉ cần , giao lại cho Kim Hạo, Chu Cẩ Phong sẽ không có bất là chuyện gì, nhưng Kim Hạo để tâm tới file tài liệu này như vậy, liệu có ảnh hưởng tới Lục Trạ Giang không? Cô không rõ nội tâm của mình nghiêng về bên nào. Cô cất USB đi, ban này thần kinh quá căng thẳng, lúc này mới được thả lỏng. Thả lỏng rồi cô mới nhận ra điều không ổn, Lục Trạ Giang đã dặn dày kính nghiệm, sao có thể không chút phòng bị, nhất là đối với người phụ nữ từ chỗ Kim Hạo tới như cô. Anh dễ dàng cho cô vào phòng sách thì trong máy tính đương nhiên sẽ không có thứ gì. Cô thở hắt ra một hơi, bản thân cũng tự cảm thấy mình ngốc tới khó tin. Cô tắt máy tính, đi ra khỏi phòng sách, trở về phòng của mình. Cô khóa trái cửa lại, lúc này mới rút di động ra, đăng nhập vào hòm thư, nói rõ chuyện mình hoàn

toàn không tìm được file tài liệu A bên trong máy tính của Lục Trạ́m Giang. Thư được trả lời rất nhanh nhưng chỉ nhấn mạnh rằng cô chưa cắm USB vào máy tính. Sau khi cô đáp lại với vẻ khẳng định, một lúc sau đối phương mới tiếp tục hồi đáp bảo cô tiếp tục tìm cơ hội, tốt nhất là tìm được chiếc máy tính mà Lục Trạ́m Giang xử lí công việc rồi cắm USB vào để file tài liệu đó. Nhiếp Sơ Ngử mơ hồ cảm thấy đối phương hoàn toàn không quá để tâm tới chuyện mình không tìm được file tài liệu, ngược lại quan tâm tới việc cô sử dụng USB hơn. Cô nhất thời không hiểu lắm nhưng cũng không nghĩ nhiều. Đùng lúc này, bên ngoài có người giúp việc gõ cửa, “Cô Nhiếp, Lục thiếu bảo cô thay quần áo, lát nữa cùng cậu ấy ra ngoài câu cá.” “Được, lát nữa tôi ra.” Lục Trạ́m Giang thích câu cá, trước đây anh từng đưa cô ra biển. Anh và một đám bạn khá thân thiết cùng đi câu. Những người ấy mỗi lần nhìn thấy anh lại trêu chọc, dường như sự xuất hiện của cô phá vỡ hình tượng Lục Trạ́m Giang trong mắt họ. Không chỉ một lần đã có người âm thầm nói với cô rằng, khi cô còn chưa xuất hiện, mọi người đều nghĩ Lục Trạ́m Giang thực ra thích đàn ông. Cũng may đã có cô để người ta xác nhận khuynh hướng giới tính của anh. Cô rất thích nhìn anh khi câu cá, dưới trời xanh mây trắng, giữa đại dương xanh thẳm, anh yên lặng ngồi đó giống như một bức tranh tĩnh mịch khiến người ta nhìn mãi không chán. Cô thở dài buồn bã, giờ đây nhớ lại lời trêu đùa của những người đó, bên trong có một ý nghĩa khác. Trong quá khứ, Lục Trạ́m Giang không thân thiết với phụ nữ, chắc là anh phải yêu cô gái tên Nghê Nghiê_n ấy lắm mới có thể tỏ ra trước mọi cô gái, mà cô nếu không vì có gương mặt giống Nghê Nghiê_n sao có thể khiến anh nhìn đến. Nếu không phải như vậy bản thân cô sẽ không gặp được anh, vậy thì biết đâu cũng không gặp phải tất cả những chuyện này? Rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh, thì ra cũng chẳng có một ranh giới rõ ràng. Cô thay quần áo, sau đó đi xuống nhà. Lục Trạ́m Giang đứng trong vườn gọi điện thoại. Anh cũng đã thay một bộ quần áo khá thoải mái, trông nhẹ nhàng hơn nhiều. Anh một tay cầm di động, tay kia kéo phiến lá trên một tán cây lùn, vì quay lưng về phía cô nên cô không nhìn rõ được biểu cảm của anh. Cuối cùng, anh tắt máy, xoay người nhìn cô, vẫy tay ra hiệu bảo cô đi tới. Động tác này quen thuộc tới nỗi khiến cô sững sờ, nhưng cô vẫn chạy bước nhỏ tới, giống như thiếu nữ ngày nào còn ngây ngô với mọi chuyện. Thấy cô chạy tới, khóe môi anh hơi nhướng lên. Lục Trạ́m Giang đích thân lái xe, hiếm khi không đưa theo Kỷ Niê_n và Trần Bình, ngay cả xe rõ ràng cũng rất bình thường. Chỉ mới mấy ngày, cô đã nhìn thấy anh lái những chiếc xe khác nhau ra ngoài. Cô có thể tưởng tượng ra chỉ cần anh muốn, một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày thì anh có thể lái đủ các loại xe khác nhau, đây chính là cuộc sống của anh. Còn về cuộc sống của cô, có lẽ chính là kiểu người muốn mua xe cũng đã đau đầu nát óc rồi, cho dù chỉ là một chiếc cũng vô cùng trân trọng, đối xử như bảo bối. Nơi Lục Trạ́m Giang muốn tới hình như hơi xa vì anh lái xe rất lâu. Địa điểm cuối cùng là một mặt hồ rất rộng, đó là một khu sinh thái, giữa hồ còn có không ít đảo nhỏ, trên đảo không chỉ có nhà hàng mà còn có rừng cây. Xung quanh hồ cũng có không ít người đang câu cá. Lục Trạ́m Giang dừng xe, sau đó lấy ra các dụng cụ câu cá rồi bắt đầu tìm một vị trí thích hợp. Nhiếp Sơ Ngử đi sau lưng anh, bỗng chốc cảm thấy rất thú vị, vì mực nước rất cao lại trong veo, trên lối đi cũng có thể nhìn rõ những chú cá trong làn nước, đủ loại khác nhau đang thoải mái tung tăng bơi lội. Đầu tiên Nhiếp Sơ Ngử đi dạo quanh quần bên Lục Trạ́m Giang, sau đó chạy xa hơn, lát sau lại chạy về. Cô rất không hiểu, cô vốn tưởng rằng câu cá là câu cá thôi, càng to càng tốt, nhưng những người ở đây hình như không cho là vậy. Biểu cảm của cô như một học sinh tiểu học gặp phải vấn đề khó hiểu, cuối cùng đành hỏi Lục Trạ́m Giang. Lục Trạ́m Giang hình như cũng cảm thấy thú vị nên giải thích với cô, những con cá khác nhau thì giá trị dinh dưỡng cũng khác nhau, đương nhiên không thể lấy độ to nhỏ để xem xét loài nào giá trị hơn. Huống hồ cá quá to cũng có thêm yêu cầu đối với dụng cụ câu, mà dụng cụ của những người câu ở đây thường không phải quá tốt. Đồng thời loại mỗi câu cũng phải khác nhau, có loài cá ăn giun có loài thì ăn cỏ, có loài lại ăn tép, một số loài khác còn cần một số loại cá con để nhử... Nhiếp Sơ Ngử chưa bao giờ biết câu cá lại có nhiều kiến thức như vậy, bị những lời Lục Trạ́m Giang nói làm cho dở dấn. “Vậy anh định câu loài cá gì?” “Cá diếc.” Lục Trạ́m Giang tươi cười kéo cần câu lên, quả nhiên đã có một chú cá cắn câu. Anh gỡ nó ra, ném vào trong lưới rồi lại thả cần câu xuống, “Tôi nay sẽ ăn canh cá diếc.” Nhiếp Sơ Ngử gật đầu ngay tắp lự. Cô vốn không thích ăn cá nhưng lại có một tình cảm chung thủy với món canh cá diếc, luôn cảm thấy món canh đó có một mùi vị tươi ngon hấp dẫn lạ thường. “Em có thể tự nấu được đấy. Mà thôi, chút kĩ thuật nấu nướng của em chắc chắn không bằng mấy cô giúp việc, không nên múa rìu qua mắt thợ.” “Không sao cả...” Nhiếp Sơ Ngử nhìn Lục Trạ́m Giang, đằng sau câu “Không sao cả” của anh rõ ràng còn mấy từ nữa, mặc dù rất khẽ nhưng hình như cô vẫn nghe thấy. Anh nói: “Không sao cả, tôi không chê.” Cuộc đối thoại như vậy thân thuộc tới mức tim cô như sắp nhảy vọt ra ngoài. Cô lại hoài nghi đây chỉ là một cảnh trong mơ, cô thì đã chìm đắm quá sâu vào đó, còn anh thì sao? Có nhập tâm hay không? Chính tay cô từng nấu cho anh món canh cá diếc, vì từ nhỏ đã phải cơm nước nên tay nghề của cô tuy không thể so với các đầu bếp nhưng tuyệt đối không tồi. Lúc

nhỏ, bố cô cũng có lúc đi câu cá, nhưng chủ yếu là nấu canh cho con trai uống, vì bố cô mong con trai có thể cao lớn, còn cô thì lần nào cũng chỉ có thể nhìn em trai uống canh, cùng lắm là được vụng trộm, lén lút húp vài miếng dưới bếp. Nói chung, cơ hội được uống canh quá hiếm hoi, trong kí ức, cô vẫn luôn cảm thấy không món nào so được với độ ngon của canh cá diếc. Hôm nay Lục Trạm Giang bội thu, câu được không ít cá diếc. Nhiếp Sơ Ngữ cũng hào hứng giúp anh thu cần câu, trong lúc không để ý, có hai con cá nhảy mất. Cô len lén quan sát sắc mặt Lục Trạm Giang, phát hiện ra anh không hề giận mới thở phào. Khi trở về biệt thự, trời đã hơi tối nhưng Nhiếp Sơ Ngữ đầy hứng khởi muốn tự tay làm món cá diếc. Cô giúp việc định ngăn cản nhưng sau khi nhận được ánh mắt Lục Trạm Giang liền để mặc cô. Nhiếp Sơ Ngữ cầm dao, bắt đầu giải quyết đồng cá. Lục Trạm Giang đứng dựa vào cánh cửa phòng bếp, nhìn cô đang thoải mái, tự tại. Mái tóc cô xõa xuống, cô hất hất tóc nhưng không được, quyết định mặc kệ chúng. Cô lúc này rõ ràng vừa nhẹ nhàng vừa tùy ý, không hề e dè nhất nhát. Cô gái trong kí ức ấy luôn nhìn anh bằng nét mặt ngây ngô: “Nếu anh chiều hư em thì phải làm sao?” Những lời nói ngây thơ ấy kể từ ngày đó không bao giờ xuất hiện nữa... Nhiếp Sơ Ngữ đã làm xong canh cá diếc, xào thêm hai món bình thường, rồi cùng Lục Trạm Giang ngồi xuống bàn, bắt đầu ăn. Cô tự ném thử một miếng trước, cảm thấy mùi vị cũng ổn, sau đó dè dặt đưa mắt nhìn Lục Trạm Giang. Một người đã ăn đủ sơn hào hải vị do đầu bếp lớn của các nhà hàng năm sao nấu không biết sẽ cảm thấy thế nào. Thấy anh đã uống mấy ngụm cô mới cong môi, nhẹ nhàng hỏi dò: “Mùi vị thế nào?” “Cũng không tồi.” Lục Trạm Giang liếc nhìn cô. Dù có trải qua bao nhiêu thời gian, một số biểu cảm và tâm tư vẫn sẽ không thay đổi, trong lòng anh bỗng dâng lên đôi phần an ủi, khi nhận ra bỗng tự cười mình. Cảm giác yên bình này cũng khiến Nhiếp Sơ Ngữ không muốn quấy rầy. Thi thoảng khi bốn mắt nhìn nhau, cô lại quay đi trước, sau đó bắt giác quay lại nhìn anh. Người đàn ông này đã từng là ước mơ của cô, giống như trên người anh có một sức hấp dẫn, khiến cô không thể kháng cự nhưng cô lại chẳng phải giấc mơ của anh. Cô cảm thía, uống từng ngụm canh nhỏ, chẳng hiểu vì sao, khóe mắt bỗng cảm thấy cay cay. Bắt đầu từ lúc nào cô đã định nghĩa mình phải sắm vai một người tự ti chứ! Có lẽ từ khi nhìn thấy trên mạng có một tin tức làm phẫu thuật mất hai mí, đôi mắt cô cũng chưa hẳn là một mí, chỉ là mí hai hơi ẩn, thế nên nhìn không rõ lắm. Cô nghe rất nhiều người nói làm phẫu thuật mất hai mí thì mắt sẽ to hơn một chút, cũng sẽ xinh đẹp hơn, thế là cô trở nên kích động. Nhưng khi tra cứu quá trình làm phẫu thuật mất hai mí, cảm thấy có phần sợ hãi, nhất thời do dự không quyết. Khi cô nói với anh rằng mình muốn làm phẫu thuật mất hai mí, hình như anh hơi sững sờ, sau đó xoa đầu cô như mọi khi, đồng ý vô điều kiện với bất kì đề nghị nào của cô. Cô nên cảm ơn người phụ nữ tên Ôn Kha đó đã kéo mình dậy khỏi giấc mơ. Ôn Kha cười, “Cô có biết vì sao anh ấy chấp nhận cho cô làm phẫu thuật mất hai mí không? Bởi vì cô và người đó thực sự rất giống, ngoại trừ đôi mắt, mắt của cô ta vừa to vừa đẹp, là một đôi mắt hai mí thực sự, còn mắt cô thì không. Nếu cô làm phẫu thuật mất hai mí thì lại càng giống cô ta hơn.” Cảm giác xót xa và đau đớn hòa quyện vào nhau, chiếc thìa trong tay Nhiếp Sơ Ngữ rơi xuống mặt bàn khiến Lục Trạm Giang nhìn cô khó hiểu. Cô không hề nhìn anh, người giúp việc nhanh chóng đổi cho cô một chiếc thìa khác. Cô biết lúc này mình không nên hỏi những chuyện đó nhưng luôn có một sự kích động khiến cô không kiềm chế được hành động của mình. Cô ngẩng đầu, kiên định nhìn anh, “Em và cô ấy thực sự giống đến vậy sao?” Thanh âm của cô rất khê, hỏi một vấn đề rõ ràng đã biết, nên cho dù đáp án không như cô kì vọng, cô vẫn mở to đôi mắt, nhìn anh không hề chớp, giống như mong anh hãy làm tổn thương cô thật tàn nhẫn một lần, hiểu được cảm giác của nỗi đau mới không còn giả ngây giả ngô nữa. Lục Trạm Giang gác đũa lên miệng bát, giọng điệu rất bình thản: “Chẳng phải em đã biết từ lâu rồi sao?” Phải, đã biết từ lâu rồi, cô mím môi rồi gật đầu như một lần nữa làm chuyện xuẩn ngốc. Đẳng nào thì cũng làm vô số lần rồi, ngại gì không làm thêm lần nữa. Biểu cảm của cô có chút tổn thương, nhưng phần nhiều là kiên định, tựa hồ muốn thông qua vẻ ngoài kiên cường để nói với tất cả mọi người, cô rất ổn, cô chẳng sao cả, người khác không cần cảm thấy giây phút này cô yếu đuối tới mức nào. Anh gơ tay, kiềm chế cảm giác xúc động muốn ôm cô vào lòng. Anh đã không còn là người đàn ông có thể để cô làm gì tùy thích của năm xưa, mà cô cũng không còn là một cô bé chẳng hiểu sự đời nữa. “Vì sao vậy?” Cô dường như thực sự nghi hoặc, “Anh quan tâm tới cô ấy như vậy, vì sao không ở bên cạnh cô ấy?” Cô nhìn thấy nét mặt vẫn luôn bình thản của anh xuất hiện đôi chút chua xót, trong lòng bỗng có một cảm giác sung sướng, một Lục Trạm Giang thuận lợi như cá gặp nước mà vẫn không có được người mình yêu. Như vậy, hai người họ rốt cuộc ai đáng thương hơn ai đây? “Đây là chuyện riêng của tôi.” Nói cách khác, không liên quan tới cô. Nhiếp Sơ Ngữ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười. Người con gái ấy nhiều năm về trước là quả bom giữa họ, nhiều năm sau vẫn vậy. Có gì đáng để buồn đau? Khi tất cả những chuyện này được giải quyết, giữa anh và cô sẽ chẳng có quan hệ gì cả, cô sẽ cùng Chu Cẩm Phong tới một thành phố xa lạ sinh sống. Còn Lục Trạm Giang sẽ ra sao từ lâu đã không còn liên quan tới cô nữa. Cô đứng dậy, chậm rãi đi về phòng. Lục Trạm

Giang ngồi im. Anh rút ra một điều thuốc, châm lửa rồi rít hết hơi này tới hơi khác. Nghê Nghiên, Chu Thừa Nghiệp, họ đã chiếm giữ toàn bộ thời niên thiếu của anh. Hình như anh vẫn còn nhớ cô gái luôn đi theo sau lưng mình, canh gác cho anh và Chu Thừa Nghiệp mỗi lần ra ngoài trộm đồ. Bất luận người lớn dạy dỗ cô ấy thế nào, cô ấy cũng chưa bao giờ nói ra bọn họ đang ở đâu. Lúc ấy, những người lớn đều cười đùa, nói Nghê Nghiên như một đặc vụ tí hon của bọn họ. Vậy mà cô đặc vụ tí hon ấy không bao giờ quay lại nữa.

Chương 22

Nhiếp Sơ Ngữ được Lục Trạ Giang đưa tới gặp một nhà thiết kế tạo hình chuyên nghiệp, từ tạo hình tới trang phục đều rất xuất sắc, Cô nhìn mình trong gương, tự cười bản thân từ Lọ Lem đã trở thành công chúa, rồi yên lặng chờ đợi một ngày quay trở về thân phận Lọ Lem. Từ trong gương, có thể nhìn thấy Lục Trạ Giang đứng phía sau, cách đó không xa. Anh vẫn mặc một màu đen, lạnh nhạt đứng đó, như xa cách mọi người, lúc này anh đang nhìn cô. Cô quay người, sau đó bước từng bước về phía anh. Cô đã mất đi hy vọng rằng trong ánh mắt anh sẽ toát lên một sự kì vọng, hân hoan, giờ đây cô chỉ bình thản khoát tay anh. Lục Trạ Giang nhìn cô một lúc, hình như muốn nói gì, cuối cùng lại im lặng. Anh cùng cô lên xe, không gian trong xe rất rộng, ngoài tài xế chỉ còn hai người họ. Trần Bình và Kỷ Niên vẫn ngồi trong hai chiếc xe một trước một sau như mọi khi, để phòng tình huống bất ngờ. “Lát nữa em phải làm thế nào?” Cô chỉ mơ hồ cảm thấy bữa tiệc tối nay dường như rất quan trọng, những cái khác không biết gì hết. “Không cần phải làm gì cả.” Lục Trạ Giang day thái dương, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn anh, không nói gì nữa. Chẳng mấy chốc đã tới địa điểm. Đó là một nơi rất riêng tư, không chỉ riêng tư về mặt địa điểm, kết cấu tòa nhà đâu đâu cũng toát lên vẻ tinh tế, cao quý, ánh sáng màu vàng nhạt tạo ra vẻ thần bí. Nhiếp Sơ Ngữ khoát tay Lục Trạ Giang cùng đi vào, sau khi đi qua một hành lang gấp khúc chín lần được làm từ gỗ thật, xuyên qua một đình nghỉ, lúc này mới tới trung tâm buổi tiệc. Người không đông lắm, hơn nữa có thể nhận ra sự lạnh nhạt trên thương trường đã được xóa bỏ. Đây không phải một bữa tiệc bình thường, cô lập tức nghĩ. Lục Trạ Giang đưa Nhiếp Sơ Ngữ đi lên trước, thu hút sự chú ý của mọi người. Anh không dừng bước, dẫn Nhiếp Sơ Ngữ một mạch đến trước mặt một người đàn ông nét mặt lạnh lẽo. Người này khí thế rất mạnh mẽ, có một vẻ đáng sợ khiến người ta không thể tảng lờ. Anh ta chỉ khẽ nhìn lướt qua mà Nhiếp Sơ Ngữ đã cảm thấy giống như bị cột chặt vậy, cô vô thức nắm chặt tay Lục Trạ Giang, còn anh thì nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô, một sự an ủi không lời. “Đại ca.” Lục Trạ Giang gọi người đàn ông trước mặt. Cố Trường Dạ nhìn Lục Trạ Giang trước, gật đầu, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Nhiếp Sơ Ngữ, chỉ lướt qua rất nhanh, không cảm thấy có điểm nào đặc biệt. Lục Trạ Giang kéo Nhiếp Sơ Ngữ, “Thịnh Thịnh ở chỗ chị dâu?” Cố Trường Dạ gật đầu, lúc này nét mặt mới thu lại vẻ lạnh lùng, hiện lên chút ôn hòa. Lục Trạ Giang liền dắt Nhiếp Sơ Ngữ đi về phía Giản Ngưng, cũng vào lúc này, Nhiếp Sơ Ngữ mới biết thì ra đây là buổi tiệc đầy tháng Cố Trường Dạ tổ chức cho cô con gái cưng của mình, phàm là những người được tới đây chắc chắn có một thân phận và địa vị tuyệt đối tại thành phố. Lúc Lục Trạ Giang đi tới, bên cạnh Giản Ngưng đã có vài người vây quanh. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn về phía Giản Ngưng, đó là một người con gái rất xinh đẹp, chỉ có điều nhìn qua hoàn toàn không giống một phụ nữ mới sinh con, nét mặt còn có đôi chút trong sáng và tươi tắn như nữ sinh. Nếu không phải cùng Lục Trạ Giang gặp người con gái này, Nhiếp Sơ Ngữ có lẽ mãi mãi không thể ngờ rằng Giản Ngưng, vợ của Cố Trường Dạ nổi danh ở thành phố An Xuyên lại có diện mạo như thế. Cả một đám người vây lấy đứa bé, Giản Ngưng lùi hẳn về sau để mọi người nhìn thoải mái. Nhiếp Sơ Ngữ và Lục Trạ Giang bước tới, mấy người đó lần lượt chào Lục Trạ Giang, có vẻ như rất thân thiết. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn họ một lượt, người nào cũng tuấn tú nổi bật, đều là những nhân vật có chí lớn, xem ra đây chính là mấy vị trong Hoàng Thành nổi tiếng. “Ngũ ca, anh tới muộn rồi, muốn gặp công chúa nhỏ của chúng ta là phải xếp hàng đấy.” Lão Thất Nguyễn Ngô Minh cười khì khì, bỗng nhìn thấy Nhiếp Sơ Ngữ đứng cạnh Lục Trạ Giang, đôi mắt đẹp tròn xoe, lập tức tiến tới, “Ấy, Ngũ ca, em gái xinh đẹp này là ai vậy? Chẳng thấy giới thiệu gì cả.” Tiếng của Nguyễn Ngô Minh thu hút ánh mắt mọi người, ai nấy đều lần lượt nhìn về phía Nhiếp Sơ Ngữ. Nhiếp Sơ Ngữ lần đầu tiên bị nhiều ánh mắt vây quanh như vậy. Trong số những người này, cô nhận ngay ra anh trai Chu Thừa Nghiệp mà Lục Trạ Giang từng nói. Lúc này đây, Chu Thừa Nghiệp đang nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ. Nhiếp Sơ Ngữ nhanh chóng cúi xuống, có lẽ hiểu được cảm giác kì lạ của Chu Thừa Nghiệp vì anh chắc chắn cũng biết chuyện của Nghê Nghiên! “Nhiếp Sơ Ngữ.” Lục Trạ Giang nói tên cô một cách đơn giản. Dường như Nguyễn Ngô Minh rất không hài lòng: “Thế thôi ư?” Biểu cảm của Lục Trạ Giang đã quá rõ ràng: “Chỉ vậy thôi.” Hiển nhiên là Nguyễn Ngô Minh bất mãn, sau khi Lục Trạ Giang đi thăm cô công chúa nhỏ, anh ta đi thẳng tới bên cạnh Nhiếp Sơ Ngữ, “Cô Nhiếp phải không, cô đẹp quá, lần đầu gặp

mặt, sau này chúng ta chắc có thể tiếp xúc nhiều hơn, cô nhất định phải nhớ tên tôi đây, tôi là Nguyễn Ngô Minh.” Nguyễn Ngô Minh cười hì hì. “Cô nhất định phải nhớ tên tôi, để tôi cảm thấy vinh hạnh một chút. Phải biết rằng Ngũ ca của tôi là người tuyệt duyên với phụ nữ, chưa bao giờ đưa một cô gái tới trước mặt chúng tôi. Cô là người đầu tiên, thế nên thứ lỗi cho tôi mạo muội.” Người này thật là đáng yêu. Cô còn tưởng những người dính dáng đến Hoàng Thành đều lạnh lùng, nghiêm nghị, thì ra còn có người dễ thương như Nguyễn Ngô Minh. “Anh nói nghiêm trọng quá rồi.” Nguyễn Ngô Minh lắc đầu, “Là thật đấy, thật đấy. Ngũ ca của tôi chưa từng đưa cô gái nào tới. Cô là người đầu tiên, xem ra đối với Ngũ ca của tôi, cô chắc chắn là cực kì, cực kì đặc biệt.” Đặc biệt ư? Biểu cảm của Nhiếp Sơ Ngữ trở nên u ám. Lúc này Quý Bách Hiên dường như nhận ra vẻ khác lạ của Nhiếp Sơ Ngữ, lập tức vỗ vai Nguyễn Ngô Minh, sau đó cười với cô, “Mặc kệ cậu ấy đi, cậu ấy thích nói năng linh tinh ấy mà.” “Em đâu có nói năng linh tinh.” Nguyễn Ngô Minh còn chưa nói xong đã bị Quý Bách Hiên véo vào hông một cái, lập tức im bặt. Mặc dù bình thường Nguyễn Ngô Minh có nói hơi nhiều nhưng rất biết nhìn ánh mắt người khác, Quý Bách Hiên suy nghĩ mọi chuyện chu toàn hơn nhiều. Ban nãy Nguyễn Ngô Minh nói mấy lời đó, Lục Trạ Giang dĩ nhiên đã nghe thấy nhưng không có phản ứng gì, chứng tỏ mặc kệ, nhìn từ một góc độ khác cũng có thể chứng minh người con gái này trong lòng Lục Trạ Giang có một vị trí không bình thường. Nhưng Nhiếp Sơ Ngữ nghe xong rõ ràng không vui, chứng tỏ quan hệ giữa cô và Lục Trạ Giang không giống như mọi người tưởng tượng. Nếu đã vậy thì nói ít một chút, tránh càng nói càng sai. Nhiếp Sơ Ngữ cười cười. Lúc này Lục Trạ Giang vẫy tay với Nhiếp Sơ Ngữ, ra hiệu cho cô lại gần mình. Một đứa bé nằm trong chiếc nôi nhỏ, lúc này đang tròn xoe mắt nhìn cô. Trái tim Nhiếp Sơ Ngữ bất giác ấm áp. Một đứa trẻ thật dễ thương, dù ngũ quan còn chưa sắc nét nhưng không ảnh hưởng tới vẻ đáng yêu của nó. Làn da của nó quá non nớt, Nhiếp Sơ Ngữ không dám giơ tay chạm vào. Lục Trạ Giang nhìn đứa bé trong nôi, rồi lại nhìn Nhiếp Sơ Ngữ, nhận ra vẻ luống cuống của cô, chợt bật cười. Chu Thừa Nghiệp đứng bên cạnh quan sát họ, biểu cảm mang hàm ý sâu xa... Lục Trạ Giang được mọi người vây chặt bắt uống rượu, còn Nhiếp Sơ Ngữ thì bị họ gạt ra ngoài. Đàn ông uống rượu, đàn bà đứng ngoài. Vì lão Tứ của Hoàng Thành là An Diệc Thành hôm nay cũng dẫn theo bạn gái, sự xuất hiện của cô gái đó rõ ràng đã giúp Nhiếp Sơ Ngữ tránh được một lượng lớn “hỏa lực”. Nhiếp Sơ Ngữ ngồi một bên, sau đó nghe thấy vài người tán dóc về mấy anh em trong Hoàng Thành. Ví dụ như lão Đại Cổ Trường Dạ, thủ đoạn tàn nhẫn, ngay cả người nhà vợ cũng không chịu buông tha, hôm nay lại giả nhân giả nghĩa sắm vai vợ chồng tình cảm sâu đậm. Rồi lão Tam mấy năm trước đã ly hôn, nhưng không kết hôn với mối tình đầu sôi nổi, âm ỉ một thời, hơn nữa bên cạnh còn thường xuất hiện một cậu nhóc, cũng không biết mẹ của đứa bé rốt cuộc là ai. Rồi tới lão Tứ An Diệc Thành, trước giờ vẫn luôn độc thân nhưng lại có con, người mẹ vẫn không rõ là ai... Nhiếp Sơ Ngữ như đang nghe scandal làng giải trí vậy, bỗng nhiên cảm thấy chuyện của mình và Lục Trạ Giang so với mấy chuyện yêu hận tình thù rắc rối phức tạp này thì ra chẳng là gì. Xem ra con người ta hay quá đề cao bản thân, trong mắt người khác, đến tư cách để thành một tin lá cải cũng không có. Nhiếp Sơ Ngữ yên lặng ngồi đó, đang chuẩn bị uống một ngụm rượu vang thì bỗng Lục Trạ Giang vội vàng đi tới kéo cô đứng dậy, rượu trong ly sóng mạnh, suýt nữa đổ ra ngoài. Cô lập tức đặt ly rượu xuống, tưởng xảy chuyện, “Sao vậy?” Lục Trạ Giang cũng không nói, chỉ kéo cô ra một chỗ không người. Nhiếp Sơ Ngữ để mặc cho anh kéo, âm thầm quan sát biểu cảm của anh. Anh đã uống rượu, nhưng nồng độ không cao, cộng thêm từ lượng của anh cũng khá, hơn nữa trên mặt không có bất kì biểu hiện nào cho thấy quá chén, có lẽ không phải say mà anh thực sự có chuyện. Cho tới khi không còn nhìn thấy ai nữa, Lục Trạ Giang mới buông tay cô ra. Hành lang gấp khúc rất yên ắng, có hương hoa từ đầu bay tới, một bên của hành lang là dây leo xanh ngắt, sắc xanh tràn trề sức sống. Cô yên lặng nhìn anh. Lục Trạ Giang lấy thuốc lá và bật lửa ra, nhưng châm mấy lần vẫn không cháy, thế là anh bỏ cuộc. Anh bất ngờ ném cả thuốc lá và bật lửa đi, quay về phía cô, “Nhiếp Sơ Ngữ, em nói thật đi...” Biểu cảm của anh quá đổi chân thật khiến cô hơi hoảng sợ, những tưởng chuyện mình phải làm đã bị anh phát hiện. Anh sẽ đối xử với mình ra sao? Cô lùi một bước, Lục Trạ Giang tiến thẳng tới, hai tay ấn chặt lên bả vai cô, “Tôi còn nhớ năm ấy tôi không hề sử dụng biện pháp phòng tránh.” Chính vào lúc này, khi anh nhìn thấy dáng vẻ của cô đối với con gái Cổ Trường Dạ, chắc là cô thích trẻ con, bỗng nhiên anh nảy ra một suy nghĩ. Khi đó cô không còn nhỏ nữa, nên anh không có quá nhiều kiêng dè. Phải chăng khi cô bỏ đi, trong bụng đã mang theo một sinh mệnh bé nhỏ? Nhưng trong hoàn cảnh đó, sao cô có thể sinh đứa bé ra, hoặc nếu cô muốn sinh nó ra nhưng vì cảm xúc bị ảnh hưởng, thế nên nó đã... Anh không kiềm chế được bản thân nghĩ tới khả năng đó, trong lòng khó chịu tới mức muốn kiểm chứng ngay. Nhiếp Sơ Ngữ từng người, phải một lúc lâu sau mới hoàn hồn, hiểu được anh có ý gì, bỗng cảm thấy nực cười, “Không có, thực sự không có.” Lúc ấy Lục Trạ Giang mới thu tay về, giống như muốn xác nhận thêm một lần nữa, “Thực sự không có?” Cô nghiêm túc gật đầu. Thực sự không có, cô không mang thai con của anh, hơn nữa

cho dù có, lúc ấy cô có thể làm gì? Trong phút chốc, cô lại muốn biết nếu lúc đó cô thực sự có thai, anh sẽ đối xử với cô thế nào? “Nếu như... là em nói nếu như... lúc ấy em thực sự có thai, anh sẽ thế nào?” Sẽ thế nào ư? Lục Trạ Giang nhíu mày, “Sẽ cưới em.” Nhiếp Sơ Ngữ bật cười. Thấy chưa, anh luôn thành thật như vậy, anh tình nguyện chịu trách nhiệm vì cô, cô có nên thỏa mãn với một câu trả lời như vậy hay không. Nhưng cô chẳng vui chút nào, nếu thực sự xảy ra tình huống ấy, phải chăng cả đời này cô bắt buộc phải sống dưới cái bóng của Nghê Nghiê? ... Lục Trạ Giang cùng mọi người đi uống rượu, Nhiếp Sơ Ngữ vẫn ngồi một bên, chẳng bao lâu sau bên cạnh cô có thêm một người. Cô nhận ra đó là cô gái được An Diệ Thành đưa tới. Xem ra An Diệ Thành cũng đã bị người ta kéo đi uống rượu. Hai người con gái cùng một hoàn cảnh, Nhiếp Sơ Ngữ mỉm cười với đối phương, đối phương cũng cười với cô. Nhiếp Sơ Ngữ ngồi một lúc liền muốn vào nhà vệ sinh, hỏi người phục vụ mới biết phương hướng đại khái. Sau khi ra khỏi đại sảnh, có vô số những hành lang gấp khúc. Cô đi được một đoạn mà vẫn chưa nhìn thấy tấm biển đề nhà vệ sinh, nghĩ bụng không biết mình có đi nhầm không. Đang chuẩn bị quay lại đường cũ thì nghe thấy thanh âm vọng tới. “Em đưa cô ấy tới đây định làm gì?” Trong giọng nói của Chu Thừa Nghiệp có một sự trách móc nặng nề. Hình như Lục Trạ Giang đang cười, “An Diệ Thành đưa bạn gái tới thì anh cảm thấy bữa tiệc này được coi trọng, sao quay sang em lại thay đổi rồi? Anh, anh đừng áp đặt như vậy có được không?” “Rõ ràng em biết anh có ý gì, không chỉ mình anh nghĩ vậy, lẽ nào em cho rằng Đại ca sẽ không nghĩ vậy?” Đương nhiên Cố Trường Dạ từng gặp Nghê Nghiê, khoảng cách giữa Lục Trạ Giang và Cố Trường Dạ ít nhiều có liên quan tới Nghê Nghiê. Hôm nay Lục Trạ Giang lại ngang nhiên dẫn một cô gái có diện mạo giống Nghê Nghiê tới, trong mắt người có bụng dạ, đó tuyệt đối là hành vi cố tình chống lại Cố Trường Dạ. Việc này dĩ nhiên sẽ làm xấu đi mối quan hệ giữa Cố Trường Dạ và Lục Trạ Giang, chỉ là không biết ai sẽ là ngư ông đắc lợi vào lúc này. Lục Trạ Giang hừ một tiếng, không nói gì. Chu Thừa Nghiệp thở dài, giọng nói nhẹ nhàng hơn: “Chú thực sự không cố ý?” “Trong mắt anh, em vô vị vậy sao?” “Dẫu sao bây giờ cũng đang là thời kì đặc biệt, anh lo...” Chu Thừa Nghiệp vỗ vai Lục Trạ Giang, “Chú mãi mãi là em trai của anh.” Thế nên thứ anh ấy suy tính luôn là lợi ích và tương lai của Lục Trạ Giang. “Em hiểu.” “Vậy cô ấy...” Chu Thừa Nghiệp có vẻ không biết nên mở lời thế nào, “Chú đối với cô ấy là thật lòng chứ?” Cho dù không thể mở lời, Chu Thừa Nghiệp cũng đã mở lời rồi. Lục Trạ Giang vì câu này mà bật cười, “Anh, không phải như anh nghĩ đâu, chuyện giữa em và cô ấy rất phức tạp, đôi ba câu không thể nói rõ, anh đừng can vậ nữa.” “Ba năm trước chú đã có suy nghĩ muốn quay về An Xuyên, anh còn tưởng chú đã hiểu ra, sau đó có người nói...” “Không cần vòng vo do thám nữa, là cô ấy.” Lục Trạ Giang thừa nhận rất thẳng thắn. Sau đó lại trầm mặc rất lâu. Một lúc lâu sau, Chu Thừa Nghiệp mới thở dài, “Nếu chú đối với Nghê Nghiê...”, anh có vẻ rất khó khăn mở lời, “Khi đó vì sao lại lựa chọn như vậy?” “Em nói rồi, không phải như anh nghĩ đâu.” “Lục Trạ Giang, rốt cuộc chú đang lừa gạt ai? Nếu không phải vì có tình cảm với Nghê Nghiê, vì sao bao năm nay bên cạnh chú không có người con gái nào, cho dù tìm cũng tìm một người giống với Nghê Nghiê đến vậy?”

Chương 23

Nhiếp Sơ Ngữ lùi dần từng bước một sau đó bỏ tất cả những gì vừa nghe được lại sau lưng. Những điều Chu Thừa Nghiệp nói mới là sự thật cũng là sự nhận định tận sâu trong lòng cô. Cô muốn biết Nghê Nghiê rốt cuộc là một cô gái như thế nào mà có thể khiến Lục Trạ Giang nhưng nhớ đến vậy, không ngại tìm kiếm hình bóng cô ấy trên người mình. Còn bản thân cô chính là một kẻ đại ngốc, còn muốn đi phẫu thuật mắt hai mí, rõ ràng là đáng sợ như vậy nhưng dường như chỉ cần Lục Trạ Giang gật đầu, cô sẽ không chùn bước. Cô bỗng nhìn thấy cô gái tới cùng An Diệ Thành, Trình Vũ Phi. “Cô sao vậy? Sắc mặt có vẻ không ổn lắm.” Trên gương mặt Trình Vũ Phi toát lên vẻ quan tâm. Nhiếp Sơ Ngữ lắc đầu, “Ồ đây rộng quá, tôi muốn vào nhà vệ sinh nhưng lại đi nhầm đường.” Trình Vũ Phi cười khê, “Đúng là cô đi nhầm rồi, nhà vệ sinh ở bên này.” Lúc ấy Nhiếp Sơ Ngữ mới đi theo. Đi nhầm đường hình như không đáng sợ, chỉ cần tìm lại được con đường chính xác. Đáng sợ là, rõ ràng đã biết đó là một con đường sai mà người ta vẫn khẳng định đi một mạch tới cùng, nhất quyết không quay đầu... ... Nhiếp Sơ Ngữ không biết Lục Trạ Giang rốt cuộc đã uống bao nhiêu rượu, nhưng khi đỡ anh lên xe, ngồi vào trong rồi, anh hoàn toàn dựa hẳn vào người cô. Chóp mũi cô toàn là mùi rượu nồng nặc anh phả ra. Tâm trạng anh hôm nay nhất định đã bị đả kích, nếu không tuyệt đối không uống nhiều đến vậy. Vì những lời Chu Thừa Nghiệp nói ư? Cô cúi đầu, nhìn khuôn mặt anh qua thứ ánh sáng mờ ảo trong xe. Giờ đây, anh luống cuống vì một người con gái khác, vì sao cô vẫn còn ngưỡng mộ người ấy có được sự đối xử của anh đến thế? Tay cô vuốt ve gương mặt anh, rất muốn hỏi anh rằng: Liệu có một ngày anh cũng đi quá giới hạn như thế này vì em không? Chắc là không đâu nhỉ, đến cả bản thân cô cũng có thể tự cho mình một câu trả lời. Trở về biệt thự, cô dìu Lục Trạ Giang từ

trong xe ra. Kỷ Niên và Trần Bình lập tức định qua đỡ nhưng dường như nghĩ ra điều gì đó, họ lại im lặng rời đi. Nhiếp Sơ Ngữ đang định gọi họ lại, còn chưa lên tiếng, họ đã đi xa rồi. Cô đành một mình đỡ Lục Trạ Giang vào nhà. Lục Trạ Giang nửa tỉnh nửa mơ nhìn cô, Nhiếp Sơ Ngữ cắn môi, cũng không biết lúc này anh đã say đến mức nào. Cô dìu anh vào phòng, đỡ anh nằm lên giường. Cô cởi tất cho anh trước rồi cởi áo khoác ngoài, định lát nữa sẽ lấy một ít nước lau người cho anh. Khi cô chuẩn bị rời đi, tay bỗng bị anh kéo, cả người cô ngã xuống giường, sau đó anh lật người đè lên cô. Ánh mắt anh mơ màng đến lạ, anh giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, động tác vô cùng dịu dàng. Cô cắn môi, lúc này anh vô cùng quyến rũ nhưng cô vẫn phải nhắc nhở anh: “Lục Trạ Giang, anh biết em là ai không?” Trong lòng, cô thầm lên tiếng: Cô không phải là Nghê Nghiên, cô là Nhiếp Sơ Ngữ. Cô đã làm thế thân của Nghê Nghiên lâu như vậy nhưng thực sự không muốn làm cả đời. Cô không cho phép bản thân mình cứ mãi đáng thương như vậy. “Tôi không say.” Lục Trạ Giang cúi đầu, hôn khẽ lên má cô. Nhiếp Sơ Ngữ như bùng nổ, giãy giụa kịch liệt, sau đó nhấn mạnh từng từ: “Anh nhìn cho kĩ đi, em là Nhiếp Sơ Ngữ.” Ánh mắt cô kiên định là thế, cứ trân trân nhìn anh như vậy. Lục Trạ Giang dường như không hiểu vì sao cô lại nổi giận, phản ứng chậm chạp sau đó mới gật đầu, “Tôi biết.” Lần này bất luận Nhiếp Sơ Ngữ có giãy giụa kiểu gì anh cũng giữ chặt cô, hôn cô, không cho phép cô có bất kì sự phản kháng nào. Cô rất muốn hỏi anh: Thực sự biết cô là ai rồi sao? Thực sự biết rõ rồi ư, biết rồi ư? ... Sau trận cuồng phong, người bên cạnh đã ngủ say. Cô đỡ dần nhìn trần nhà, là bóng tối, vốn dĩ không nhìn thấy gì nhưng cô vẫn duy trì tư thế đó. Hồi ức không bỏ qua bất kì cơ hội nào. Cô vẫn còn nhớ tình cảnh lần đầu tiên trao thân cho anh. Sau khi họ chính thức yêu đương, anh không hề chạm vào cô vì cảm thấy cô còn nhỏ tuổi, mặc dù cô tự nhận bản thân không còn nhỏ nữa. Tới tận sau sinh nhật lần thứ mười chín của cô, anh mới biến cô từ một cô gái trở thành một người phụ nữ. Đối với anh, cô có một tình cảm không thể nói thành lời, đây là người đàn ông luôn tôn trọng cô, nói không động vào cô và thực sự đợi cô một năm, sau đó coi trọng cô hơn bao giờ hết. Đêm đó, cô rất căng thẳng, cũng có chút sợ hãi. Cô biết sắp xảy ra chuyện gì, nhưng động tác của anh rất nhẹ nhàng, êm ái, hình như chỉ hơi dùng sức một chút là có thể vào nát cô. Cô như một bảo bối quý giá trong trái tim được anh thương yêu. Chính sự dịu dàng ấy như một chiếc bẫy, mới khiến cô sau khi sa chân vào khó mà thoát ra. Khi Lục Trạ Giang tỉnh dậy, chỉ cảm thấy đầu óc u mê. Anh nhìn về phía người nằm bên cạnh. Mí mắt cô đang run nhẹ, điều này chứng tỏ cô đã tỉnh, chỉ đang nhắm mắt mà thôi. Tối qua quả thực anh đã uống không ít nhưng vẫn chưa tới mức quên hết mình đã làm chuyện gì. Anh bật dậy khỏi giường, cầm quần áo vào phòng tắm. Sau khi anh đi rồi, Nhiếp Sơ Ngữ mới mở mắt ra. Cả đêm cô không hề chợp mắt, lúc này cả người đau nhức, mệt mỏi, thế nên cô cũng từ bỏ dự định ra đi. Cô có chút hối hận, vì sao ban nãy không mở mắt ra, như vậy có thể nhìn rõ cảm xúc thực sự của anh sau khi tỉnh giấc, chắc cô sợ thất vọng, thế nên giả vờ chưa tỉnh. Lục Trạ Giang chẳng mấy chốc đã ra khỏi nhà tắm. Anh nhìn người nằm trên giường. Cô mở mắt nhìn lên trần nhà, không biết đang nghĩ gì. “Tôi biết tôi đã làm gì.” Lúc này Nhiếp Sơ Ngữ mới nhìn về phía anh, khóe môi cô cong lên một nụ cười. Anh đang nói với cô rằng anh sẽ chịu trách nhiệm sao? Hoàn toàn không cần thiết, dẫu sao đây đâu phải là lần đầu tiên, huống hồ chính cô chủ động tới bên anh, anh vì có gì phải nuôi kẻ không liên quan như cô? Lục Trạ Giang bước đến, ngồi xuống mép giường, giơ tay sờ lên mặt cô, rồi trượt từ má xuống bờ môi, “Đừng cười như vậy, tôi không thích.” Cô đối diện với ánh mắt anh, nó nhuốm một tầng u ám mà cô không thể đọc hiểu. “Nhiếp Sơ Ngữ, tôi rất tỉnh táo.” Anh nhắc lại lần nữa, hình như đang tuyên bố điều gì. Nhiếp Sơ Ngữ nhún mày, anh đang giải thích chuyện hôm qua ư? Khi cô còn chưa nghĩ ra thì anh đã đứng dậy, đi về phía cửa, rồi dừng bước nhưng không quay người lại, “Hôm nay tôi phải ra ngoài giải quyết một số việc.” Mãi lúc sau Nhiếp Sơ Ngữ mới hiểu ra. Anh đang nói với cô hôm nay anh sẽ ra ngoài, cũng là một cách trá hình để thông báo lịch trình của anh tới cô. Nhiếp Sơ Ngữ nằm trên giường rất lâu, mãi sau mới từ từ ngồi dậy, đi tắm rửa rồi xuống nhà ăn cơm. Người làm vẫn khách khí với cô như mọi khi. Sau khi ăn xong, cô lập tức quay trở lại phòng mình. Cô rút di động ra, một lần nữa đăng nhập vào hòm thư. Bên trong có một bức thư mới, nhắc cô phải nhanh chóng làm chuyện mà bọn chúng yêu cầu. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn những dòng chữ ấy, cho tới tận khi nó tự động biến mất. Lúc này cô mới viết, rất lâu rồi cô không có tin tức gì về Chu Cẩm Phong, cô bắt buộc phải biết tình hình hiện tại của anh ấy. Thư đã được gửi đi, cô đợi rất lâu nhưng không có câu trả lời. Cô cầm di động một lúc, cuối cùng tắt hòm thư. Lục Trạ Giang không có nhà, cô lại lần quần trong vườn giết thời gian. Cô ngồi xõm bên một khóm hoa lạ, ngắm những loài thực vật màu đỏ rực rỡ này, có chút ngạc nhiên. Giữa những gốc cây thấp bé lại có một màu đỏ tới nhức mắt nhưng không phải hình dạng của hoa mà được tạo nên bởi rất nhiều tầng lá so le. Cô hoàn toàn không thích màu này nhưng khi cả một mảng đồng sắc xuất hiện, vẻ đẹp ấy lại quá nổi bật. Chợt vọng tới tiếng ô tô, cô quay người nhìn về phía đó. Lục Trạ Giang mới ra ngoài không lâu, lẽ nào đã trở về nhanh như vậy? Đang cảm thấy kì lạ thì nhìn thấy người giúp việc ra mở cửa.

Cô cũng không quay đi mà nhìn thẳng về phía người bước vào. Không phải Lục Trạ Giang, mà là Chu Thừa Nghiệp, hơn nữa trông dáng vẻ của người làm hình như cũng biết Chu Thừa Nghiệp, chắc đây không phải lần đầu tiên anh ta tới nơi này. Nhiếp Sơ Ngữ ngẫm nghĩ rồi đứng dậy đi về phía Chu Thừa Nghiệp. Anh ta tới đây chắc để tìm Lục Trạ Giang, nhưng Lục Trạ Giang có việc đã ra ngoài rồi. Nhiếp Sơ Ngữ bước tới, Chu Thừa Nghiệp đương nhiên cũng nhìn thấy nên mỉm cười thân thiện với cô. Nhiếp Sơ Ngữ vẫn cảm thấy xa lạ với Chu Thừa Nghiệp. Cô gật đầu rồi nhẹ nhàng nói: “Anh ấy ra ngoài rồi ạ, không có nhà. Nếu anh có việc quan trọng...” “Tôi không tới tìm nó.” Tuy Chu Thừa Nghiệp cười ôn hòa nhưng khi ngắt lời lại cực kì quyết đoán. “Dạ?” “Cô Nhiếp, hôm nay tôi tới tìm cô.” Lời nói của Chu Thừa Nghiệp khiến Nhiếp Sơ Ngữ vô cùng ngạc nhiên, một lúc sau mới nuốt xuống những gì mình định nói. Cô và Chu Thừa Nghiệp hoàn toàn không có quan hệ qua lại, hôm nay đối phương tới tìm mình, chắc hẳn cũng vì quan hệ với Lục Trạ Giang. Chỉ có điều, cô phát hiện ra Chu Thừa Nghiệp có tướng mạo tuấn tú nho nhã, ôn hòa lịch thiệp, nhưng từ trong cốt tủy có lẽ cũng là một kiểu người giống như Lục Trạ Giang, đều không phải loại dễ chọc vào. Nhiếp Sơ Ngữ cùng Chu Thừa Nghiệp đi vào vườn. Trong vườn có vô số các loài cây, nhìn những loài thực vật xinh đẹp này, tâm tình cũng trở nên dễ chịu, khiến người ta không còn căng thẳng nữa. “Không biết cậu chủ Chu tìm tôi vì chuyện gì?” Nhiếp Sơ Ngữ biết những người như bọn họ trước giờ đều rất kiên nhẫn, thông thường “dĩ bất biến ứng vạn biến”, dĩ nhiên cô không phải đối thủ của họ, thế nên cứ thẳng thắn cho xong. Chu Thừa Nghiệp quay người nhìn cô, hình như đang đánh giá cô, sau đó quay đi, “Có ai từng nói với cô, cô rất giống một người chưa?” Nhiếp Sơ Ngữ lập tức cau mày, anh ta tới đây để nhắc nhở cô ư? Nói với cô rằng, cô chẳng qua chỉ là thể thân của một người phụ nữ khác? Có điều anh ta lo xa quá rồi, chuyện này cô đã biết từ lâu. Cô nhìn về phía anh ta, bỗng phát hiện thì ra cô đoán nhầm, anh ta vốn không có ý nhắc nhở mà chỉ đang dò xét xem cô có biết chuyện này hay không mà thôi. Cô quả nhiên không phải đối thủ của mấy người này, vừa mở miệng liền chỉ còn cách thuận theo người ta. Chu Thừa Nghiệp đúng là đang dò xét, hơn nữa rất nhanh chóng phán đoán ra được từ biểu cảm của cô. Nhiếp Sơ Ngữ cười cười, “Cậu chủ Chu, có chuyện gì cứ nói thẳng đi!” Cô không chơi được với bọn họ, cũng không muốn chơi. Chu Thừa Nghiệp lắc đầu, “Xem ra cô Nhiếp có chút hiểu lầm với tôi rồi, hình như cảm thấy tôi không có ý tốt. Nhưng xin cô yên tâm, tôi tuyệt đối không có ý đồ xấu với cô đâu.” Nhiếp Sơ Ngữ tỏ ra nghi ngờ nhưng không thể hiện ra ngoài, “Vậy anh tìm tôi làm gì?” “Tôi không biết liệu cô có biết chuyện giữa tôi và Tiểu Giang hay không. Nó là em trai tôi, mặc dù xét về huyết thống không phải anh em ruột nhưng đối với tôi, nó còn thân thiết hơn cả anh em ruột thịt. Sau khi bố mẹ gặp tai nạn qua đời, chúng tôi càng phải nương tựa vào nhau mà sống. Là anh trai của nó, dĩ nhiên tôi mong mọi điều tốt lành đến với nó, đây là kì vọng của người anh như tôi.” Nói tới đây, biểu cảm của Chu Thừa Nghiệp có phần nghiêm túc, “Nói thật lòng, khi Tiểu Giang đưa cô tới tham gia buổi tiệc, tôi rất lấy làm lạ. Có lẽ cô cũng đã nghe nói, về phương diện này Tiểu Giang tự bó buộc mình một cách quá đáng, gần như không dính dáng tới phụ nữ, nhưng đối với cô lại đặc biệt như vậy.” “Tôi vẫn không hiểu, rốt cuộc anh định nói gì?” Nhiếp Sơ Ngữ nheo mắt lại, khẽ lắc đầu. Chu Thừa Nghiệp nhìn về phía rừng cây xanh xa xa, “Cô và Tiểu Giang không phải mới quen nhau, đúng không?” Nhiếp Sơ Ngữ trầm mặc. “Tôi hiểu tính cách của Tiểu Giang, nếu nó đã nguyện ý chấp nhận cô thì tức là nó đã đặt cô trong lòng. Hôm nay nó lựa chọn cô, nên tôi hy vọng cô có thể toàn tâm toàn ý với nó.” Đây có lẽ là toàn bộ hy vọng của Chu Thừa Nghiệp, vốn dĩ vì Nhiếp Sơ Ngữ và Nghê Nghiên trông quá giống nhau, khiến anh có phần lo lắng cô biết được sự thật sẽ chịu không nổi, nếu giờ cô đã hiểu thì cũng bớt đi rất nhiều phiền phức “Từ nhỏ tới lớn, nó đều không thích người hay vật gì, nhưng một khi đã thích thì nó nghiêm túc và chân thành hơn ai hết.” Nhiếp Sơ Ngữ cắn môi, cảm thấy những lời này rất buồn cười, “Anh không cảm thấy nực cười sao, anh nói mấy lời này trước mặt một thứ ”hàng giả“, chẳng bằng đi tìm thứ đồ thật kia.” Cô cất bước định rời đi, cô đã chịu quá đủ những lời nói rằng cô đặc biệt, cô quan trọng rồi, vì những thứ này vốn dĩ nên thuộc về một người con gái khác, mỗi khi bị gán mác cô đều cảm thấy cực kì khó chịu. Chu Thừa Nghiệp hiểu hàm ý trong lời nói của cô, “Tiểu Giang chưa từng nói với cô sao?” “Gì cơ?” Nhiếp Sơ Ngữ lúc này mới dừng bước. “Nghê Nghiên rất nhiều năm trước đã mắc bệnh và qua đời.” Nhiếp Sơ Ngữ tròn tròn mắt, hoàn toàn không dám tin vào sự thật này. Cô lùi lại hai bước, dường như có rất nhiều điều đã hiểu hết cả. Ngay từ lúc đầu, từ khoảnh khắc Lục Trạ Giang gặp gỡ cô, Nghê Nghiên đã biến mất khỏi cõi đời này, Với thân phận và địa vị của Lục Trạ Giang sao lại để mặc hàng thật không cần mà đi tìm một người phụ nữ thể thân như cô chứ. Thì ra vẫn có người con gái anh không thể có được, đó chính là người chết. Vì sao biết được sự thật này rồi cô lại chẳng thể vui vẻ lên được dù chỉ một chút. Nghê Nghiên đã qua đời từ rất lâu, rất lâu trước đây, nhưng trong lòng Lục Trạ Giang, vĩnh viễn là một sự tồn tại đặc biệt phải không? Cô cắn môi, nhất thời không biết mình nên nói gì. “Cô Nhiếp.” Chu Thừa Nghiệp gọi cô lại, từ biểu cảm của cô có thể nhận ra cô không hề

hay biết việc của Nghê Nghiên. “Nếu cô không bận thì có thể nghe tôi kể một câu chuyện không?”

Chương 24

Câu chuyện của Chu Thừa Nghiệp không dài, nhưng đủ để làm rõ chuyện tình cảm rối rắm phức tạp đó. Nghê Nghiên nhỏ tuổi hơn cả Chu Thừa Nghiệp và Lục Trạ Giang, nhưng ba người họ lại lớn lên cùng nhau. Vì nhà ở khá gần, bình thường họ cùng nhau chơi đùa, lúc đi học cùng nhau tới trường. Vì lứa tuổi của Lục Trạ Giang và Nghê Nghiên gần nhau hơn nên thời gian hai người ở bên nhau nhiều hơn, dù sao cũng học cùng một trường. Lúc ấy, Lục Trạ Giang và Chu Thừa Nghiệp được coi là những đứa trẻ nghịch ngợm, nhưng Nghê Nghiên từ lâu đã là một đứa con ngoan trong mắt người lớn. Chỉ có điều đứa con ngoan này khá lạnh lùng, sở trường là tỏ ra ngoan ngoãn trước mặt người lớn nhưng ngầm ngầm nghịch ngợm. Vì chuyện này Nghê Nghiên hay mắng bọn họ ngốc, không biết giả vờ hiểu chuyện trước mặt bố mẹ. Có “lá bài” con ngoan thì làm chuyện gì cũng dễ dàng hơn nhiều. Chu Thừa Nghiệp và Lục Trạ Giang đương nhiên là khinh thường lời của Nghê Nghiên, lúc đó đang là tuổi ăn tuổi chơi, dĩ nhiên muốn gì phải làm vậy rồi, ai lại muốn được khen ngợi trước mặt bố mẹ rồi làm rất nhiều việc mình không thích chứ? Thế nên mỗi lần hai người họ gây chuyện, Nghê Nghiên lại đi xin. Người lớn đều rất quý Nghê Nghiên, cô nói gì là nghe đó. Ba đứa trẻ chung sống với nhau một thời gian dài, mỗi ngày một khôn lớn. Nghê Nghiên chẳng mấy chốc đã từ bé gái trở thành thiếu nữ, một cô gái xinh đẹp khiến người ta không thể rời mắt. Có rất nhiều chàng trai viết thư tình cho cô nhưng cô đều không màng, vẫn cùng Lục Trạ Giang và Chu Thừa Nghiệp nô đùa. Nói chính xác hơn là Nghê Nghiên bám lấy Lục Trạ Giang, không rời anh nửa bước. Cho tới một ngày, Nghê Nghiên tỏ tình với Lục Trạ Giang, gần như không cần thời gian chờ đợi thấp thỏm anh liền từ chối. Đó là lần đầu tiên Chu Thừa Nghiệp nhìn thấy Nghê Nghiên khóc. Khi cô khóc sẽ không phải kiểu đáng thương tội nghiệp mà là vừa uống rượu vừa chửi rủa Lục Trạ Giang khôn kiếp, cho dù có rơi lệ, Nghê Nghiên cũng đẹp đến mức khiến người ta sững sốt. Chu Thừa Nghiệp bèn đi tìm Lục Trạ Giang, lúc ấy cậu đang cùng bạn bè chơi bởi điên cuồng. Chu Thừa Nghiệp không hiểu vì sao Lục Trạ Giang lại từ chối Nghê Nghiên, vì rõ ràng Lục Trạ Giang phải thích Nghê Nghiên lắm mới đúng. Chu Thừa Nghiệp và Lục Trạ Giang đánh nhau một trận đến mức cả hai đều bị thương. Chu Thừa Nghiệp nằm trên mặt đất, thở hồng hộc, Lục Trạ Giang thì từ từ bò dậy. Lúc cậu sắp đi, bỗng nhiên nhìn xuống Chu Thừa Nghiệp, “Anh, thật ra anh thích Nghê Nghiên phải không?” Một câu thôi nhưng dường như khiến Chu Thừa Nghiệp hiểu ra gì đó. Sau này trong nhà xảy ra biến cố, Chu Thừa Nghiệp và Lục Trạ Giang bị thúc ép phải trưởng thành. Đó là quãng thời gian tăm tối nhất trong cuộc đời họ. Nghê Nghiên vẫn luôn âm thầm ủng hộ họ, sự xuất hiện của Cố Trường Dạ đã mang tới cho họ rất nhiều sự giúp đỡ. Mãi về sau, Nghê Nghiên mắc bệnh nhưng không nói cho Lục Trạ Giang biết, Cô bảo Chu Thừa Nghiệp đừng nói với anh, cô không muốn để anh biết chuyện này. Lục Trạ Giang đi giải quyết một số chuyện rắc rối, sau khi xong việc trở về thì Nghê Nghiên đã qua đời, Lục Trạ Giang không được gặp Nghê Nghiên lần cuối cùng. Nhiếp Sơ Ngữ lặng lẽ nhìn Chu Thừa Nghiệp rời đi, Cô nghĩ, suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ rốt cuộc vẫn có cách biệt quá lớn. Trong mắt Chu Thừa Nghiệp, Nghê Nghiên đã sớm trở thành quá khứ, còn cô mới là hiện tại của Lục Trạ Giang, nên không cần phải để tâm tới sự tồn tại của Nghê Nghiên nữa, nên sống thật tốt với Lục Trạ Giang. Nhưng có ai hay, từ góc độ của cô, ảnh hưởng của Nghê Nghiên đối với Lục Trạ Giang sâu đậm dường nào, hoặc tình cảm của Lục Trạ Giang với Nghê Nghiên còn sâu đậm hơn bản thân anh tưởng tượng rất nhiều. Lục Trạ Giang vì Chu Thừa Nghiệp thích Nghê Nghiên mà từ chối lời tỏ tình của cô ấy, có lẽ năm xưa, những tưởng chẳng qua chỉ là một chuyện tình có thể rũ bỏ bất kì lúc nào. Tình cảm này sau khi Nghê Nghiên qua đời mới thức tỉnh Lục Trạ Giang. Anh và Nghê Nghiên ở bên nhau không chỉ một ngày hai ngày, cũng không phải một năm hai năm, mà là cả tuổi thanh xuân của nhau. Quãng thời gian tươi đẹp ấy, sau khi Nghê Nghiên ra đi giống như một loại rượu ngon lên men khiến người ta càng hồi tưởng lại càng không cam lòng. Nhiếp Sơ Ngữ rũ bỏ những suy nghĩ này khỏi đầu. Chuyện giữa Lục Trạ Giang và Nghê Nghiên đã không còn liên can gì tới cô nữa. Cô chỉ là một quân cờ người khác đặt bên cạnh Lục Trạ Giang, đợi khi làm xong mọi chuyện, cô sẽ cùng Chu Cẩm Phong cao chạy xa bay. Cô một lần nữa mở hòm thư ra, lần này bên trong có một bức thư mới. Trong thư nói rằng muốn biết tình hình hiện tại của Chu Cẩm Phong thì phải ngoan ngoãn nghe lời. Chúng sẽ gửi cho cô một phần tài liệu, cô bắt buộc phải đọc thuộc chỗ tài liệu đó. Nếu như cô không biết điều thì hãy đợi nhận xác của Chu Cẩm Phong. Một lần nữa khi cô trả lời thư, đối phương lại tăng lời, thậm chí thư đó bị thẳng thừng gửi trở lại. Lục Trạ Giang ngồi trên sofa bằng da thật màu đen, nhắm mắt nghỉ ngơi, chưa được bao lâu, Kỷ Niên đã đẩy cửa đi vào. Anh mở mắt ra, nhìn về phía Kỷ Niên, phát hiện nét mặt anh ta có đôi chút kỳ quặc bèn ngược lên, “Có chuyện gì?” Kỷ Niên lắc đầu, giao tài liệu ra trước mặt Lục Trạ Giang. Căn phòng có chút u tối, vô hình tăng thêm vài phần bí

bách. Kỷ Niên hít sâu một hơi. Để điều tra được những tài liệu này, Kỷ Niên đương nhiên đã biết nội dung. Giờ đây Nhiếp Sơ Ngữ đã quay trở lại bên cạnh Lục Trạ Giang, nhưng trong tài liệu lại nói rằng Nhiếp Sơ Ngữ từng thân thiết với một người đàn ông khác, thậm chí cô quay trở về bên cạnh anh rất có thể vì người đàn ông này. Là đàn ông, có lẽ đều không muốn nhìn thấy những chuyện như vậy, Kỷ Niên lại càng cúi gằm. Lục Trạ Giang cầm lấy tài liệu, bắt đầu xem xét. Mấy năm nay, anh chưa từng phái người đi tìm kiếm cô, cũng chưa từng quan tâm xem cô sống có tốt hay không. Không phải không có giây phút nào đó chợt nhớ tới cô, chỉ là không muốn vì sự tồn tại của mình làm ảnh hưởng tới cuộc đời cô. Chỉ cần anh không còn xuất hiện nữa, cũng không dùng bất kì thế lực nào để thăm dò cô thì cô sẽ không bị người khác chú ý, từ đó cô có thể đi trên quỹ đạo của mình, sống cuộc đời thuộc về mình. Anh lật tài liệu, đầu mày hơi nhướng lên, thì ra cô sống không hề tốt. Khi ấy cô trở về nhà, đưa toàn bộ số tiền cho bố mẹ nhưng rồi lại bỏ trốn, nguyên nhân cụ thể không ai hay biết, chỉ có điều bố mẹ cô trước nay đều tuyên truyền với tất cả mọi người rằng cô bất hiếu tới mức nào, sau khi kiếm được số tiền lớn ở bên ngoài thì không cần người bố người mẹ nghèo hèn này nữa, họ thật khổ mạng mới nuôi một đứa con gái như vậy. Nhiếp Thụ Toàn cầm số tiền đó lập tức mua nhà cho con trai, còn ngồng nghênh dọn ra khỏi thôn. Nhưng không lâu sau đó, cậu con trai liên tục gây họa, đầu tiên là đánh nhau với người ta, đặc tội với một vài người máu mặt, sau đó lại nghiện ma túy. Toàn bộ tiền bạc của Nhiếp Thụ Toàn đều bị người con trai này vét sạch. Ông ta lại đưa cả nhà quay trở về xóm núi nhỏ bé ấy, hiện giờ đang tìm đủ loại quan hệ để hỏi thăm tung tích Nhiếp Sơ Ngữ, thậm chí còn chạy tới chỗ những người bạn trước đây quen biết với cô để mắng mỏ họ, bắt họ đưa cho cách thức liên lạc với cô. Những người bạn kia dĩ nhiên không biết cách liên lạc với Nhiếp Sơ Ngữ, nhưng Nhiếp Thụ Toàn lại cho rằng đối phương đang giấu mình, cứ vài ba hôm lại chạy tới chửi rủa. Đầu mày Lục Trạ Giang càng nhíu lại sâu hơn, sau khi lật xem một phần, anh đã nhìn thấy cuộc sống của Nhiếp Sơ Ngữ mấy năm nay. Cô mang theo một số tiền ít ỏi bắt đầu tìm việc làm, ban đầu không có chỗ ở nên phải ngồi ở ga xe lửa, sau đó vào làm trong một công xưởng chế biến thực phẩm. Ở đó hoàn cảnh rất tệ, lương cũng rất thấp, nhưng cô đã ở lại đó. Lục Trạ Giang nhìn thấy một phần quan trọng nhất trong tài liệu. Có người bỏ tiền ra tìm tung tích của Nhiếp Sơ Ngữ, ánh mắt anh dừng lại trên ba chữ “Chu Cẩn Phong”. Chu Cẩn Phong đã dùng tiền tìm được Nhiếp Sơ Ngữ, còn dựa vào một số mối quan hệ để Nhiếp Sơ Ngữ tới một nơi khác làm việc, sau này Nhiếp Sơ Ngữ đã ổn định ở lại đó. Từ tài liệu có thể thấy Chu Cẩn Phong đối với cô rất tốt, hết mực quan tâm, không cần bất kì sự hồi đáp nào. Chu Cẩn Phong? Lục Trạ Giang suy ngẫm ba chữ này. Kỷ Niên dường như biết Lục Trạ Giang rất nghi hoặc, bèn giải đáp về mối quan hệ giữa Chu Cẩn Phong và Nhiếp Sơ Ngữ. Họ là hàng xóm cách vách, bắt đầu từ khi rất nhỏ, Chu Cẩn Phong đã rất tốt với Nhiếp Sơ Ngữ, còn từng vì Nhiếp Sơ Ngữ mà đánh nhau. Theo như cách gọi các mối quan hệ hiện nay thì Chu Cẩn Phong và Nhiếp Sơ Ngữ chính là thanh mai trúc mã. Lục Trạ Giang gật đầu, lại tiếp tục xem tài liệu. Tài liệu này rất đầy đủ hoặc có lẽ là quá đầy đủ. Lục Trạ Giang nhìn thấy một số tin tức, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bức bối. Đó là tin tức có được từ một số bạn làm thân thiết với Chu Cẩn Phong. Chu Cẩn Phong nói với người đó, cậu ta sẽ nhanh chóng rời khỏi thành phố này, dẫn theo vợ mình tới một thành phố khác sinh sống rồi sinh con để cái... Lục Trạ Giang nắm chặt tập tài liệu sau đó lại buông ra. Thì ra cô đã định kết hôn sinh con, sống một cuộc đời bình yên cùng một người đàn ông khác, cuộc đời của cô sẽ không còn dấu chân Lục Trạ Giang anh nữa. Đây chẳng phải là chuyện anh đã hiểu từ nhiều năm về trước rồi sao? Vì sao bây giờ lại cảm thấy không muốn chấp nhận, sự bức bối vô cớ trong lòng không sao có thể xóa bỏ được. Lục Trạ Giang trầm mặc, Kỷ Niên và Trần Bình nhìn nhau, cũng không dám nói năng tùy tiện. Lục Trạ Giang nhắm mắt lại như đang suy tính gì đó, cuối cùng mở mắt ra, “Hiện giờ cậu ta đang nằm trong tay Kim Hạo?” Lục Trạ Giang lúc này mới lên tiếng hỏi, Trần Bình và Kỷ Niên biết ngay anh đã lý giải rõ ràng nhân quả rồi. Nhiếp Sơ Ngữ và Chu Cẩn Phong đã đi tới bước bàn chuyện hôn nhân, có thể khiến Nhiếp Sơ Ngữ cam tâm tình nguyện để Kim Hạo sắp xếp, vậy thì chắc chắn là Kim Hạo đã nắm được tử huyệt của cô, mà tử huyệt đó dĩ nhiên là Chu Cẩn Phong, người có thể làm bất kì chuyện gì vì cô vô điều kiện. Trần Bình tiến lên một bước, “Theo kết quả điều tra, đích thực là như vậy.” Kỷ Niên không thể đoán được biểu cảm của Lục Trạ Giang, bèn lên tiếng: “Anh Lục, với khả năng của Kim Hạo, muốn xóa những dấu vết này có lẽ không phải chuyện khó nhưng hẳn lại để chúng ta điều tra ra được, không gặp bất kì trở ngại nào, thậm chí là rất thuận lợi. Kim Hạo tuyệt đối không thể để sơ suất như vậy được, có thể hẳn có tình...” Lục Trạ Giang nhìn Kỷ Niên, “Cậu cảm thấy việc này là gài bẫy?” Kỷ Niên gật đầu. Lục Trạ Giang day huyệt thái dương, hình như ngẫm nghĩ rồi mới nhìn Trần Bình, “Nghe ngóng được Chu Cẩn Phong đang ở đâu chưa?” “Kim Hạo rất xảo quyệt, cố tình bài binh bố trận gây nghi ngờ. Hiện tại em chỉ có thể xác định được trên phạm vi rộng, cụ thể ở đâu còn cần phải điều tra thêm.” Lục Trạ Giang gật đầu thể hiện đã hiểu. Kỷ Niên định nhắc nhở Lục Trạ Giang điều gì đó,

chỉ có điều lời nói tới miệng vẫn quyết định nuốt xuống. Bọn họ theo Lục Trạh Giang lâu như vậy, nên tin tưởng anh biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không.

7. Chương 25 - 28

Chương 25

Lúc Lục Trạh Giang trở về biệt thự đã hơi muộn. Khi anh vào trong, Nhiếp Sơ Ngử đang ăn tối. Anh đứng đó không hề nhúc nhích, người làm không hỏi han gì, lập tức dọn cho anh một bộ bát đũa, thế là anh đi tới, ngồi xuống bàn ăn. Nhiếp Sơ Ngử đang cúi đầu ăn cơm, lúc này ngẩng lên nhìn anh, “Hôm nay anh trai anh tới tìm em.” Biểu cảm của Lục Trạh Giang có phần không hiểu, nhưng lập tức nhận ra “anh trai” mà cô nói tới là ai. Anh hơi bất ngờ vì ý của cô là người mà Chu Thừa Nghiệp tìm lại là cô, “Anh ấy tới tìm em làm gì?” Nhiếp Sơ Ngử cười, “Anh ấy hy vọng em có thể chăm sóc anh, có thể đối xử tốt với anh... Anh ấy còn kể cho em nghe một câu chuyện cũ, liên quan tới chính anh ấy, còn có anh... và Nghê Nghiêh.” Lúc này Lục Trạh Giang dừng tay, nhìn về phía người đối diện, dường như không hiểu sao cô có thể bình thản đến vậy, “Em muốn biết gì có thể trực tiếp hỏi anh, không cần do thám.” Anh cảm thấy cô đang do thám điều gì sao? Cô có phần muốn cười nhưng cười không nổi, “Anh ấy nói, cô ấy đã mắc bệnh qua đời, lúc anh quen em, cô ấy đã không còn nữa, có phải không?” “Phải.” Cô nhìn vào mắt anh, người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, muốn biết suy nghĩ của một người thì cứ nhìn vào mắt người đó, trái tim của bạn sẽ nói cho bạn biết suy nghĩ thực sự của người đó. “Anh chọn em vì cô ấy sao?” Bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc rất lâu. Cô quay mặt đi trước, vào lúc cô nghĩ anh sẽ không trả lời thì bỗng nghe thấy tiếng anh: “Đúng thế, chẳng phải em biết từ lâu rồi sao?” Phải, đã biết từ lâu rồi nhưng vẫn cứ tự chuốc lấy nhục nhả một cách đốn hèn như thế. Cô nắm chặt đôi đũa, bỗng phát hiện mình không còn muốn ăn nữa. Tất cả thức ăn trên bàn đều đánh mất vẻ hấp dẫn của chúng. Cô cảm thấy như đang tự khoét một vết thương trên người mình, nhưng cô không cảm nhận được nỗi đau. Có những hy vọng biến thái kéo rộng vết thương ra, hình như sau khi thực sự đau đớn mới không tiếp tục vỡ ngổ ngấn nữa. “Em và cô ấy giống nhau đến vậy sao?” Cô nghe thấy giọng mình rất khê, rất khê. Lục Trạh Giang nhìn cô, nét mặt vô cảm, “Em mong nghe được câu trả lời như thế nào?” “Một đáp án thành thật nhất.” “Bề ngoài giống, tính cách không giống chút nào” Nếu là Nghê Nghiêh, năm xưa tuyệt đối không khóc trước mặt anh, sẽ chửi mắng anh một trận, sau đó nói với anh rằng khi không còn anh nữa, cô ấy sẽ càng sống tốt hơn, anh đánh mất cô ấy mới là tổn thất lớn nhất cuộc đời. Nhiếp Sơ Ngử bật cười lên tiếng chế giễu anh: Rất xin lỗi, tính cách không giống thế nên không thể khiến anh hoàn toàn coi em là Nghê Nghiêh. Trong lồng ngực có một nơi nào đó đau đến tê dại, khiến cô không nói nên lời. Cô cúi đầu, tiếp tục ăn, vốn ăn không nổi nữa nhưng vẫn ép buộc bản thân ăn tiếp, cho dù mùi vị nhạt nhẽo. Lục Trạh Giang bắt ngờ đứng dậy, giờ tay gặt hết bát đĩa trước mặt cô. Bát đĩa rơi xuống nền, phát ra những tiếng vỡ giòn tan, tất cả mọi người đều giật nảy mình. Cô chờ đợi nhìn anh, quên cả phản ứng. Lục Trạh Giang cười khẩy một tiếng, “Nếu em miễn cưỡng như vậy, bây giờ có thể cắt ngay.” Cô cắn môi. Đúng vậy, bản thân đầu phải là Nghê Nghiêh, sao có thể bắt anh chiều chuộng mình, là lỗi của cô, trong lúc bắt cần đã quên mất thân phận mình, Cô chẳng qua chỉ là một con cờ Kim Hạo cài vào bên cạnh anh, chỉ là thể thân trong mắt anh mà thôi. Lục Trạh Giang quay đi, hình như không muốn nhìn cô. Đương nhiên Nhiếp Sơ Ngử không thể đi được, bất luận lúc này anh có tỏ thái độ gì. Cô đứng dậy kéo tay anh, Lục Trạh Giang hất ra, ngay lập tức cô lại nắm lấy tay anh. Anh nhìn về phía cô, thế này là cô đang lấy lòng anh sao? Chắc vậy, họ đều hiểu cả. Nét mặt anh có chút hung dữ, xoay ngược tay lại tóm lấy tay cô, kéo cô lên tầng hai. Có phối hợp với bước chân anh, rõ ràng có phần thăm hại. Tới khi anh kéo cô về phòng mới thả cô ra, ánh mắt anh dừng lại trên người cô khiến cô không còn chỗ náu mình, “Bây giờ làm việc em phải làm đi.” Cô đứng trước mặt anh như trở nên trong suốt, Nhưng cô không thể rời xa anh, bây giờ Chu Cấn Phong ở trong tay Kim Hạo, cô còn chưa làm được những việc hần yêu cầu, đám người đó có thể không coi mạng của Chu Cấn Phong ra gì, nhưng cô thì không thể. Sự miễn cưỡng trong ánh mắt cô rõ ràng đến thế, khiến anh càng bức bối hơn. Vì người đàn ông đó mà cô cảm thấy chán ghét anh? Cũng đúng, cô có thể vì người đàn ông đó mà chấp nhận những yêu cầu của Kim Hạo, dĩ nhiên cũng chấp nhận vì cậu ta mà “thủ thân như ngọc”, dù sao thì người đàn ông đó suýt nữa đã trở thành chồng cô, còn anh và cô dường như lại chẳng có quan hệ gì. Anh nên buông tha cho cô mới phải, nhưng anh không muốn, có một cảm xúc trong lòng giống như dòng nước nóng dần lên, bất kì lúc nào cũng có thể sôi sùng sục. Anh nhìn thấy cô đi về phía mình, dáng vẻ ngoan ngoãn khiến anh có chút không thoải mái nhưng cũng không ngăn động tác của cô lại. Nhiếp Sơ Ngử giờ những ngón tay mảnh khảnh cời từng

cúc áo trên người anh. Dáng hình anh hơi gầy nhưng cơ thể đằng sau lớp áo lại rất khỏe khoắn, tráng kiện, cơ bắp vừa đủ quyến rũ. Động tác của cô rất chậm, từng chiếc từng chiếc cúc bật ra, cho tới khi chiếc áo hoàn toàn được cởi bỏ, giống như một tác phẩm nghệ thuật được hoàn thành, đợi người ta tới thưởng thức. Đôi tay cô lướt trên lồng ngực anh, mang theo chút ám muội. Cuối cùng ánh mắt Lục Trạ Giang bắt đầu thay đổi. Anh nhìn gương mặt trước mắt mình. Ban đầu khi mới quen biết cô, gương mặt cô ngập tràn nét non dại, bất an, sau đó anh đối với cô cực kì yêu thương, cô lại như một cô công chúa nhỏ tự do vui vẻ. Anh chính là người đã biến cô từ một cô gái trở thành người phụ nữ, anh còn nhớ dáng vẻ của cô khi yêu kiều nằm trên giường, mái tóc xõa xuống vai, hôm nay vẫn là gương mặt ấy, cô đang lấy lòng anh. Anh tóm lấy tay cô, đặt trên môi, hôn khẽ. Khi cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã bế cô lên, sau đó đặt cô xuống giường. Chuyện nam nữ vui vẻ hình như là một điều quá đỗi bình thường, màn đêm từ từ buông xuống, ngập đầy căn phòng là những tình cảm và mờ ám. ... Khi Nhiếp Sơ Ngữ tỉnh dậy, Lục Trạ Giang đã đi từ lâu. Cô nhìn những dấu tích trên người, nhưng chỉ ngậy người trong giây lát rồi lập tức hiểu ra. Đàng nào cũng sẽ như vậy, huống hồ đâu chỉ có một lần, đâu cần phải cảm thấy tổn thương hay gì khác. Hơn nữa, ít ra ở bên Lục Trạ Giang tâm lý cũng dễ chịu hơn khi ở cùng ông chủ Dương. Thật may, bản thân vẫn còn tìm được lý do để tự an ủi. Cô tỉnh dậy, thoải mái đi tắm, thay quần áo xong xuống nhà ăn sáng. Sau khi ăn xong, lúc này cô mới rút di động ra, đăng nhập vào hòm thư kia. Vì sợ người khác phát hiện ra điều gì đó, cô cầm di động ra chỗ khuất trong vườn. Trong hòm thư lại có một bức thư mới, cô nhanh chóng mở ra, giây phút mở nó, bỗng khẽ thốt lên một tiếng. Vì trong hòm thư chỉ có một đoạn clip mười giây. Chu Cẩm Phong ở trong đó, sắc mặt xanh nhợt, không biết đang gào lên với ai: “Thả tao ra, chúng mày đang phạm pháp đấy...” Một tay cô bịt chặt miệng, không chế cảm xúc kích động, sau đó ngẩng đầu lên, sợ chỉ cần cúi xuống, nước mắt sẽ cứ thế tuôn trào. Tất cả đều là vì cô mới khiến Chu Cẩm Phong phải chịu đựng nỗi đau này. Nhiếp Sơ Ngữ, sao mày có thể để anh ấy chịu khổ ở đó, còn bản thân lại coi như không có chuyện gì chứ? Cô bình ổn lại tâm trạng, xem lại đoạn clip một lần nữa, lần này xem một cách nghiêm túc cẩn thận, nhìn thấy Chu Cẩm Phong tuy rằng sắc mặt không tốt, đầu tóc cũng rối loạn, nơi anh ở đã bị làm mờ đi, không thể nhìn ra, nhưng trên người anh không có thương tích, chỉ ít thì cơ thể không bị tổn hại, lúc ấy cô mới cảm thấy yên tâm. Cô tiếp tục kéo thư xuống, bên dưới có một hàng chữ đầy uy hiếp: Nếu cô dám nói mọi chuyện cho Lục Trạ Giang biết thì đó chính là ngày chết của Chu Cẩm Phong. Hơn nữa bọn chúng còn nói thẳng với cô rằng, hòm thư này có chế độ kiểm soát đặc biệt, chỉ cần có ai đó thông qua nó để tìm kiếm thứ gì, nó sẽ tự động thông báo tới bọn chúng, thế nên tốt nhất cô nên biết điều, nếu không thì đừng trách chúng không khách sáo. Ánh mắt cô bị dòng chữ cuối cùng thu hút. Chúng bắt cô vào một trang mạng khác xem nội dung tài liệu, còn phải nhanh chóng học thuộc chúng, trong thư có địa chỉ và mật khẩu. Cô lập tức ghi nhớ sau đó tắt hòm thư. Vẫn như mọi khi, một phút sau, nó tự động xóa. Cô dùng di động mở trang mạng ra, sau đó vào địa chỉ đó. Là một trang web lưu trữ có tính bảo mật cực cao. Cô mất rất nhiều thời gian mới đăng nhập được vào, rồi nhập mật khẩu, cuối cùng xuất hiện file tài liệu. Tài liệu được chia thành năm phần, mỗi phần đều xuất hiện riêng rẽ. Cô nhấn vào phần đầu tiên. Nạn nhân: Trần Tỏa Hoa Độ tuổi: 38 Ngày sinh: 18/6/19XX Ba năm trước, khi đó tôi và Lục Trạ Giang mới bắt đầu hẹn hò, còn chưa biết anh ta là một người như thế nào, chỉ biết ở cùng anh ta rất hạnh diện nên tôi đã ngốc nghếch đi theo anh ta. Có một hôm, nửa đêm tỉnh giấc, thấy anh ta không ở trong phòng, tôi cảm thấy rất kì lạ bèn dậy đi tìm, sau đó phát hiện đèn trong phòng sách của anh ta còn bật, vì tò mò tôi lại gần. Nhìn qua khe cửa tôi thấy Lục Trạ Giang ngồi phía sau bàn làm việc, đang cùng một người đàn ông nói gì đó. Hình như là chuyện liên quan tới việc làm ăn nhưng dường như không phải bàn bạc vì họ đang tranh cãi rất gay gắt. Tôi nhìn thấy Lục Trạ Giang ra hiệu cho trợ thủ đắc lực nhất của anh ta, thế là người này liền mang đến một tách trà. Người đàn ông kia uống xong, chẳng bao lâu sau đã ngã gục xuống. Tôi nhìn thấy Lục Trạ Giang giơ tay ra hiệu “giết” về phía người trợ thủ... Lúc này tôi sợ hãi vô cùng, lập tức chạy về phòng mình. Sau đó tôi không còn nhìn thấy người đàn ông ấy nữa, cho tới khi có tin nói rằng anh ta đã mất tích. Tôi vô cùng sợ hãi, nên vẫn giả vờ không biết gì về chuyện này... Nhiếp Sơ Ngữ kinh ngạc nhìn những nội dung này, lại còn xưng ngôi thứ nhất, chẳng trách Kim Hạo yêu cầu cô học thuộc. Cô lướt nhanh qua những phần tài liệu còn lại, nhìn chung cũng không khác phần tài liệu này, cái khác chỉ có quá trình phạm tội càng được nâng cao thêm. Nếu tất cả những chuyện này đều là sự thật, vậy thì mọi việc Lục Trạ Giang làm đều là phạm pháp. Với bất kì tội danh nào trong đó cũng có thể khiến Lục Trạ Giang phải trả giá nặng nề. Nhưng nếu như là sự thật, vì sao lại bắt cô học thuộc như vậy? Cô cắn môi, tắt trang mạng này đi. Cô chạy về phòng mình, tìm túi xách, nhanh chóng mở ngăn kéo hai lớp ra. Trước đây Kim Hạo từng nói với cô trong thư rằng giữa ngăn kéo hai lớp có để một chiếc di động. Nếu xuất hiện tình huống khẩn cấp có thể dùng nó để liên lạc với hắn ta, nhưng nếu chưa tới mức vạn bất đắc

dĩ thì tốt nhất không nên dùng. Cô khóa trái cửa phòng lại, lúc này mới lấy chiếc di động đặc biệt đó ra. Trong di động chỉ có một dãy số điện thoại, cô gần như ấn gọi đi mà không chút do dự. Tiếng chuông lặp đi lặp lại nhiều lần, tim cô cũng nhảy nhót kịch liệt theo. Cuối cùng đầu kia cũng có người nhận máy. Kim Hạo dường như rất thiếu kiên nhẫn, “Không phải tôi đã nói với cô nếu không phải tình huống khẩn cấp thì đừng có gọi điện sao? Lục Trạ Giang đang ở đâu, cô đừng có để lộ tung tích.” “Lục Trạ Giang không có ở đây.” Ngữ khí của Kim Hạo lúc ấy mới dịu hơn một chút: “Nói đi, có chuyện gì?” “Tôi vừa mới xem chỗ tài liệu đó.” “Nếu đã xem rồi thì nhanh chóng học thuộc đi, đừng tưởng lừa dối là qua được. Tới lúc đó, tôi sẽ sai người hỏi những nội dung cô đã thuộc.” “Vì sao anh lại bắt tôi học thuộc những thứ đó? Rốt cuộc anh định làm gì? Rõ ràng tôi chưa từng nhìn thấy Lục Trạ Giang làm mấy chuyện ấy...” Dường như lúc này cô mới tỉnh ra, “Anh định thông qua tôi để hãm hại anh ấy? Anh đang phạm pháp đấy.” Kim Hạo cười phá lên, “Phạm pháp? Cô cảm thấy tôi còn sợ phạm pháp sao?” Sao hắn còn sợ phạm pháp chứ? Nếu sợ, hắn đã không bắt cóc Chu Cẩn Phong để uy hiếp cô. Cô lùi lại một bước. Đến tận bây giờ cô mới phát hiện ra mình đã lún xuống một vùng bùn, muốn thoát cũng không được, chỉ có thể tiến lên từng bước, từng bước, cho dù vùng bùn phía trước có thể sẽ khiến cô sa lầy, thậm chí bị chôn vùi. Kim Hạo thấy cô mãi không nói gì bèn cười thành tiếng, “Sao? Cô không muốn làm? Cũng phải, cái chết của Chu Cẩn Phong có là gì đâu, cô lên thuyền của Lục Trạ Giang đương nhiên muốn gì được nấy. Nếu đã vậy, chỉ bằng tôi giúp cô một tay, trừ khử chứng ngại vật Chu Cẩn Phong, cô bảo có được không?” “Anh đừng làm hại anh ấy.” “Thì ra vẫn còn quan tâm tới sự sống chết của cậu ta à? Tôi còn tưởng cô yêu Lục Trạ Giang rồi thì không đoái hoài tới cậu ta nữa!” “Sao tôi có thể yêu Lục Trạ Giang, anh ta chẳng qua chỉ coi tôi là thể thân mà thôi. Tôi có ngu ngốc không khi yêu một người đàn ông như vậy. Anh đừng đùa nữa. Tôi chỉ thấy chuyện này không có lợi với mình. Anh bắt tôi hãm hại Lục Trạ Giang như thế này, nếu sự việc bị phát hiện, dĩ nhiên anh có thể đổ mọi tội lỗi lên đầu tôi, tôi chẳng phải sẽ trở thành con cừu thế mạng cho anh sao? Huống hồ Lục Trạ Giang gặp phải tai vạ này cũng tuyệt đối không tha cho tôi.” “Chuyện này cô có thể yên tâm, chỉ cần cô làm theo yêu cầu của tôi, thì cả đời này Lục Trạ Giang đừng hòng ngóc đầu dậy. Tới lúc đó cô là anh hùng của nhân dân, là người trừ hại cho dân. Vả lại việc ác Lục Trạ Giang làm bao năm nay còn nhiều lắm, thậm chí còn tàn nhẫn gấp vạn lần những gì ghi chép trong tài liệu. Đối với một kẻ cặn bã như hắn, cô đang làm một việc tốt vĩ đại đấy.” “Nếu là như vậy thì tốt...” Nhíp Sơ Ngữ lúc này mới thắm thở hắt ra một hơi. “Tôi không cần biết cô có suy nghĩ gì, muốn Chu Cẩn Phong được bình an thì phải làm theo.” “Yên tâm, tôi sẽ khiến anh hài lòng.” “Tốt nhất là vậy.” Cuối cùng khi tắt máy rồi, Nhíp Sơ Ngữ bỗng thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trái tim cũng lạnh lẽo theo. Cô ngã vật ra giường, lấy chăn trùm kín mít lên người, sau đó âm thầm bật khóc. Cô chưa từng nghĩ rằng, thì ra thế giới của bọn họ lại đáng sợ như vậy, nhưng dù con đường phía trước có gian nan nhường nào, cô cũng chỉ còn cách nỗ lực bước tiếp. Cô sợ hãi, muốn có một bờ vai để mình có thể dựa vào, nhưng số phận định sẵn cô chỉ có thể tự dựa vào bản thân.

Chương 26

Mấy ngày nay cô không nhìn thấy Lục Trạ Giang, hình như anh đang bận rộn việc gì đó. Lục Trạ Giang không ở nhà đã làm cô dụi mắt áp lực tâm lý, vì phía Kim Hạo đang thúc ép bắt cô học thuộc những “tội trạng” mà Lục Trạ Giang đã phạm phải, không chỉ học thuộc mà còn phải miêu tả xem lúc ấy vụ án đã xảy ra như thế nào. Sau khi biết được tin Lục Trạ Giang hoàn toàn không có ở nhà, Kim Hạo cho người tiến hành kiểm tra cô mà không hề kiêng dè. Nói ra bất kì cái tên nào cô lập tức phải kể được người đó vì chuyện gì mà đắc tội với Lục Trạ Giang, sau đó bị Lục Trạ Giang hện tới đâu, rồi giết hại bằng cách nào, thì thể của người đó đã bị xử lí như thế nào. Thứ Nhíp Sơ Ngữ phải tiếp xúc mỗi ngày đều là quá trình phạm tội của Lục Trạ Giang, khiến cô bắt đầu nảy sinh ảo giác anh thực sự là một gã đàn ông tội ác tày trời. Mà cô cũng thực sự như những gì Kim Hạo nói, vì không chịu được sự tàn bạo của Lục Trạ Giang mấy năm trước mới bỏ đi, giờ đây vì muốn pháp luật trừng trị Lục Trạ Giang mới quay trở về bên cạnh anh. Ngày nào cũng như ngày nào, Nhíp Sơ Ngữ đều bị hỏi đi hỏi lại, gần như trở thành một phản xạ có điều kiện, chỉ cần nhắc đến một cái tên là lập tức kể được toàn bộ vụ án. Sau khi cô học thuộc những thứ này rồi, Kim Hạo lại muốn cô thể hiện tự nhiên một chút, không thể khiến mọi người thoát nhìn đã biết là học thuộc lòng, nên cô bắt đầu giấu đi một vài thông tin rồi làm mơ hồ một số thứ. Thông tin không được coi là quá nhiều nhưng cô lại cảm thấy cực kì mỏi mệt. Cô không thông minh cho lắm nhưng cũng biết suy nghĩ. Kim Hạo chọn cô làm những việc này chắc chắn vì ba năm trước cô từng qua lại với Lục Trạ Giang. Quảng thời gian đó không ai có thể phủ nhận, mượn lời cô để chỉ ra những tội ác của Lục Trạ Giang là chuẩn xác. Những lời này nói ra từ miệng cô cũng vì thế mà trở nên đáng tin cậy. Vì áp lực

tâm lý quá lớn, cô nằm xuống giường là ngủ thẳng giấc, tỉnh dậy là do bị âm thanh bên ngoài đánh thức. Cô lập tức mở mắt, bật đèn, sau đó bò dậy khỏi giường. Đi ra ngoài ban công, nhìn thấy mấy chiếc xe đi vào trong biệt thự. Xe dừng lại rất nhanh, sau đó Lục Trạ Giang được Kỷ Niên dìu từ trong xe ra. Một tiếng nổ ầm vang bỗng xuất hiện trong đầu Nhiếp Sơ Ngữ, gần như không kịp nghĩ gì, cô vội vã lao xuống nhà. Vì chạy xuống dưới quá nhanh, suýt nữa cô bị trượt chân. Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: Anh bị thương rồi, vì sao lại bị thương? Cô vừa chạy tới, đúng lúc đối mặt với Kỷ Niên và Lục Trạ Giang đang đi vào. Lục Trạ Giang dừng bước nhìn cô. Anh mắt cô đang quan sát cơ thể anh, cuối cùng dừng lại trên bả vai trái, ở đó có một vết máu. “Anh sao vậy?” Vô vàn lời muốn nói cuối cùng lại thành một câu duy nhất ấy. “Không sao.” Lục Trạ Giang nói xong bèn ra hiệu cho Kỷ Niên dìu mình lên gác. Nhiếp Sơ Ngữ cũng lên theo, lòng cô chất đầy tâm trạng nên không nhìn thấy hàm ý sâu xa trong ánh mắt Kỷ Niên và Trần Bình khi nhìn mình. Nhiếp Sơ Ngữ đứng ngoài cửa, lúc này bác sĩ đã tới, đang kiểm tra cho Lục Trạ Giang, đến khi bác sĩ nói vết thương không nghiêm trọng cô mới yên tâm. Sau khi băng bó, anh lập tức bảo bác sĩ xử lý vết thương cho Kỷ Niên và Trần Bình. Lúc này Nhiếp Sơ Ngữ mới phát hiện ra họ cũng bị thương, không biết họ đã đi đâu và gặp phải chuyện gì. Biết Lục Trạ Giang không còn gì đáng ngại, Kỷ Niên và Trần Bình mới yên tâm rời đi. Họ ra khỏi cửa, Nhiếp Sơ Ngữ mới đi từng bước tới bên giường. Cô nhìn về phía bả vai được quấn băng của anh, gần như có thể tưởng tượng ra anh đau cỡ nào, “Còn đau không?” Lục Trạ Giang nhìn cô chăm chú, khóe môi hơi cong lên: “Em đang quan tâm tới tôi?” Quan tâm ư? Lý trí muốn lắc đầu nhưng cô bỗng nhiên muốn thành thật đối diện với trái tim mình, thế là gật đầu. Lục Trạ Giang bật cười, vẫy tay bảo cô ngồi xuống. Sau khi cô ngồi xuống, anh liền dùng tay xoa đầu cô. Đây là động tác anh thường làm với cô khi họ còn bên nhau ngày trước. Cô ngây ngốc nhìn anh, trong lòng có một suy nghĩ mãnh liệt, năm xưa vì sao phải ra đi chứ? Cho dù làm một kẻ thế thân, cả đời này cô cũng chưa bao giờ được yêu thương như thế. Nếu được làm lại lần nữa, liệu cô có bỏ mặc tất cả, chỉ muốn được ở lại bên anh hay không? Nhưng lý trí nói với cô rằng, cho dù thời gian có quay trở lại, cô vẫn sẽ ra đi, vẫn sẽ canh cánh trong lòng cảm giác phải là người thay thế cho ai đó. Lý trí khiến cô tỉnh táo trở lại. Cô đang quan tâm người đàn ông này nhưng mấy ngày nay cô lại làm những việc gì? À, ghi nhớ những tội danh của anh, giúp việc cho kẻ thù của anh. Nhưng Lục Trạ Giang dường như không nhận ra sự thay đổi trong nét mặt cô, anh chỉ xoa đầu cô. Mái tóc cô hơi mỏng, rất mềm và mượt, khi vuốt ve cảm giác rất dễ chịu. Tiếng gõ cửa phá vỡ bầu không khí yên bình trong phòng. Lục Trạ Giang thu tay lại. Trần Bình đi vào, sau đó lảng lảng liếc nhìn Nhiếp Sơ Ngữ. Lục Trạ Giang lập tức vẫy tay với Nhiếp Sơ Ngữ, “Em về phòng nghỉ ngơi đi.” Cô vừa định từ chối thì chợt vỡ lẽ. Trần Bình có chuyện muốn nói với Lục Trạ Giang, rõ ràng những lời này cô không nên nghe, lúc này cô mới gật đầu, sau đó đứng dậy đi ra. Cô trở về phòng, lần tìm di động của mình, bỗng thấy có một cuộc gọi nhỡ. Cô nhận ra đây là số của Kim Hạo nhưng Kim Hạo chưa bao giờ dùng số di động này gọi cho cô, huống hồ hẳn ta cũng tỏ rõ thái độ sẽ không gọi vào di động. Cô xóa số máy gọi tới, rồi lập tức đăng nhập vào hòm thư mật. Bên trong quả nhiên lại có một bức thư mới, trong thư cảnh cáo cô đừng hòng làm chuyện gì trái lệnh hắn, hơn nữa không cần biết dùng cách gì cũng phải được tập tài liệu A từ máy tính của Lục Trạ Giang. Khi cô còn chưa kịp tiêu hóa chuyện này thì một bức thư mới khác gửi tới. Cô mở ra xem, trong thư chỉ có một clip, cô lập tức ôm miệng bật khóc. Chu Cẩm Phong trong clip bị người ta giữ chặt, có người ấn tay trái của anh lên một tấm gỗ, sau đó là một con dao, cắt thẳng ngón tay út của anh ra, máu chảy đầm đìa... Cả người Nhiếp Sơ Ngữ run rẩy, di động cũng cầm không nổi. Tiếng kêu thảm khóc của Chu Cẩm Phong khiến cô đầu óc tối tăm, choáng váng. Cô ngồi sụp xuống, ôm miệng khóc rưng rức. Cô khóc một lúc, lập tức lấy chiếc di động trong ngăn khóa hai lớp của túi xách, gọi thẳng cho Kim Hạo. “Tôi đều đã làm theo những gì anh nói, vì sao anh còn đối xử với anh ấy như vậy... Vì sao anh phải làm vậy, đó là tay người, là tay...” Tâm trạng cô quá kích động, đã không thể biểu đạt trọn vẹn những gì mình nghĩ, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh ngón tay Chu Cẩm Phong không còn nữa cùng với tiếng hét khiếp đảm của anh. Cô biết cả đời này mình đã nợ người đàn ông ấy, không bao giờ trả hết. So với sự kích động của cô, Kim Hạo dường như rất bình thản. Hắn cười khề một tiếng, “Vẫn chưa đủ, cô làm vẫn chưa đủ.” Nhiếp Sơ Ngữ gần như sụp đổ, “Anh muốn tôi làm thế nào, rốt cuộc anh muốn tôi làm thế nào?” “Rất đơn giản, nhanh chóng dùng chiếc USB tôi giao cho cô file tài liệu như tôi nói, tuyệt đối đừng giữ bất cứ trò gì, nếu không Chu Cẩm Phong sẽ không chỉ mất một ngón tay thôi đâu. Tốt nhất là cô nhanh lên, tôi không có kiên nhẫn đâu, một khi tâm trạng không vui, tôi lại thích làm mấy chuyện tanh tưởi... Tôi đợi tin vui của cô.” Cô nhìn chiếc di động đã bị tắt máy, thực sự quá tàn nhẫn. Một kẻ như Kim Hạo vì sao vẫn còn sống, vì sao cô lại phải nghe theo sự sắp đặt của hắn? ... Lục Trạ Giang nằm trên giường, vốn không coi vết thương nhỏ nhặt này ra gì, Năm xưa anh thay Chu Thừa Nghiệp đi giải quyết công chuyện, còn nguy hiểm gấp trăm lần chuyện xảy ra hôm nay, anh

vẫn cứ bình an trở về. Trải qua quá nhiều chuyện nên đã có thể bình thản đón nhận, đồng thời cũng không quá xem trọng, bởi bản thân anh thấy nó nghiêm trọng nhưng người khác thì chưa chắc. “Anh Lục, hôm nay anh không nên đích thân đi.” Trần Bình vẫn còn tỏ ra bất bình với hành động của Lục Trạ Giang. “Đây là hậu quả sau khi bản thân tôi đã suy nghĩ cẩn thận. Giờ đã xảy ra rồi, cậu có thể trật tự.” Trần Bình nhú mày, biết anh không thích người khác nhiều chuyện, đành nuốt hết những lời định nói vào. vốn dĩ Trần Bình và Kỷ Niên đang thăm dò xem Kim Hạo giấu Chu Cẩn Phong ở đâu. Để lần ra được vị trí cụ thể, họ đã phái rất nhiều người theo dõi sát sao, không chỉ theo sát mọi hành động của Kim Hạo mà còn cả những người bên cạnh hắn ta nữa. Cuối cùng đã có thể xác định được vị trí đại khái, chỉ có điều Kim Hạo vô cùng gian xảo, mãi họ vẫn chưa thể lần ra vị trí cụ thể. Trần Bình và Kỷ Niên nghĩ hôm nay sẽ đi tìm. Kết quả không ngờ Lục Trạ Giang lại đích thân đi. Khi Lục Trạ Giang tìm tới nơi mới biết thì ra Kim Hạo đã có phòng bị trước, phản kích điên cuồng về phía họ. Nếu không phải sợ mọi chuyện ầm ĩ tới tai cảnh sát, có lẽ bọn chúng không chỉ đơn giản dùng dao mà sẽ dùng hẳn súng. Lục Trạ Giang nhắm mắt lại. Anh chỉ bỗng nhiên cảm thấy không ổn mà thôi, sau đó bắt đầu phân tích chuyện này từ tính cách của Kim Hạo. Kim Hạo làm việc vô cùng thận trọng, cho dù hắn không tới tận nơi cũng sẽ cho người mai phục gần chỗ giấu Chu Cẩn Phong. Nếu hắn không màng tới người tên Chu Cẩn Phong này thì đương nhiên sẽ chẳng có chuyện gì, nhưng một khi đã để tâm thì lẽ dĩ nhiên những người mai phục đó hoàn toàn có thể là những cánh tay đắc lực của hắn. Hôm nay đám người ấy rất liều mạng. Nếu anh không tới kịp, Kỷ Niên và Trần Bình dù ai tử mạng ở đó cũng đều là thiệt hại của anh, anh không thể nào giương mắt nhìn chuyện đó xảy ra. Mà Kim Hạo tuyệt đối cũng sẽ không nghĩ tới chuyện anh đích thân đến. Khi đám người của Kim Hạo thông báo rằng anh cũng có mặt, với người như hắn tuyệt đối sẽ không tiếc tay chân, bất chấp mọi giá cũng phải bắt anh lại, sống chết không màng. Anh tới đó có thể thu hút được chú ý của bọn chúng, Kỷ Niên và Trần Bình được bảo vệ mà bản thân anh cũng có thể nghĩ cách thoát thân. Trần Bình không nhắc lại chuyện này nữa, “Nhưng chúng ta vẫn chưa xác định được tung tích của Chu Cẩn Phong, có phải nên bỏ cuộc...” Trần Bình và Kỷ Niên hoàn toàn không hiểu vì sao Lục Trạ Giang phải tìm ra Chu Cẩn Phong. Nếu Chu Cẩn Phong xảy ra chuyện, chẳng phải càng tốt hơn cho anh và Nhiếp Sơ Ngữ sao? Vì sao phải hao tốn nhiều công sức cho chuyện này? Nếu bỏ cuộc chắc chắn sẽ tốt hơn. “Mấy ngày tới cứ người theo sát Kim Hạo, kín đáo một chút.” Trần Bình có phần không hiểu, “Chúng ta không tìm được Chu Cẩn Phong, giờ đây Kim Hạo nhất định sẽ càng thận trọng hơn.” “Hắn chính là thận trọng quá mức, bất luận chúng ta có biết được chỗ giấu Chu Cẩn Phong hay không, với tính cách cẩn trọng của hắn sẽ không yên tâm để Chu Cẩn Phong tiếp tục ở lại đó. Mấy ngày tới, hắn chắc chắn sẽ di chuyển địa điểm, thế nên bắt buộc phải theo sát.” Ánh mắt Trần Bình lóe lên một tia sáng, “Vâng, em sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Trần Bình nhìn Lục Trạ Giang, bỗng nhiên nghĩ ra liệu có phải anh cố tình làm chuyện hôm nay, ngoài mặt giống như giải cứu Chu Cẩn Phong, thực chất là để Kim Hạo chuyển địa điểm, như vậy họ càng có cơ hội lần ra vị trí giấu Chu Cẩn Phong. Nhiếp Sơ Ngữ xuống nhà liền nhìn thấy người giúp việc bê thức ăn, chuẩn bị lên gác. Cô nhìn thức ăn trong đĩa, thơm ngon, màu sắc hấp dẫn, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy thơm thơm. Cô ngăn người giúp việc lại, “Để cháu mang lên cho!” Những người ở đây đều mơ hồ biết được quan hệ giữa cô và Lục Trạ Giang, huống hồ cô là người con gái duy nhất được Lục Trạ Giang đưa về, đương nhiên không phản đối đề nghị của cô. Nhiếp Sơ Ngữ mang cơm canh lên gác, gõ cửa trước, sau khi Lục Trạ Giang gọi vào, cô mới đẩy cửa. Lục Trạ Giang nhìn thấy cô mang thức ăn vào liền nhướng mày. Nhiếp Sơ Ngữ bày cơm canh ra rồi mới nhìn về phía anh, “Ăn cơm đã!” Vừa rồi Lục Trạ Giang đọc báo, giờ tờ báo đã được gấp lại. Anh cầm đĩa lên nhưng lại nhìn cô, “Em vẫn chưa ăn sao?” Nhiếp Sơ Ngữ há hốc miệng không nói được gì. Đúng là cô chưa ăn, nhưng vì cô không muốn ăn. Khi đột ngột bị hỏi như vậy cô chẳng biết mở lời ra sao. Cô nghĩ một lúc, nói mình vốn không đói, còn chưa nói xong, Lục Trạ Giang đã bảo người làm mang thêm một bộ bát đĩa nữa lên. Cô khẽ thở dài, hơi cau mày, lúc này thực sự không muốn nói gì nữa. Sau khi người giúp việc mang bát đĩa lên, Nhiếp Sơ Ngữ đành phải ăn cùng Lục Trạ Giang. “Tối qua ngủ không ngon giấc sao?” Lục Trạ Giang nhìn thấy những quầng thâm rõ nét dưới đôi mắt cô, nét mặt có vẻ như đang tỉ mỉ quan sát. Nhiếp Sơ Ngữ cười cười, “Mơ thấy ác mộng.” Thấy cô không muốn nhắc tới đề tài này nên anh cũng không nói nữa, chỉ im lặng ăn cơm. Ăn xong, Lục Trạ Giang ra khỏi giường, muốn đi tắm. Nhiếp Sơ Ngữ biết được ý định của anh liền đứng dậy. Anh mới bị thương, vết thương dĩ nhiên không thể dính nước. Lục Trạ Giang liếc nhìn cô, hình như cảm thấy phản ứng của cô rất thú vị. “Anh cẩn thận một chút đừng để vết thương dính nước.” “Tôi còn tưởng em có đề nghị gì hay ho.” Lục Trạ Giang tỏ ra bồn chồn, rõ ràng câu nói này mang hàm ý sâu xa, ý tưởng hay nhất đương nhiên là cô có thể chủ động giúp anh tắm. Chẳng biết cô có hiểu hàm nghĩa phía sau nó hay không, chỉ đỏ mặt rồi lại ngồi xuống, “Tóm lại anh cẩn thận một chút.”

Chương 27

Lục Trạ̣m Giang lại nhìn cô, lúc này mới cầm quần áo đi vào phòng tắm. Vết thương chắc chắn không nên dính nước nhưng không tắm rửa mà nằm lên giường thì thật khó chịu. Lục Trạ̣m Giang đi vào phòng tắm rồi, Nhiếp Sơ Ngữ mới thu dọn bát đĩa, chuẩn bị mang xuống nhà thì đảo mắt nhìn thấy chiếc máy tính để trên tủ đầu giường, cả người cứng đờ trong khoảnh khắc. Trong đầu cô hiện lên nét mặt khổ sở của Chu Cẩn Phong, còn cả cảnh tượng anh bị người ta ấn xuống, cắt đi ngón tay, cô không sao bình tĩnh được. Cô đi tới, nhìn thấy máy tính chưa tắt, xem ra Lục Trạ̣m Giang còn đang dùng. Cô lập tức rút chiếc USB bên người ra, định cắm vào, nhưng vì quá căng thẳng, nó rơi xuống nền nhà. Cô nhanh chóng nhặt lên, rồi lập tức tìm file tài liệu mà Kim Hạo yêu cầu nhưng cô tìm kiếm mấy lần mà vẫn không có thu hoạch. Hơn nữa cô từng để ý, tính chuyên nghiệp của những tài liệu để trong máy này cực kì cao, chắc chắn đây là máy tính Lục Trạ̣m Giang dùng để làm việc. Nếu không phải vì Lục Trạ̣m Giang bị thương, e là cô cũng không thể tiếp xúc với nó. Tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng bật. Cô lập tức rút USB ra, đồng thời đặt chiếc máy tính về lại vị trí ban đầu. Nhân lúc Lục Trạ̣m Giang còn chưa ra ngoài, cô bê bát đĩa lập tức rời khỏi phòng. Từ phòng tắm đi ra, Lục Trạ̣m Giang nhìn về phía chiếc máy tính, ánh mắt u ám thâm sâu. Nhiếp Sơ Ngữ để hết bát đĩa vào bếp rồi vội vàng quay về phòng mình. Lúc này đây lòng cô vô cùng sợ hãi. Cô còn chưa tìm được file tài liệu mà Kim Hạo nhắc tới, không biết hẳn sẽ có phản ứng gì. Cô sợ Kim Hạo trong giây phút giận dữ sẽ lại làm gì Chu Cẩn Phong. Cô thậm chí không báo cáo chuyện này qua thư cho Kim Hạo mà gọi thẳng điện thoại. Cô vô cùng căng thẳng nói rõ rằng cô thực sự đã tìm cẩn thận rồi, không có file tài liệu A, hơn nữa máy tính này chắc chắn là chiếc Lục Trạ̣m Giang thường dùng để làm việc. Điều bất ngờ là Kim Hạo không tức giận như cô tưởng, chỉ lặp đi lặp lại hỏi rõ xem cô đã dùng USB hay chưa, sau khi nhận được đáp án khẳng định của cô, Kim Hạo mới mắng cô một câu vô dụng, bảo cô sau này không cần phải làm việc này nữa, tránh để lộ sơ hở. Việc này hẳn sẽ cử người khác làm, Còn cô bây giờ chỉ cần ghi nhớ kĩ càng những tội trạng của Lục Trạ̣m Giang là được. Tắt máy, cả người cô dường như không còn chút sức lực, ngã vật ra giường. Cô hít sâu một hơi, lập tức cảm thấy chỗ bất ổn. Vì sao cô không cảm nhận được chút phần nộ nào từ giọng điệu của Kim Hạo, hơn nữa hẳn hình như còn thở phào nhẹ nhõm. Cô liên tưởng tới chiếc USB mà lần nào Kim Hạo cũng nhấn mạnh, lẽ nào chiếc USB này mới là mấu chốt? Kim Hạo chỉ bảo cô file tài liệu nhưng chưa từng nói cho cô biết nội dung của nó là gì, hướng hồ một tài liệu bình thường hoàn toàn có thể tùy ý đổi tên. Càng nghĩ cô càng cảm thấy bất thường nhưng không thể nghĩ ra đầu mối. Tối đó, Kỷ Niên một lần nữa phải gọi bác sĩ cho Lục Trạ̣m Giang. Vết thương của anh bị dính nước, cơ thể có hiện tượng phát sốt. Bác sĩ kiểm tra, kê thuốc xong mới ra về. Lục Trạ̣m Giang bị thương, Nhiếp Sơ Ngữ trở thành “nữ chủ nhân” duy nhất của căn biệt thự. Cô rót nước cho anh, bảo anh uống thuốc. Lục Trạ̣m Giang cầm lấy thuốc, sắc mặt còn đỏ hơn cả hồng liên. Giờ Nhiếp Sơ Ngữ mới phát hiện ra một điều mới mẻ, thì ra anh sợ uống thuốc. Thực sự hiếm thấy mặt này của anh, cô không nhìn được, bật cười, “Ai bảo anh không cẩn thận để vết thương dính nước.” “Không liên quan tới chuyện đó.” Lúc này Lục Trạ̣m Giang như một đứa trẻ vậy, anh ngẩng đầu, nhét thuốc vào miệng sau đó đón lấy cốc nước trong tay Nhiếp Sơ Ngữ, uống hai ngụm rồi nuốt thuốc xuống. Uống thuốc xong, anh cứ như vừa làm một chuyện cực kì vĩ đại vậy. Nhiếp Sơ Ngữ đặt cốc nước về chỗ cũ, sau đó để anh nghỉ ngơi. Cô sờ tay lên trán anh, phát hiện vẫn còn rất nóng, chỉ mong sau khi anh tỉnh lại, có thể hạ sốt. Lục Trạ̣m Giang rất muốn nhắc nhở cô, nét mặt cô khi nhìn anh như nhìn một cậu nhóc vậy, anh nhất thời nghĩ tới một chuyện khác. Nếu cô có con, cô nhất định sẽ yêu thương đứa trẻ ấy lắm, chẳng hiểu vì sao anh bỗng kiên định nghĩ như vậy, cô sẽ là một người mẹ rất yêu con. Thuốc có tác dụng giúp ngủ say, chẳng bao lâu sau, Lục Trạ̣m Giang đã thiếp đi. Trần Bình ra ngoài xử lí công việc trở về thoát nhìn thấy Kỷ Niên đứng trong vườn, nhún mày cực kì bất mãn, “Cậu đứng đây, ai ở trong chăm sóc?” “Còn ai vào đây?” Trần Bình trừng mắt lườm Kỷ Niên, rồi lập tức đi vào trong biệt thự. Anh ta hiểu ý Trần Bình, cũng không biết giải thích sao. Hai người họ không có cảm giác gì đối với Nhiếp Sơ Ngữ, thái độ đối với Nhiếp Sơ Ngữ trước nay hoàn toàn dựa vào thái độ của Lục Trạ̣m Giang. Bây giờ dù với lý do gì, Nhiếp Sơ Ngữ rõ ràng cũng là người của Kim Hạo, dĩ nhiên họ sẽ có thành kiến với cô. Chỉ có điều, Lục Trạ̣m Giang chưa nói, họ cũng không dám thể hiện. Cửa phòng Lục Trạ̣m Giang còn chưa đóng, từ ngoài cửa Trần Bình đã nhìn rõ cảnh tượng trong phòng. Lục Trạ̣m Giang nằm trên giường ngủ say, Nhiếp Sơ Ngữ ngồi cạnh giường, yên lặng ngắm nhìn. Như một bức tranh tuyệt đẹp, người nào nhìn thấy bức tranh đều không thể nghĩ ngờ tình cảm của cô dành cho người đàn ông này. Trần Bình không đi vào mà quay người, âm thầm rời đi. Kỷ Niên cũng bày ra nét mặt đương nhiên phải thế. Nhiếp Sơ Ngữ ngồi trong phòng không hề hay biết tất cả những việc vừa xảy ra. Cô chỉ yên lặng nhìn người nằm trên giường, dường như có nhìn bao nhiêu cũng không đủ, mỗi

ánh mắt đều cuộn theo lưu luyến, tựa hồ chỉ nhìn ít đi một chút là cả đời này sẽ không còn cơ hội nữa. Chỉ có cô mới biết tâm trạng của mình khi nhìn thấy anh bị thương, thì ra trái tim thực sự biết đau, thì ra tất cả những cảm xúc thực sự có thể bị dẫn dắt chỉ vì một người. Đây chính là tình yêu ư? Trước kia cô hoàn toàn không hiểu vì sao tình yêu có thể khiến người ta tổn thương, Vì sao tình yêu lại như một liều thuốc độc đẩy người ta vào chỗ chết, vì sao tình yêu lại có một ma lực khủng khiếp đến thế? Giống như cả một thời gian dài cô không hiểu vì sao cô giáo Hà lại lựa chọn tự sát. Người giáo viên cô coi như người lãnh đạo tinh thần, không hề bị cuộc sống chèn ép phải đánh mất hy vọng, vậy mà lại lựa chọn tự sát vào lúc tất cả đều trở nên tốt đẹp. Cô lựa chọn nghỉ học nguyên nhân thực sự vì cô giáo Hà không còn nữa, người ủng hộ cô học tập vô điều kiện ấy đã rời xa rồi, thế nên cô biết mình không còn hy vọng gì nữa. Họ nói cô giáo Hà không phải gặp tai nạn mà là tự sát. Nguyên nhân vì chồng cô ấy ngoại tình còn cô ấy lại rất yêu, rất yêu người đàn ông đó. Khi ấy, Nhiếp Sơ Ngữ không thể chấp nhận được sự thật kia. Cô giáo Hà trong mắt cô không sợ bất cứ điều gì, có thể đón nhận mọi đả kích của cuộc sống, vậy mà lại bị thứ tình yêu bé nhỏ ấy đánh bại. Sau này, vào giây phút cô biết đối với Lục Trạ Giang mình chỉ là một người thể thân cô đã có phần hiểu ra. Thì ra tình yêu thực sự có thể khiến người đau đớn đến không muốn sống nữa. Nhưng cô chỉ chứng kiến mặt u tối của tình yêu, bây giờ cô lại gặp được một hình ảnh khác của tình yêu. Cô hôn lên trán Lục Trạ Giang đang ngủ một cách bình yên. Cô sẽ không phản bội anh, nhất định sẽ không. Chỉ có điều, cô biết quyết định này của mình có nghĩa là gì. Kim Hạo hiển nhiên muốn cô trở thành nhân chứng tố cáo Lục Trạ Giang. Nếu cô không hợp tác thì nhất định sẽ khiến Kim Hạo điên cuồng trả thù, nhất là khi ép hẳn vào đường cùng thì chuyện gì hẳn cũng làm được. Không sợ hãi ư? Có chứ, trước nay cô luôn là một kẻ hèn nhát. Cô rất sợ hãi, nhưng có cách nào khác đây? Cô không thể nhìn người đàn ông này xảy ra chuyện, chỉ cần cô không làm nhân chứng, sẽ chẳng ai làm gì được anh phải vậy không? Cô dựa vào lòng Lục Trạ Giang, trong lòng thầm xin lỗi Chu Cẩm Phong hết lần này tới lần khác. Cô đã phản bội lời hứa với anh, không thể cùng anh tới một thành phố xa lạ, không thể cùng anh sinh con đẻ cái, tương lai của anh, cô không thể tham gia nữa. Xin lỗi, thực sự xin lỗi, cô vẫn không thể chống đỡ được cám dỗ. Lục Trạ Giang chính là bông pháo hoa trong cuộc đời cô, mặc dù nó chỉ tươi đẹp trong phút chốc nhưng lại đủ để thắp sáng cả sinh mệnh cô. Được chứng kiến khoảnh khắc rực rỡ đó rồi, cô không bao giờ nữa rời xa nữa. Kim Hạo ngồi trong phòng sách tại một căn hộ cao cấp, bên ngoài khung cửa sổ sát sàn là bầu không khí khói bụi của thành phố này, ánh đèn vụn vặt như những ngôi sao trên bầu trời. Cuối cùng hẳn cũng làm được điều hẳn tâm niệm, vậy mà cõi lòng không hưng phấn như hẳn tưởng tượng. Hẳn cảm ly rượu trên bàn lên, bàn tay khẽ lắc lư thứ chất lỏng màu đỏ trong ly. Thiếu chút gì đó, thiếu một người có thể cùng chúc mừng với hẳn. Một niềm vui như vậy không ai chia sẻ quả là đáng tiếc. Hẳn xoay ghế, nhìn thẳng vào cánh cửa kính, bên trên phản chiếu bóng hình mờ nhạt của hẳn. Hẳn nâng ly rượu lên, tự cạn ly với chính mình qua lớp thủy tinh. Nếu cô ấy còn sống, có phải hẳn sẽ không cô đơn như vậy? Tạ Hình, hai chữ ấy như một liều thuốc độc. Ấc ý trong giây lát lan tràn trong đôi mắt hẳn, giống như một linh hồn vừa rơi xuống địa ngục, ngập tràn mùi vị nguy hiểm, ly rượu trong tay bị ném xuống nền vỡ tan, vụn thủy tinh cùng rượu bắn tung tóe. Hẳn cuộn chặt tay lại thành nắm đấm. Tất cả là lỗi của Lục Trạ Giang, thế nên Lục Trạ Giang bắt buộc phải trả giá cho những gì đã làm. Tề Sinh nghe thấy tiếng động tưởng xảy ra chuyện gì, không kịp gõ cửa đã xông vào. Kim Hạo không hề tỏ ra bức bối khi Tề Sinh tự tiện bước vào, “Mang rượu tới đây.” Tề Sinh lập tức mang rượu tới, đang định rời đi thì bị Kim Hạo gọi lại uống rượu với hẳn. Kim Hạo và Tề Sinh cùng uống rượu, coi như tự chúc mừng bản thân, chỉ ít có một trợ thủ trung thành tuyệt đối như Tề Sinh, bản thân cũng không đến nỗi quá cô đơn. Hẳn vừa uống rượu vừa vạch ra tương lai của mình. Trước khi hẳn tìm tới Nhiếp Sơ Ngữ, kế hoạch này đã được lập ra, và Nhiếp Sơ Ngữ là sự lựa chọn tốt nhất, năm trước, hẳn đã chuẩn bị đánh đổ Lục Trạ Giang. Lúc ấy Lục Trạ Giang đơn thương độc mã ra ngoài lăn lộn, hơn nữa quan hệ với Cố Trường Dạ còn căng thẳng, là cơ hội tốt nhất, cũng chính lúc đó hẳn gặp được người con gái hẳn yêu thương nhất cuộc đời này, Tạ Hình. Tạ Hình vì muốn giúp đỡ hẳn mà chủ động tới bên Lục Trạ Giang. Ban đầu hẳn phản đối nhưng Tạ Hình nói rằng, ngoại trừ cô ấy không ai có thể làm việc cho hẳn vô điều kiện như vậy nữa, người khác không đáng tin cậy. Thế là hẳn thỏa hiệp, nhưng đó lại là chuyện hối hận nhất mà hẳn từng làm. Kim Hạo cũng lo lắng cho an nguy của Tạ Hình, nên đã thay đổi kế hoạch. Tạ Hình chỉ cần cắm chiếc USB đã được xử lý đặc biệt vào chiếc máy tính mà Lục Trạ Giang thường dùng, bắt đầu từ giây phút đó, virus đặc biệt bên trong sẽ xâm nhập vào từng file tài liệu trong máy tính, sau đó thiết lập một thông tin ẩn mà máy tính cũng không có bất kỳ dấu hiệu bất ổn nào. Nhưng Tạ Hình làm xong việc này không lâu sau thì được phát hiện tự sát tại nhà. Kim Hạo vẫn tin rằng việc Tạ Hình làm chưa hề bị Lục Trạ Giang phát hiện, dẫu sao chuyện đó thần không biết, quỷ không hay, nhưng có lẽ Lục Trạ Giang đã nhận ra cô ấy là người của hẳn. Tạ Hình chết, sự nghiệp của Kim Hạo chưa bao giờ

bị dả kích đến thế, tất cả đều nhờ Lục Trạm Giang ban cho. Kể từ ngày đó, hắn đã tự nhủ với lòng mình, tuyệt đối không ta cho Lục Trạm Giang. Người khác cảm thấy không động được tới Lục Trạm Giang, hắn quyết không tin. Tạ Hình đã làm được bước đầu tiên, mấy năm nay bất luận Lục Trạm Giang có thay bao nhiêu máy tính thì ít nhiều luôn có những thông tin được lại. Chỉ cần hắn một chút thông tin của máy tính cũ thì những thông tin ẩn trước đây lưu lại sẽ đi theo, hơn nữa vẫn không ai hay biết. Những thông tin ẩn này một khi được kích phát thì sẽ nhanh chóng giải mã, sau đó biến thành hàng loạt các file tài liệu tràn vào trong máy tính, hơn nữa thời gian không đổi, giống như những tài liệu này chỉ do chủ nhân của máy tính lưu trữ lại vậy. Việc Nhiếp Sơ Ngữ làm chính là khiến những thông tin ẩn này được kích hoạt rồi tràn vào máy tính. Ngay từ đầu đã không có cái gọi là file tài liệu tên A, tất cả đều là trò lừa gạt của Kim Hạo dành cho Nhiếp Sơ Ngữ mà thôi, quan trọng chỉ là việc Nhiếp Sơ Ngữ cắm chiếc USB đó vào máy tính của Lục Trạm Giang. Mà chỉ khi nào cô ta phản hồi lại thông tin rằng không có cái gọi là tài liệu A, thì điều này chứng tỏ cô ta đã thực sự tiếp xúc với máy tính của Lục Trạm Giang, nếu không sao cô ta có thể biết được không có file tài liệu đó, cộng thêm sự uy hiếp của Kim Hạo đối với Chu Cẩm Phong, cá rằng cô ta cũng không dám làm trái sự sắp xếp của hắn. Hôm nay vào lúc Lục Trạm Giang không hề hay biết đã có vô số những chứng cứ “phạm tội” xâm nhập vào máy tính của Lục Trạm Giang, chỉ cần cảnh sát điều tra được những thông tin này, rồi điều tra tiếp những vụ mất tích kỳ lạ và cái chết của những người đó, Lục Trạm Giang sẽ không thể gỡ mình ra khỏi chuyện này. Huống hồ những tài liệu đó xét về mặt thời gian tuyệt đối không thể là file tài liệu mới được lập gần đây. Lục Trạm Giang, hãy cứ đợi án tù chung thân đi, tới khi đó cộng thêm sự thúc đẩy của dư luận, mày sẽ toi đời. Hơn nữa hắn còn rất tốt bụng chuẩn bị cho Lục Trạm Giang một món quà, một khi “tội” của Lục Trạm Giang bị phơi bày, Nhiếp Sơ Ngữ chính là nhân chứng có sức mạnh nhất. Bị một người con gái mình đối xử thật lòng chỉ tay vạch tội, không biết Lục Trạm Giang sẽ có tâm trạng như thế nào? Hơn nữa, cho dù Nhiếp Sơ Ngữ không làm theo yêu cầu của hắn, dựa vào chứng cứ trong máy tính cũng quá đủ để Lục Trạm Giang không thể ngóc đầu dậy rồi. Lục Trạm Giang, lần này tao phải khiến mày mãi mãi không thể cự mình. Kim Hạo uống cạn rượu trong ly, hơi nheo mắt lại, rồi lại tự rót cho mình một ly khác, sau đó lại uống cạn, lúc này hắn mới nhìn sang Tề Sinh ngồi đối diện, “Thằng nhóc đó đã sắp xếp ổn thỏa chưa?” Tề Sinh lập tức thu lại nét mặt. Kể từ hôm có một cuộc giao chiến ngắn ngủi với Lục Trạm Giang, Kim Hạo liền bảo Tề Sinh tìm một địa điểm khác, nhanh chóng chuyển Chu Cẩm Phong tới đó. “Đã ổn thỏa rồi à.” “Xác định không bị theo đuôi?” Về điểm này Tề Sinh rất tự tin, “Em cử người chuyên đi làm việc này, đoán chắc bọn họ cũng không ngờ chúng ta vốn không dùng người của mình, hơn nữa em còn đi tới một nơi khác cùng thời gian đó để chuyển sự chú ý.” Tề Sinh ngẫm nghĩ, cũng tỏ ra nghi hoặc với sự thận trọng này. “Lục Trạm Giang đã bị thương, mặc dù không biết thương tích của hắn ra sao nhưng trong một thời gian ngắn có lẽ hắn sẽ không thể có bất kỳ động tĩnh nào. Huống hồ Chu Cẩm Phong vốn không đáng để hắn ra tay.” “Con người tên Lục Trạm Giang đó... ai mà biết được hắn đang nghĩ cái gì, hành sự cẩn thận một chút không thừa đâu.” Lúc ấy Tề Sinh mới gật đầu. Kim Hạo thở hắt ra, sắc mặt thay đổi mấy lần cuối cùng có vẻ như hạ quyết tâm, “Liên lạc với ngài B, tới lúc ông ta ra tay rồi.” “Vâng. Phía cô Nhiếp...” “Cô ta làm thế nào vốn không ảnh hưởng tới kế hoạch của tao.” “Em hiểu rồi.” Kim Hạo nhếch mép, lần này là một nụ cười thực sự, hắn phải mở to mắt ra nhìn Lục Trạm Giang tự ngã ngựa như thế nào. Mấy năm nay, thế lực của Hoàng Thành quá lớn, không chỉ rất nhiều người không chịu nổi, ngay cả những nhân vật đương chức cũng không muốn nhìn thấy nó tiếp tục phát triển nữa. Chỉ có điều, Cố Trường Dạ làm việc quá thận trọng, không tóm được bất kỳ điểm yếu nào. Nếu đã vậy, ra tay với mấy kẻ phía dưới Cố Trường Dạ là một lựa chọn không tồi. Kim Hạo đã hợp tác với không ít người, giờ đây Cố Trường Dạ đang vướng chân bởi chuyện của Hạng Thiên Dật, một khi Lục Trạm Giang xảy ra chuyện, Cố Trường Dạ có lẽ sẽ chọn cách bỏ xe giữ tướng, đồng thời đây cũng là một lời cảnh cáo dành cho Cố Trường Dạ, làm việc vẫn nên để lại đường lui cho người khác. Thế nên lần này, giờ phút huy hoàng của Lục Trạm Giang tới giới hạn rồi. Giấu đồ bìm leo, tới lúc đó ai còn coi hắn là lão Ngũ Lục Trạm Giang danh tiếng lẫy lừng của Hoàng Thành đây?

Chương 28

Mấy ngày nay Lục Trạm Giang không ra khỏi cửa mà ở lại trong biệt thự dưỡng thương. Mặc dù bản thân anh thấy mình bị thương không quá nghiêm trọng, chỉ có điều nhìn thấy nét mặt lo âu của Nhiếp Sơ Ngữ, anh bỗng muốn hưởng thụ cái cảm giác được chăm sóc này. Ngày ngày anh chỉ cần nằm trên giường đọc sách, xem báo, Nhiếp Sơ Ngữ sẽ tự động mang cơm canh lên, hơn nữa còn sợ anh cảm thấy nhàm chán, cô luôn cố gắng nghĩ ra một số chuyện thú vị kể cho anh nghe. Anh thích nhìn cô nghĩ đủ mọi cách để lấy lòng mình, mỗi lần làm gì cô lại dè dặt nhìn anh, như sợ anh sẽ không thích. Sức khỏe của Lục Trạm Giang hồi

phục rất nhanh, ngoại trừ lần phát sốt trước, cơ thể hoàn toàn không còn gì đáng lo ngại nữa, chỉ là vết thương hơi sâu, vẫn cần nghỉ ngơi nhiều. Tắm xong, Lục Trạ Giang vừa cầm khăn mặt lau tóc, vừa đi ra ngoài ban công. Đứng trên ban công, anh bỗng cảm thấy cả người nhẹ nhõm, nhưng khi nhìn thấy một hình bóng đứng trong vườn, động tác tay tự nhiên dừng lại. Mấy ngày gần đây, bầu không khí giữa anh và Nhiếp Sơ Ngữ rất ấm áp, ấm áp tới mức không ai trong hai người họ muốn phá vỡ cảm giác tuyệt vời này. Nhưng anh có thể cảm nhận được đôi khi cô thể hiện vẻ bất an, còn cả nỗi bi thương không thể tàng lờ nơi đáy mắt. Giống như lúc này đây, cô chỉ đứng đó, không hề động đậy nhưng cả người lại bao trùm một nỗi buồn lo mơ hồ, khiến người ta muốn vì cô xua tan nỗi buồn ấy. Dường như cảm nhận có ai nhìn mình, Nhiếp Sơ Ngữ quay đầu ngẩng lên, lập tức thấy Lục Trạ Giang đứng trên tầng hai. Cô cười với anh, sau đó vẫy tay, tỏ ý bảo anh xuống dưới. Lục Trạ Giang cũng không ngờ cô lại có hành động này, nhướng mày rồi xuống nhà một cách rất hợp tác. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn thấy anh biến mất ở ban công, trong lòng một nửa là ngọt ngào, một nửa là đau thương. Cô thực sự coi những ngày gần đây sống bên Lục Trạ Giang là báu vật, qua một ngày là ít đi một ngày, thế nên cô cực kì trân trọng thời khắc được ở bên anh. Nhưng quãng thời gian có đẹp dường nào cũng có lúc dùng cạn, ngày này cuối cùng vẫn phải tới. Đừng có lưu luyến, Nhiếp Sơ Ngữ, mày phải kiên cường lên. Không có gì to tát cả, dù sao cả đời này mày đã được yêu rồi, coi như tỏa sáng một lần, không còn gì phải nuối tiếc nữa. Khi Lục Trạ Giang ra khỏi cửa, Nhiếp Sơ Ngữ lập tức chạy bước nhỏ tới, sau đó ôm chầm lấy anh. Hiếm khi cô nhiệt tình như vậy, cả người Lục Trạ Giang hơi dờ ra rồi ôm Lại cô. Cô cảm nhận được sự ấm áp trong vòng tay anh. Đã không còn gì phải tính toán nữa, dù là thể thân, dù anh có yêu thương cô hay không, chỉ cần được sống trong giây phút này đã vui rồi. Cuối cùng, cô mở mắt, ánh mắt cười như vàng trắng khuyết “Lục Trạ Giang, chúng ta cùng uống rượu, được không?” Lục Trạ Giang thu lại nụ cười, nhận ra sự bất thường trong nụ cười của cô. Thời gian anh bị thương, cô như một người quản gia không cho phép anh động vào thuốc lá hay rượu, giờ lại chủ động đề nghị anh uống rượu với cô, chuyện này đương nhiên không bình thường. Anh nhìn cô hồi lâu, cuối cùng đành gật đầu như đã hết cách, “Thôi được.” “Vậy chúng ta uống rượu không phải để say, chơi trò gì cho thú vị đi.” “Thế nào mới coi là thú vị?” “Chơi trò nói thật đi. Mỗi lần uống một chén, có thể hỏi đối phương một câu.” Cô ngừng lại, nhìn vào mắt anh, biểu cảm rất chân thành, ngoan đạo. “Đối phương bắt buộc phải trả lời, nhưng nếu thực sự không muốn trả lời thì nói dối cũng không sao cả.” “Vậy vẫn coi là lời thật lòng ư?” Lục Trạ Giang tỏ ra hoài nghi. “Em thấy vậy mà.” Nếu lời thật lòng quá tổn thương đối phương, chi bằng cứ dùng những lời nói dối để an ủi, có được đôi chút vỗ về... Nhiếp Sơ Ngữ đặt rượu lên chiếc bàn đá trong vườn, hai người ngồi xuống ghế cạnh bàn. Bàn và ghế đều được thiết kế rất tinh xảo, tựa như những viên đá được tự nhiên xây đắp giữa thảo nguyên, khi ngồi lên có cảm giác dễ chịu. Dưới trời xanh mây trắng, anh ngồi bên bàn đá, những đường nét đẹp như khắc, đôi mắt sáng rực như sao, bờ vai rộng dài vô hình mang cho người ta cảm giác an toàn. Còn cô với làn da trắng như tuyết, thần thái tự nhiên, nụ cười nhẹ nhàng. Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, dường như giữa trời đất này họ chỉ nhìn thấy nhau, trong mắt cũng chỉ chứa đựng hình bóng nhau. Nhiếp Sơ Ngữ đứng dậy, rót rượu vào hai chiếc ly. Cô đẩy một ly tới trước mặt Lục Trạ Giang, rồi mới ngồi xuống, tay cầm một ly khác. Cô gật đầu với Lục Trạ Giang, sau đó nhanh chóng uống cạn. Uống xong, cô nở một nụ cười đắc ý, giống như nhằm lúc anh không để ý, cô đã giành được cơ hội trước. “Bây giờ em bắt đầu đặt câu hỏi nhé!” Nét mặt cô tinh nghịch. Lục Trạ Giang cầm ly rượu bằng tay trái, ngón tay trượt quanh mép ly, tay phải nhẹ nhàng gõ lên bàn đá. Hôm nay tâm trạng cô rất vui, rõ ràng lúc trước trên gương mặt còn bao trùm nỗi bi thương khiến người ta khó hiểu, vậy mà bây giờ đã tan biến, thay bằng một nét mặt nhẹ nhàng, giống như bỗng nhiên đã thông suốt một điều gì đó. “Ừm.” Nhận được câu đồng ý của anh, cô liền cười, “Lục Trạ Giang, vết thương ở vai anh còn đau không?” Đây cũng gọi là câu hỏi sao? Rõ ràng anh có phần không hiểu nhưng vẫn tôn trọng quy tắc cô đặt ra, “Không đau, cũng không có gì đáng ngại,” Nói rồi anh liền uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, sau đó đưa cho cô chiếc ly không, “Lúc trước vì sao em không vui?” Lúc trước? Thì ra anh biết. Điều này chứng tỏ anh cũng chú ý tới cô, dành tâm tư cho cô phải không? Cô mỉm cười lắc đầu. Cô đã nói rồi, nếu không muốn trả lời có thể nói dối: “Em đâu có không vui!” Vừa nói cô vừa rót rượu, hơn nữa còn định uống tiếp nhưng đã bị Lục Trạ Giang ngăn lại, “Như vậy không công bằng,” Cô nghi hoặc nhìn bàn tay anh ngăn mình lại, bỗng dưng không hiểu nguyên do. Lục Trạ Giang cướp ly rượu trong tay cô, “Thay đổi quy tắc một chút, nếu phát hiện ra đối phương đang nói dối, vậy thì đối phương sẽ mất quyền hỏi một lượt, thế nên ly rượu này nên để tôi uống, như vậy mới công bằng.” Nhiếp Sơ Ngữ không ngăn cản anh, anh ngang nhiên nói cô đang nói dối như vậy, cô bỗng bật cười. Lục Trạ Giang uống cạn ly, lúc này nhìn cô, “Bây giờ có thật em đang vui không?” Lần này cô rót rượu trước, cầm ly lên trả lời câu hỏi của anh: “Đúng vậy, rất vui.” Dường như để tỏ ra thị uy, cô lắc lắc ly rượu trước mặt anh rồi mới nghiêm túc

uống hết. “Tôi em hỏi rồi, năm xưa khi em rời xa anh, anh có từng tìm em không?” Cô nhìn vào mắt anh, bàn tay nắm ly rượu quá chặt, gân xanh nổi lên rõ nét. “Không.” Lục Trạ Giang nhìn cô rất bình thản. Biết anh không hề nói dối, cô lại tiếp tục rót rượu. Lần này Lục Trạ Giang uống, “Sau khi em đi rồi, có từng nhớ tôi không?” “Có nhưng rất ít, rất ít.” Cô cười, tựa hồ đáp án này đã làm một đòn phản kích tuyệt đẹp dành cho câu trả lời ban nãy của anh. Anh không hề tìm cô, cô tuy có nhớ anh nhưng rất hiếm hoi. Nhiếp Sơ Ngữ mỉm cười uống tiếp, “Có phải, nếu em không chủ động xuất hiện trước mặt anh, chúng ta sẽ không có cơ hội mặt đối mặt nói chuyện như thế này nữa không?” Lục Trạ Giang cầm ly rượu dốc cạn, “Có lẽ là vậy.” Anh bỏ ly rượu không xuống, “Nếu chúng ta không có cơ hội mặt đối mặt nói chuyện như thế này nữa, có phải em sẽ kết hôn sinh con với người khác không?” “Phải.” Lần này cô trả lời không hề do dự. Cô tiếp tục rót rượu, chỉ là lúc rót bỗng bất giác cảm thấy buồn cười. Họ đang làm gì đây, tuyên bố với đối phương rằng cho dù không có đối phương, mình vẫn có thể sống rất tốt sao? Nhưng đúng là vậy, không có cô, anh vẫn sống rất tốt, tiếp tục làm cậu chủ Lục, cuộc đời cứ thuận buồm xuôi gió, không có bất kì điều gì khác biệt, cô chỉ là một khúc nhạc đệm giản đơn xen vào quá khứ của anh mà thôi. Mà nếu cô không có anh, cũng sẽ chọn một người khác để kết hôn, sinh con, sống những ngày tháng êm đềm, yên ổn. Đều là những người thực tế nên sẽ hạnh phúc, chẳng cần phải đóng màn kịch không có nhau thì chẳng thể tiếp tục sống trên đời. Nhưng cô không buồn, giống như nên làm vậy, hoặc vào giây phút này cô thực sự không còn coi anh là chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích nữa. Anh chỉ là một người đàn ông đẹp trai, họ là hai cá thể ngang bằng với nhau, lấy thân phận bình đẳng nhất để ngồi đây trò chuyện giản đơn. Cô rót tiếp rượu, lần này cô uống rất chậm, như đang nhắm nháp mùi vị của ly rượu ngon, mặc dù cô hoàn toàn không biết cách thưởng thức rượu. Cuối cùng cũng uống hết, sắc mặt cô hơi hồng, ánh mắt long lanh, lại thêm một chút lẳng lơ dưới ánh nắng vàng, “Lục Trạ Giang, khi bên em, anh từng rung động vì em không, vì em là Nhiếp Sơ Ngữ mà không phải là người khác...” Cô giơ tay ra, dùng ngón trỏ và ngón cái tạo thành một khe hẹp, “Dù chỉ là một chút xíu thế này thôi?” Lục Trạ Giang nhú mày, “Có, không chỉ một chút xíu.” Nhiếp Sơ Ngữ cười, thật tốt, cứ cho là anh đang an ủi cô đi, cô cũng cảm thấy mãn nguyện, cảm thấy chuyện mình quyết định là xứng đáng. Lục Trạ Giang cầm ly rượu lên, Nhiếp Sơ Ngữ lập tức đứng dậy giằng lấy, “Ly này là em uống.” Nhưng lúc cô uống, Lục Trạ Giang lại hất chiếc ly đi, để nó từ trên bàn đá lăn xuống thảm cỏ mà không vỡ nát Lục Trạ Giang nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa, “Nhiếp Sơ Ngữ, tôi không hề nói dối.” Anh không hề nói dối, nên ly rượu này không phải cô uống. Nhiếp Sơ Ngữ ngẩn người. Anh không hề nói dối sao? Nhưng mà... Lục Trạ Giang bước tới trước mặt cô, hai tay nắm chặt lấy cả vai cô, “Nhiếp Sơ Ngữ, tôi chưa bao giờ nói rằng tôi coi em là thể thân của ai khác...” Trước giờ điều anh thừa nhận, sự đặc biệt trong giây phút đầu tiên thực sự có nhân tố là người khác, nhưng anh luôn phân biệt rất rõ Nghê Nghiên là Nghê Nghiên, cô là cô. Năm xưa, khi cô khóc lóc trách móc anh, anh nhìn thấy sự thất vọng trên gương mặt cô. Trong giây phút ấy, anh chợt hiểu ra, cô muốn một tình cảm toàn tâm toàn ý, không lẫn tạp niệm, mà tình cảm anh dành cho cô, ngay từ đầu đã không như vậy, nếu cô không thể chấp nhận một sự khiếm khuyết như vậy, chi bằng để cô ra đi... Nhiếp Sơ Ngữ đang định nói thì phía cổng vọng tới một âm thanh kì lạ, cô và Lục Trạ Giang cùng nhìn qua đó. Có người đang gõ cửa bên ngoài, động tác rất mạnh, đồng thời giọng điệu cũng rất gấp gáp. Nhiếp Sơ Ngữ và Lục Trạ Giang đồng thời đi về phía đó. Vừa tới nơi, người giúp việc đã mở cửa, lúc này một đám người xông thẳng vào. Ngay cả Nhiếp Sơ Ngữ cũng nhận ra điều bất thường. Những người này cực kỳ nghiêm nghị, ai nấy ánh mắt đều sắc lẹm, vừa nhìn đã biết không phải đến chơi, chỉ có điều không biết họ đến với thân phận gì. Nhiếp Sơ Ngữ nhanh chóng nhìn về phía Lục Trạ Giang, biểu cảm của anh rất bình thản nhưng cô vẫn nhìn ra điều gì đó, chính là bọn chúng không phải người của anh. Lục Trạ Giang nhận ra sự lo âu của cô, anh nắm chặt tay cô, tỏ ý bảo cô đừng lo lắng. Lúc này một người trong đám người kia bước ra. Người này đi thẳng tới trước mặt Lục Trạ Giang, “Cậu Lục, xin lỗi đã làm phiền, có một người nặc danh tố cáo cậu có liên quan tới mấy vụ mưu sát. Dĩ nhiên chúng tôi tin rằng cậu chủ Lục vô tội, nhưng chuyện gì cũng phải có quy định, thế nên việc điều tra bắt buộc phải có. Hy vọng cậu Lục có thể hợp tác với công việc điều tra của chúng tôi.” Người đàn ông lấy ra một biên bản lục soát đưa cho Lục Trạ Giang xem, “Nếu cậu Lục quả thực bị oan, lần điều tra nay của chúng tôi cũng vừa hay có thể rửa sạch hàm oan cho cậu.” Lục Trạ Giang chỉ liếc nhanh qua tờ biên bản đó, ngay cả biên bản cũng đã có, vậy thì không phải việc nảy sinh bất ngờ. Lục Trạ Giang cười, “Là một công dân tốt tuân theo pháp luật, đương nhiên tôi sẵn lòng hợp tác với phía cảnh sát, cũng mong đội trưởng Lí lục soát thật kĩ một lần, để mấy kẻ vu vạ cho tôi im miệng.” “Cảm ơn sự hợp tác của cậu.” Đội trưởng Lí ra hiệu cho những người phía sau, ý bảo họ nhanh chóng vào nhà lục soát. Nhiếp Sơ Ngữ mơ hồ cảm nhận được gì đó. Cô thấp thỏm không yên nhìn những người này vào thẳng trong nhà, xem ra thực sự định lật tung mọi thứ lên. Lục Trạ Giang xoa đầu cô, “Đừng lo lắng, sẽ không

có chuyện gì đâu.” Nhiếp Sơ Ngữ vẫn nắm chặt cánh tay anh. Lục Trạ Giang bảo cô ở yên trong vườn, không được đi đâu. Nhiếp Sơ Ngữ kéo tay anh, trong đầu có thứ gì lướt qua, cô bỗng nhớ tới chuyện Kim Hạo bắt cô làm. Cô quả thực không định vạch tội anh, nhưng việc cô làm liệu có ảnh hưởng gì đến anh hay không? Lục Trạ Giang bảo cô ngồi xuống chiếc ghế đá ban này, “Đừng lo, tôi sẽ không có chuyện gì đâu. Em ngoan ngoãn ngồi đây.” Giọng anh mang một sức mạnh an ủi, tâm trạng lo lắng của cô cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, lúc ấy mới thả tay anh ra. Lục Trạ Giang đi vào trong nhà. Ngay cả Nhiếp Sơ Ngữ cũng phát hiện ra điểm bất thường, đương nhiên anh cũng đã biết. Mới có người nặc danh tố cáo đã có hẳn lệnh khám xét, việc này không đơn giản. Xem ra có người thực sự bất mãn với sự tồn tại của anh, không biết có những kẻ nào tham gia vào sự việc lần này. Anh hừ lạnh một tiếng, bất luận là ai tham gia anh cũng sẽ khiến đối phương phải hối hận. Lục Trạ Giang bước vào trong nhà, ở đại sảnh có hai người lật đồ đạc lên rất ra dáng nhưng rõ ràng không quá để tâm. Anh liếc nhìn họ rồi đi thẳng lên gác. Quả nhiên trong phòng anh là đồng người nhất, anh chợt bật cười, “Cấp dưới của đội trưởng Lí quả nhiên thần tốc, mới đó đã lục soát xong các nơi khác trong nhà rồi.” Đội trưởng Lí sao không biết anh đang chế giễu mình, nhưng cũng coi như điếc, “Tôi chỉ làm việc theo lệnh, cậu Lục cũng đừng để ý.” “Dĩ nhiên tôi không để ý.” Lục Trạ Giang đứng dựa vào tường, “Chỉ là chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ thế nên muốn xem xem.” Đội trưởng Lí bị chặn họng như vậy, sắc mặt gượng gạo nhưng trong lòng lại không quan tâm, sau đó giả vờ nhìn thấy máy tính của Lục Trạ Giang, “Để lục soát cho triệt để, cậu Lục vẫn nên mở máy tính ra!” Lục Trạ Giang nhếch môi nhưng không nói gì, lập tức đến mở máy ra. Lục Trạ Giang bật máy tính lên, sau khi nhập mật khẩu đội trưởng Lí liền ra hiệu bằng ánh mắt cho mấy người sau lưng, mấy người đó lập tức tiến lên nghiên cứu chiếc laptop. Lục Trạ Giang lùi ra sau, đánh giá mấy người đó, rõ ràng ko phải cảnh sát, có lẽ là làm nghề IT. Mượn cơ lục soát sau đó đặt trọng tâm vào phòng anh, rồi mấu chốt của trọng tâm lại là chiếc laptop của anh, còn đặc biệt dẫn theo người có chuyên môn riêng, mục đích lộ liễu đến vậy, tưởng anh không nhận ra sao? Cả một đám người vây quanh chiếc máy tính, dường như muốn kiểm tra gì đó, đặc biệt là những tài liệu ẩn... Trong lúc họ kiểm tra, đội trưởng Lí đứng trước mặt, nói với Lục Trạ Giang: “Cậu Lục yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không hàm oan cho người tốt. Đương nhiên, cũng sẽ tuyệt đối không để lọt lưới kẻ xấu.” “Tôi có gì không yên tâm chứ? Chỉ mong đội trưởng Lí khi kiểm tra xong, về sau hãy quan tâm một chút tới mấy kẻ báo án nặc danh, dù sao thì hành vi vu vạ này cũng làm lãng phí nhân lực của cảnh sát.” Đội trưởng Lí cười khẩy trong lòng, lúc này đi tới trước mặt nhóm người kiểm tra máy tính, hình như muốn xem tình hình thế nào, nhưng lại chỉ thấy đối phương lắc đầu. Sao có thể không có được? Đội trưởng Lí dĩ nhiên ko chịu tin, bảo họ tiếp tục kiểm tra. Sắc mặt đội trưởng Lí càng lúc càng khó coi, biểu cảm của Lục Trạ Giang thì vẫn thản nhiên như không, “Đội trưởng Lí, xem ra trong chốc lát không thể có kết quả ngay, hay chúng ta xuống nhà uống tách trà?” “Cảm ơn ý tốt của cậu Lục, nhưng không cần đâu.” Tất cả mọi người đều đã thử rồi nhưng không thể tìm được bất kì thông tin ẩn nào từ trong máy tính, mọi tài liệu đều vô cùng bình thường, cũng không có bất kì thứ gì đáng nghi. Sắc mặt đội trưởng Lí sa sầm lại, khi nhìn sang Lục Trạ Giang thì nét mặt đã có vẻ quái lạ, cuối cùng không còn cách nào khác đành rút quân.

8. Chương 29

Chương 29

Nhiếp Sơ Ngữ vội vàng chạy lên tầng hai, lúc này đội trưởng Lí đã đưa người rời đi. Cô nhìn tất cả mọi thứ trong phòng Lục Trạ Giang, sau đó từng bước từng bước đi về phía anh. Cô nắm tay anh, tay cô rõ ràng đang run rẩy nhưng vẫn kiên định nắm chặt. Còn chưa đợi cô lên tiếng, Lục Trạ Giang đã nhìn cô, giống như đang cười

“Đừng lo, không sao mà, không có chuyện gì hết.”

Cô ra sức lắc đầu, không phải như vậy, cô không muốn nói chuyện này. Cô muốn nhắc nhở anh, có người muốn gây bất lợi đối với anh, nghĩ cách đối phó với anh, anh nhất định phải cẩn thận. Chỉ có điều, những chuyện này quá phức tạp, quá rối rắm, cô bỗng không biết nên nói từ đâu, cũng không thể lên tiếng. Lục Trạ Giang rút tay mình ra, gờ tay véo mũi cô một cái

“Đã bảo đừng lo lắng, em đừng nghĩ nhiều quá...”

Cô bỗng nhiên trở nên kiên định, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, “Anh đừng nói, nghe em nói đây.”

Cô sợ mình không nói sẽ không có dũng khí nữa, sẽ khiến cả anh và Chu Cẩm Phong lâm vào nguy hiểm. Cô không giấu giếm, nói với anh tất cả, tâm trạng lúc này bỗng bình tĩnh một cách lạ kì, dù có tệ cũng không tệ hơn được nữa. Cô kể cho anh từ lúc bắt đầu, từ khi cô và Chu Cẩm Phong sống một cuộc sống bình dị, bỗng có một ngày Chu Cẩm Phong mất tích, cô không sao tìm được anh ấy, sau đó có một người xuất hiện, bảo cô làm việc cho hắn nếu không sẽ gây bất lợi cho Chu Cẩm Phong. Để Kim Hạo thả Chu Cẩm Phong ra, cô chỉ còn cách nghe theo sự sắp xếp của hắn. Kim Hạo bảo cô tiếp cận anh, ban đầu cô hoàn toàn không chấp nhận, thậm chí còn nghĩ, nếu anh vốn không quan tâm tới cô thì mọi thứ sẽ kết thúc ngay ở đó cũng được. Cô kể hết một hơi toàn bộ mọi chuyện của mình, nói xong tâm trạng nhẹ nhõm hơn nhiều, chỉ ít bây giờ anh đã biết Kim Hạo muốn đối phó với anh, anh sẽ có cách phòng bị, như vậy cảm giác áy náy trong lòng cô cũng vơi bớt. Từ biểu cảm của Lục Trầm Giang không thể nhận ra tâm trạng anh lúc này, không giống như giận dữ, đương nhiên càng không thể vui vẻ được.

Anh hơi nheo mắt, sau đó trở lại bình thường, “Em nói với tôi toàn bộ như vậy rồi, không lo cho sự an nguy của Chu Cẩm Phong nữa sao?”

Trong giọng điệu của anh ẩn chứa chút gì chế giễu, đương nhiên Nhiếp Sơ Ngữ nhận ra. Trước khi nói những lời này cô đã đoán đủ các phản ứng của anh. Anh giận dữ là lẽ đương nhiên, cô không có tư cách yêu cầu anh hiểu cho hành động của mình, dù sao thì anh và Chu Cẩm Phong cũng không có bất kì quan hệ nào.

“Em biết em có lỗi với anh, anh hận em, anh ghét em, thậm chí cảm thấy em đáng chết cũng nên lắm...”, cô hạ thấp giọng, có vài phần van xin, “Anh muốn nghĩ sao về em cũng được, thậm chí làm gì em, em cũng bằng lòng, nhưng xin anh có thể cứu Chu Cẩm Phong không? Anh ấy vô tội, mọi chuyện vốn không có bất kì liên quan nào tới anh ấy...”

Lục Trầm Giang đã hiểu rồi, cô thừa nhận tất cả là mong anh dùng thế lực của mình để cứu Chu Cẩm Phong ra khỏi tay Kim Hạo. Cô nói anh đối xử với cô thế nào cũng được nhưng điều kiện tiên quyết là phải bảo đảm an toàn cho Chu Cẩm Phong. “Thế nên, em đang cầu xin tôi?”

“Phải em đang cầu xin anh.”

Thậm chí nếu như anh muốn nhìn thấy cô quỳ xuống, cô cũng lập tức làm. Cô có lỗi với Chu Cẩm Phong quá nhiều lần rồi. Từ nhỏ tới giờ, Chu Cẩm Phong luôn là người ở bên cô vô điều kiện dù cô có đối xử với anh ấy ra sao. Rõ ràng là chính cô vênh vênh tự đắc, tưởng rằng Chu Cẩm Phong không xứng với cô, về sau mới biết, chính cô không xứng với anh ấy. Cô không xứng với sự toàn tâm toàn ý mà Chu Cẩm Phong dành cho mình. Lục Trầm Giang vịn vào ngón tay, cô đang cầu xin anh vì một người đàn ông khác, nghĩ sao lại thấy nhục cười đến thế.

“Em cảm thấy sau khi em ở bên cạnh tôi làm những chuyện đó, tôi còn có thể cứu người giúp em sao?” Nụ cười của anh có phần tàn nhẫn.

Cô lại nắm chặt tay anh, “Xin anh cứu anh ấy.” Tư thế của cô quá hèn hạ, biểu cảm mang theo vẻ van nài.

“Anh ta quan trọng với em như vậy sao?”

“Phải, rất quan trọng.” Cô nhìn anh, tay vẫn nắm chặt anh, dường như chỉ cần anh không đồng ý, cô sẽ tiếp tục giữ tư thế này.

“Nếu anh ấy không thể sống bình yên thì cả đời này em cũng không thể yên ổn mà sống được.”

Lục Trầm Giang bật cười, muốn thoát khỏi tay cô nhưng cô không buông. Giây phút này cô cố chấp đến mức khiến người ta cảm thấy đáng sợ. Cô chẳng nói chẳng rằng nhưng trong cốt tủy có sự quyết tâm không buông tay.

Lục Trầm Giang không giằng ra khỏi tay cô nữa, “Nếu tôi không đồng ý, em sẽ thế nào?” Cô cắn răng, nếu anh không đồng ý, cô còn có thể thế nào, dường như chẳng thế nào. Gương mặt cô thể hiện sự tuyệt vọng. Nếu như Chu Cẩm Phong vì chuyện này mà mất mạng, có lẽ cô cũng chỉ còn cách dùng tính mạng của mình để chôn theo anh ấy.

Lục Trầm Giang không chịu nổi bộ dạng này của cô, chớp thời cơ hất tay cô ra, “Em ở lại đây, không được phép đi đâu.”

Cô nhìn anh kì lạ. Như vậy là anh đồng ý với cô rồi sao? ... Kim Hạo đá mạnh vào chiếc bàn trước mặt một cái. Sao có thể không tìm thấy chứ? Hắn cho rằng đối phương kiểm tra máy tính của Lục Trạ Giang một cách thiếu nghiêm túc. kết quả được đối phương thông báo là xếp mấy chuyên gia IT tham gia, trong đó còn có hai người do Kim Hạo đích thân cử đến. Chính Kim Hạo đã hướng dẫn hai chuyên gia đó cách kiểm tra phần tài liệu ẩn, kết quả không thấy gì. Sao có thể như vậy? Hắn bỗng cho rằng vấn đề nằm ở Nhiếp Sơ Ngữ, nhưng có lẽ không thể. Nếu cô ta thực sự phản bội thì đã không nói trong máy tính không có file tài liệu đó, mà sẽ tìm bừa cho hắn một file khác. Từ đây có thể phán đoán rằng Nhiếp Sơ Ngữ có lẽ đã làm theo yêu cầu của hắn. Huống hồ hắn vốn không nói cho Nhiếp Sơ Ngữ biết tác dụng thực sự của chiếc USB, tài liệu chẳng qua chỉ là để do thám Nhiếp Sơ Ngữ có thực sự tiếp xúc với máy tính của Lục Trạ Giang không mà thôi. Vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu? Kim Hạo sa sầm mặt mày, ném chiếc di động vừa tắt máy, cẩn thận suy xét xem rốt cuộc sơ hở chỗ nào. Lần này hắn bắt tay với một số cán bộ cao cấp, kế hoạch của hắn cũng đạt được sự hậu thuẫn của đối phương. Đối phương làm chính trị bao nhiêu năm nhưng chưa đủ công trạng, vì thế mà không có cơ hội thăng chức. Lần hợp tác này một khi có thể hạ gục Lục Trạ Giang, đối phương cũng có thể mượn chuyện này giành được cơ hội thăng chức. Lẽ nào có người sau khi biết chuyện họ hợp tác, không muốn để chuyện này thành công? Phải chăng Lục Trạ Giang cũng gài người trong số các cán bộ cao cấp? Nhất định như vậy rồi, nhưng nếu là vậy, muốn dùng cách này để hạ gục Lục Trạ Giang sẽ có chút khó khăn. Lẽ nào bỏ cuộc ở đây? Dĩ nhiên là không. Kim Hạo chợt nhớ ra việc Kỷ Niên và Trần Bình vẫn đang điều tra tung tích của Chu Cẩn Phong, Lục Trạ Giang thậm chí còn không màng nguy hiểm tự mình đi. Điều đó chứng tỏ Lục Trạ Giang coi trọng Chu Cẩn Phong, nhưng rõ ràng hai người họ hoàn toàn không có quan hệ gì. Nhiếp Sơ Ngữ thì ra là một người phụ nữ Lục Trạ Giang quan tâm đến vậy. Nếu mày đã coi trọng con đàn bà đó như thế, vậy thì để mày đau tốt cùng một lần, như vậy mày sẽ hiểu được nỗi đau năm xưa của tao. Kim Hạo lập tức gọi Tề Sinh vào. Tề Sinh cung kính đứng trước mặt, yên lặng lắng nghe hắn dặn dò.

“Mày đưa Chu Cẩn Phong tới công xưởng bỏ hoang ở Quảng Mậu đi.” Tề Sinh có vẻ không hiểu nhưng vẫn nghe theo sự sắp xếp của Kim Hạo. Kim Hạo xua tay, tỏ ý muốn Tề Sinh lập tức xử lí chuyện này. Sau khi Tề Sinh đi rồi, Kim Hạo nhặt chiếc di động mình vừa ném lên, gọi thẳng tới cho Nhiếp Sơ Ngữ:

“Nhiếp Sơ Ngữ, không phải cô muốn biết Chu Cẩn Phong hiện giờ ra sao ư? Tôi cho cô một cơ hội...”

Nhiếp Sơ Ngữ nhận được điện thoại, lập tức ra khỏi biệt thự theo yêu cầu của Kim Hạo. Sau khi chứng kiến Kim Hạo cắt ngón tay Chu Cẩn Phong, cô đã hoàn toàn hiểu được dòng máu lạnh trong cốt tủy con người hắn. Hắn vốn không coi sinh mạng con người ra gì, sự uy hiếp của hắn không chỉ là uy hiếp suông, một khi không tuân theo, hắn sẽ làm thật. Cho dù cô biết mình tới đó sẽ gặp nguy hiểm nhưng không thể không đi. Lục Trạ Giang ra khỏi biệt thự, hỏi Trần Bình tiến triển việc tìm người. Sau khi biết Trần Bình đã tìm ra được địa chỉ cụ thể của Chu Cẩn Phong, anh bèn sai người lập tức hành động. Phía bên Trần Bình đã sắp xếp người rồi, không hề cảm thấy ngạc nhiên vì hành động đột xuất này của Lục Trạ Giang, nói anh không cần đích thân tới. Có lẽ vì muốn bưng tai bịt mắt thiên hạ, Kim Hạo không hề cắt cử quá nhiều người ở đó, điều này thuận tiện cho bọn họ hành sự. Đối với ý kiến của Trần Bình, Lục Trạ Giang không tỏ rõ thái độ. Lục Trạ Giang ngồi vào xe, Kỷ Niên đích thân lái xe. Kỷ Niên nhận ra tâm trạng của Lục Trạ Giang không vui nên cũng không quấy rầy mà chỉ lặng lẽ lái xe. Lục Trạ Giang ngồi ở ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi, mí mắt anh giật giật mấy cái, khiến anh nhú mày lại, cảm thấy vô cùng bức bối. Đối với việc cứu Chu Cẩn Phong anh không hề cảm thấy khó khăn, chỉ là không thích thái độ của Nhiếp Sơ Ngữ mà thôi. Giờ khóe mắt cứ giật khiến anh có chút bất an, anh bắt đầu hồi tưởng lại mọi việc ngày hôm nay. Người của cảnh sát tới khám xét nơi ở của anh nhưng không thu hoạch được gì. Có thể huy động cảnh sát nhằm vào anh, sau lưng nhất định là có Kim Hạo đổ thêm dầu vào lửa. Giờ đây không đạt được gì, Kim Hạo hẳn đã lập tức nhận được tin. Với tính cách của Kim Hạo, hẳn nhất định sẽ không cam tâm khi kế hoạch bao năm nay bị hủy hoại, hẳn nổi điên lên thì đưa cả hai vào tình trạng “cá chết lưới rách” cũng không tiếc. Bây giờ chắc Kim Hạo đang chìm trong sự cuồng điên, vậy thì hẳn nhất định sẽ sắp xếp bước tiếp theo. Anh lập tức thông báo cho Trần Bình, chuyển phía Chu Cẩn Phong để Trần Bình độc lập xử lý, tốt nhất là phải làm ngay, không được phép kéo dài, sau đó bảo Kỷ Niên quay trở lại đường cũ. Với những gì anh hiểu về Kim Hạo, lúc này Kim Hạo có lẽ sẽ dùng Chu Cẩn Phong để uy hiếp Nhiếp Sơ Ngữ, rồi dùng chính Nhiếp Sơ Ngữ để kiểm chế anh. Chỉ là, không biết sau khi không còn con bài Chu Cẩn Phong nữa, Kim Hạo sẽ làm thế nào. Kỷ Niên lập tức nhanh chóng lái xe quay về biệt thự. Lục Trạ Giang xuống xe, vào trong, nhìn thấy người giúp việc là hỏi luôn về Nhiếp Sơ Ngữ.

“Cô Nhiếp ra ngoài rồi ạ, có vẻ rất vội vàng, hình như xảy ra chuyện gì đó...”

Lục Trạh Giang nhanh chóng gọi vào di động của Nhiếp Sơ Ngữ nhưng phát hiện cô không đem theo. Vứt di động của cô qua một bên, anh sa sầm mặt mày ngồi xuống, tâm trạng rõ ràng rất tệ, không phải đã bảo cô đừng ra ngoài rồi sao? Lúc này, di động của anh chợt vang lên.

“Lục Trạh Giang, Nhiếp Sơ Ngữ đang ở trong tay tao.”

Kim Hạo cố tình nói với vẻ bình thản. “Nhưng đối với mày chắc là không quan trọng. Cậu chủ Lục của chúng ta nổi tiếng là không gần nữ sắc, sao có thể vì một con đàn bà mà bị uy hiếp chứ? Tiếc rằng, cô Nhiếp này thật là đáng thương, xem ra thực sự không còn giá trị lợi dụng nữa rồi, nhưng không lợi dụng cũng không phải là tác phong của tao. Cậu chủ Lục giúp tao nghĩ xem, nên để cô ta hiện thực hóa giá trị của mình thế nào đây?”

“Mày đang ở chỗ nào?”

Kim Hạo bật cười, nói thẳng địa điểm sau đó tắt máy.

Lục Trạh Giang à Lục Trạh Giang, mày cũng có ngày hôm nay đây...

9. Chương 30

Nhiếp Sơ Ngữ tới công xưởng bỏ hoang ở Quảng Mậu theo như lời Kim Hạo đã nói. Đây vốn là một khu công nghiệp, giờ xuống cấp trở thành nơi ô nhiễm, không ít công xưởng chuyển đổi mô hình, đa phần đã di dời đi nơi khác, chỉ còn lại những ngôi nhà bỏ hoang. Nghe nói, giờ chính phủ có ý khai phá khu vực này, khu công xưởng này lại một lần nữa có giá trị, không ít người đang đợi từng căn nhà bị dỡ bỏ.

Nơi này lâu không có người quét dọn, trong không khí phả ra mùi nấm mốc nồng nặc. Nhiếp Sơ Ngữ cẩn thận bước gần tới nhà xưởng số 3 mà Kim Hạo nói. Nhà xưởng này nằm khá xa, mọi cửa ra vào và cửa sổ đều bị xuống cấp. Từ xa nhìn lại, những ô cửa sổ đó như những cái động đen ngòm, u tối, khiến người ta càng thêm sợ hãi.

Nhiếp Sơ Ngữ tới nơi, đẩy cửa, cánh cửa cũ kĩ phát ra những tiếng cọt két. Bên trong rất trống trải, qua ánh nắng hắt vào trong có thể nhìn thấy vô số bụi đang cuộn cuộn trong không khí. Cô vừa nhìn đã thấy Kim Hạo ngồi ở vị trí trung tâm. Căn nhà này quá đơn sơ, Kim Hạo ăn mặc bảnh bao, ngồi giữa phòng, hoàn toàn không ăn khớp chút nào.

Cô bước tới, “Chu Cẩn Phong đâu?” Ngay từ cửa cô đã bắt đầu quan sát chỗ này, không hề thấy Chu Cẩn Phong, không tránh khỏi có chút sốt ruột.

“Yên tâm, cô sẽ gặp được cậu ta thôi...” Kim Hạo vừa nói xong thì có người vội vã tới bên cạnh, thì thầm với hắn điều gì đó. Kim Hạo nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Nhiếp Sơ Ngữ mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, Tề Sinh luôn bên cạnh Kim Hạo lại không có mặt ở đây, còn Kim Hạo vì chuyện gì mà sắc mặt thay đổi? Kim Hạo bảo người kia lùi ra, đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho người bên cạnh, lập tức có kẻ đi về phía Nhiếp Sơ Ngữ.

“Các người định làm gì?”

Nhiếp Sơ Ngữ bị bọn chúng bắt lại, sau đó trói chặt bằng dây thừng. Kim Hạo đứng dậy, đi về phía cô, nhìn cô đang không ngừng giãy giụa dưới đất, bất giác bật cười, “Đành để cô chịu thiệt thòi rồi.” Kim Hạo quay lại nhìn người đằng sau, “Đưa cô ta lên tầng thượng.”

Nhiếp Sơ Ngữ bị bọn chúng dùng băng dính quấn vào miệng rồi dẫn lên tầng thượng. Kim Hạo đứng ở đại sảnh một lúc, sắp xếp thuộc hạ rồi mới đi lên theo. Tề Sinh đã chậm hơn Lục Trạh Giang một bước. Khi Tề Sinh vội tới chỗ Chu Cẩn Phong, Chu Cẩn Phong đã bị người của Lục Trạh Giang đưa đi mất. Mỗi bước đi của Kim Hạo đều vô cùng nặng nề. Lần nào đối đầu với Lục Trạh Giang, hắn đều ở thế yếu, Lục Trạh Giang luôn có thể rút lui an toàn. Lần này hắn sẽ không để chuyện đó xảy ra nữa. Hôm nay sẽ là ngày chết của Lục Trạh Giang, hơn nữa, trước khi Lục Trạh Giang chết, hắn còn tặng cho Lục Trạh Giang một phần quà lớn, có món quà lớn nào có thể sánh với việc nhìn thấy người con gái mình yêu chết trước mặt mà

phải bó tay bất lực đây? Kim Hạo lên tới tầng thượng. Hắn nhìn thấy Nhiếp Sơ Ngữ bị trói, tốt bụng an ủi cô: “Đừng lo lắng, chỉ lát nữa thôi Lục Trạ Giang sẽ tới với cô, bây giờ cô cứ mặc sức mà cảm động.”

Miệng Nhiếp Sơ Ngữ bị quần băng rất chặt, không thể nói được. Hắn ta có ý gì? Lục Trạ Giang sẽ tới đây ư? Không được, tuyệt đối không được tới, một người phụ nữ như cô không xứng để Lục Trạ Giang làm bất cứ chuyện gì. Lục Trạ Giang là người thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không mắc bẫy, sẽ không đầu... Nước mắt làm nhòa đi tầm nhìn của cô. Cô nhớ lại sự chân thành của anh khi nói chuyện với cô, không chỉ là một chút chân thành nhỏ nhoi... Cô tin anh, thế nên giờ phút này đây, cô thực sự không còn gì nuối tiếc nữa, chỉ hy vọng anh có thể bình an. Kim Hạo phì cười, “Đừng vội cảm động, đợi người ta tới cũng chưa muộn...”

Lục Trạ Giang từ trên xe bước xuống, Kỷ Niên lập tức theo sau. Lục Trạ Giang xua tay

”Cậu không cần đi theo.

” “Anh Lục.”

Kỷ Niên rõ ràng có phần không yên tâm. Kim Hạo hẹn ở nơi này, hiển nhiên là muốn đối phó với Lục Trạ Giang, nguy hiểm như vậy sao có thể không đi theo?

“Làm theo những gì tôi dặn.”

Lục Trạ Giang lạnh lùng đưa mắt nhìn Kỷ Niên. Ý của anh rất rõ ràng, không cần phải nói nhiều thêm nữa. Mặc dù không muốn, nhưng thói quen nghe theo sự sắp xếp của Lục Trạ Giang bao năm nay đã khiến Kỷ Niên chỉ có thể nhìn anh một mình đi về phía khu nhà xưởng cũ nát đó. Lục Trạ Giang biết Kim Hạo nhất định dẫn theo không ít người. Nếu anh đưa Kỷ Niên theo, không những không giúp được gì mà còn có thể khiến Kỷ Niên rơi vào nguy hiểm, nhưng anh không muốn giải thích. Lục Trạ Giang dùng bước trước của nhà xưởng số 3. Lúc này trên tầng thượng, Kim Hạo chép miệng hai tiếng rồi đi tới trước mặt Nhiếp Sơ Ngữ

“Xem sức hấp dẫn của mày lớn đến chừng nào kìa, Lục Trạ Giang đã vì mày mà tới đây rồi...” Kim Hạo cười và giật tóc Nhiếp Sơ Ngữ đến khi nhìn thấy cô đau đớn cau mày, hắn mới hài lòng thả tay ra. Lục Trạ Giang đi tới, đẩy cánh cửa đóng kín ra. Động tác của anh rất chậm rãi, cánh cửa từ từ được mở tung, sau đó anh bước vào trong, một hàng người cầm súng chìa vào anh, còn anh thì hoàn toàn coi như không nhìn thấy, vẫn tiến lên từng bước, từng bước một. Đám người cầm súng kia bỗng lùi lại.

“Tao muốn nói chuyện với Kim Hạo.”

Anh ung dung lên tiếng. Bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, có thể đọc được trong mắt đối phương sự kính nể đối với Lục Trạ Giang, bị nhiều mũi súng chìa vào như vậy mà vẫn có thể điềm đạm, quả không hổ danh là lão Ngũ của Hoàng Thành. Súng của bọn chúng vẫn nhắm vào Lục Trạ Giang, một người trong số đó cầm di động, đặt vào tay Lục Trạ Giang.

Thanh âm của Kim Hạo từ trong di động vọng ra: “Quả nhiên là Lục Trạ Giang, đối mặt với những tình huống này mà mặt vẫn không đổi sắc.”

“Thật xin lỗi, biểu hiện của tao làm mày thất vọng rồi.”

”Tao thất vọng, không sao, quan trọng là tao sẽ không để mày thất vọng đâu...”

Kim Hạo lập tức gi di động vào Nhiếp Sơ Ngữ, “Nhìn món quà lớn tao chuẩn bị cho mày đây, có cảm thấy ngạc nhiên mừng rỡ không?”

“Mừng rỡ thì không có, kinh ngạc thì ít nhiều cũng có đôi phần, dù sao thì trong mắt tao, cậu chủ Kim không cần dùng một người phụ nữ để chứng minh sức mạnh của mình...”

“Tao dĩ nhiên không cần làm vậy, chỉ cần dùng cô ta để trói buộc mày là đủ rồi.”

Lục Trạ Giang nghiêm mặt, “Kim Hạo, ân oán cá nhân giữa tao và mày lại liên lụy tới người khác như thế, có phải mày đang chuyện bé xé ra to không?” Kim Hạo chỉ hừ một tiếng. Lục Trạ Giang tiếp tục lên tiếng: “Nhà xưởng này đích thực bỏ hoang, nhưng thời gian gần đây, vô số người trở về chứng minh quyền

sở hữu của mình. Một khi ở đây xuất hiện âm thanh gì khác lạ, chỉ cần một cú điện thoại, người ở đây đều sẽ chạy sạch.”

“Mày đang dọa tao đấy à?”

“Không dám, chỉ đang nhắc nhở mày. Chuyện ân oán riêng tư không cần kéo người khác vào.”

Kim Hạo cười, “Lục Trạm Giang, vậy thì mày tới cùng tao giải quyết ân oán riêng tư đi!”

Lục Trạm Giang đưa di động cho gã kia. Lúc này có hai người bước tới lục soát người anh, thấy anh không mang theo vũ khí mới để anh lên gác. Lục Trạm Giang đi lên tầng thượng từng bước, từng bước, mỗi bước đều rất kiên định, nét mặt bình thản, không khác gì ngày thường. Anh lên tới nơi, lúc này Kim Hạo lôi Nhiếp Sơ Ngữ dậy. Hắn một tay túm tóc cô, tay kia cầm súng gi vào cổ cô. Lục Trạm Giang nhìn thấy cảnh này ngoài mặt tuy vẫn bình thản nhưng bàn tay đã nắm chặt lại.

Kim Hạo nhìn Lục Trạm Giang bằng ánh mắt thích thú, “Nói xem, tao cứ thể bắn cô ta một nhát, mày sẽ có tâm trạng gì?”

Lục Trạm Giang bỗng bật cười, “Nếu số mạng của tao đã định sẵn sẽ dừng lại ở đây thì cô ấy đi cùng tao như thế, dĩ nhiên tao phải cảm ơn mày một tiếng rồi.”

Kim Hạo bỏ súng xuống. Hắn hận nhất chính là cảm giác không thể làm gì được Lục Trạm Giang, giống như dù hắn có làm gì cũng không thể ảnh hưởng đến anh vậy. Giây phút hạ súng, hắn lập tức nổ súng về phía Lục Trạm Giang, đạn trúng vào đùi anh. Lục Trạm Giang lập tức đau đớn khụy người xuống. Đáng vẻ thảm hại của Lục Trạm Giang cuối cùng đã khiến tâm trạng Kim Hạo tốt lên đôi chút. Lục Trạm Giang hình như muốn đứng dậy nhưng vì chân trái bị thương nên không thể đứng thẳng được.

Anh nhìn về phía Kim Hạo, nhìn gương mặt bị băng dính quấn đến tím tái cùng đôi mắt đăm lẹ của Nhiếp Sơ Ngữ. Anh nhanh chóng quay đi.

“Kim Hạo, chúng ta làm một cuộc giao dịch. Tao nói cho mày biết một bí mật, mày thả cô ấy ra.”

Kim Hạo phá lên cười, Đường đường là Lục Trạm Giang giờ là lúc sống chết chưa rõ còn muốn bảo vệ một con đàn bà. Gặp phải tình yêu, quả nhiên ai cũng có thể trở thành thằng ngốc.

“Ồ? Bí mật gì đây?”

“Lẽ nào mày không tò mò vì sao bọn họ không tra ra được gì từ trong máy tính của tao ư?” S

Ắc mắt Kim Hạo quả nhiên thay đổi, Lục Trạm Giang cũng không gấp, chỉ yếu ớt nín nhịn cơn đau ở chân, một tay bịt chặt miệng vết thương đang chảy máu. “Vì sao?”

Lục Trạm Giang muốn mở lời nhưng nỗi đau ấy khiến anh không sao nói nổi. Lúc này Kim Hạo đi tới không chút kiêng dè. Trên người Lục Trạm Giang không có bất kì vũ khí gì, cộng thêm chân lại bị thương, vốn không cần coi Lục Trạm Giang ra gì. Hắn bước tới, một tay xách áo Lục Trạm Giang lên,

“Nói, rốt cuộc là vì sao?”

“Bởi vì...”, Lục Trạm Giang vì đau gần như nói không ra tiếng, “Vì Tạ Hình là người của tao.” Kim Hạo trợn trừng mắt, hoàn toàn chết sững vì thông tin này. Lục Trạm Giang lợi dụng lúc hắn thất thần, lập tức cướp lại súng trong tay hắn, ném về một phía, súng rơi thẳng từ tầng thượng xuống.

“Mày dám lừa tao?” Kim Hạo tỉnh ra bị Lục Trạm Giang gài bẫy, phần nộ vô cùng, lập tức đá vào vết thương của Lục Trạm Giang, đá mạnh hết lần này tới lần khác, máu không ngừng chảy. Kim Hạo dường như thấy vẫn chưa đủ, giữ chặt Lục Trạm Giang bắt đầu điên cuồng đánh, Lục Trạm Giang chỉ đợi có thể, anh không thể đứng dậy đối đầu với Kim Hạo nhưng ở dưới rõ ràng bản thân có lợi. Hai tay anh giữ chặt bả vai Kim Hạo, dùng sức ấn hắn xuống, sau đó nắm chặt đầu Kim Hạo, đập thẳng xuống sàn. Kim Hạo không ngừng giãy giụa, hai tay cũng bóp chặt cổ Lục Trạm Giang.

“Tất cả đứng yên, dừng tay...” Một nhóm cảnh sát xuất hiện kịp thời. Những tia quái lạ lóe lên trong đôi mắt Kim Hạo, Lục Trạm Giang không làm gì nữa, chỉ cười, “Tao không hề lừa mày.” Tạ Hình thực sự là người của Lục Trạm Giang, Kim Hạo hoàn toàn sụp đổ... Tạ Hình, một cô gái rất trẻ trung, xinh đẹp nhưng dường như vận mệnh lại không chiếu cố cô. Sau khi bố dính vào cờ bạc, đốt sạch mọi cửa cải trong nhà,

tính tình cũng ngày càng nóng nảy. Không biết bắt đầu từ khi nào, đối với cô mà nói, sở thích của bố là bài bạc và chửi bới vợ con. Cuối cùng có một ngày, mẹ không chịu nổi cuộc sống như vậy đã bỏ nhà ra đi, sau đó cô bắt đầu đối mặt với một người bố ngày ngày đánh đập tàn nhẫn và nhiếc móc. Hôm đó đối với Tạ Hình mà nói là một ngày khó quên nhất. Cô tìm bố muốn xin tiền đăng kí thi đại học, đương nhiên bố không cho, còn kéo cô ra đánh tơi bời, mắng cô là đồ vét của, chỉ biết tiêu tiền, chẳng biết làm gì cả, còn sống làm gì nữa. Tạ Hình lúc đó bỗng cảm thấy, cứ bị đánh như vậy đến chết cũng không tồi, dù sao thì mẹ cũng đi rồi, cuộc đời cô không còn bất kì hy vọng nào nữa. Cô không thể vui vẻ nói về bố mẹ mình như các bạn, cũng không thể vì mua được một bộ quần áo mới thật đẹp mà vui vẻ cả ngày như các bạn, càng không thể mơ mộng đổ vào một trường đại học mà người người ngưỡng mộ. Chết đi cũng không tệ chút nào, sau khi suy nghĩ đó hiện lên, cô để mặc cho bố đánh đập mình, không hề giãy giụa, cô chấp nhận số phận rồi. Nhưng cô không chết, một chàng trai trẻ đã cứu cô. Trong lúc đau đớn, cô nhìn thấy người thiếu niên tuấn tú, khôi ngô ấy, bỗng cảm thấy chắc là mình đã chết rồi, chết rồi mới nhìn thấy thiên thần. Cô không chết, thế nên anh cũng không phải thiên thần, mà chỉ là một chàng hoàng tử được Thượng đế phái xuống để cứu cô. Anh tên là Lục Trạ Giang, cô đi theo anh, theo anh tới rất xa, rất xa. Cuối cùng câu đầu tiên anh nói với cô là, cô đừng đi theo anh nữa. Bỗng nhiên cô cảm thấy buồn, cô giống như người vừa tìm thấy chiếc phao cứu sinh, cô kể về cảnh ngộ của mình, nói rằng bố rất đáng sợ, mẹ đã đi rồi, còn cô không có hy vọng được sống nữa. Cô bỗng khóc tím tấc trước mặt một người xa lạ.

Lục Trạ Giang cho cô một khoản tiền rồi nói với cô: “Nếu ngay bản thân cô cũng cảm thấy mình không còn hy vọng nữa thì cô hết hy vọng thật rồi.” Anh để lại cho cô một cái bóng nhạt nhòa, hờ hững.

10. Chương 31

Rất nhiều năm sau, Tạ Hình thường nhớ lại ngày ấy. Hôm đó đối với chàng trai kia có thể chỉ là một ngày bình thường, việc cứu cô dễ như trở bàn tay mà thôi. Nhưng đối với cô, đó lại là một cuộc đời mới. Phải, nếu cả chính bản thân cũng từ bỏ mình thì đương nhiên không còn bất kì hy vọng gì nữa.

Nếu không gặp anh, có lẽ cô đã bị đánh chết, cho dù không chết cũng sẽ bị người bố nghiện cơ bạc nặng đó bán đi, từ đó trượt chân cả đời. Nhưng cô đã gặp anh, thế nên tất cả đều chưa từng xảy ra. Cô lấy số tiền anh cho làm phí đăng kí dự thi đại học, bắt đầu nghiêm túc ôn luyện, cuối cùng đã đạt được thành tích xuất sắc trong kì thi.

Kì thi đại học kết thúc, Tạ Hình liền bắt đầu làm việc kiếm sống, sau đó tự đóng học phí, hơn nữa bốn năm học đại học cũng cực kì thuận lợi.

Gặp lại chàng trai ấy đã trở thành một suy nghĩ cố chấp trong lòng cô.

Dường như trời cao nghe được lời nguyện cầu của cô, cô đã thực sự gặp lại anh. Trong chuyến du lịch một mình, bị Kim Hạo vừa gặp đã yêu rồi theo đuổi, cõi lòng cô chưa bao giờ hân hoan đến thế.

Cô biết rất nhiều, rất nhiều chuyện về anh. Anh là Lục Trạ Giang, là anh Năm của Hoàng Thành, anh làm việc quyết đoán, nham hiểm, anh chưa bao giờ dễ dàng tin vào người khác... Cô biết được rất nhiều sở thích của anh, phàm là tin đồn về anh, cô đều ghi nhớ kĩ càng.

Vì quan hệ với Kim Hạo, cô được gặp Lục Trạ Giang mấy lần. Anh có sức hấp dẫn hơn cả trong tưởng tượng của cô, càng khiến cô không thể rời mắt.

Giữa Kim Hạo và Lục Trạ Giang có mâu thuẫn, hơn nữa còn như nước với lửa. Cô chủ động tới tìm Lục Trạ Giang, cô tình nguyện giúp đỡ anh, lấy những thông tin mà anh cần từ phía Kim Hạo.

Tạ Hình vẫn còn nhớ ngày hôm đó. Anh yên lặng ngồi trên sofa, tựa hồ hoàn toàn không nghe lời mình nói. Cô những tưởng anh chỉ ít sẽ thể hiện một chút vui mừng vì đã có mình giúp đỡ, anh sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

“Cô đi đi, tôi không thể cho cô thứ mà cô muốn.”

Tạ Hình chợt ngẩn người. Thì ra anh cũng hiểu được thứ tình cảm cô chôn kín trong lòng.

Tạ Hình chấp nhận sự theo đuổi của Kim Hạo, dựa vào sự yêu chiều và tín nhiệm của Kim Hạo, không ngừng truyền tin tới cho Lục Trạ Giang. Đây chỉ là việc cô muốn làm, không cần Lục Trạ Giang cho cô bất kì hồi đáp nào.

Chỉ là Tạ Hình chưa bao giờ nghĩ rằng Kim Hạo lại thật lòng với mình. Cô tưởng những kẻ như Kim Hạo chẳng qua chỉ cảm thấy mình tươi mới hoặc là thú vị mà thôi. Nhưng anh ta không như vậy, anh ta đối xử với cô rất tốt, chưa bao giờ nghi ngờ, mặc dù có người bên cạnh anh ta đã có ý kiến về cô, anh ta luôn tuyệt đối đứng về phía cô. Đó là lần đầu tiên Tạ Hình được yêu thương toàn tâm toàn ý. Sự quan tâm thuần khiết đó gần như khiến cô cảm thấy hoang mang. Nếu không có Lục Trạ Giang, cô chắc chắn sẽ chìm vào thứ tình cảm tươi đẹp này.

Nhưng mỗi lần Kim Hạo đối xử tốt với cô, tận đáy lòng cô lại có một thanh âm: Nếu như người này là Lục Trạ Giang thì tốt biết bao.

Cuối cùng, cô đưa ra đề nghị với Kim Hạo, đó là được gài vào bên cạnh Lục Trạ Giang để giúp đỡ anh ta lấy được tin tức của Lục Trạ Giang. Anh ta không đồng ý, cảm thấy quá nguy hiểm, không nỡ để cô mạo hiểm.

Cô nằm trong lòng Kim Hạo, Kim Hạo vuốt ve mái tóc cô, “Anh biết em vĩnh viễn sẽ không phản bội anh.”

“Nếu phản bội thì sao?” Cô cười.

“Thì anh sẽ đích thân giết em.”

Kim Hạo nói rất nhẹ nhàng, như chỉ là nói đùa một câu mà thôi, nhưng cô nghe mà sống lưng lạnh toát.

Cô dùng đủ mọi lý do thuyết phục Kim Hạo để được ở bên cạnh Lục Trạ Giang. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh ta, cô bỗng cảm thấy người đàn ông này có phần đáng thương, đồng thời cũng thấy bản thân đáng ghét nhường nào. Người đàn ông này tốt với cô như vậy, cho cô một tình yêu chưa từng có trong đời, vậy mà cô lại luôn phản bội anh ta.

Không ai hay biết cô tới bên Lục Trạ Giang là có lòng riêng. Cuối cùng cô cũng có thể có một lý do chính đáng để ở bên Lục Trạ Giang. Cô nói với anh rằng, họ chỉ cần đóng kịch mà thôi, thông qua màn kịch lần này, cô có thể biết được rất nhiều kế hoạch của Kim Hạo.

Ngày nào cô cũng bán đứng Kim Hạo, ngày nào cô cũng cảm thấy nội tâm day dứt nhưng cô không hề hối hận, cuối cùng cô cũng có thể được ở gần Lục Trạ Giang, giống như trong giấc mơ của cô vậy.

Cô nói tất cả mọi kế hoạch của Kim Hạo cho Lục Trạ Giang biết, bao gồm cả bí mật về chiếc USB. Cô biết, dựa vào những thông tin này, Lục Trạ Giang nhất định có thể ra tay trước, đánh cho Kim Hạo trở tay không kịp. Nhớ tới gương mặt Kim Hạo, cô bỗng cảm thấy bản thân tội ác chất chồng.

Hôm đó, cô trang điểm thật đẹp, sau đó đóng hết cửa sổ lại, mở bình ga trong bếp ra. Cô yên tĩnh nằm trên giường, chờ đợi sự xuất hiện của thần Chết.

Cô là kẻ có tội, đã phụ sự tín nhiệm của Kim Hạo, cũng không xứng với những gì tốt đẹp mà anh ta dành cho cô.

Trong lúc ý thức dần mơ hồ, cô bỗng nhiên tự hỏi, cô cứ biến mất như vậy, liệu Lục Trạ Giang có nhớ cô không, có nhớ từng có một người con gái tình nguyện vì anh làm bất cứ chuyện gì? Chắc là không đâu, anh sẽ chỉ tiếp tục viết nên những giai thoại về mình. Trong cuộc đời anh, cô chẳng thể đóng một vai nào.

Cô dần dần mất đi ý thức, hình như lại nhìn thấy ngày đó, có một chàng trai đã xuất hiện trước mặt mình, thấp sáng cuộc đời u ám của cô, ánh sáng rực rỡ của giây phút ấy là thứ cô trọn đời không quên.

...

Vì Lục Trạ Giang đã ném khẩu súng trong tay Kim Hạo xuống dưới, Kim Hạo chẳng mấy chốc đã bị cảnh sát khống chế. Cả người hắn đều bị thương nhưng vẫn nhìn Lục Trạ Giang trân trân, trong đôi mắt ấy không phải là thù hận, mà phần nhiều lại thấp thoáng một sự kì vọng. Đường như hắn mong Lục Trạ Giang sẽ lên tiếng nói với hắn lần nữa rằng câu nói ban nãy chỉ là đang lừa gạt hắn, chỉ vì muốn tước đoạt

khẩu súng của hắn mà bịa ra thôi, chỉ vì muốn hắn đau khổ mới nói vậy. Nhưng Lục Trạm Giang chỉ nhìn hắn đầy thương hại, bản thân hắn đã trở thành một câu chuyện khôi hài nhất.

Kim Hạo như phát điên, vật lộn trong tay cảnh sát muốn lao về phía Lục Trạm Giang nhưng bị giữ rất chặt, cảnh sát dùng còng số tám bẻ quặt tay hắn khóa sau lưng.

“Mày đang lừa tao, mày đang lừa tao...”

Lục Trạm Giang không nói một câu, khoe môi nhếch lên một nụ cười. Kim Hạo với gương mặt méo xệch bị cảnh sát dẫn đi.

Sao Tạ Hinh có thể là người của Lục Trạm Giang, sao có thể chứ... Năm đó khi hắn và Tạ Hinh ở bên nhau, đã có thủ hạ đặc lực nói hắn phải chú ý nhiều tới Tạ Hinh. Không phải hắn chưa từng điều tra về quá khứ của Tạ Hinh, chính vì đã điều tra, hắn lại càng thương Tạ Hinh hơn, một cô gái lớn lên trong hoàn cảnh như vậy phải có một trái tim sắt đá nhường nào, nhất là Tạ Hinh lại chưa bao giờ lấy quá khứ ra làm quân bài, càng khiến người ta xót xa. Thế nên hắn bất chấp lời khuyên của bố mà theo đuổi Tạ Hinh.

Tất cả sản nghiệp của Kim Hạo bị Lục Trạm Giang đánh bại, cộng thêm cái chết của Tạ Hinh khiến hắn hoàn toàn suy sụp một khoảng thời gian. Chính trái tim quyết tâm báo thù đã giúp Kim Hạo bùng cháy một hy vọng. Hắn phải trả thù cho Tạ Hinh, Tạ Hinh không thể nào tự sát được, nhất định là Lục Trạm Giang đã phát hiện ra thân phận của cô, nên tìm cách trừ khử cô.

Thế nên Kim Hạo bắt đầu tính toán làm sao khiến Lục Trạm Giang đau khổ, làm sao để hoàn toàn đánh bại Lục Trạm Giang. Kim Hạo tiêu tốn rất nhiều thời gian, cuối cùng mới điều tra ra được một ít manh mối. Thì ra một Lục Trạm Giang trước nay không gần nữ sắc cũng từng yêu thương một người con gái đến thế, ngay cả sau khi chia tay cũng không tiếc mọi cách thức, thủ đoạn để xóa mọi dấu vết về sự tồn tại của cô gái đó. Kim Hạo mất rất nhiều thời gian mới tìm được Nhiếp Sơ Ngữ. Trước khi chắc chắn Nhiếp Sơ Ngữ là người được lựa chọn, không phải hắn không nghĩ tới người khác, chỉ là với tính cách của Lục Trạm Giang, làm sao có thể dễ dàng tin tưởng bất kì ai.

Kim Hạo tính toán được tất cả mọi thứ, chỉ duy nhất không ngờ tới một chuyện, kế hoạch này ngay từ ban đầu đã không thể thành công.

Mà có lẽ, ngay từ đầu Lục Trạm Giang đã biết toàn bộ kế hoạch của hắn, chẳng trách Lục Trạm Giang lại bỏ mặc Nhiếp Sơ Ngữ hành động dễ dàng như vậy. Tất cả mọi việc hắn làm trong mắt Lục Trạm Giang có lẽ chỉ là một trò cười.

Kim Hạo cười phá lên, cười đến chảy cả nước mắt. Việc báo thù của hắn, cái hắn gọi là một kế hoạch kín kẽ không chút sơ hở, từ giây phút bắt đầu đã hoàn toàn là một trò cười không hơn.

Hai cảnh sát bắt giữ Kim Hạo đưa mắt nhìn nhau. Gã Kim Hạo này bị đả kích tới phát điên rồi ư? Họ lập tức thông báo cho phía bệnh viện, làm một cuộc kiểm tra cho Kim Hạo, dù sao thì thân phận của Kim Hạo cũng không tầm thường, không thể đối xử như một phạm nhân bình thường.

Kỷ Niên đưa cả Lục Trạm Giang và Nhiếp Sơ Ngữ vào bệnh viện. Vì thân phận của Lục Trạm Giang đặc biệt, cảnh sát không hề gây khó dễ, chỉ đợi tới khi vết thương của họ ổn định mới tiếp tục điều tra vụ án này. Kỷ Niên đi theo Lục Trạm Giang nhiều năm, trải qua vô số lần dầu sôi lửa bỏng, vừa nhìn đã biết tình trạng của Nhiếp Sơ Ngữ hoàn toàn không đáng ngại, ngược lại vết thương của Lục Trạm Giang khá nghiêm trọng, phải lập tức phẫu thuật chân trái lấy viên đạn ra.

Kỷ Niên đợi ở bên ngoài phòng phẫu thuật. Chẳng bao lâu sau đã có người của phía cảnh sát tới, đầu tiên là chờ ở ngoài phòng bệnh của Nhiếp Sơ Ngữ, sau đó lại chờ bên ngoài phòng mổ. Kỷ Niên vừa nhìn đã hiểu, e là sự tình không đơn giản như vậy, chỉ có điều anh vờ như không biết, dù sao trước lúc báo cảnh sát theo yêu cầu của Lục Trạm Giang, anh cũng đã thông báo cho Cố Trường Dạ, chắc chẳng bao lâu sau, Cố Trường Dạ sẽ đến kịp.

Ở một gian phòng khác, Nhiếp Sơ Ngữ vừa mới được đưa đi làm đủ các loại kiểm tra. Cô cảm thấy cả người rệu rã, đành để mặc cho người ta sắp đặt. Trong đầu cô xuất hiện rất nhiều hình ảnh, cô và Kim Hạo đợi ở trên tầng thượng, không lâu sau, Lục Trạm Giang tới, Kim Hạo liền nổ súng về phía Lục Trạm Giang, Lục Trạm Giang cứ thế ngã khuỵu xuống. Cô muốn hét lên thật to nhưng không thể phát ra bất kì âm thanh

nào, chỉ có thể giương mắt nhìn anh bị thương. Khi Lục Trạ Giang lựa thời cơ cướp được khẩu súng trong tay Kim Hạo, ném đi, vào giây phút ấy, cô cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy vọt ra ngoài. Trong tay Kim Hạo không còn súng nữa, hắn đá mạnh vào chân bị thương của anh...

Những hình ảnh ấy cứ lặp đi lặp lại, nhảy nhót trong đầu cô, khiến cô không được yên tĩnh.

“Cô Nhiếp, cô nghe được tôi nói không?”

Có người vỗ vào mặt cô. Thấy cô mở mắt, người đó liền mỉm cười, “Cô đừng sợ, tôi là cảnh sát. Nếu cô tỉnh lại rồi thì hãy hợp tác với chúng tôi...”

Cảnh sát ư? Nhiếp Sơ Ngữ nghĩ tới hình ảnh cuối cùng. Phải, cảnh sát đã tới, thế nên họ mới được cứu thoát sao? Ánh mắt Nhiếp Sơ Ngữ bất định, rất nhiều suy nghĩ lướt nhanh qua đầu, sau đó cô lại nhắm mắt, mặc cho cô gái tự xưng là cảnh sát kia có gọi tên cô thế nào, cô cũng không nói gì.

Cho dù là cảnh sát thật thì đã sao, cô bây giờ không dám tin tưởng bất kì ai nữa. Cô còn chưa biết Chu Cẩn Phong thế nào rồi, cũng không biết Lục Trạ Giang bị thương ra sao. Cô chẳng hay biết tình hình gì hết, vậy mà những người này lại muốn tìm kiếm một số thứ từ miệng cô. Cô không biết họ là ai, là cảnh sát thật hay chỉ đại diện cho quyền lực của một số kẻ nào đó, cũng không biết đối phương muốn có được điều gì. Cô sợ mình lỡ lời nói sai, Lục Trạ Giang bây giờ sống chết còn chưa rõ, nếu lời nói của cô trở thành điểm yếu để người khác nắm thóp Lục Trạ Giang thì phải làm sao?

Trước khi xác định được Lục Trạ Giang đã ổn hay chưa, cô quyết không nói gì hết, chỉ ít thì cũng không sợ sẽ nói nhảm. Đối phương gọi cô mấy lần, thấy cô không có phản ứng, cuối cùng cũng bỏ cuộc. ...

Sau khi giải quyết xong mọi việc, Trần Bình cũng tới bệnh viện. Lúc này Lục Trạ Giang còn chưa ra khỏi phòng mổ. Trần Bình ngồi bên cạnh Kỷ Niên, nét mặt vô cảm, đầu mày hơi nhíu lại. Rõ ràng tất cả mọi chứng cứ đều nhằm vào Kim Hạo, vụ án cũng đã rõ ràng, rành mạch, sao vẫn cứ có người muốn hắt nước bẩn lên người Lục Trạ Giang, còn muốn điều tra triệt để nữa? Ngoài mặt lấy danh nghĩa điều tra triệt để, ai biết được mục đích thực sự là gì. Mọi người đều không phải kẻ ngốc, đương nhiên đều hiểu những ý đồ thâm sâu bên trong.

“Giải quyết ổn thỏa rồi chứ?” Kỷ Niên nghiêng đầu nhìn người cộng sự bao năm.

Trần Bình gật đầu, “Phía cảnh sát đã ghi chép lại lời khai của Chu Cẩn Phong, Chu Cẩn Phong cũng đã kể lại toàn bộ quá trình bị Kim Hạo bắt cóc. Thằng nhóc ấy cũng coi như mạng lớn, ngoài việc thiếu mất một ngón tay ra thì không bị thương chỗ nào khác.”

Kỷ Niên bật cười, “Cũng không biết chút tội này liệu có tác dụng gì với Kim Hạo hay không?”

“Cậu đừng quên việc sử dụng vũ khí trái phép...” Trần Bình cười khẩy, “Đám người đó đã khai nhận toàn bộ rồi, đều nghe theo mệnh lệnh của Kim Hạo, đó không còn là chuyện một hai khẩu súng đơn thuần nữa.”

“Chỉ không biết ông Kim lần này còn có thể bảo vệ đứa con trai bảo bối của mình không?”

“Ai mà biết được.” Còn phải xem kết quả của ván cờ này ra sao.

11. Chương 32

Lúc này Lục Trạ Giang được đẩy từ phòng mổ ra, Trần Bình và Kỷ Niên đồng thời đứng dậy. Cùng lúc này, một đám người khác đang đứng đợi cũng đi tới. Trần Bình đích thân đẩy giường Lục Trạ Giang về phòng bệnh, Kỷ Niên thì ngăn đám người kia lại, cũng không cần biết đối phương có thân phận gì.

Vết thương chủ yếu của Lục Trạ Giang vẫn là ở chân trái, trên người chỉ có những vết thương ngoài da, trông thì khá nghiêm trọng nhưng không có gì đáng ngại. Sau khi anh được đưa vào phòng bệnh, Kỷ Niên và Trần Bình luôn túc trực bên cạnh. Người của Lục Trạ Giang cũng đứng gác bên ngoài, người của phía cảnh sát muốn vào đều bị từ chối vì lý do Lục Trạ Giang vẫn chưa tỉnh.

Khi Lục Trạ Giang tỉnh lại, trước mắt vẫn một màu trắng xóa. Anh nhíu mày, cử động tay.

Kỷ Niên thấy anh đã tỉnh, lập tức tiến lên một bước, “Anh Lục!”

“Ừm.” Lục Trạh Giang ra hiệu rằng mình không sao, chẳng qua chỉ là một vết đạn bắn mà thôi, huống hồ còn là ở chân. Những năm qua anh dốc sức liều mạng, chẳng biết đã bao nhiêu lần tính mạng mong manh.

“Giờ anh Chu đang ở bên ngoài.” Kỷ Niên đang hỏi xem anh có muốn gặp Chu Thừa Nghiệp hay không.

“Bảo anh ấy vào đi!”

Kỷ Niên để Chu Thừa Nghiệp vào, lúc đi ra còn đóng chặt cửa phòng bệnh rồi đứng đợi bên ngoài, cũng không để bất cứ người nào quấy rầy cuộc trò chuyện bên trong.

Lục Trạh Giang muốn ngồi dậy, nơi vết thương truyền tới một cảm giác đau nhói khiến anh nhíu mày, nhưng anh không dừng lại, vẫn ngồi dậy.

“Cô ấy sao rồi?” Lục Trạh Giang nhìn Chu Thừa Nghiệp chằm chằm.

Chu Thừa Nghiệp nghe xong bỗng cười, lúc này rồi mà câu đầu tiên nó vẫn quan tâm tới cô gái kia, lần này chắc là rất nghiêm túc, rất nghiêm túc đây. “Chú rảnh rồi như vậy vẫn nên quan tâm tới bản thân mình là hơn!”

Lục Trạh Giang nhìn thấy nét mặt anh trai rất thoải mái, đoán được Nhiếp Sơ Ngữ chắc là không vấn đề gì, nên anh cũng không cần vặn nữa. “Sự việc rất tệ sao?” Lục Trạh Giang không ngốc, đương nhiên biết rõ lần này có người ở phía sau đối phó với anh, ngoài mặt là Kim Hạo nhưng người sau lưng dĩ nhiên hy vọng Kim Hạo sẽ kéo mình xuống. Sự việc phát triển đến mức này mà vẫn không buông tay, xem ra oán hận của kẻ đó với anh rất sâu đậm.

Chu Thừa Nghiệp nghiêm mặt, “Trước mắt vẫn chưa rõ, phải xem quan hệ của kẻ đó ra sao.” Chu Thừa Nghiệp chỉ nói vậy.

Lục Trạh Giang cười khẩy, “Em há lại là người chịu để kẻ khác xâu xé?”

Chu Thừa Nghiệp ngồi xuống, bèn thở dài. Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà tính cách Lục Trạh Giang vẫn chẳng có gì thay đổi. Anh vỗ vai Lục Trạh Giang, “Có lúc đừng có ương ngạnh như vậy.”

Lục Trạh Giang nghe xong, sắc mặt ánh lên chút khó hiểu.

Chu Thừa Nghiệp quay đi, “Cúi đầu một lần với Đại ca đi!”

Lục Trạh Giang nghe xong bỗng trầm mặc, không biết đang nghĩ gì. Sắc mặt Chu Thừa Nghiệp u ám, “Tiểu Giang, chú nói thật đi, có phải tới bây giờ chú vẫn còn trách Đại ca chuyện của Nghê Nghiên không? Chuyện năm đó là do anh tự nguyện, vốn không phải Đại ca ép buộc anh. Anh đã nói với chú không chỉ một lần rồi...”

Lục Trạh Giang lắc đầu, sau đó thở hắt ra một hơi. Việc đến nước này đã không còn khí phách hiên ngang và cảm xúc căm ghét vô cùng năm xưa nữa, ngược lại anh rất bình thản đối mặt với mọi việc.

“Ban đầu, em đúng là có chút bất mãn với Đại ca. Em luôn cho rằng con người anh ta làm gì cũng có mục đích. Dù là giúp đỡ lão Tam, lão Tứ hay lão Lục, thậm chí là giúp đỡ chúng ta đều là để sau này chúng ta có thể mang lại lợi ích cho anh ta mà thôi. Thế nên em vốn không coi trọng sự giúp đỡ của anh ta, vì chúng ta chắc chắn sẽ phải trả giá, phải hy sinh. Giống như chuyện năm đó, nguy hiểm như vậy nhưng anh vẫn tình nguyện làm cho anh ta, nếu không có ơn huệ ngày xưa, anh có tình nguyện hay không?”

Bao năm nay, đây là lần đầu tiên Lục Trạh Giang nói thật lòng với Chu Thừa Nghiệp, Chu Thừa Nghiệp cũng là lần đầu biết được thì ra cậu em trai này của mình suy nghĩ như thế. Nhưng không thể phủ nhận suy nghĩ của Lục Trạh Giang có gì không đúng, chỉ là anh không đồng tình mà thôi, “Nhưng nếu không có anh ấy, chúng ta ngay cả cơ hội trả ơn cũng không có, không phải sao?”

Lục Trạh Giang mím môi. Thật ra hành vi của Cố Trường Dạ đích thực không được gọi là sai, thậm chí nên cảm kích anh ta đã cho mình cơ hội sống lại. Chỉ có điều, năm xưa Lục Trạh Giang hoàn toàn không nghĩ như vậy, biết chuyện đó quá mức nguy hiểm, thế nên anh đã đi thay Chu Thừa Nghiệp, nguy hiểm suýt mất mạng, lại không được gặp Nghê Nghiên lần cuối cùng. Thật ra anh biết không liên quan tới Cố Trường Dạ, nhưng khi ấy tuyệt nhiên không thể thoải mái trong lòng, lâu dần, khoảng cách mỗi lúc một xa, nên đã phát triển tới như ngày hôm nay.

“Em hiểu.” Ngữ khí của Lục Trạh Giang rất nhẹ, giống như đã buông bỏ điều gì.

Cuối cùng Chu Thừa Nghiệp cũng thở dài một hơi như trút được gánh nặng, giải quyết được một chuyện rối rắm đã mọc rễ quá lâu trong lòng mình, “Chú thật lòng với cô gái ấy phải không?”

“Sao bỗng nhiên lại hỏi vậy?”

Chu Thừa Nghiệp bất chợt muốn cùng cậu em trai này nói chuyện rõ ràng một lần. Không trốn tránh gì nữa, hỏi những chuyện mình muốn biết, “Chú thực sự thích Nghê Nghiêh sao?”

Phòng bệnh chìm vào trầm mặc trong giây lát, bầu không khí cũng ngưng đọng lại phút chốc. Hai người đàn ông nhìn thẳng vào mắt nhau, không ai rời đi. Lục Trạh Giang cũng không thu lại ánh mắt mình, bao nhiêu năm rồi, tất cả mọi người đều nghĩ anh yêu Nghê Nghiêh đến không thể thoát ra được, ngay cả bản thân anh cũng cho là như vậy, sau đó bỗng xuất hiện một người thắh mắc khiến anh có phần không thích ứng.

Nghê Nghiêh đối với Lục Trạh Giang mà nói là một sự tồn tại rất đặc biệt, cùng nhau khôn lớn, cùng nhau vui đùa, hơn nữa Nghê Nghiêh hoạt bát đáng yêu, cũng thường xuyên chọc cho mọi người cười vui vẻ. Khi Nghê Nghiêh tỏ tình, Lục Trạh Giang từng có một suy nghĩ, thật ra anh không ghét Nghê Nghiêh, ngược lại rất có thiện cảm.

Nếu cô ấy trở thành bạn gái có lẽ cũng không tồi, điều kiện tiên quyết là Chu Thừa Nghiệp không thích Nghê Nghiêh. Nhưng khi không có được điều kiện tiên quyết ấy, Lục Trạh Giang đã từ chối mà không hề do dự.

Bao nhiêu năm nay, Lục Trạh Giang chưa từng phân tích tình cảm của mình với Nghê Nghiêh. Nếu thực sự phải nói, vậy thì chắc chắn là một thứ tình cảm thường xuyên ở bên mình, giống như em gái. Nhưng vì bệnh tình của Nghê Nghiêh, tình cảm này lại đan xen một thứ tình cảm khác bên trong, nên trở thành đặc biệt. Nếu Nghê Nghiêh chưa từng bị bệnh, có lẽ Lục Trạh Giang sẽ không có tình cảm đặc biệt với cô ấy như vậy, vì Nghê Nghiêh từng nói một câu, nếu sớm biết bị bệnh như thế thì nhất định sẽ kéo anh cùng yêu một lần oanh oanh liệt liệt, như vậy có chết cũng không cảm thấy nuối tiếc. Mà nếu Lục Trạh Giang biết Nghê Nghiêh như vậy cũng sẽ không từ chối mà ở bên cô ấy, cùng trải qua quãng thời gian cuối cùng của đời người, để cô không phải nuối tiếc. Vì anh khiến Nghê Nghiêh phải tiếc nuối nên cảm thấy áy náy, và vì thế cô ấy đã trở thành một điều đặc biệt.

Chu Thừa Nghiệp nghe được lời của Lục Trạh Giang, bỗng cười, “Thì ra chú chẳng hiểu gì về cô ấy.”

“Gì cơ?”

”Nghê Nghiêh chỉ nói vậy mà thôi, cho dù chú chấp nhận ở bên cô ấy, cô ấy cũng chưa chắc sẽ bằng lòng đón nhận chú.”

Chu Thừa Nghiệp không nói với Lục Trạh Giang rằng, Nghê Nghiêh từng nói với anh một câu: “Thật ra em không buồn, chỉ là anh ấy không yêu em thôi, hoặc là chưa đủ yêu em, nếu không sẽ không lập tức từ bỏ em khi biết anh thích em. Lúc nhỏ em rất thích xem Tiểu Lí Phi Đao, nhưng nhân vật em ghét nhất lại là Lí Tầm Hoan, anh ta đã nhường biếu muội mình yêu sâu đậm cho người khác mà còn tỏ ra si tình, sau đó dẫn đến một loạt bi kịch. Em không muốn trở thành Lâm Thi Âm.”

“Vậy ư?” Ánh mắt Lục Trạh Giang có phần ảm đạm, anh quả thực chưa từng tìm hiểu thứ mà Nghê Nghiêh thực sự mong muốn là gì...

Lục Trạh Giang nằm trong phòng bệnh nghỉ ngơi. Mấy ngày này Kỷ Niên và Trần Bình luôn ở bên cạnh anh nhưng không chủ động nói bất kì tin tức nào liên quan đến Nhiếp Sơ Ngữ, Lục Trạh Giang hiểu nguyên do bên trong, cũng không chủ động hỏi han. Họ không nhắc tới Nhiếp Sơ Ngữ, nhất định là vì tình hình của Nhiếp Sơ Ngữ bây giờ có chút phức tạp, mà bản thân anh vốn không thể thay đổi, tình hình chắc chắn không quá tệ, bằng không họ nhất định sẽ lập tức thông báo cho anh.

Lục Trạh Giang cũng không muốn khiến họ khó xử nên quyết định không hỏi, Bây giờ việc quan trọng nhất vẫn là anh phải dưỡng thương cho tốt, rồi giải quyết những chuyện rối rắm đã xảy ra.

Buổi trưa hôm ấy, sau khi Lục Trạh Giang ăn xong bữa trưa do Kỷ Niên mang tới thì phòng bệnh ngiênh đón một vị khách không mời mà tới. Kỷ Niên lập tức ra ngoài, khép cửa lại, còn nhìn Trần Bình đứng bên kia, ánh mắt đầy ẩn ý. Trần Bình xua tay với Kỷ Niên. Họ đều không biết Cố Trườh Dạ sẽ có quyết định gì, dù sao thì rất nhiều người đều biết Cố Trườh Dạ và Lục Trạh Giang có mối bất hòa. Nhìn từ góc độ của hai người họ, quan hệ giữa Cố Trườh Dạ và Lục Trạh Giang không gay gắt như lời đồn đại, sự thực họ chỉ rất hiếm khi qua lại mà thôi. Mấy năm nay dưới sự tác động của Chu Thừa Nghiệp, mối quan hệ này đã có dấu hiệu ôn hòa hơn.

Hôm nay Lục Trạh Giang xảy ra chuyện, nếu Cố Trườh Dạ muốn cho Lục Trạh Giang một bài học thì rất có thể sẽ lựa chọn khoan tay đứng nhìn, mà với tính cách của Lục Trạh Giang, anh cũng sẽ quả quyết không cầu xin Cố Trườh Dạ điều gì. Nhưng Kỷ Niên và Trần Bình cũng không quá lo lắng, họ vô cùng tin tưởng vào khả năng của Lục Trạh Giang, cho dù anh có bị ảnh hưởng thì chắc chắn không quá lớn, dẫu sao khi trước anh cũng đã chuẩn bị đầy đủ để ứng phó.

Cố Trườh Dạ đi vào, quét mắt một lượt khắp phòng. Chỉ là một phòng bệnh bình thường, thiết kế toàn màu trắng, các vật dụng cần có đều đầy đủ, không được coi là quá phô trương. Sau đó anh ta mới nhìn về phía Lục Trạh Giang đang nằm trên giường. Biểu cảm của anh vẫn điềm nhiên như mọi khi chỉ có điều sắc mặt rõ ràng hơi nhợt nhạt, bớt đi sự xa cách mà ngày thường vô tình để lộ ra. Lục Trạh Giang vào lúc này khiến người ta dễ dàng tiếp cận hơn.

Cố Trườh Dạ đi về phía Lục Trạh Giang, “Vết thương thế nào rồi?”

“Vẫn chưa chết được.”

Lục Trạh Giang nhìn anh ta. Cố Trườh Dạ cũng liếc nhìn anh, “Là chú cảm thấy mình mạng lớn nên muốn làm gì thì làm phải không?” Nét mặt Cố Trườh Dạ có thêm chút chế giễu, “Không phải lần nào chú cũng may mắn vậy đâu.”

Lục Trạh Giang chấp hai tay sau gáy rồi gối đầu lên, thể hiện một tư thế rất nhàn nhã, “Bây giờ em vẫn còn sống, chẳng phải đã chứng minh em không phải dựa vào may mắn ư?”

“Thế nên chú mới dám làm xằng làm bậy, làm bừa làm bãi, chưa bao giờ biết để lại đường lui?” Cố Trườh Dạ có chút phẫn nộ, hàng mi như lưỡi kiếm dựng ngược, để lộ sự bất mãn của anh ta với Lục Trạh Giang. “Tượng đất cũng biết giận, chú một mực chèn ép người ta, cuối cùng sẽ bị cắn ngược lại, tới lúc đó hậu quả tự gánh.”

Ánh mắt Lục Trạh Giang lạnh hẵn đi, “Tới bây giờ anh vẫn cho rằng tất cả đều là lỗi của em?”

Cố Trườh Dạ nhìn thấy nụ cười hờn nơi khóe môi Lục Trạh Giang, bất chợt cau mày, nhưng biểu cảm rõ ràng đã ôn hòa hơn, ngay cả giọng nói cũng toát lên sự bất lực: “Tôi chỉ mong chuyện như vậy đừng bao giờ xảy ra nữa. Nếu không phải lúc trước chú dồn ép Kim Hạo quá thê thảm, sao hẵn lại một mực đối phó với chú? Chuyện mấy năm trước ở Tùng Sơn cũng vậy, nếu chú để lại cho người ta một đường lui, bây giờ người ta cũng sẽ không đến mức cấu kết lại đối phó với chú. Chú có thể cảm thấy mình toàn năng nhưng chú cũng chỉ là một người bình thường. Người khác muốn đối phó với chú có hàng ngàn hàng vạn cách, một lần không thành công, còn có lần sau. Tôi chỉ mong, chú đừng để lại cho tương lai mình bất kỳ hiểm họa nào.”

Lục Trạh Giang thu lại vẻ lạnh lùng trên gương mặt. Anh nhìn Cố Trườh Dạ một lúc lâu mới lên tiếng: “Em không phải Chu Thừa Nghiệp, không dễ lừa gạt vậy đâu, đừng đổ hết chuyện này lên đầu em. Cả anh và em đều nên hiểu rõ, xảy ra những chuyện này mặc dù có liên quan đến em, nhưng lẽ nào một vài người trong số bọn họ không nhắm vào anh sao?”

Danh tiếng của Hoàng Thành càng nổi thì càng trở thành sự uy hiếp trong mắt người khác, đó là cái gai trong mắt rất nhiều người, cộng thêm việc Chính phủ hy vọng phát triển toàn diện các mặt lại càng tạo cơ hội cho nhiều người, nên khi một số người muốn đối phó với Hoàng Thành, họ cũng nhắm một mắt, mở một mắt. Bất luận quan hệ giữa Lục Trạh Giang và Cố Trườh Dạ ra sao, một khi Lục Trạh Giang xảy ra chuyện thì cũng là tổn thất cho Hoàng Thành, không chỉ về mặt lợi ích, mà phần nhiều là sự tổn hại to lớn về uy tín đối với Hoàng Thành. Thử hỏi, ngay cả một người trong nhà còn không bảo vệ được, một Hoàng Thành như vậy còn có địa vị được thần thánh hóa hay không?

Thế nên, chuyện này không chỉ là ván cờ giữa Lục Trạh Giang và người phía sau mà hơn cả là ván cờ của người đó với Cố Trường Dạ. Lục Trạh Giang vốn không lo chuyện này sẽ phát triển tới mức tệ nhất vì Cố Trường Dạ nhất định sẽ ra tay. Bao nhiêu năm qua đủ thấy, Cố Trường Dạ tuyệt đối không phải người vừa. Hơn nữa, cứ cho là Cố Trường Dạ không ra tay thì Lục Trạh Giang cũng sẽ khiến kẻ đó hối hận vì đã đối phó với mình. Mặc dù phiền phức nhưng chỉ ít có thể bảo vệ được mình và những người xung quanh.

12. Chương 33

Cố Trường Dạ nghe được lời của Lục Trạh Giang, lúc này lại bật cười, “Chú rốt cuộc cũng nhìn nhận rõ vấn đề.”

“Trước nay em luôn thức thời.” Lời nói của Lục Trạh Giang có ẩn ý.

Cố Trường Dạ trong lòng đã hiểu rõ, bắt luận người khác đồn đại quan hệ giữa hai người họ ra sao, Lục Trạh Giang quả thực chưa từng làm chuyện gì đi quá giới hạn. Anh hành xử trước nay luôn rất thông minh, nếu đã là chuyện anh muốn làm thì sẽ khiến người khác không tìm được lý do để nói. Cho dù Cố Trường Dạ có vì không yên tâm để Hạng Thiên Dật tới canh chừng anh, lòng anh sáng như gương, nhưng cũng không từ chối.

“Thế nên?” Cố Trường Dạ hơi nheo mắt lại.

“Đại ca.” Lục Trạh Giang đón ánh mắt nguy hiểm của Cố Trường Dạ.

Nụ cười lúc này của Cố Trường Dạ mới thật lòng. Cuối cùng Lục Trạh Giang cũng chịu lùi một bước. “Hiện tại có người theo dõi Nhiếp Sơ Ngữ. Tôi cũng đã cử người theo sát cô ấy. Đương nhiên, người của tôi không phải để bảo vệ cô ấy, chỉ là sợ cô ấy ăn nói lung tung. Lúc này cô ấy là miếng thịt thơm trong mắt một số kẻ, một khi cô ấy nói ra điều gì, hoặc bị người ta dẫn dụ mà nói ra điều gì thì bọn họ có thể tùy tiện ghép tội danh lên người chứ bất kì lúc nào. Cũng may, mặc dù cô ấy không nhanh nhậy nhưng cũng không ngu ngốc, sau khi tỉnh lại quyết không lên tiếng. Tôi đã làm cho cô ấy một xét nghiệm, nói cô ấy bị kích động, đã quên những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này. Bây giờ phía đó chắc không còn vấn đề gì nữa.”

Lục Trạh Giang hiểu, điều này có nghĩa là Cố Trường Dạ đã nhúng tay vào, ắt hẳn không lâu nữa, chuyện này sẽ có thể được giải quyết “Cảm ơn, cô ấy...” Anh còn muốn hỏi gì nữa, lời đã tới bên miệng, rốt cuộc vẫn chẳng nói ra, biểu cảm có chút bứt rứt.

Lục Trạh Giang bỗng nhiên nghĩ ra, Nhiếp Sơ Ngữ cũng chỉ là một cô gái bình thường, giống như năm xưa khi đi theo anh, thứ cô ấy muốn chỉ là một tình yêu toàn tâm toàn ý, đơn giản như vậy, khi không có được cõi lòng càng không thể bình yên. Anh khi ấy vì không đơn thuần ngay từ sự gặp gỡ ban đầu đã không thể cho cô một tình cảm toàn vẹn, nên buông tay để cô ra đi. Nhưng bên trong không hẳn là không có suy nghĩ của riêng anh. Một người như anh đã kết nên quá nhiều thù oán, chưa biết chừng ngày nào đó sẽ gặp nguy hiểm. Một cuộc sống như vậy nhất định không phải là thứ Nhiếp Sơ Ngữ mong muốn. Nếu tương lai đã biết như vậy, chi bằng từ bỏ. Anh trước nay là người quyết đoán, đau dài chẳng bằng đau ngắn, đạo lý này anh hiểu rõ hơn ai hết.

Bây giờ Cố Trường Dạ cũng nói anh xử lý mọi việc chưa ổn, anh bắt đầu tự kiểm điểm lại bản thân, tác phong làm việc của mình phải chẳng quá cứng rắn? Vì vẫn luôn tuân thủ nguyên tắc không để bất kì ai có cơ hội ngóc đầu dậy thế nên khi đầu lại một người, trước giờ anh luôn ra tay rất tàn nhẫn.

“Tình trạng cô ấy hiện giờ cũng không tệ.”

Cố Trường Dạ biết anh muốn hỏi gì. “Vâng.”

Phòng bệnh yên tĩnh như một hang động âm u, cho dù có mấy tia sáng lọt vào nhưng không đem lại sự ấm áp. Cuối cùng Cố Trường Dạ thở dài một hơi, “Tôi đi trước đây.”

Lục Trạh Giang gật đầu. Cố Trường Dạ xoay người đi ra tới cửa, tay vừa chạm vào nắm đấm cửa thì hình như chợt nhớ ra gì, liền quay lại, “Tôi hiểu rất nhiều suy nghĩ của chú. Cho dù lần này tôi có ra tay, chú cũng không quá cảm kích tôi. Vì chú sẽ cảm thấy tôi làm những việc này là vạ bất đắc dĩ. Đám người kia vốn dĩ cũng nhằm vào tôi, nếu tôi không ra tay mà để mặc cho bọn chúng đối phó chú thì sẽ ảnh hưởng

không tốt tới Hoàng Thành. Chú sẽ cảm thấy vì uy tín của tôi bị thách thức, thế nên tôi bắt buộc phải ra tay. Quan trọng hơn cả, chú sẽ cảm thấy lần này tôi ra tay là để cho lão Tam, lão Tứ, lão Lục nhìn thấy, nếu chú rơi vào tình cảnh khó khăn mà tôi lựa chọn bằng quan thì ngoài miệng có thể họ không nói nhưng trong lòng nhất định sẽ cảm thấy tôi lạnh nhạt, không còn kính trọng tôi như trước nữa. Thậm chí, họ sẽ không còn toàn tâm toàn ý làm việc cho tôi nữa...” Thanh âm của Cố Trường Dạ mang theo rất nhiều nỗi niềm khó bày tỏ, “Chú sẽ tìm ra rất nhiều lí do để phán đoán lần này tôi nhất định sẽ ra tay. Nhưng Lục Trạ Giang à, tôi coi chú là anh em, An Diệc Thành, Hạng Thiên Dật xảy ra chuyện tôi sẽ không đứng nhìn, chú cũng vậy thôi, tôi không bao giờ khoanh tay làm thính. Lời này tôi chỉ nói một lần, chú tin hay không thì tùy.”

Lục Trạ Giang chợt khựng lại, dường như nghĩ ra điều gì đó, “Em tin.”

Cố Trường Dạ hoàn toàn không vì chuyện này mà cảm thấy ấm lòng. Bao nhiêu năm nay, những người này quả thực đã làm cho anh ta rất nhiều chuyện, nhưng anh ta cũng giúp họ giải quyết không ít rắc rối. Đi được đến ngày hôm nay, Cố Trường Dạ dám nói rằng mình không thẹn với lòng. Anh ta không phải nhà từ thiện, khi giúp đỡ người khác cũng phải suy nghĩ xem đối phương có đáng để mình giúp đỡ hay không, anh ta không cho rằng việc này có gì sai trái. Anh ta có thể lựa chọn cứu chữa cho con trai của An Diệc Thành trong lúc An Diệc Thành tuyệt vọng nhất, có thể cho Hạng Thiên Dật một cuộc sống khác khi mà cậu ấy đã rơi vào bước đường cùng, vậy thì cũng có thể lựa chọn giúp đỡ Lục Trạ Giang và Chu Thừa Nghiệp vào lúc cuộc đời của hai chàng thanh niên ấy gặp tai họa. Anh ta làm những việc ấy, điều kiện tiên quyết chỉ là những người này xứng đáng mà thôi.

Lục Trạ Giang thở dài buồn bã, “Anh cứ giải quyết việc của lão Lục đi, chuyện tiếp theo, em sẽ tự xử lí.”

“Được.”

...

Từ sau khi phía bệnh viện có ý nói rằng Nhiếp Sơ Ngữ vì chịu phải kích động mà đã quên đi những chuyện trong khoảng thời gian vừa rồi, Nhiếp Sơ Ngữ lại càng đường hoàng không cần trả lời câu hỏi của người khác. Chỉ cần hỏi về những chuyện liên quan đến Kim Hạo và Lục Trạ Giang trong thời gian gần đây, cô đều không hay biết. Từ những người này, Nhiếp Sơ Ngữ còn có được không ít thông tin hữu dụng, ví dụ như hiện tại Chu Cẩm Phong đang rất ổn, Lục Trạ Giang mặc dù bị thương nhưng vết thương đã ổn định, hoàn toàn không có gì đáng ngại.

Hòn đá trong lòng Nhiếp Sơ Ngữ cuối cùng cũng rơi xuống. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng hắt vào trong, rèm cửa khẽ đung đưa, tất cả đều vô cùng tuyệt đẹp. Chỉ là, rốt cuộc cô vẫn không thể quên đi giây phút Lục Trạ Giang bị thương, chỉ mong người bị thương là mình chứ không phải anh. Hôm đó quả thực như một cơn ác mộng, cũng may, Chu Cẩm Phong ổn thỏa, Lục Trạ Giang bình yên vô sự.

Ánh mắt Nhiếp Sơ Ngữ trở nên âm trầm vì cô nhớ có người từng cảnh cáo cô không được nói bừa. Cô không thông minh nhưng biết rằng chuyện này xem ra không đơn giản, chỉ ít thì nó không đơn giản như vẻ bề ngoài. Tất cả mọi chuyện cuối cùng đã được giải quyết. Kim Hạo vì bắt cóc, mang theo súng làm bị thương người khác cùng với những tội trạng cố ý giết hại nhiều người bao năm qua, bố hắn cũng vì hối lộ một khoản tiền lớn mà bị bắt, hơn nữa các thế lực ngầm cũng đang bị đánh hạ sau chuyện lần này. Nhìn ngoài mặt, sự việc được giải quyết khá viên mãn, gần đây vụ án của Kim Hạo liên tục được lên trang nhất các báo. Những chuyện ác độc hắn đã làm vừa được vạch trần là lập tức người người vui vẻ...

Lục Trạ Giang không phát biểu bất kì ý kiến gì đối với kết quả này. Anh biết đây đều là cái kết của một vấn đề, sự việc cuối cùng cũng được giải quyết, bản thân anh rốt cuộc được thở phào nhẹ nhõm. Những người ở bên cạnh Nhiếp Sơ Ngữ cuối cùng cũng được giải tán.

Lục Trạ Giang ở trong phòng bệnh thử chiếc nạng mà Trần Bình mang tới, vì chưa dùng thử này bao giờ, anh chỉ cầm trong tay thử đi vài bước đã cảm thấy không thoải mái. Nhưng chân bị thương, không thể đi lại bình thường, muốn rời khỏi giường bệnh, chỉ còn cách dựa vào nó. Hơn nữa, anh thả dùng chiếc nạng này chứ không muốn ngồi xe lăn. Anh thử đi lại trong phòng bệnh khoảng nửa tiếng, cuối cùng mới quen được với việc đi lại bằng nạng. Anh đi ra khỏi phòng bệnh, không để Trần Bình và Kỷ Niên đi theo.

Trần Bình và Kỷ Niên biết rõ anh đi đâu, thế nên cũng không yêu cầu phải đi theo. Nhiếp Sơ Ngữ nhìn

chăm chăm cánh cửa, có lẽ vì một mình nên dù chỉ một động tĩnh nhỏ cô cũng trở nên miễn cảm. Mấy hôm nay còn đỡ hơn một chút, người tới đều là y tá, những người đi ra đi vào mấy ngày trước luôn khiến cô cảm thấy thần kinh căng lên. Nếu còn tiếp tục như vậy, cô nghĩ mình nhất định sẽ suy nhược thần kinh mất. Khi nhìn thấy Lục Trạ Giang đi vào, cổ họng cô khô rát, không nói được câu nào. Khoảng thời gian này không được nhìn thấy anh, từng giây từng phút trở nên giày vò, dần dần sự giày vò ấy bỗng thành một thói quen. Hôm nay gặp anh, biết anh vẫn bình an, niềm vui trong lòng đã trở thành sự bình thản trong im lặng.

Cô chăm chú nhìn anh, tựa hồ đã rời xa anh rất lâu, rất lâu rồi. Những chỗ bầm tím trên gương mặt anh giờ chỉ còn là những dấu vết mờ mờ, không thể tưởng tượng được mà anh cảm, xem ra chân bị thương vẫn còn phải điều dưỡng một thời gian rất dài, tinh thần của anh có vẻ cũng không tệ. Cô quan sát anh xong, bỗng chốc ngàn vạn lời nói hóa thành trầm mặc. Cô chỉ mong anh luôn bình an, những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

“Em vẫn ổn chứ?” Lục Trạ Giang khẽ cất lời, chỉ có điều đầu mày nhướng cao. Anh vốn nghĩ rằng dùng nạng không có vấn đề gì, nhưng khi đi vào phòng bệnh, chẳng hiểu sao cứ cảm thấy có chỗ nào bất ổn. Anh đã không còn là một cậu nhóc choai choai nữa, nhưng những suy nghĩ nội tâm thì lại hết như trẻ con vậy, vì anh nghĩ mình trong bộ dạng này nhất định chẳng đẹp đẽ gì...

Nhiếp Sơ Ngữ bỗng cảm thấy sự ảm ức dâng đầy. Cô có ổn hay không đây? Bị bao nhiêu người trông chừng, cô không biết đám người đó tới đây với mục đích gì nên không dám nói gì hết, sợ mình sẽ đem lại phiền phức cho anh, sợ vì sự sơ suất của mình mà khiến anh gặp rắc rối, nên ngày nào cô cũng phải e dè, thận trọng. Những người kia dùng đủ mọi lời nói để uy hiếp. Nếu là trước đây, có lẽ cô sẽ sợ hết hồn, sau đó chuyện gì cũng nghe theo đối phương, nhưng bây giờ những chuyện này có dính dáng tới anh, cô lại có thể kiên trì giữ gìn. Cô chưa bao giờ biết, thì ra bản thân mình cũng có lúc dũng cảm đến vậy.

Những tháng ngày hỗn loạn này đều đã qua rồi, nhưng cô lại lo lắng tới vết thương của anh. Hôm nay cuối cùng đã được gặp anh, nỗi lo trong lòng cô tan biến hết, có thêm một cảm giác an nhiên.

Cô gật đầu, “Em rất ổn... Anh...”

Cô nhìn chăm chú vào chân anh, rõ ràng đã biết chỉ cần nghỉ ngơi là sẽ không có vấn đề gì, cô vẫn bất giác cảm thấy lòng nhói một nỗi lo.

“Tôi là đàn ông, chút thương tích này không là gì.”

Cô nhú mày, dường như không thích nghe anh nói mấy lời như vậy. Trong mắt cô đó là chuyện nguy hiểm, trong mắt anh hóa ra lại chỉ là một chuyện cỏn con. Cô cắn môi, trong lòng có một cảm giác không sao thoát thành lời. Lục Trạ Giang vẫn đang quan sát biểu cảm của cô, thấy cô giờ đây để lộ ra nét mặt đó, anh cũng cau mày, “Em sao vậy?”

“Sau này anh đừng làm mấy chuyện nguy hiểm như vậy, dù có vì ai đi chăng nữa...”

“Tôi không phải vì em.” Lục Trạ Giang quay đầu đi, nét mặt lại có chút gượng gạo. “Có điều Kim Hạo bắt em là vì tôi, tôi đương nhiên không thể thờ ơ...” Nhiếp Sơ Ngữ không hề cảm thấy bị tổn thương, “Vậy sau này đừng làm những việc này nữa.” Lúc này Lục Trạ Giang mới nhìn cô. định nói gì đó, trong mắt anh không hề có sự hoảng loạn, nhưng cuối cùng đành ho một tiếng, “Không phải người nào cũng dễ gạt như em, người ta nói cái gì là tin cái đó.” Anh không muốn tiếp tục chủ đề này, “Chu Cẩm Phong bây giờ không còn vấn đề gì nữa, em có muốn đi gặp anh ta không?”

Nhiếp Sơ Ngữ nghe thấy cái tên Chu Cẩm Phong, trái tim chợt thất lại. Cô bỗng phát hiện ra mình không còn dũng khí gặp mặt Chu Cẩm Phong nữa. Người đàn ông ấy vì cô làm bao nhiêu chuyện như vậy, nhiều tới nỗi chính bản thân cô còn không nhận hết được, mà cô lại chẳng thể làm gì cho anh ấy, có lẽ cả đời này cũng không còn cơ hội đáp trả anh ấy điều gì nữa.

13. Chương 34 (end)

Nhiếp Sơ Ngữ và Lục Trạh Giang cùng ngồi trong một chiếc xe. Lục Trạh Giang ngồi ở ghế lái phụ, còn Nhiếp Sơ Ngữ ngồi ở ghế sau. Nhiếp Sơ Ngữ sắc mặt bình thản, trong ánh mắt phủ một tầng sương mù mỏng tang, như những u sầu mờ mịt khó nói. Lục Trạh Giang nhìn cô qua gương chiếu hậu, thấy sắc mặt cô liền nhú mảy, quay đi chỗ khác, giả vờ như không thấy vẻ bất thường của cô lúc này.

Phía trước chiếc xe mà họ ngồi là xe đưa Chu Cấn Phong ra sân bay được Trần Bình đích thân lái. Chu Cấn Phong sau khi gặp Trần Bình và Lục Trạh Giang thì chỉ nhìn chằm chằm Lục Trạh Giang mấy giây rồi lập tức nghe theo sự sắp xếp của anh, mua vé máy bay rời khỏi thành phố này. Từ đầu tới cuối, Chu Cấn Phong không hề hỏi anh xem Nhiếp Sơ Ngữ đang ở đâu, cũng chưa từng hỏi quan hệ giữa anh và cô là gì, cứ thế lẳng lặng nghe theo mọi sự sắp xếp, giống như đây là chuyện tất nhiên, mà anh cũng không biết cô ngồi trong chiếc xe ngay phía sau.

Im lặng cả đoạn đường, cuối cùng cũng tới sân bay. Nhiếp Sơ Ngữ không xuống xe, cô vốn không định gặp lại Chu Cấn Phong. Cô sợ ánh mắt của anh, cho dù đó là thông cảm hay oán hận, cô cũng không muốn nhìn thấy. Hãy tha thứ cho sự đón hèn của cô, cho dù ly biệt vào giây phút này, cô cũng không muốn đối mặt với anh. Kỷ Niên xuống xe, đỡ Lục Trạh Giang ra, sau đó Lục Trạh Giang và Chu Cấn Phong cùng đi về phía đại sảnh sân bay.

Còn chưa tới giờ lên máy bay, Trần Bình vội vàng đi giải quyết một số thủ tục. Chu Cấn Phong bỗng nhiên dừng bước, anh quay đầu nhìn về phía sau lưng, ở đó không có người anh chờ đợi, ánh mắt anh rất bình thản, hoàn toàn không có sự thất vọng, hụt hẫng, điềm nhiên tới mức khiến người ta khó tin.

Chu Cấn Phong ngồi trên ghế nghỉ ngơi. Lục Trạh Giang đi qua, ngồi xuống bên cạnh. Chu Cấn Phong cúi gằm, anh đảo mắt nhìn bàn tay trái của mình, ngón tay út đã không còn, lúc này trông thật trơ trụi, lạ lẫm. Điều này khiến anh bỗng bật cười tự trào, rồi quay sang Lục Trạh Giang, “Anh sẽ đối xử với cô ấy rất tốt, phải không?”

“Phải.” Lục Trạh Giang bình tĩnh đáp, không có giọng điệu nhấn mạnh để chứng tỏ mình sẽ làm được, chỉ như đang trò chuyện tâm sự mà thôi.

Chu Cấn Phong nghe được liền cười, rồi im lặng rất lâu. Thật ra Chu Cấn Phong không thất vọng. Anh những tưởng mình sẽ cảm thấy khó chịu khi Nhiếp Sơ Ngữ không thể trở thành vợ anh, nhưng hôm nay, sau khi biết cô không thể lấy mình, anh lại có một cảm giác chúc phúc. Lúc còn rất nhỏ, anh không có cảm xúc gì với Nhiếp Sơ Ngữ, khi người ta khen ngợi cô, điều này khiến anh có ý định trêu ghẹo cô, thế là bắt đầu chú ý tới cô, hy vọng được nhìn thấy cô. Cho tới một ngày, anh hiểu ra cảm giác đó là thích.

Anh thích nhìn Nhiếp Sơ Ngữ cười, thích nhìn thấy cô sống hạnh phúc, chỉ là một tâm tư giản đơn, bình dị vậy thôi. Trong mắt anh, cô là một sự tồn tại hoàn mỹ, cho dù sự hoàn mỹ đó chỉ ở trước mặt mình. Anh cảm thấy cô nên có một cuộc đời tươi đẹp, nên sống hạnh phúc hơn bất kỳ ai. Anh luôn cho rằng như vậy, tin tưởng kiên định như vậy, thế nên khi nhìn thấy Lục Trạh Giang xuất hiện, suy nghĩ đầu tiên trong anh lại là người này có thể cho cô hạnh phúc, mà cũng chỉ có một người như vậy mới xứng với cô.

Thế nên anh không buồn. Có gì đáng buồn cơ chứ, nếu Nhiếp Sơ Ngữ có thể gặp được một người đàn ông xuất sắc như vậy, bản thân nên cảm thấy vui mừng cho cô. Còn về mình, anh hoàn toàn không thấy nuối tiếc, dù sao anh cũng đã làm tất cả những gì mình muốn làm. Khoảng thời gian ở bên cô sẽ trở thành hồi ức đẹp nhất của anh.

Lúc này đây, cuối cùng Chu Cấn Phong cũng hiểu ra một đạo lý. Thứ anh thích là cái tốt đẹp trên người Nhiếp Sơ Ngữ, đến mức nó có thuộc về mình hay không cũng hoàn toàn không quan trọng, quan trọng là phần tốt đẹp ấy đã từng mang lại cho mình vui vẻ. Ngay từ ban đầu anh đã dùng tư thế tự ti này để ở bên cô, có lẽ chính kể từ lúc đó số phận đã định sẵn anh sẽ không đi cùng cô tới cuối cùng, hai con người mà cân cân tình cảm mãi mãi không cân bằng thì sao có thể cùng nhau bước trọn cuộc đời này?

Cuối cùng, loa báo vang lên, nhắc đã đến giờ. Lúc này Chu Cấn Phong đứng dậy, sau đó tươi cười nhìn Lục Trạh Giang, “Nói với Nhiếp Sơ Ngữ, không có đồng phiền phức của cô ấy, tôi sẽ sống rất tốt.” Nói rồi quay lưng đi thẳng, không quan tâm tới câu trả lời của Lục Trạh Giang, cũng không để ý liệu Lục Trạh Giang có nói lại với Nhiếp Sơ Ngữ hay không.

Lục Trạg Giang nhìn theo bóng Chu Cấn Phong, bỗng hiểu ra vì sao Nhiep Sơ Ngữ tình nguyện làm bao nhiều việc như vậy vì anh ta. Người đàn ông này có lẽ không quá xuất sắc, thậm chí chẳng có nhiều ưu điểm, nhưng chính người đàn ông này đã yêu cô bằng một cách thức thuần khiết nhất, tình yêu ấy khiến người ta an lòng, khiến người không hề nghi ngờ nó sẽ tan biến. Vì đến tận lúc này, Chu Cấn Phong vẫn không nói nửa lời trách móc Nhiep Sơ Ngữ, mà ngược lại mong cô không còn bất kì gánh nặng tâm lý nào, thế nên đã bảo anh chuyển tới cô một câu như vậy.

Lục Trạg Giang khẽ thở dài, ngồi một mình thêm một lát rồi mới cùng Trần Bình và Kỷ Niên rời đi. Lục Trạg Giang quay trở về xe, chỉ có điều lần này anh không ngồi trên ghế lái phụ mà ngồi cạnh Nhiep Sơ Ngữ. Hình như cô không vui lắm, khi anh lên xe cũng chỉ khẽ liếc nhìn anh, không có biểu cảm gì khác.

“Anh ấy...” Những lời phía sau hóa thành tiếng thở dài.

“Cậu ta bảo tôi nói với em rằng, không còn đồng phiền phức như em, cậu ta sẽ sống rất tốt.”

Nhiep Sơ Ngữ ngẩn ra vài giây sau đó mới cấn môi cười, dường như hiểu được hàm ý phía sau câu nói của Chu Cấn Phong, nên trong nụ cười ấy có một sự thanh thản. Cô hít một hơi, kiềm chế những giọt lệ long lanh chực rớt xuống, nhưng vẫn không thể kiểm soát được khóe mắt càng lúc càng ửng đỏ. Có lẽ cô không thể tìm được một người đàn ông hoàn toàn tốt với mình mà không cần hỏi đáp như Chu Cấn Phong nữa phải không? Sao lúc này rồi anh vẫn còn nghĩ cho cô mà không trách cô kia chứ?

Đáy mắt Lục Trạg Giang ánh lên một tia u tối. Anh nghiêng đầu, tầm nhìn dừng lại trên hàng cây lùi nhanh về phía sau. Nhiep Sơ Ngữ cười khẽ, cảm giác thật thư thái. Giọng cô rất thấp như dòng suối róc rách chảy: “Em và anh ấy cùng lớn lên từ nhỏ. Lúc đó em không ưa anh ấy cho lắm. Thành tích của em rất khá, còn thành tích của anh ấy thì luôn be bét. Khi ấy em nghĩ, một người có thành tích tệ như vậy dĩ nhiên không thể đặt ngang hàng với mình rồi. Cả một khoảng thời gian dài, em cảm thấy học tập là toàn bộ cuộc đời, chỉ có nó mới có thể thay đổi số phận của em, thế nên thành tích trở thành thước đo tiêu chuẩn đánh giá mọi thứ. Bây giờ nghĩ lại mới biết mình khờ khạo nhường nào.”

Lục Trạg Giang quay đầu nhìn cô, biết cô đang kể chuyện xưa của mình và Chu Cấn Phong, đáy lòng anh chưa xót nhưng không cắt ngang, chỉ ít anh có thể hiểu được quá khứ của cô từ những gì cô nói.

“Thật ra có rất nhiều lúc em cũng ngưỡng mộ Chu Cấn Phong. Anh ấy có thể muốn làm gì thì làm, anh ấy có thể hoành hành ngang ngược, đó đều là những chuyện không thể nào xảy ra ở em. Trong cuộc đời em, dường như ngoại trừ ra sức học tập thì không nên có những chuyện khác nữa. Sau đó anh ấy vì em mà đánh nhau, rất nhiều người nói anh ấy thích em, lúc đó em bỗng cảm thấy sao anh ấy xứng thích em.” Nhiep Sơ Ngữ cấn môi, giống như có những chuyện bối rối, giờ đây nhắc lại hóa ra có thể bình thản dường này. “Sau này em mới biết, thật ra người không xứng không phải anh ấy, mà là em. Khi em không còn gì cả, chính anh ấy âm thầm ở bên cạnh, chính anh ấy muốn khiến em được vui, cố gắng học thuộc những câu chuyện cười để chọc em. Để khiến em cảm thấy có thể diện, anh ấy đã mua một bộ quần áo đắt tiền mà bình thường ngay cả một bữa cơm anh ấy cũng ăn loại bình dân nhất. Anh ấy đã làm cho em rất nhiều chuyện... mà chưa bao giờ yêu cầu đáp trả. Cái tốt đẹp ấy khiến em cảm thấy em vốn không đủ khả năng trả hết.”

Lúc này Lục Trạg Giang đã có phần hiểu được tầm quan trọng của Chu Cấn Phong mà cô nói tới. Sau khi cô rời xa anh, trải qua quãng thời gian vất vả, người ở bên cạnh cô chính là Chu Cấn Phong. Vì không có gì để đáp trả Chu Cấn Phong nên cô đã định dùng cả cuộc đời còn lại để trả, chấp nhận kết hôn với Chu Cấn Phong.

“Lục Trạg Giang, anh hiểu cảm giác đó không? Em hy vọng anh ấy được sống hạnh phúc, không cần quá giàu sang, không cần quá thành đạt, chỉ cần một cuộc sống bình dị là được. Vì nếu không có em, anh ấy vốn dĩ nên có một cuộc sống như vậy. Em không hy vọng, sự tồn tại của mình làm ảnh hưởng tới anh ấy.” Lúc này cô nghiêm túc nhìn về phía Lục Trạg Giang, nói với anh suy nghĩ chân thành nhất của mình.

“Em sợ tôi làm gì cậu ta ư?”

Cô lắc đầu, “Em chỉ cần nhìn thấy anh ấy ra đi bình an là thực sự có thể yên tâm.”

Lục Trạg Giang nhắm mắt lại, “Từ nay về sau, cậu ta và em không còn bất kì quan hệ nào nữa.”

Nhiếp Sơ Ngữ hơi chờ người ra nhưng hiểu rõ. Quả thực là như vậy, từ nay về sau cô và Chu Cẩm Phong đúng là không còn bất kì mối quan hệ nào nữa, rất tốt, Chu Cẩm Phong nên tìm một người con gái đơn thuần để sống nốt cuộc đời này, và rồi anh sẽ đối xử rất tốt, rất tốt với cô ấy.

Lục Trạh Giang giơ tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Nhiếp Sơ Ngữ, “Tôi và Nghê Nghiên cùng lớn lên bên nhau, rất nhiều chuyện của tôi đều có mặt cô ấy, thế nên đối với tôi mà nói, cô ấy cũng có thể gọi là một sự tồn tại đặc biệt Nhưng tình cảm tôi dành cho cô ấy có lẽ thiên về tình cảm với một người em gái hơn, còn cả sự áy náy của tôi nữa, ngay cả việc cô ấy bị bệnh tôi cũng không biết...”

“Những chuyện em vừa nói không phải là...” Không phải cô vì muốn đổi lại chuyện giữa anh và Nghê Nghiên mới nói cho anh biết chuyện giữa mình và Chu Cẩm Phong, cô không mong anh suy nghĩ như vậy.

“Tôi biết, là tôi muốn nói, tự tôi muốn kể cho em nghe.” Ánh mắt Lục Trạh Giang rất kiên định, “Ban đầu tôi quan tâm đến em đúng là vì em và Nghê Nghiên rất giống nhau, nhưng tôi phân biệt rõ hai người. Huống hồ tính cách của hai người khác biệt lớn đến vậy, sao tôi có thể coi em là cô ấy chứ. Em rất dễ thỏa mãn, luôn vui mừng khôn xiết chỉ vì một chút chuyện nhỏ nhặt. Lúc ấy tôi luôn cảm thấy ngạc nhiên vì điều này. Tôi thích quãng thời gian ở bên em, rất nhẹ nhàng, giống như tới một thế giới mà tôi chưa từng biết vậy, xa rời tất cả mọi phiền nhiễu. Chỉ có điều, về kết quả, tôi rất tiếc, thứ tình cảm hoàn hảo mà em mong đợi, ngay từ đầu tôi đã không thể mang tới cho em.”

Nghe những lời này của Lục Trạh Giang, Nhiếp Sơ Ngữ ban đầu không biết mình nên phản ứng thế nào, về sau lại hiểu ra gì đó. Cô nhớ lúc mình xem phim truyền hình, khi chuẩn bị hành hình tội phạm, họ sẽ cho phạm nhân ăn một bữa thịnh soạn rồi mới tiến lên đường. Vậy có phải bây giờ cô cũng đang được hưởng thụ một “bữa ăn” thịnh soạn trước khi bị kết liễu không?

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?” Nếu là tình yêu đích thực, sao có thể buông tay nhẹ nhàng như vậy.

Lục Trạh Giang nhìn thẳng vào mắt cô, “Có lẽ ngay từ ban đầu, tôi đã không nghĩ sẽ cùng em đi tới cuối cùng. Thế giới của em và tôi khác biệt quá lớn. Vì vào lúc em đau nát lòng chỉ trích tôi, tôi bỗng nhiên nảy lên một suy nghĩ, nếu đã định trước em sẽ rời khỏi thế giới của tôi, vậy thì lúc ấy cũng là một cơ hội tốt. Chỉ ít thì, khi đó em oán trách tôi và rồi đi không chút do dự rồi lựa chọn một cuộc sống mới.”

Nhiếp Sơ Ngữ cười, hóa ra lại có một ý đồ đẹp đến vậy, “Lục Trạh Giang, anh nói câu này em có thể lý giải rằng tình cảm anh dành cho em là vì anh thích em không?”

Lục Trạh Giang cũng cười, “Em không cần lý giải, đó vốn là sự thật.”

Nhiếp Sơ Ngữ cúi đầu nhìn bàn tay anh nắm chặt tay mình. Những ngón từ ngọt ngào nhất cũng là những lưỡi dao sắc lẹm nhất. ...

Nhiếp Sơ Ngữ và Lục Trạh Giang không quay về biệt thự mà dùng bữa ở ngoài. Đã lâu lắm rồi họ không cùng ngồi ăn một bữa tuyệt ngon trong một không gian yên tĩnh như thế. Đồ ăn do Nhiếp Sơ Ngữ chọn, có món anh thích, cũng có món cô thích. Những món ăn này trông đều rất bình thường, không có gì đặc sắc, chỉ đơn thuần là nhà hàng này cho người ta cảm giác có chút gì đó ấm áp.

Nhiếp Sơ Ngữ ăn rất chậm, còn chủ động gấp thức ăn cho Lục Trạh Giang. Cô thể hiện rất không bình thường, nhưng Lục Trạh Giang lại không rõ sự không bình thường này ở đâu, nên chỉ có thể phối hợp với cô. Khi anh nghĩ, có lẽ trong mắt cô mình không quan trọng bằng Chu Cẩm Phong là lập tức có phần u ám, nhưng trở lại bình thường cũng rất nhanh. Chu Cẩm Phong đã bước ra khỏi cuộc đời cô, mà anh thì có thể có vô số thời gian trong tương lai để hoàn toàn xâm chiếm cuộc đời cô. Như vậy tính ra, sự tồn tại của Chu Cẩm Phong cũng không nhức mắt đến mức đó.

Nhiếp Sơ Ngữ ăn mấy miếng sau đó mới lên tiếng: “Lần đầu tiên gặp em, anh có cảm giác gì?”

Lục Trạh Giang nghiêm túc suy nghĩ rồi mới trả lời: “Rất ngây ngô, mọi cảm xúc trên gương mặt đều không thể che giấu, suy nghĩ gì cũng đều viết hết lên mặt... Lúc đó hoàn toàn không hiểu sao em lại ở trong Văn Các Cư.”

“Vậy sau đó thì sao? Sau đó có cảm giác gì?”

“Chắc là rất trong sáng!” Chính là quá ngây thơ, khiến anh nhiều khi nghĩ phải làm sao để tiếp tục giữ lấy cái thuần khiết đó của cô, chỉ là tới cuối cùng anh vẫn không làm được.

Nhiếp Sơ Ngữ lại ăn thêm mấy miếng, “Vì sao anh không hỏi em ấn tượng về anh?”

“Vậy em có ấn tượng gì về tôi?”

Sự hợp tác của anh khiến cô mỉm cười, “Lúc đó đối với em mà nói anh là một người bước ra từ truyền thuyết, vì từ lúc chưa gặp anh, những lời đồn đại về anh em đều đã được nghe. Họ kể về anh thần kì lắm, giống như chỉ cần một câu nói của anh thôi là người khác có thể biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này. Mỗi lần nghe họ nói, em đều nghi ngờ liệu có phải anh là người có ba đầu sáu tay không, nếu không một người bình thường sao lại có được khả năng lớn đến vậy. Về sau, khi được gặp anh, em rất căng thẳng. Anh không giống trong lời đồn là vậy, nhưng cái giống chính là diện mạo và thần thái của anh. Lúc đó khi ra khỏi căn phòng, chân em vẫn còn run lập cập...”

Cô nhớ lại những chuyện cũ đó, gương mặt hiện lên vẻ xinh đẹp, dường như đó là một trong những cảnh đẹp hữu tình trong cuộc đời từng trải của cô. Lục Trạ Giang yên lặng lắng nghe, đây là lần đầu tiên anh nghe cô bày tỏ suy nghĩ về mình. Nhiếp Sơ Ngữ buông đũa xuống, “Muốn biết về sau đối với em, anh là gì không?”

“Là gì vậy?”

“Pháo hoa.” Cô trịnh trọng nhả ra hai từ, rồi không nói gì thêm. Là pháo hoa, trong khoảnh khắc bùng cháy đã nở rộ những gì rực rỡ và đẹp nhất, sau đó vĩnh viễn thành tro bụi, nhưng cô lại lưu luyến cái chốc lát đẹp đẽ ấy, giống như một giấc mơ đầy màu sắc mà khi say đắm vào rồi thì không muốn thức dậy nữa. Lục Trạ Giang nhíu mày, dường như không hiểu hàm nghĩa của hai từ “pháo hoa”.

Gương mặt cô lúc này có một vẻ rực rỡ kì lạ, ánh mắt êm dịu như gió, khóe môi nở một nụ cười hiền hòa, sau đó cô nhìn anh dịu dàng, giống như anh là người quan trọng nhất của cô vậy, “Lục Trạ Giang, tới đây thôi nhé...”

Lục Trạ Giang nhướng mày, không hiểu ý cô.

Nhưng cô không thay đổi sắc mặt “Thật ra em đều hiểu, cũng thông cảm cho con người anh, thế nên dù anh muốn làm gì, em cũng chấp nhận.” Cô thở hắt ra một hơi, “Em hiểu, chuyện em biết quá nhiều rồi, sự tồn tại của em đối với anh mà nói chính là một sự uy hiếp. Lúc ở bệnh viện, em đã cảm nhận được, có người muốn thông qua em để đối phó với anh, mặc dù em không nói gì nhưng ai có thể bảo đảm về sau? Chỉ cần những người đó không biến mất, bọn họ kiểu gì cũng sẽ tìm tới em, thế là em lại trở thành quả bom vô hình của anh, có thể phát nổ bất kì lúc nào. Chỉ có người chết mới là sự tồn tại an toàn nhất, em hiểu vì sao anh làm vậy, có lẽ anh không muốn nhưng sau lưng anh có quá nhiều người, sự an nguy của anh cũng liên lụy tới quá nhiều người... Nếu cái chết của em có thể khiến mọi thứ chấm dứt, như vậy tính ra hình như cũng có chút giá trị.”

Cô mỉm cười nhẹ nhàng khi nói những lời này, biểu cảm dịu dàng là thế nên không ai lại nghi ngờ tính chân thực trong những lời cô nói. Gương mặt Lục Trạ Giang bỗng nhiên méo xệch, sau đó là một cảm giác phức tạp. Cuối cùng anh đã hiểu sự bất thường của cô hôm nay, thì ra cô tưởng anh sẽ ra tay với cô, cô mang theo một trái tim chờ chết để ở bên anh... Nếu cô nghĩ như vậy, cô có thể bỏ trốn, cô có thể ra đi nhưng cô không hề. Không phải vì cô không muốn sống mà nếu như cái chết của cô có thể đổi lại “sự an toàn” cho anh, cô tình nguyện làm vậy, cho dù cô cảm thấy chết là một điều đáng sợ.

Nhiếp Sơ Ngữ buồn bã nhìn anh, vốn không để tâm tới sắc mặt anh lúc này, “Em có thể lựa chọn cách chết của mình không? Em hy vọng có thể bình yên một chút, đừng quá đau, em sợ đau lắm.”

Bàn tay Lục Trạ Giang siết chặt, cuối cùng anh buông tay mình ra, “Thì ra em biết, sự tồn tại của em liên quan mật thiết tới tôi.”

Nhiếp Sơ Ngữ cười, tươi đẹp như nụ hoa đầu tiên bung nở trong mùa xuân, còn đang e ấp, phơi bày nét đẹp ngày xuân.

Ngón tay Lục Trạ Giang gõ gõ lên mặt bàn, “Nhiếp Sơ Ngữ, nếu sự tồn tại của em quan trọng với tôi như vậy, tôi đương nhiên không thể tha cho em, thế nên tôi tự cho em lựa chọn cách có thể khiến tôi yên tâm.”

Anh hơi nheo mắt lại, “Chung một lợi ích, sống chết có nhau, cái này tôi cảm thấy khá an toàn, thế nên hãy giao tương lai của em cho tôi, chỉ có như vậy, tôi mới có thể yên tâm.”

“Anh...” Như vậy là có ý gì?

“Rất đơn giản, em lấy tôi, lúc nào tôi cũng có thể trông chừng em, như thế thì sẽ không sợ em có bất kì chuyện gì ngoài ý muốn nữa.”

Nhiếp Sơ Ngữ tròn mắt nhìn anh. Lấy anh ư? Sự việc sao lại thành ra như vậy?

Lục Trạ Giang lấy một chiếc nhẫn từ trong người ra, mặc kệ cô có đồng ý hay không, đeo vào ngón áp út trên bàn tay phải của cô. “Đừng có tranh đấu, tôi luôn suy nghĩ cho sự an toàn của mình, nếu em trở thành vợ tôi thì sẽ không làm bất kì chuyện gì tổn hại tới tôi nữa chứ?” Anh cười, giống như những lời ban nãy chỉ là nói đùa thôi. Nhiếp Sơ Ngữ vẫn chưa hoàn hồn, dường như không hiểu tại sao mọi chuyện lại diễn tiến đến mức này. Lục Trạ Giang nhìn cô đờ đẫn, bỗng véo mũi cô, “Đúng là đồ ngốc.”

Ngốc thật, sao cô có thể cho rằng anh sẽ để cô chết cơ chứ, ngốc hơn nữa là cô lại nghĩ mình sẽ chết, lại còn cam tâm tình nguyện tới vậy, sao lại có người con gái ngốc đến mức độ này? Nhưng chính cô nàng khờ dại này là người mà ngay từ giây phút đầu tiên, anh đã muốn cô cứ mãi mãi ngây ngô như thế...

14. Ngoại Truyện

Sau này, biết đó là lần luống cuống, mỗi lần nhìn thấy Lục Trạ Giang, Nhiếp Sơ Ngữ lại cảm thấy xấu hổ, vì ngay cả chính cô cũng cảm thấy sao mình lại ngốc đến thế, ngốc đến không thể tưởng tượng nổi

Chẳng bao lâu sau, Lục Trạ Giang đưa Nhiếp Sơ Ngữ cùng tới tham dự đám cưới của An Diệc Thành và Trình Vũ Phi, cũng chính lúc này, tất cả mọi người mới biết thì ra Trình Vũ Phi là mẹ của con trai An Diệc Thành, thế là tất cả bắt đầu chúc phúc cho hai người bọn họ. Dù sao thì những chuyện tình yêu bắt đầu từ thuở thiếu thời cuối cùng đi tới được bến bờ hạnh phúc khó khăn nhường nào, mọi người đều hiểu rõ.

Lúc ăn cơm, Lục Trạ Giang và Nhiếp Sơ Ngữ cùng mời rượu cặp vợ chồng mới cưới.

Lục Trạ Giang đã lâu không liên lạc với An Diệc Thành. Lúc này gặp mặt, đương nhiên không thể bỏ qua cho An Diệc Thành, anh bèn ép An Diệc Thành uống không ít rượu. An Diệc Thành uống đến mặt đỏ, nhìn Nhiếp Sơ Ngữ đứng bên cạnh Lục Trạ Giang, cười đùa; “Không để đường lùi như vậy, không sợ tới ngày đó của cậu, tôi cũng đối phó với cậu như vậy sao?”

Nghe được câu này, Lục Trạ Giang kìm hãm lại thật.

An Diệc Thành vốn dĩ chỉ trêu chọc Lục Trạ Giang và Nhiếp Sơ Ngữ thôi, dù sao thì về phương diện phụ nữ, Lục Trạ Giang quả thực quá nhạt nhẽo, cuối cùng khó khăn lắm mới nhìn thấy Lục Trạ Giang không còn cô độc nữa, là anh em, đương nhiên cũng vui thay cho cậu ta. Nếu là trước đây, Lục Trạ Giang nghe thấy những câu này có lẽ sẽ liêu mạng chuốc rượu, nhưng bây giờ anh lại nường tay thực sự, điều này khiến An Diệc Thành bất giác đánh mắt về phía Nhiếp Sơ Ngữ. Có thể khiến Lục Trạ Giang đổi tính đổi nết, quả là hiếm có.

Nhiếp Sơ Ngữ không hiểu ánh mắt An Diệc Thành. Cô chỉ khẽ kéo Lục Trạ Giang một cái mà thôi, để anh đừng quá đáng, vì sao người ta lại nhìn mình kiểu ấy?

Sau khi cặp vợ chồng mới rời đi, Nhiếp Sơ Ngữ và Lục Trạ Giang lại tiếp tục ngồi xuống ăn. Lúc này có không ít người vây quanh. Nhiếp Sơ Ngữ còn nhớ bọn họ, hình như đều liên quan tới Hoàng Thành.

“Ngũ ca.” Nguyễn Ngô Minh cười khi khi, vỗ vai Lục Trạ Giang một cái rồi lập tức nhìn sang Nhiếp Sơ Ngữ, “Ngũ ca đúng là hẹp hòi, dẫn theo một cô gái xinh thế này tới mà chẳng giới thiệu với bọn em.”

Lục Trạ Giang chẳng thèm nhìn Nguyễn Ngô Minh, “Gọi là chị dâu.”

Nguyễn Ngô Minh lập tức ngằm hiểu trong lòng, “Chào chị dâu, em là Nguyễn Ngô Minh, sau này mong bỏ qua cho...”

Lời nói của Lục Trạm Giang khiến không ít người đồng thời nhìn về phía Nhiếp Sơ Ngữ. Gương mặt cô càng lúc càng đỏ nhưng cũng không biết nên phản ứng thế nào. Nguyễn Ngô Minh quyết tâm làm kẻ lảm lời, thẳng thừng ngồi xuống bên cạnh Nhiếp Sơ Ngữ, “Ngữ tẩu này, cảm ơn chị đã xuất hiện, cứu vớt cái danh hiệu quý tộc độc thân của Ngủ ca nhà em. Em cho chị biết nhé, chị phải rộng lượng với Ngủ ca em một chút. Anh ấy tiếp xúc với phụ nữ quá ít, có lẽ không hiểu được cách yêu thương phụ nữ. Chị đừng chê anh ấy, nhường nhịn anh ấy một chút. Chị yên tâm đi, mặc dù kinh nghiệm của anh ấy ít ỏi nhưng được cái thông minh, hơn nữa tình cảm còn rất chân thành...”

Những người bên cạnh đều không dám nhìn thẳng, Lục Trạm Giang cũng không nhìn nổi nữa, “Nguyễn Ngô Minh, cậu có tin tôi khâu miệng cậu vào không?”

Nguyễn Ngô Minh nháy mắt với Nhiếp Sơ Ngữ, “À, Ngủ ca em còn có một khuyết điểm đó là tính tình hơi tệ, chị tuyệt đối đừng để bụng, nhất định đừng để bụng đấy...”

Lục Trạm Giang lúc này cười cực kì nguy hiểm, “Vậy cậu có cần tôi thể hiện cái gọi là ”tính tình tệ” trước mặt cậu hay không?”

Nguyễn Ngô Minh nghe vậy, lập tức chuồn lẹ như làn khói. Nhiếp Sơ Ngữ thì cười phá lên, “Anh ấy đáng yêu thật”

Lục Trạm Giang đau đầu day day trán. Thế mà gọi là đáng yêu? Cái thắm mỹ gì đây? Lục Trạm Giang chẳng mấy chốc đã bị người ta gọi qua, Nhiếp Sơ Ngữ biết mấy anh em họ ngồi cùng nhau nên cũng không ngăn cản. Cách thức xây dựng tình cảm của cánh đàn ông luôn khiến người ta không thể lý giải, ví dụ như, rõ ràng hôm nay An Diệc Thành là chú rể nhưng lại bị mọi người vây lấy, xem ra hôm nay không say không được rồi.

Nhiếp Sơ Ngữ bèn ngồi một mình, yên lặng nhìn về phía ấy thấy cậu bé An Minh Gia lẻ loi một góc. Cậu bé rất dễ thương, chỉ có điều An Diệc Thành thì bị vây kín mà hình như Trinh Vũ Phi cũng bận rộn gì đó, bỗng chốc cậu bé chỉ còn cách tự chơi. Nhiếp Sơ Ngữ trò chuyện vui vẻ cùng An Minh Gia, cô bất giác cảm thán, trẻ con bây giờ tuổi chưa lớn nhưng lại rất lanh lợi, đáng yêu, hoàn toàn có thể nói chuyện như người lớn.

“Cô ơi, một mình cô ngồi đây có phải buồn lắm không?”

“Cô ơi, cô khát nước không? Con đi rót nước cho cô nhé.”

“Cô ơi, cô nói chuyện dịu dàng quá!”

Giọng nói lãnh lót chỉ có ở trẻ con khiến những lời này mang theo một chút ngọt ngào, khiến Nhiếp Sơ Ngữ càng thêm yêu quý cậu bé.

An Diệc Thành ở bên kia bị người ta chúc rượu đảo một vòng nhìn về phía này, lập tức quay sang Lục Trạm Giang, “Bảo người phụ nữ của cậu tránh xa con trai tôi một chút, thích trẻ con như vậy, có giỏi tự sinh lấy một đứa.” Lục Trạm Giang bĩu môi, ngay tức khắc không nường tay nữa, thẳng thừng chúc cho An Diệc Thành say đến ngất ngứ không nói thành lời. Chẳng qua có một thằng con trai thôi mà, có cái gì ghê gớm đâu.

Lục Trạm Giang không ở lại quá lâu mà đi thẳng tới, kéo tay Nhiếp Sơ Ngữ ra về, biểu cảm của anh còn có chút bức bối.

Nhiếp Sơ Ngữ tưởng anh xảy ra chuyện gì, còn lo lắng hỏi: “Anh sao vậy, đi nhanh như vậy làm gì?”

“Về nhà.”

“Vậy anh cũng không cần gấp gáp đến thế.”

“Về nhà sinh con trai, không gấp được sao?”

Nhiếp Sơ Ngữ... Nhiếp Sơ Ngữ ôm mặt, chỉ cầu mong không ai nghe thấy những lời anh vừa nói...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phao-hoa>